

2687V

SOPHOCLES

ONDIPUS REK.

IN FIVE ACTS

TRANSLATED BY

THE REV. JOHN

WATSON

LONDON

PRINTED BY

JOHN

SOPHOCLIS
OEDIPUS REX.

EMENDAVIT

VARIETATEM LECTIONIS, SCHOLIA

NOTASQUE

TUM ALIORUM TUM SUAS ADJECIT

CAROLUS GOTTLOB AUGUSTUS ERFURDT

AA. LL. M. GYMNASII MERSEBURGENSIS CONRECTOR.

LIPSIAE,

APUD GERHARDUM FLEISCHERUM JUN.

CIDCCCIX.

SOPHOCLIS
TRAGOEDIAE SEPTEM
AC DEPERDITARUM FRAGMENTA

EMENDAVIT

VARIETATEM LECTIONIS, SCHOLIA

NOTASQUE

TUM ALIORUM TUM SUAS ADJECIT

CAROLUS GOTTLOB AUGUSTUS ERFURDT

AA. LL. M. GYMNASII MERSEBURGENSIS CONRECTOR.

ACCEDIT

LEXICON SOPHOCLEUM

ET

INDEX VERBORUM LOCUPLETISSIMUS

VOL. V.

OEDIPUS REX.

LIPSIAE,

APUD GERHARDUM FLEISCHERUM JUN.

CIDCCCIX.

1803

Z KSIĘGOZBIORU
STEFANA HEMPLA

WOJEWÓDZKA
BIBLIOTEKA PUBLICZNA
-1- 26-600 RADOM

*księgozbiór
przedwojenny*

16022

SYLLABUS

CODICUM ADHIBITORUM.

I. *Codd. septem apud Brunckium*, quorum descriptionem exhibui in praefat. ad Philoctetam.

II. *Codd. Britanni quatuor*,

a) Trin. Cod. MS. Coll. SS. Trin. Cantabr.

b) Bar. 1. Cod. Barocc. in Bibl. Bodleiana 66.

c) Laud. Cod. Laudianus in eadem bibliotheca.

d) Bodl. Cod. Bodleianus 2929.

Varietatem ex his codd. ab editore Pentalogiae s. tragoediarum graecar. delectus congestam adeo

neglexit Brunckius, eam ut, si bene memini, semel tantum respexerit. Memorantur etiam in Pentalogia variae lectiones Barocc. 2. 3. 4. ac Seldeniani, sed admodum raro.

III. *Dresd. a.* quo iam usus sum in edenda Antigonae, nunc addita litera a distinctus a

IV. *Dresd. b.* qui foliis CCXLVI. continet Euripidis Hecubam, Orestem et Phoenissas, Sophoclisque Ajacem, Electram et Oedipum Regem in fine mutilum, (desinit enim v. 1355. Brunck. 1344. hujus edit.) cum glossis interlinearibus et scholiis ad marginem appositis, quae vulgaris et pauciora sunt et breviora. In charta bombycina formae octavae scriptus est saec. XV. exeunte. Fuit olim, ut alter Dresdensis, in bibliotheca Coenobii Iberorum montis Athus, postea in bibliotheca C. F. Matthaei, unde in Dresdensem Regis Saxoniae migravit. Ibi servatur in armario D. notatus numero 181. Euripideas fabulas ex hoc codice contulit Beckius, a quo litera D. designatur. Vid. Beckiani Euripidis Tom. III. pag. 1019. Mihi utendum concessit

concessit Dafsdorfius, quum anno *MDCCCXVI.* per ferias Gymnasii nostri aestivas Dresdae versarer. Est autem iure suo praestantissimis adnumerandus, ut qui optimas lectiones vel confirmet plerumque, vel solus interdum exhibeat.

V. *Mosq. i. e.* variae lectiones codicis SS. Synodi Mosq. num. 357. in Iohnsonianae editionis Londini 1758. vulgatae exemplo, quod bibliotheca Regia Dresdensis paravit, a C. F. Matthaei consignatae. Is in Accurata codicum gr. MSS. bibliothecarum Mosquensium sanctissimae synodi noticia et recensione p. 238. hanc libri descriptionem dedit: „Codex chartaceus sec. XIV. foliorum 134. Continet Sophoclis Ajacem, Electram et Oedipum Tyrannum cum schol. brevioribus. Ab initio legitur vita Sophoclis: *σοφοκλῆς τὸ μὲν γένος ἦν ἀθηναῖος.* Priora octo folia hujus Codicis vulgaris chartae sunt, reliqua ad finem bombycina. Quatuor hujus possessorum nomina, antequam Mosquam translatus est, haec nominantur: 1) Rafarius medicus.

cus. 2) Maximus Margunius. 3) ἐμοῦ βαλ-
τάσαρος τοῦ μελιαβάκκου et latine: mei Bal-
tafaris Meliavaccae. 4) τῶν ἰβήρων, id est mo-
nasterii Iberorum montis Athus,“

VI. *August. b. i. e.* Brunckii Augustanus, ejus
accuratiorem collationem usibus meis concessit
Hermannus. Ab eodem primum excussus est

VII. *August. c.* De utroque exposui in praef. ad
Antigonam,

VIII. Nonnumquam commemoravi *varias le-
ctiones ab H. Stephano e codd. suis col-
lectas.*

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ ΟΙΔΙΠΟΥΝ.

Λιπὼν Κόρινθον Οιδίπους, πατὴρς νόθος
πρὸς τῶν ἀπάντων λαιδορούμενος ξένος,
ἦλθεν πυθέσθαι Πυθικῶν θεσπισμάτων,
ζητῶν ἑαυτὸν, καὶ γένους φυτοσπόρον.
εὐρῶν δὲ τλήμων ἐν στεναῖς ἀμαξίταις,
ἄκων ἔπεφνε Λαίιον γεννήτορα.
Σφιγγὸς δὲ δεινῆς θανάσιμον λύσας μέλος,
ἤσχυνε μητρὸς ἀγνοούμενος λέχος.
λομὸς δὲ Θήβας εἶλε, καὶ νόστος μακρά.
Κρέων δὲ πεμφθεὶς Δελφικὴν πρὸς ἐστίαν,
ὅπως πύθοιτο τοῦ κακοῦ παυστήριον,
ἤκουσε Φωνῆς μαντικῆς θεοῦ πάρα,
τὸν Δαίειον ἐδικηθῆναι φόνον,

ὄφεν μάθων ἑαυτὸν Οἰδίπους τάλας
πόρπαισι δισσαῖς ἐξανάλωσεν κόρας,
αὐτὴ δὲ μήτηρ ἀγχόναϊς διώλετο.

ARGUMENTI METRICI V. 11. Legitur vulgo
foloece ὅπως πύθεται. In uno cod. a prima manu
πύθοιται. Scripserat auctor ὅπως πύθοιτο, Tra-
gico ipso praeunte v. 71. Brunck.

V. penult. Aldus e codd. dedit:

δισσαῖς τε χερσὶν ἐξανάλωσεν κόρας.

Turnebus vero juxta Triclinium:

δισσαῖσι χερσὶν ἐξετύφλωσεν κόρας.

In hoc prava est utraque scriptura, quod gemina-
rum manuum mentionem inducat, ubi res ipsa
geminos flagitat oculos: ἐξανάλωσε χερσὶ
δισσαῖς κόρας. Ducem hic etiam habebat Gramma-
ticus Sophoclem in Antig. 51. διπλᾶς ὄψεις ἀράξας
αὐτὸς αὐτουργῶ χερσὶ. In uno codice reperi:

κόρας κατησβόλωσεν αὐτὸς ὀμμάτων
πόρπαξι δεινῶς ὑστερηθεὶς τοῦ φάους.

In quibus videor latentem deprehendisse sinceram
lectionem:

πόρπαισι δισσαῖς ἐξανάλωσεν κόρας.

Hoc scribere debuit Grammaticus ex ipso Dramate
1268. Euripides Phoeniss. 59.

Χρῆσηλάτοις πόρπησιν αἰμάξας κόρας.

Apud eundem Polymestor in Hecuba 1155. Δ

ἐμῶν γὰρ ὀμμάτων,
πόρπας λαβοῦσαι, τὰς ταλαιπώρους κόρας
κεντούσιν.

Nihil est igitur, quo in dubium vocari possit πόρ-
παισι. Quod ad ἐξετύφλωσεν adinet, glossema est
a Triclinio inepte genuino verbo substitutum. Vi-
de Valckenarium ad Phoeniss. p. 223. Brunck.

ΔΙΑ ΤΙ ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΕΠΙΓΕΓΡΑΠΤΑΙ.

Ο ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΟΙΔΙΠΟΥΣ ἐπὶ διακρίσει
πατέρου ἐπιγέγραπται. χαριέντως δὲ ΤΥΡΑΝ-
ΝΟΝ ἅπαντες αὐτὸν ἐπέγραφον ^{α)}, ὡς ἐξέχοντα
πάσης τῆς Σοφοκλέους ποιήσεως, καίπερ ἠττηθέν-
τα ὑπὸ Φιλοκλέους, ὡς Φησι Δικαίαρχος. εἰσὶ
δὲ καὶ οἱ ΠΡΟΤΕΡΟΝ αὐτόν, οὐ ΤΥΡΑΝ-
ΝΟΝ, ἐπιγράφοντες, διὰ τοὺς χρόνους τῶν
διδασκαλιῶν, καὶ διὰ τὰ πράγματα· ἀλήτην
γὰρ

α) ἐπέγραφον Aldus, Steph. Cant. (In Turnebiana totum argu-
mentum abest.)

γὰρ καὶ πηρὸν Οἰδίποδα τὸν ἐπὶ Κολωνῶ εἰς τὰς
Ἀθήνας ἀφικνεῖσθαι. ἴδιον δὲ τι πεπόνθασιν οἱ
μετ' Ὀμηρον ποιηταί, τοὺς πρὸ τῶν Τρωϊκῶν
Βασιλεῖς ΤΥΡΑΝΝΟΥΣ προσαγορεύοντες, ὅψε
ποτε ταῦδε τοῦ ὀνόματος εἰς τοὺς Ἕλληνας διαδο-
θέντος, κατὰ τοὺς Ἀρχιλόχου χρόνους, καθά-
περ Ἰππίας ὁ σοφιστὴς Φησιν. Ὀμηρος γοῦν τὸν
πάντων παρανομώτατον Ἐχετον, Βασιλέα Φησί,
καὶ εὐ τύραννον (Ὀδυσσ. σ. 84.)

Εἰς Ἐχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα —

προσαγορευθῆναι δὲ Φησι τὸν τύραννον ἀπὸ τῶν
Τυρρήνων· χαλεποὺς γὰρ τινὰς περὶ ληστεῖαν
τούτους γενέσθαι. ὅτι δὲ νεώτερον τὸ τοῦ τυράν-
νου ὄνομα, δῆλον. οὔτε γὰρ Ὀμηρος, οὔτε Ησίο-
δος, οὔτε ἄλλος τῶν παλαιῶν, τύραννον ἐν τοῖς
ποιήμασιν ὀνομάζει. ὁ δὲ ^{β)} Ἀριστοτέλης ἐν Κυ-
μαίων πολιτείᾳ, τοὺς τυράννους Φησὶ τὸ πρότε-
ρον ΛΙΣΤΜΝΗΤΑΣ προσαγορεύεσθαι. εὐφη-
μότερόν γ' ἐκεῖνο τὸ ὄνομα,

Dis

β) ἔ' Aldus, Steph. Cant.

Disquisitionem de inscriptione Dramatis ad fidem codd. dedi, rejectis putidis nugis recentissimi nescio cujus Graeculi. Latinam versionem subungere inutile duxi. Facile intelligit quicumque primoribus labris graecum sermonem gustarit, quosdam fuisse, qui OEDIPUM PRIOREM, non REGEM drama hoc inscripserint, habita ratione tam temporis, quo fuit editum, quam rerum in eo exhibitarum. Quippe diu ante alterum Oedipum, quem Sophocles extrema in senectute fecit, in scenam inducta fuit haec fabula; et Colonom adiit Oedipus longo tempore postquam se ipsum excaecaverat. Brunck. Nugas istas, ne quis forte desideraret, adjiciendas putavi. Quippe post γενέσθαι vulgo sequitur: οἱ δὲ λέγουσιν αὐτὸν γεννηθῆναι ἀπὸ Τύρου πόλεως. εἴρηται δὲ τύραννος κατὰ τὸ ἔτυμον, οἷονεὶ τύρων (Bothius τυρῶν scripsit) τοὺς λαοὺς, καὶ ἀνίας ἐπιφέρειν, καὶ τυρεύων δόλους κατὰ τῶν ὑπ' αὐτόν.

ΑΛΛΩΣ.

ΑΛΛΩΣ.

Ὁ Τύραννος Οιδίπους πρὸς ἀντιδιαστολήν τοῦ ἐν τῷ Κολωνῷ ἐπιγέγραπται. τὸ κεφάλαιον δὲ τοῦ δράματος, γνώσις τῶν ἰδίων κακῶν Οιδίποδος, πῆρωσις τε τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ δι' ἀγχόνης θάνατος Ιοκάστης.

Hoc Argumentum abest in Aldina et in edd. Brunckii.

ΧΡΗΣΜΟΣ

ΧΡΗΣΜΟΣ ΔΟΘΕΙΣ ΛΑΪΩΙ.

Λαίε Λαβδακίδη, παίδων γένος ὀλβιον αἰτεῖς.
δώσω τοι φίλον υἱόν· ἀτὰρ πεπρώμενον ἐστὶ
παιδὸς ἐοῦ ^{a)} χεῖρεςσι λιπεῖν φάος. ὡς γὰρ ἔνευσε
Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος στυγεραῖς ἀραῖσι πιθήσας,
οὗ φίλον ἤρπασας υἱόν· ὁ δ' ἠΰξατό σοι τάδε πάντα.

a) οὗ παιδὸς Ald. Turn. Steph. Cant.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ.

Ἔστι δίπουν ἐπὶ γῆς καὶ τετραπουν, οὐ μίαν Φωνήν,
καὶ τρίπον· ἀλλάσσει δὲ Φωνήν ^{a)} μόνον, ὅσα ἐπὶ
γαῖαν
ἔρπετὰ κινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα καὶ κατὰ πόντον.
ἀλλ' ὅποταν πλείστοισιν ἐπειγόμενον ποσὶ βαίῃ,
ἐνθα τάχος γυίοισιν ἀφαιρότατον πέλει αὐτοῦ. b)

a) βῆν Ald. Turn., qui tamen in marg. φωνὴν habet, ac Stephanus.

b) αὐτοῦ Ald. Turn. Steph. Cant.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

Κλυθή, καὶ οὐκ ἐθέλουσα, κακόπτερε Μοῦσα θά-
νόντων,

Φωνῆς ἡμετέρης σὸν τέλος ἀμπλακίης.

ἄνθρωπον κατέλεξας, ὅς, ἠνίκά γαῖαν ἐφέρει,

πρῶτον ἔφυ τετράπους νήπιος ἐκ λαγόνων·

γῆσαλέος δὲ πέλων, τρίτατον πόδα, βάνκτρον ἐρεί-
δει,

αὐχένα φορτίζων, γήραϊ καμπτόμενος.

Haec solutio aenigmatis in antiquioribus edd.
abest.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΙΕΡΕΥΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΧΟΡΟΣ ἐκ γερόντων Θηβαίων,

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ Λαίου. *)

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

*) πολὺ βον Aldus, Stephanus et Canterus. Solum Θεράπων exhi-
bet Turn.

ΑΝΘΡΩΠΗ ΣΟΦΙΑΣ ΤΟΥΤΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΟΙΔΙΠΟΣ

ΕΥΡΕΤΕ

ΚΕΡΕΒΕ

ΧΟΡΟΣ Α ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΙΟΝΑΣΙΝ

ΑΓΓΕΛΟΣ

ΕΡΕΒΑΝ Α

ΕΡΕΒΑΝΟΣ

ΕΡΕΒΑΝΟΣ

ΟΙΔΙΠΟΣ

ΟΙΔΙΠΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

A

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Ω τέκνα, Κάδμου τοῦ πάλαι νία τροφή,
τίνας ποθ' ἔδρας τάσδε μοι θασάζετε,
ἰκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι;
πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
ἐμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων.
ἂ γὰρ δικαίων μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα,
ἄλλων ἀκούειν, αὐτὸς ὡδ' ἐλήλυθα,
ὃ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος.
ἀλλ', ὦ γεραῖέ, φράζ', ἐπεὶ πρέπων ἔφους
πρὸ τῶνδε φανεῖν, τίνι τρόπῳ καθέστατε;
δεῖσαντες, ἢ στέζαντες; ὡς θέλοντος ἂν
ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν. οὐσάληγτος γὰρ ἂν
εἴην, τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἔδραν.

5

10

Α 2

ΙΕΡΕΥΣ.

V. 4. Dresd. b. θυμιάτων.

V. 11. στέζαντες. Sic praeter unum e Regiis codd. exhibent Trin. Augustani, Dresd. b. aliique H. Stephano memorati et in margine Turnebus. Agnoscit etiam Scholiastes recepitque Brunckius. Ceteri codd. et edd. vett. στέξαντες.

V. 13. οὐ abest in August. b.

ἀλλ', ὦ κρατύνων, Οἰδίπους, χῶρας ἐμῆς,
 ὄρα's μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα 15
 βωμοῖσι τοῖς σοῖς· οἱ μὲν εὐδέπω μακρὰν
 πτέσθαι σθένοντες· οἱ δὲ συν γῆρα βαρεῖς
 ἱερῆς, ἐγὼ μὲν Ζηνός· οἶδε τ' ἠθέων
 λεκτοί· τὸ δ' ἄλλο Φῦλον ἐξεστεμμένον
 ἀγοραῖσι θακεῖ, πρὸς τε Παλλάδος διπλοῖς 20
 ναοῖς, ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντεῖα σποδῶ.
 πόλις γάρ, ὥσπερ καυτὸς εἰσοράς, ἀγαν
 ἦδη σαλευεῖ, κἀνακουφίσαι κίρα

Βυθῶν

V. 17. σθένοντας Dresd. b.

V. 18. ἱερῆς. Atticismum a librariis sacre oblitteratum restitui. In Eurip. Supp. 666. legendum e duobus codd.

ἱπεῦσι θ' ἱπῆς ἦσαν ἀνωπλισμένοι.

non, ut vulgo, ἱππεῖς. In Phoenissis 1236. 1255. optimi codicis auctoritate reposuimus ἀριστῆς. In Aj. 189. recte Turnebus edidit βασιλῆς, quod in v. 390. adfumi non debebat: sed in El. 690. 709. Attica forma βαρβῆς omnino reponenda erat. — ἠθέων. Sic scriptum oportuit; non, ut vulgo, ἠθέων. Bene Valckenarius in Phoeniss. 952. edidit, οὐ γάρ ἐστιν ἠθεός. Eustath. ad Iliad. Σ. pag. 1166. ὃ γάρ ἐν ἡλικίᾳ γυναικῶν αἱ παρθένοι, τοῦτο ἐν ἀνδράσιν ἠθεοί, οἱ ἄραῖοι, φασί, γάμου, καὶ μηλοπι γεγαμηκότες. ὡς δὲ καὶ τρισυλλάβως ἠθεός λέγεται ὁ ἠθεός, προσγραφέντος τοῦ ι, Διεντίσιος Αἴλιος φησί. καὶ ἐστι, φασίν, Ἀττικόν. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ παρθένου τὸ ἠθεός, καὶ χρῆσις φέρεται εἰς τοῦτο αὐτῇ.

Εἰ μὴ κῆρη δέουσι τὸ σταῖς ἠθεός. Brunck.

Dresd. b. ἱεροῖς. Mox vulgo οἱ δὲ τ'. Suidas (in λεκτῶς) οἶδ' τ'. August. b. οἱ δ'.

Βυθῶν ἐτ' οὐχ οἶα τε Φοινίου σάλου,
 φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθιόνος, 25
 φθίνουσα δ' ἀγέλαις βουνόμοις, τόκοισί τε
 ἀγόνοις γυναικῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεός
 σκήψας ἐλαύνει, λοιμὸς ἐχθίστος, πόλιν,
 ὑφ' οὗ κενούται δῶμα Καδμείον· μέλας
 ὁ Αἰδῆς στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται. 30
 θεοῖσι μὲν νῦν οὐκ ἰσοῦμένον σ' ἐγώ,
 οὐδ' οἶδε παῖδες, ἐζόμεσθ' ἐφέστιοι,
 ἀνδρῶν δὲ πρῶτον ἐν τε συμφοραῖς βίου
 κρινόντες, ἐν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς·
 ὅς γ' ἐξέλυσας, ἄστῃ Καδμείον μολῶν, 35
 σκληρᾶς αἰοιδῶν δασμῖν, ὃν παρείχομεν,
 καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδῶς πλέον,
 οὐδ' ἐκδιδαχθεῖς· ἀλλὰ προσθήκη θεῶν

λέγει

V. 24. Dresd. b. οἶα τε.

V. 28. August. c. λμῆς, craso o.

V. 29. δῶμα Καδμείον. Sic plerique codd. et Scholiastes, ut mox ἄστῃ Καδμείον. Vulgo utrobique Καδμείων. Brunck. καδμείον Trin. Dresd. uterque et August. b.

V. 30. Mosq. αἰδας.

V. 31. August. b. c. νῦν.

V. 32. Mosq. ἐζόμεσθ'.

V. 35. August. b. c. Dresd. b. et Suidas (in σκληρᾶς) καδμείων.

V. 36. δασμῖν Laud. — August. c. c correctione ὄνπερ ἔχομεν.

V. 38. οὐτ' Trin.

λέγει νομίζει θ' ἡμῖν ὀρθῶσαι βίον.
 γυν τ', ὡ κρᾶτιστον πάσιν Οἰδίπου κάρρα, 40
 μεταυόμεν σε πάντες οἶδε πρόστραποι,
 ἀλκὴν τιν' εὐρεῖν ἡμῖν εἴτε του θεῶν
 Φήμην ἀκούσας, εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἴσθα πού
 ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ζυμφορὰς
 ζώσας ὀρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων. 45
 ἰθ', ὡ βροτῶν ἀριστ', ἀνὸρθωσον πόλιν,
 ἰθ', εὐλαβήθηθ'. ὡς σὲ νῦν μὲν ἠδε γῆ
 σωτήρα κλήζει τῆς πάρος προθυμίας·
 ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα,
 στάντες τ' ἐς ὀρθον, καὶ πεσόντες ὑστερον· 50
 ἀλλ' ἀσφαλεία τήνδ' ἀνὸρθωσον πόλιν.
 ὀρνιδι γὰρ καὶ τὴν τότε αἰσίῳ τύχην
 παρέσχες ἡμῖν, καὶ τανῦν ἴσος γενοῦ.
 ὡς, εἴπερ ἀρξῆεις τῆσδε γῆς, ὡσπερ κρατεῖς,
 ζῦν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν. 55

ὡς

- V. 41. Male Suidas in *πρόστραποι* exhibet *ἄδε*.
 V. 42. *ἡμῖν εὐρεῖν εἴτε του* August. b. *εἴ τέ του* August. c.
 V. 43. *οἴσθα* του Trin. August. b.
 V. 47. *εὐλαβὴν θεθ'* Dresd. b.
 V. 40. *μεμνώμεθα*. Sic scribendum putavi pro *μεμνώμεθα*.
 Mosq. *μεμνώμεθ'* *ἄν*.
 V. 50. *γ'* pro *τ'* Dresd. a. Turn. Steph. Cant. Neutrūm
 exstat in August. et Dresd. b.
 V. 53. *τὸ νῦν* Laud. *ἴσως* Dresd. b.
 V. 54. *ὡσπερ ἀρξῆεις* Dresd. b. *ἀλλ' εἴπερ ἀρξῆεις* et seq. v.
κενόν Suidas in *κενόν*.

ὡς οὐδὲν ἔστιν οὔτε πύργος, οὔτε ναῦς,
 ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ζυνοικούντων ἔσω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ παῖδες οἰκτροί, γνωτά, κοῦκ ἀγνωτά μοι
 προσήλθεθ' ἰμείροντες. εὐ γὰρ οἶδ' ὅτι
 νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσοῦντες, ὡς ἐγώ 60
 οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ.
 τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἀλγος εἰς ἓν ἔρχεται
 μόνον καθ' αὐτόν, κοῦδέν' ἄλλον· ἢ δ' ἐμῆ
 ψυχῇ πόλιν τε καὶ με καὶ σ' ὁμοῦ στένει.
 ὥστ' οὐχ ὑπνώ γ' εὐδοντά μ' ἐξεγείρετε, 65
 ἀλλ' ἴστε πολλὰ μὲν με δακρυσάντα δή,
 πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοισ.
 ἦν δ' εὐ σκοπῶν εὐρισκὸν ἰασίν μόνην,
 ταύτην ἐπραξα. παῖδα γὰρ Μεινοικέως

Κρέοντ',

- V. 57. *μη συνοικούντων πόλιν* Stobaeus Serm. 46.
 V. 58. August. c. *ἀγνωστα*.
 V. 59. *οὐ γὰρ εὐ οἶδ'* Dresd. b.
 V. 62. *ἐν Mosq*.
 V. 64. Dresd. b. *καμοί*.
 V. 66. Dresd. a. *σε*.
 V. 67. *πλάνοισ*. Sic B. [Dresd. a. August. b. Turn. in
 marg.] et Schol. recte ex Atticorum usu. Eurip. Hip-
 pol. 284. *φρενῶν πλάνον*. Helena 541. *οὐδ' ἀγύμναστον*
πλάνοισ. 783. *πόσον χρόνον πόντου πλὴ νῶτοις ἄλιον ἰσθμίου*
πλάνον; Idem in Stobaeo Grotii p. 105. *πλάνος δὲ καρδία*
πρασίσταται. Vide Oed. Col. 1114. Phil. 753. Brunck.
Ceteri πλάνοισ.

Κρέοντ', ἐμαυτοῦ γαμβρόν, ἐς τὰ Πυθικὰ 70
 ἔπεμψα Φοίβου δώμαθ', ὡς πύθοιθ' ἔ τι
 δρῶν, ἢ τί Φωνῶν, τήνδε βρυσαίμην πόλιν·
 καί μ' ἤμαρ ἤδη ζυμμετρούμενον χρόνῳ
 λυπεῖ, τί πράσσει. τοῦ γὰρ εἰκότος πέρα
 ἄπεστι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου. 75
 ὅταν δ' ἴκηται, τήνικαυτ' ἐγὼ κακός
 μὴ δρῶν ἂν εἶην πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός.

ΙΕΡΕΥΣ.

ἀλλ' εἰς καλὸν σύ τ' εἶπας, οἶδε τ' ἀρτίως
 Κρέοντα προσστείχοντα σημαίνουσί μοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ νᾶξ Ἀπολλόν, εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τω 80
 σωτῆρι βαίῃ, λαμπρὸς ὡσπερ ὄμματι.

ΙΕΡΕΥΣ.

ἀλλ' εἰκάσαι μὲν, ἠδύς. οὐ γὰρ ἂν κάρα
 πολυστεφῆς ᾧδ' εἶπε παγκάρεπου δάφνης.

ΟΙΔΙ-

V. 71. *στι* Dresd. b.

V. 77. *σα* pro *σ'* ἂν Dresd. a. August. b. Mosq.

V. 78. *οἶδε τ'*. Sic August. b. et Mosq. E. B. Brunckius
οἶδε γ'. August. c. *οἱ δέ τ'*. Schol. *οἱ δέ γ'*.

V. 79. *προσστείχοντα* dedi pro *προστέχοντα*.

V. 80. *τῶς* pro *τῷ* Brunck.

V. 81. August. b. *ὄμμασι*.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τάχ' εἰσόμεσθα· ζύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν.
 ἀναξ, ἐμὸν κήδευμα, παῖ Μεινοικέως, 85
 τίν' ἡμῖν ἤκεις τοῦ θεοῦ Φήμην φέρων;

ΚΡΕΩΝ.

ἐσθλήν. λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι
 κατ' ὄρθον ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔστιν δὲ ποῖον τοῦπος; οὔτε γὰρ θρασύς,
 οὔτ' οὐν προδείσας εἰμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ. 90

ΚΡΕΩΝ.

εἰ τῶνδε χεῖρεις πλησιαζόντων κλύειν,
 ἔτοιμος εἰπεῖν, εἴτε καὶ στείχειν ἔσω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐς πάντας αὐδά. τῶνδε γὰρ πλέον φέρω
 τὸ πένθος, ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι.

ΚΡΕΩΝ.

V. 84. Hunc versum Dresd. a. continuat sacerdoti.
 Mosq. et Dresd. b. *εἰσόμεθα* et infra v. 147. *ιστόμεθα*.

V. 86. August. b. *φέρων φάτιν*.

V. 88. *ἐξόντα* Suidas et Lexicon August. in *δύσφορα*.

V. 89. *ἔστι* Dresd. b.

V. 90. *τῷδε* Bar. I.

ΚΡΕΩΝ.

λέγοιμ' ἂν οἱ ἤκουσα τοῦ θεοῦ πάρα. 95
ἀνώγειν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς ἀναξ
μῖασμα χώρας, ὡς τετραμμένον χθονὶ
ἐν τῆδ', ἐλαύνειν, μῆδ' ἀνήκεστον τρέφειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποιῶ καθαριμῶ; τίς ὁ τρόπος τῆς ζυμφορᾶς;

ΚΡΕΩΝ.

ἀνδρηλατοῦντας, ἢ Φόνω Φόνον πάλιν 100
λύοντας, ὡς τόδ' αἶμα χειμάζον πόλιν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποιου γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μινύει τύχην;

ΚΡΕΩΝ.

ἦν ἡμιν, ὦ' ναξ, Λαίος περ' ἡγεμῶν
γῆς τῆσδε, πρὶν σε τήνδ' ἀπευθύνειν πόλιν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔξοιδ' ἀκούων· οὐ γὰρ εἰσείδόν γε πά. 105

ΚΡΕΩΝ.

V. 95. θεοῦ in uno Augustanorum codd. abest.

V. 101. τήνδ' pro τόδ' Brunck. χειμάζει Trin. August. b.

V. 102. August. c. μινύεις. Dresd. b. μινύειν.

V. 103. αναξ Mosq. Dresd. b. Verfu seq. August. b. χθόνα
pro πόλιν.

V. 105. που Trin. Mosq.

ΚΡΕΩΝ.

τούτου θανόντος, νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς
τεύς αυτοέντας χειρὶ τιμαρῆν τινάς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἱ δ' εἰσὶ πού γῆς; πού τόδ' εὐρεθήσεται
ἴχνη παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας;

ΚΡΕΩΝ.

ἐν τῆδ' ἔφασκε γῆ. τὸ δὲ ζητούμενον 110
ἀλωτὸν· ἐκφεύγει δὲ τὰ μελούμενον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πότ' ἔρα δ' ἐν οἴκοις, ἢ ἔν ἀγροῖς ὁ Λαίος,
ἢ γῆς ἐπ' ἄλλης τὰδε συμπύπτει Φόνω;

ΚΡΕΩΝ.

θεωρός, ὡς ἔφασκεν, ἐκδημῶν, πάλιν
πρὸς οἶκον οὐκ ἐθ' ἴκεθ', ὡς ἀπεστάλη. 115

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐδ' ἀγγελός τις, οὐδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ
κατεῖδ', ὅτου τις ἐκμαθῶν ἐχρήσατ' ἄν;

ΚΡΕΩΝ.

V. 107. αὐθέντας et τινὰ Suidas in ἐπιστέλλει.

V. 108. οἱ δ'. Male Brunck. οἱδ'. Mox Suidas et Lexicon
August. in δυστέκμαρτον: πού δ' εὐρεθήσεται vel εὐρεθήσεται.

V. 110. πᾶν τὸ ζ. pro τὸ δὲ ζ. Suidas in ἀλωτὸν et Plu-
tarch. Moral. I. p. 342.

V. 114. πάλιν Dresd. b.

V. 117. κατεῖδεν Trin. August. b.

ΚΡΕΩΝ.

θνήσκουσι γάρ, πλὴν εἷς τις, ὃς φόβῳ φυγῶν,
ὧν εἶδε, πλὴν ἓν, οὐδὲν εἶχ' εἰδώς φράσαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὸ ποῖον; ἐν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μάθειν, 120
ἀρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος.

ΚΡΕΩΝ.

ληστὰς ἔφασκε συντυχόντας, οὐ μιά
ῥώμη κτανεῖν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς οὖν ὁ ληστής, εἴ τι μὴ ζὺν ἀργύρῳ
ἐπράσσει ἐνθένδ', ἐς τόδ' ἂν τόλμης εἴβη; 125

ΚΡΕΩΝ.

δοκοῦντα ταῦτ' ἦν· Λαίου δ' ὀλωλότες
οὐδεὶς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίγνετο.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδῶν, τυραννίδος
οὕτω πεσούσης, εἶργε τοῦτ' ἐξειδέναί;

ΚΡΕΩΝ.

ἢ ποικιλῶδὸς Σφίγγ' τὰ πρὸς ποσὶν σκοπεῖν, 130
μεθέντας ἡμᾶς τὰ Φανῆ, προσήγετο.

ΟΙΔΙ-

V. 118. August. c. θνήσκουσι γὰρ πάντες.

V. 120. ἂν abest in August. b.

V. 125. August. b. c. ἐνθένδ'.

V. 128. ποῖον δ' ἐμποδῶν Trin.

V. 130. Dresd. a. τὸ πρὸς ποσί.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὐθις αὐτ' ἐγὼ Φανῶ.
ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ,
πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἐθεσθ' ἐπιστροφὴν·
ὥστ' ἐνόικως ὄψεσθε καὶ με σύμμαχον, 135
γῆ τῆδε τιμωροῦντα, τῷ θεῷ θ' ἅμα.
ὑπερ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων,
ἀλλ' αὐτὸς αὐτοῦ, τοῦτ' ἀποσκηδῶ μύσος.
ὅστις γὰρ ἦν ἐκείνον ὁ κτανῶν, τάχ' ἂν
καὶ μ' ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θελοι. 140
κείνῳ προσερχῶν οὖν, ἐμαυτὸν ὠφελῶ.
ἀλλ' ὡς τάχιστα, παῖδες, ὑμεῖς μὲν βιάσθων
ἴστασθε, τοὺσδ' ἄραντες ἰκτῆρας κλαδούς·
ἄλλος δὲ Κάδμου λαὸν ὠδ' ἀθροίζετω,
ὡς πᾶν ἐμοῦ δράσοντος. ἢ γὰρ εὐτυχεῖς 145
ζὺν τῷ θεῷ Φανούμεθ', ἢ πεπτωκότες.

ΙΕΡΕΥΣ.

V. 134. πρὸ τοῦ θανόντος. Sic A. D. T. Glossa in primo ὑπέρ, ὡς πρόμαχος ὑπέρμαχος. Perperam in impressis πρὸς τοῦ Brunck. πρὸ etiam Bar. I. Bodl. 2. Trin., in quo ε. erasum, Dresd. b. August. c. in quo glossa ὑπέρ, et ed. Florentina. Scholiastes pro var. lect. asfert τήνδε θισπίζει γραφὴν.

V. 135. ζύμμαχον Mosq.

V. 136. δ' pro θ' Trin.

V. 138. αὐτῷ pro αἵτου Trin. αὐτοῦ Mosq.

V. 140. καὶ μ' ἐν τ. Laud.

V. 145. Dresd. a. πάντ. Trin. et August. b. δράσαντες. Dresd. b. δράσσοντος.

V. 146. Dresd. b. σὺν θεῷ.

ΙΕΡΕΥΣ.

ὦ παῖδες, ἰστώμεσθα· τῶνδε γὰρ χάριν
καὶ δευρ' ἔβημεν, ὧν ὄδ' ἐξαγγέλλεται.
Φοῖβος δ', ὁ πέμψας τὰςδε μαντείας, ἅμα
σωτῆρ θ' ἵκοιτο, καὶ νόσου παυστήριος. 150

ΧΟΡΟΣ.

Ὡ Διὸς αἰδυεπῆς Φάτι, τίς ποτε τὰς πολυχρύσου
Πυθῶνος ἀγλαὰς ἔβας [στροφῆ α.]

Θήβας; ἐκτέταμαι Φοβεραν Φρένα, δείματι πάλλων,
(Ἥθε Δάλιε Παιάν!)

ἄμφι σοὶ ἀζόμενος, τί μοι ἦ νέον, 155
ἢ περιτελλομένοις ὄραις πάλιν,
ἐξανύσεις χρέος.

εἰπέ μοι, ὦ χρυσέας τέκνον Ἐλπίδος, ἄμβροτε
Φάμα.

πρῶτά σε κεκλομένη, θύγατερ Διός, ἄμβροτ'
Ἀθάνα, ἀντιστ. α.]

γαιάοχόν τ' ἀδελφεῶν 160

Ἀρτεμιν,

V. 153. Varia lect. πολλῶν pro πάλλων memoratur a Schol.

V. 156. περιστελλομένοις Dresd. b.

V. 15. κεκλομένη. Sic Aldus et codd. plerique. Si qui κεκλόμενος habent, in iis altera lectio quam sequimur, superscripta. Brunck. κεκλομένη praebent etiam Bar. 1. Laud. Bodl. 2. κεκλημένη Dresd. b. κεκλομένος Trin. κεκλομένη August. c. κεκλόμενος Dresd. a. August. b. Variam lect. πρῶταν γε pro πρῶτά σε memorat Schol.

V. 160. Bar. 1. Trin. Dresd. b. γαιήοχον. August. b. ἀδελφάν.

Ἀρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον ἐυκλέα θάσσει,
καὶ Φοῖβον ἐκαβέλον, ἰὼ
τρισσοὶ ἀλεξίμεροι προφάνητέ μοι,
εἴ ποτε καὶ προτέρως ἄτας ὑπερ
ὀρνημένας πόλει, 165

ἠνύσατ' ἐκτοπίαν Φλόγα πῆματος, ἐλθετε καὶ νῦν,
ὦ πόποι, ἀνέριθμα γὰρ φέρω 170
πῆματα· νοσεὶ δέ μοι πρόπας
στόλος, οὐδ' ἐνι

Φροντίδος ἔγχος, 170
ὦ τίς ἀλέζεται. οὔτε γὰρ ἔγκονα
κλυτᾶς χθονὸς αὖξεται, οὔτε τόκοισιν
ἠῶν

καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες·
ἄλλον δ' ἂν ἄλλῳ 175
πρῶ-

V. 161. εὐκλέα. Male vulgo εὐκλεῖα. Utraque forma proba est: sed posteriorem hinc loci respuit metri lex. Vide Eustathium p. 1516. initio. Brunck.

V. 162. ἐκηβόλον Dresd. b. ἰὼ bis Dresd. a. August. b. Turn. Steph. Cant.

V. 166. καὶ omittunt Bar. 2. 3. 4. Bodl. 1. Seld. Dresd. a. b. Turn. Steph. Cant.

V. 167. Vulgo deest hinc et in scqq. strophae atque anti-strophae notatio.

V. 169. Scholiastes legisse videtur, ut est apud Suidam in ἔγχος, οὐδὲ νῶ φροντίδος ἔγχος. [Ex ed. rec.] Brunck.

V. 172. κλυτᾶς. In uno cod. reperi κλυτὰ χθονός, quod haud deterius est. Brunck.

V. 173. ἠῶν Dresd. b.

V. 175. ἄλλου pro ἄλλῳ Mosq.

προσίδοις, ἅπερ εὐπτερον ὄρνιν,
κρείσσον ἀμαιομακέτου πυρός ὄρμενον

ἀκτάν πρὸς ἑσπέρου θεοῦ,
ἧν πόλις ἀναρίθμος ὀλλυται.

ἀντιστ. β'.
180

θανατηφόρῳ
κεῖται ἀνοίκτως·

ἐν δ' ἀλοχοι, πολιαὶ τ' ἐπὶ ματέρες,
ἀκτάν παρὰ βώμιον ἀλλοθεν ἀλλὰι
λυγρῶν πόνων

185

ἰκτῆρες ἐπιστενάχουσιν.
παιάν δ' ἐλάμπει

στο-

V. 176. Dresd. a. προσίδη. Tum uterque Dresd. atque edd. Turn. Steph. Cant. recte ἅπερ pro ἅπερ, quod cum reliquis Brunckius exhibet. Ad illam quidem scripturam referenda videtur gl. in Mosq. καθά. — εὐπτερον Ald. ἤπτερον August. b.

V. 179. August. c. ἀναρίθμητος.

V. 180. δ' ἂ γίνεθαι Mosq. Dresd. a. b.

V. 181. θανατηφόρῳ Trin.

V. 184. ἀκτάν παρὰ βώμιον. Sic recte praeter codd. non-nullos apud Brunckium Dresd. a. August. b. et edd. Turn. Steph. Cant. Alii codd., in quibus August. c. Dresd. b. ut Aldus, ἀκτάν παραβώμιον. Mosq. παρ' ἐβώμ. Legebatur etiam παραχώριον teste Camerario. αὐτάν παραβώμιον dedit Brunck.

V. 186. ἐπιστενάχουσι. Perperam vulgo ἐπιστονάχουσι. Legitimae formae sunt στενάχω et στοναχίω. Brunck. ἐπιστενάχουσι dedit ex utroque August.

V. 187. Turn. Steph. Cant. παιάν.

στονέσσα' τε γῆρου ὄμαυλος·
ἧν ὑπερ, ᾧ χρυσεὰ θυγατερ Διός,
εὐῶπα πέμψον ἀλκάν,

190
στροφῆ γ.

Ἀρεά τε τὸν μαλερόν,
ὃς νῦν ἀχαλκος ἀσπίδων

Φλέγει με περιβόητος ἀντιάζων,
παλίσσυτον δραμίημα νοτίσαι πάτρας
ἄπουρον, εἴτ' ἐς μέγαν

195

θάλαμον Ἀμφιτρίτας,
εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὄρμεν

Θράκιον κλυδωνα·

τέλει γὰρ ἦν τι νύξ ἀφῆ,
τοῦτ' ἐπ' ἄμαρ ἔρχεται·

200

τόν, ᾧ πυρφόρ' ἀστραπαῖν κράτη νέμων,

Ζεῦ

V. 189. post Διός, non, ut vulgo, post εὐῶπα interpunxi.

V. 195. πάτρας ἄπουρον. gl. τῆς πατρὶδος τῆς ἡμῶν δηλαδὴ μακράν. Sic membr. et tres alii codd. [incertum an Bar. 1. Laud. Bodl. 2. c quibus lectionem illam enotavit Burtonus] cum Aldina editione; optime sane. Altera lectio ἔπουρον plane mendosa est. Brunck. ἄπουρον etiam August. b. Mosq. et Dresd. b. gl. μακράν.

V. 196. ἀμφιτρίτης Dresd. b.

V. 198. Θράκιον dedi pro Θράκιον.

V. 199. ἦν. Sic Dresd. b. ut non monito lectore dedit Brunckius pro vulg. εἰ. Vide sis quae notavi ad Antig. 1013.

V. 200. ἄμαρ. Libri omnes ἡμαρ.

V. 201. πυρφόρ'. Sic dedi ex conjectura. Vulgo πυρφόρων. πυρφόρων August. c. Mosq. ἀστραπαῖν Bodl. 2. Trin. Dresd. b. πυρφόρον ἀστραπαῖν Bar. 1. κράτει Dresd. a. κράτῃ Mosq. Sequente versu ᾧ ante Ζεῦ omisi.

Ζεῦ πάτερ, ὑπὸ σῶ φθίσον κεραυνῶ.
 Λύκει ἀναξ, τά τε σά ἀντιστρ. γ.
 χρυσοστρέφων ἀπ' ἀγκυλῶν
 βέλεα θέλοισι ἀν' ἀδάματ' ἐνδατεῖσθαι, 205
 ἀρωγά προσταθέντα, τάς τε πυρφόρους
 Δρεμίδοι ἀγλαίαι, ξὺν αἰῖ
 Λύκι ὄρεα διάσσει
 τὸν χρυσομίτραν τε κικλήσκω,
 τᾶσδ' ἐπάνυμον γὰρ. 210
 οἰνώπα Βάκχον εὖιον,
 Μαινάδων ὁμόστολον,
 πελάσσαι, φλέγοντ' ἐν ἀγλαῶπι πεύ-
 κα, πὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Αἰτεῖς· αὐ δ' αἰτεῖς, τὰμ' ἐὼν θέλης ἐπι 215
 κλύων δέχεσθαι, τῇ νόσῳ θ' ὑπηρετεῖν,
 ἀλκίην

- V. 205. Brunckius, ut vulgo, ἀδάμαστ', invitis numeris.
- V. 206. August. b. *προστεθέντα*.
- V. 208. Λύκει. Sic recte Dresd. a. Vulgo Λύκει'. In eodem voci ὄρεα superfer. ζην, quod fortasse melius.
- V. 211. οἰνώπα. Sic Aldus et Brunck οἰνώπα Var. 1. Laud. Bodl. 2. Trin. οἰνώπην Dresd. b. Reliqui οἰνοπα.
- V. 212. Μαινάδων ὁμόστολον. Sic liquido in duobus codicibus. Mendose reliqui μονόστολον. Glossae: ὁμοδίαιτον, συνάμιλον, συνοδοιπόρου. Brunck. ὁμοστολον a Cantero jam praelatum pro var. lect. affert Scholiafles.
- V. 213. πελάσσαι pro πελασθῆναι reposui addidique ἐν.
- V. 214. Libri omnes ἐπί.
- V. 216. August. c. νόσῳ καθυπηρετεῖν.

ἀλκίην λάβοις ἀν' κίνακούφισιν κικλῶν·
 ἀγῶ ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδ' ἐξερω,
 ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος. οὐ γὰρ ἀν' μακρὰν
 ἴχνευον αὐτός, μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον. 220
 νῦν δ', ὕστερος γὰρ αὐτός εἰς αὐτοὺς τελῶ,
 ὑμῖν προφανῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε.
 ὅστις ποθ' ὑμῶν Λαίον τὸν Λαβδάκου
 καίτοιδεν, ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο,
 τοῦτον κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί· 225
 κεῖ μὲν φοβεῖται, τουπίκλημ ὑπεξελὼν
 αὐτὸς καθ' αὐτοῦ· πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν
 ἀστεργές· οὐδὲν γῆς δ' ἀπεισιν ἀβλαβής.
 εἰ δ' αὖ τις ἄλλον εἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς
 τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω· τὸ γὰρ 230
 κέρδος τελῶ γῶ, χ' ἢ χάρις προσκείσεται.

B 2

εἰ

- V. 217. κίνακούφισιν Dresd. b. Seq. v. Dresd. a. ἀγῶ.
- V. 219. τοῦ abest in Dresd. b.
- V. 220. μὴ οὐκ in unam syllabam coalescunt, quod tironibus etiam notum. In B. scriptum μὴ ἔκ, supra 13. μὴ ὄ: et sic ubicumque simili elisioni locus est: quemadmodum et scribi et efferri volebat Marklandus. Glossa: ἐπεὶ οὐκ ἴχω τι σημείον. Brunck. Dresd. b. μ' οὐκ.
- V. 221. Dresd. b. ὕστερον.
- V. 226. φοβεῖται, τουπίκλ. ὄ. Sic recte distinxit post Heathium Brunck.
- V. 229. αὐτίς una voce Dresd. b. Pro εἶδεν variam lect. εἶδεν memorat Turn. ad calcem edd. suarum. Ceterum in Dresd. a. post χθονός, non post αὐτόχειρα, interpungitur.

εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε, καὶ τις ἢ φίλου
 δέσας ἀπάσει τύπος, ἢ χ' αὐτοῦ, τότε,
 ἄκ τῶνδε δρᾶσω, ταῦτα χρη κλύειν ἐμοῦ.
 τὸν ἀνδρ' ἀπαυδῶ τούτον, ὅστις ἐστί, γῆς 235
 τῆσδ', ἣς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω,
 μήτ' εἰσδέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινά,
 μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασιν
 κοινὸν ποιεῖσθαι, μήτε χέρνιβας νέμειν
 ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὡς μιάσματος 240
 τοῦδ' ἡμῖν ὄντος, ὡς τὸ Πυθικὸν θεοῦ
 μαντεῖον ἐξέφηγεν ἀρτίως ἐμοί.
 ἐγὼ μὲν σὺν τοίοιςδε τῶ τε δαίμονι
 τῶ τ' ἀνδρὶ τῶ θανόντι σύμμαχος πέλω.
 κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις 245
 εἰς ὧν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα,
 κακὸν κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρίψαι βίον.
 ἐπεύχομαι δ', οἴκοισιν εἰ ζυνέστιος

ἐν

- V. 232. φίλον Mosq. superscr. tamen gl. *ἐνεκα*.
 V. 233. ἀπάσει. Enotatam ex uno e Britannis codd.
 [Bar. 1.] probam lectionem reperi in T. et Augustano.
 Reliqui cum impressis foloecce ἀπάση. Brunck. ἀπάσει
 etiam Dresd. b.
 V. 235. τὸν ἀνδρα δ' August. b.
 V. 238. μήτ' ἐν θύμασιν Dresd. b.
 V. 241. τδ abest August. b.
 V. 243. τῶδε pro τῶ τε Bar. 1. Omittit τε August. c.
 V. 247. νυν pro νιν Turn. ἄμορον reposui pro ἄμοιρον. βίον
 Trin. correctum tamen in βίον.

ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτ' ἐμοῦ ζυνειδότης,
 παθεῖν, ἄπερ τοῖσδ' ἀρτίως ἡρασάμην. 250
 ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελεῖν,
 ὑπὲρ τ' ἐμαυτοῦ, τοῦ θεοῦ τε, τῆσδὲ τε
 γῆς, ὧδ' ἀκάρπως καδέως ἐφθαρμένης.
 οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον,
 ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἶκος ἦν οὕτως εἶν, 255
 ἀνδρός τ' ἀρίστου βασιλέως τ' ὀλωλότος,
 ἀλλ' ἐξερευνᾶν νῦν δ' ἐτ' ἐπικυρῶ γ' ἐγώ,
 ἔχων μὲν ἀρχάς, ἃς ἐκείνος εἶχε πρῖν,
 ἔχων δὲ λέκτρα, καὶ γυναῖχ' ὀμόσπερον,
 κοινῶν τε παίδων κοῖν' ἄν, εἰ κείνω γένος 260
 μὴ δυστύχησεν, ἦν ἄν ἐκπεφυκότα.
 νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρατ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη.
 ἀνθ' ὧν ἐγὼ τὰδ', ὡσπερὶ τοῦ μοῦ πατρός,
 ὑπερμαχοῦμαι, κάπῃ πάντ' ἀφίξομαι,
 ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου λαβεῖν, 265
 τῶ

- V. 249. Dresd. a. γένοιτ' ἂν ἐμοῦ. Temere Brunck. γένοιτο
 μὴ οὐ.
 V. 255. ὑμᾶς August. b.
 V. 256. ἀνδρός τ'. Sic bene August. uterque ac Dresd. b.
 pro ἀνδρός γ' — τ' ante ὀλωλ. deest in Trin. Mosq.
 V. 257. Brunck. e cod. D. recepit νῦν δὲ γ' ἐπικυρῶ τ' ἐγώ.
 Ceteri codd. ut Aldus, νῦν δ' ἐπικυρῶ τ' ἐγώ.
 V. 261. ἂν abest in August. b. sed in c. in litura scri-
 ptum.
 V. 262. August. b. ἐνήλασθ' cum gl. *ἐπέσει*.
 V. 263. τὰδ'. Sic Aldus et codd. omnes, praeter unum
 August. c. τὰςδ' exhibentem. Temere Brunck. ταῦδ'.

τῶ Λαβδακείῳ παιδί, Πολυδάρου τε, καὶ
 τοῦ πρόσθε Καδμου, τοῦ παλαιοῦ τ' Ἀγήνορος.
 καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν εὐχομαι θεοὺς
 μήτ' ἀροτον αὐτοῖς γῆς ἀνιέναι τινά,
 μήτ' εὐν γυναικῶν παῖδας· ἀλλὰ τῶ πότμῳ 270
 τῶ νῦν φθηρεῖσθαι, κατὰ τοῦδ' ἐχθρόνι.
 ὑμῖν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις
 τὰδ' ἐστ' ἀρέσκονθ', ἢ τε σύμμαχος Δίκη
 χ' οἱ πάντες εὐ ζυνεῖεν εἰσαεὶ θεοί.

ΧΟΡΟΣ.

ὡςπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ᾧδ', ἀναξ, ἐρῶ. 275
 οὐτ' ἐκτανον γὰρ, οὔτε τὸν κτανόντ' ἐχω
 δεῖξαι. τὸ δὲ ζήτημα τοῦ πέμψαντος ἦν
 Φοίβου τὸδ' εἰπεῖν, ὅστις εἰργασταὶ ποτε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

δικαί' ἔλεξας. ἀλλ' ἀναγκάσαι θεοὺς
 ἂν μὴ θέλωσιν, οὐδ' ἂν εἰς δύναιτ' ἀνήρ. 280

ΧΟΡΟΣ.

V. 269. Libri omnes γην.

V. 271. August. b. φθαρῆναι.

V. 272. ἡμῖν Bar. 2. 3. 4. Laud. Bodl. 2. Seld. Turn.
 Steph.

V. 275. Eustathius p. 1809. legit ὡςπερ μ' ἀραῖον εἶλες, εκ-
 ρονιτιque ὡςπερ με εἶλες διὰ τῆς ἀραῆς. Brunck.

V. 277. Brunckius post ζήτημα commate interpunctit.

V. 280. εὐδ' ἂν εἰς δύναιτ' ἀνήρ. Sic duo codd. recte, ut
 jam legendum esse monuerat Koenius ad libellum de
 Dialectis p. 23. Ceteri codd. ut impressi, soloece, εὐδδ'
 εἰς δύναιτ' —. Inicio versus male codd. et impressi ἂν:
 quae frequens est in libris menda. Vide Marklandum

ad

ΧΟΡΟΣ.

τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμ', ἅ μοι δοκεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

εἰ καὶ τρίτ' ἐστί, μὴ παρῆς τὸ μὴ οὐ φράσαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἀνακτ' ἀνακτι ταυθ' ὄρωντ' ἐπίσταμαι
 μάλιστα Φοίβω Τειρεσίαν, παρ' οὐ τις ἂν
 τιοπῶν τὰδ', ὧ' ἴναξ, ἐκμάθοι σαφέστατα. 285

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην.
 ἔπεμψα γὰρ, Κρέαντος εἰπόντος, διπλοῦς
 πομπούς· πάλαι δὲ μὴ παρῶν θαυμάζεται.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν τὰ γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαί' ἐπη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὰ ποῖα ταῦτα; πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον. 290

ΧΟΡΟΣ.

ad Suppl. 364. Brunck. εὐδδεις δύναιτ' ἀνήρ Trin. Mosq.
 Dresd. b. εὐδ' ἂν εἰς δύνατ' August. b. οὐδδεις δύναιτ' ἂν
 August. c. εἰς in litura scripto.

V. 282. τὸ μὴν Dresd. b.

V. 283. ταυθ' ὄρωντ'. Id est τὰ αὐτά, ut recte scriptum
 et expositum reperi in uno cod. Perperam vulgo ταυθ'.
 Brunck. Dresd. a. ταυθ' omisso spiritu, ut infra 327.
 τὰμ' pro τὰμ.

V. 286. Dresd. a. ἱναργῆς.

ΧΟΡΟΣ.

Θανεῖν ἐλέχθη πρὸς τινων ὀδοιπόρων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἤκουσα καὶ γὰρ τὸν δ' ἰδόντ' οὐδεὶς ὄρα.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' εἴ τι μὲν δὴ δειματός γ' ἔχει μέρος,
τάς σὰς ἀκούων οὐ μενεῖ τοιάσδ' ἀράς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ μὴ ἴσθι δρωῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ. 295

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' οὐξελέγξων αὐτόν ἐστιν· οἶδε γὰρ
τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὦδ' ἄγουσιν, ὦ
τάληθές ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόρω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ πάντα νωμῶν, Τειρεσία, διδαικτά τε,
ἀρρητά τ', οὐραϊνά τε, καὶ χθονοστιβῆ, 300
πόλιν μὲν, εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὄμως

οἶα

V. 293. τ' ἴχει Bar. 1. Laud. Bodl. Dresd. a. b. August.
b. c. Ald.

V. 296. οὐξελέγξων. gl. ὁ φανερώσων αὐτόν. Aldus οὐξελέγξων,
ut est in B. T. [Dresd. a. August. b. Turn. Steph.
Cant.] Ceteri futurum habent. Brunck. De Britan-
nis codd. οὐξελέγξων dant Laud. Bodl. 2. ὁ ἐξελέγξων
exstat in Mosq. οὐξελέγξων in Dresd. b.

V. 298. μόνον Dresd. b.

οἶα νόσω ζύνεστιν ἧς σε προστάτην
σσιτῆρά τ', ὦ νᾶξ, μόνον ἐξευρίσκομεν.
Φοῖβος γάρ, εἰ καὶ μὴ κλύεις τῶνδ' ἀγγέλων,
πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν, ἐκλυσιν 305
μόνην ἂν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος,
εἰ τοὺς κτανόντας Δαῖον, μαθόντες εὖ,
κτείναιμεν, ἢ γῆς Φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα.
σύ δ' οὖν, φρονήσας μῆτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν,
μῆτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν, 310
ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν, ῥῦσαι δ' ἐμέ,
ῥῦσαι δὲ πᾶν μίασμα τοῦ τεθνηκότος.
ἐν σοὶ γάρ ἐσμεν· ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν
ἔχοι τε καὶ δύναίτο, κάλλιστος πόνων.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

Φεῦ, Φεῦ· φρονεῖν ὡς δεινόν, ἔνθα μὴ τέλη 315
λύει φρονούντι. ταῦτα γάρ καλῶς ἐγὼ
εἰδὼς διώλεσ'· οὐ γὰρ ἂν δευρ' ἰκόμην.

ΟΙΔΙ-

V. 302. οἶα Dresd. b.

V. 304. Libri omnes μὴ κλύεις. Brunckius ex Valckenarii
conjectura (ad Phoeniss. pag. 320.) dedit μὴ κλυεις, quod
falso putat confirmari codd. glossa, μὴ ἤκουσας. Pro τῶν
δ' Dresd. a. et uterque August. τῶν.

V. 309. σὺ δ' οὖν. Sic Aldus et codd. omnes. Perperam
Triclinius οὖν mutavit in οὐ, putans forte negationem
cum φρονήσας requiri, quae jam adest in geminato μήτε.
Brunck. οὖν de Britannis codd. habent Bar. 1. Laud.
Bodl. 2. praebet etiam Dresd. uterque. οὐ varians esse
videtur scriptura, non Triclinii mutatio. Pro φρονήσας
Laud. φρονήσας.

V. 314. ἔχει Bar. 1. Laud. August. c. Mosq. πόνος Bar. 2.
Trin. Mosq. Dresd. uterque et in marg. Turn.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί δ' ἔστιν; ὡς ἄθυμος εἰσελήλυθας.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἄφες μ' ἐς οἶκους· ῥᾶστα γὰρ τὸ σὸν τε σύ,
καὶ γὰρ διοίσω τοῦμόν, ἢν ἐμοὶ πίθῃ. 320

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐτ' ἔννομ' εἶπας, οὔτε προςφιλὲς πόλει
τῆδ', ἢ σ' ἐθρεψε, τήνδ' ἀποστερῶν φάτιν.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ὄρῳ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν
πρὸς καιρὸν ὡς οὖν μισθ' ἐγὼ ταυτὸν πάθω.

ΧΟΡΟΣ.

μή, πρὸς θεῶν, φρονῶν γ' ἀποστραφῆς, ἐπεὶ 325
πάντες σὲ προσκυνῶμεν οἷδ' ἰκτῆριοι.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

πάντες γὰρ οὐ φρονεῖτ'· ἐγὼ δ' οὐ μὴ ποτὸ
τάμ', ἴσθ' ἂν, εἶπω, μὴ τὰ σ' ἐκφῆνω κακὰ.

ΟΙΔΙ-

V. 320. πιθῆ Mosq.

V. 321. ἔννομον August. c. ἔννομον γ' Dresd. b. εἶπες Au-
gust. b. Turn. Steph. Cant. εἶπας Bar. 1. Laud. Bodl.
2. Mosq. Dresd. a. b. August. c.

V. 324. ἢν pro οὖν Bar. 1. Sequenti versui Oi. pro Χερος
praeronic Bar. 2.

V. 328. Vulgo τάμ ὡς ἂν εἶπω. Brunckius τάμ' ἐξενεῖπα. —
σ' ἐκφῆνω Mosq., uterque August. et Dresd. atque Al-
dus. σὰ κφῆνω Brunck.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί φῆς; Ξυνείδας οὐ φράσεις, ἀλλ' ἔννοεῖς
ἡμᾶς προσδοῦναι, καὶ καταφθεῖραι πόλιν; 330

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἐγὼ οὐτ' ἐμαυτόν, οὔτε σ' ἀλγυνῶ. τί ταῦ-
τ' ἄλλως ἐλέγχεις; οὐ γὰρ ἂν πύθοιο μου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκ, ὦ κακῶν κάκιστε, καὶ γὰρ ἂν πέτρου
φύσιν σύ γ' ὀργάνειας, ἐξερεῖς ποτέ;
ἀλλ' ὠδ' ἀτεγκτος ἀτελευτήτος φανεῖ; 335

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ὄργην ἐμέμψω τὴν ἐμήν· τὴν σὴν δ' ὁμοῦ
ναίουσαν οὐ κατειδες, ἀλλ' ἐμὲ ψέγεις.

ΟΙΔΙ-

V. 331. ἐγὼ οὐτ' ἐμαυτόν. Sic praeter Athenaeum L. X.
p. 453. unus e nostris codd. indubie, et alter a prima
manu. Reliqui ἐγὼ τ' ἐμαυτόν, cum glossa, ἀπὸ κοινῆ τῆ
οὐ. Passim occurrit ἐγὼ οὐ disyllabum, ut Oed. Col.
939. Antig. 458. apud Comicum Lyf. 284. 876. Ran. 33.
Vesp. 416. Equit. 340. Cujusvis etiam vocis ω finale
cum sequente οὐ in unam syllabam coalescit, ut in
Lyfistr. 1171.

οὐ τῶ σιῶ, οὐχι πάντα γ', ὦ λυσσάνιε.

Similiter ω ει coalescunt, ut in Philoct. 585. ἐγὼ εἰμ'
Ἀτρεΐδαις δυσμενῆς. et Vesp. 1224.

ἐγὼ εἶσομαι. καὶ δὴ γὰρ εἰμ' ἐγὼ Κλέων. Brunck.

ἐγὼ οὐτ' etiam Bar. 1. ἐγὼ τ' Dresd. b. ἐγ' οὐτ' Au-
gust. c.

V. 335. ἀτελκτος August. b. ὄδ' et φανεις Suidas in ἀτεγκτος.
φανεις Mosq.

V. 336. τὴν σοὶ August. b. Dresd. b. et in marg. Turn.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς γὰρ τοιαῦτ' ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ' ἔπη
κλύων, ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἤξει γὰρ αὐτά, κὰν ἐγὼ σιγῇ στέγω. 340

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκοῦν ἄ γ' ἤξει καὶ σὲ χρῆ λέγειν ἐμοί.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι. πρὸς τὰδ', εἰ θέλεις,
θυμοῦ δι' ὀργῆς, ἣτις ἀγριωτάτη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ μὴν παρήσω γ' οὐδέν, ὡς ὀργῆς ἔχω,
ἅπερ ξυνήμ'. ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοί 345
καὶ ξυμφυτεῦσαι τούργον, εἰργάσθαι θ', ὅσον
μὴ χερσὶ καίνων· εἰ δ' ἐτύγχανες βλέπων,
καὶ τούργον ἂν σου τοῦτ' ἔφην εἶναι μόνου.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἄληθες; ἐννέπω σε τῷ κηρύγματι,

ἅπερ

V. 338. Prius ἂν abest in August. b. τίς γὰρ σὺ ταῦτ' ἂν
ὀργίζητ' Bar. I.

V. 341. ἄρ' pro ἄ γ' August. b.

V. 342. πρὸς ταῦτ' Dresd. b.

V. 344. ἔχων August. b.

V. 346. θ' ἔσον Trin.

V. 347. βλέπων Mosq. Dresd. b.

V. 348. μόνον Mosq. Dresd. b.

ἅπερ προεῖπας, ἐμμένειν, καὶ φ' ἡμέρας 350
τῆς νῦν προσαυδᾶν μήτε τούσδε, μήτ' ἐμέ,
ὡς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίω μιάστορι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τὸδε
τὸ ῥῆμα; καὶ που τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

πέφευγα· τάληθες γὰρ ἰσχύον τρέφω. 355

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πρὸς τοῦ διδαχθεῖς; οὐ γὰρ ἐκ γε τῆς τέχνης.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

πρὸς σοῦ. σὺ γὰρ μ' ἀκοντα προὔτρεψω λέγειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποῖον λόγον; λέγ' αὖθις, ὡς μᾶλλον μάθω.

ΤΕΙΡΕ-

V. 350. ἅπερ προεῖπας. Sic omnino legendum. Supra 223.
(222.) ὑμῖν προφωνῶ. Mendose in libris προεῖπας, fre-
quenti librariorum errore in verbis cum πρὸ et πρὸς
compositis. Sic in Eurip. Hippol. 499. προεῖπον pro
προήγον male scriptum fuit: in Comici Concion. 31.
προσιόντων pro προιόντων. Brunck.

V. 354. καὶ που. Sic scribendum. Encliticum hîc est που,
non adverbium loci quo, ut male vertit Johnson.
Brunck.

V. 355. Dresd. a. ἰσχύων. Apud Stobaeum, qui hunc
versum cum duobus praecedentibus affert Serm. 13.
olim legebatur ἰσχυρὸν βλέπω, sed τρέφω e pluribus libris
enotavit Schow p. 314.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

οὐχὶ ζυνηκας πρόσθεν ἢ ἔπειρα λέγειν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστόν· ἀλλ' αὖθις φράσον. 360

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

Φονέα σε φημί τάνδρος, οὐ ζητεῖς κυρεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' οὐ τι χαίρων δίς γε πημονάς ἐρεῖς.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

εἶπω τι δῆτα κάλλ', ἢ ὀργίζη πλέον;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅσον γε χερέσεις· ὡς μάτην εἰρήσεται.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

λεληθέναι σε φημί σὺν τοῖς φιλτάτοις 365
αἰσχισθ' ὀμιλοῦντ', οὐδ' ὀραῖν ἢ εἰ κακοῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ καὶ γεγηθῶς ταῦτ' αἰεὶ λέξεν δοκεῖς;

ΤΕΙΡΕ-

V. 359. Brunckius, interrogandi signo post πρόσθεν posito, excudi iussit λόγων.

V. 362. ποιμονάς Dresd. b. cum gl. λαιδορίας.

V. 363. τί δῆτα Brunck.

V. 366. August. c. ἢ ἢ κακοῦ.

V. 367. Dresd. a. λέγειν, quod pro var. lect. notarunt Turn. et Steph.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

εἴπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' ἐστὶ, πλὴν σοί. σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἐστ', ἐπεὶ
τυφλὸς τά τ' ὄτα, τὸν τε κοῦν, τά τ' ὄμματ' εἶ. 370

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

σὺ δ' ἀθλιὸς γε ταῦτ' ὀνειδίζων, ἃ σοὶ
οὐδεὶς ὅς οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ τάχα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μίας τρέφει πρὸς νυκτός, ὥστε μήτ' ἐμέ,
μήτ' ἄλλον, ὅστις φῶς ὄρα, βλάψαι ποτ' ἄν.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

οὐ γάρ σε μοῖρα πρὸς γ' ἐμοῦ πεσεῖν, ἐπεὶ 375
ἱανὸς Ἀπόλλων, ὃ τάδ' ἐκπράξει μέλει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Κρέοντος, ἢ σοῦ ταῦτα ταξευρήματα;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν· ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί.

ΟΙΔΙ-

V. 368. κράτος pro σθένος August. b.

V. 369. πλὴν σοῦ August. c. ex correctione. Male pronominis accentum inclinavit Brunckius.

V. 371. August. c. σὺ γ'.

V. 374. Vide Brunckii notam. De Britannis codd. βλάψαι dant Laud. Bodl. 2. Sic etiam Schol.

V. 376. Dresd. uterque ἐκπράξει.

V. 378. Κρέων δέ. Sic praeter codd. et edd. omnes Plutarchus in Consol. p. 117. A. et Suidas in πῆμα Brunckius, celato, ut solet, lectore, Κρέων γε dedit.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ πλούτε, καὶ τυραννί, καὶ τέχνη τέχνης
 ὑπερφέρουσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ, 380
 ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται,
 εἰ τῆσδ' ἔγ' ἀρχῆς οὐνεχ', ἦν ἐμοὶ πόλις
 δωρητόν, οὐκ αἰτητόν, εἰσεχειρίσειν,
 ταύτης Κρέων ὁ πιστός, οὐξ ἀρχῆς φίλος, 385
 λάθρα μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἰμείρεται,
 ὑφείς μάγον τοιόνδε μηχανορῥάφον,
 ὄλιον, ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσιν
 μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφυ τυφλός.
 ἐπεὶ, φέρε εἶπέ, ποῦ σὺ μάντις εἰ σαφής;
 πῶς οὐχ, ὅθ' ἡ ῥαψῶδος ἐνθάδ' ἦν κύων, 390
 ἠΰδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτῆριον;
 καίτοι τό γ' αἰνιγμ' οὐχὶ τοῦ πῖοντος ἦν
 ἀνδρὸς διεπιεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει·
 ἦν οὐτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προυφάνης ἔχων,
 οὐτ' ἐκ θεῶν του γνωτόν· ἀλλ' ἐγὼ μολῶν, 395
 ὁ μηδὲν εἶδωσ Οἰδίπους, ἐπαυσά νιν,
 γνώμη κυρήσας, οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθῶν·
 ὃν δὴ σὺ πειρᾶς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θεόνοισ

παρα-

V. 379. Ed. Colinaea et edd. Steph. *τύραννις*. *Τυραννίς*
 Bar. 2. Stobaeus Serm. 47. et a prima manu Trin.
 deinde emendatum est *τυραννί*, quod praebent Bar. 1.
 Bodl. 2. Mosq. Dresdentes, Augustani, Aldus et reli-
 qui impressi.

V. 381. Dresd. a. ἡμῖν, omisso, qui sequitur, articulo.

V. 386. August. b. *μάγων* et *μηχανορῥάφον*.

V. 387. *κέρδεσιν*. Sic, addito *ν*, recte Dresd. b.

V. 398. *σὺ* omittit Dresd. a.

παραστατήσῃ τοῖς Κρεοντείοις πέλας.
 κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ, χῶ ξυνθεῖς τάδε, 400
 ἀγηλατήσῃ· εἰ δὲ μὴ ἴδοκεῖς γέρον
 εἶναι, παθῶν ἔγνωσ' ἂν οἶά περ Φρονεῖς.

ΧΟΡΟΣ.

ἡμῖν μὲν εἰκάζουσι καὶ τὰ τοῦδ' ἐπι
 ὀργῇ λελέχθαι καὶ τὰ σ', Οἰδίπου, δοκεῖ.
 δεῖ δ' οὐ τοιούτων, ἀλλ' ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ 405
 μαντεῖ' ἀριστα λύσομεν, τότε σκοπεῖν.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

εἰ καὶ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γούν
 ἴσ' ἀντιλέξαι· τοῦδε γὰρ καγὼ κρατῶ.
 οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δούλος, ἀλλὰ Δοξία·
 ὥστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι. 410
 λέγω δ', ἐπειδὴ καὶ τυφλόν μ' ὠνειδίσας,
 σὺ,

V. 401. *ἀγηλατήσῃ*. gl. ἐμὲ δηλονότι, ὃν λέγεις φρονεῖν εἶναι.
 Plerisque in codd. ut in Aldina edit. tenui spiritu
 notatur. At melius asperatur. Eustathius ad Odyss. l.
 p. 1704. τὸ ἀγηλατεῖν παρὰ Σοφοκλεῖ. ἐκεῖνο μέντοι καὶ δα-
 σύνεται παρὰ τὸ ἀγος. Brunck. In Dresd. b. gl. ἐμὲ, in
 August. c. βασιλεύσειν. Idem cod. et Mosq. δοκεῖς. Trin.
 et Bar. 1. δόκεις.

V. 405. τὰ τῶν θεῶν Dresd. b.

V. 407. August. c. γούν. Dresd. b. τὸ γ' οὐν.

V. 410. August. b. *προστάτης* cum gl. *ὑπέρμαχος*.

σύ, καὶ δεδορκώς, οὐ βλέπεις ἴν' εἶ κακοῦ,
 οὐδ' ἐνθα ναίεις, οὐδ' ὅταν οἰκεῖς μέτα.
 ἄρ' οἶσθ' ἄφ' ὧν εἶ; καὶ λέληθας ἐχθρὸς ὧν
 τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νερθε, κατὰ γῆς ἀνω. 415
 καὶ σ' ἀμφιπλήξ' μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρός
 ἔλα ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρέα,
 βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἐπειτα δὲ σκότον.
 βροῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἐστὶ λιμήν;
 ποῖος Κιθαιρῶν οὐχὶ σύμφωνος τάχα, 420
 ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δέμοις
 ἄνερμον εἰσέπλευσας, εὐπλοίας τυχῶν;
 ἄλλων δὲ πλήθος οὐκ ἐπαισθάνει κακῶν,
 ἃ σ' ἐξισώσει σοὶ τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις.
 πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα καὶ τοῦμόν στομα 425
 προπηλάκιζε. σοῦ γὰρ οὐκ ἐστὶν βροτῶν
 κάκιον ὅστις ἐκτριβήσεται ποτε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἢ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν;

οὐκ

V. 412. Vulgo σὺ καὶ δεδορκώς καὶ βλέπεις. In uno cod. reperi σὺ καὶ δεδορκώς καὶ βλέπεις. Unde lectionem concinnavi quam dedi, altera, ni fallor, meliorem. [Eam jam occupaverat Reiskius.] Sic in Aj. 85.

ἐγὼ σκοτάσω βλέφαρα καὶ δεδορκῶτα. Brunck.

ἢ ἢ Trin. Dresd. b.

V. 422. εἰσέπλευσας Dresd. b.

V. 423. Dresd. a. αἰσθάνη.

V. 424. Brunck. ἔσ' pro ἃ σ'.

V. 428. Dresd. b. ἢ ταῦτα δὴ ταῦτ' ἀνεκτὰ.

οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐχὶ θάσσον; οὐ πάλ' ἢ
 ἄψορρός οἰκῶν τῶνδ' ἀποστραφεῖς ἄπει; 430

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

οὐδ' ἰκόμην ἔγωγ' ἄν, εἰ σὺ μὴ 'κάλεις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐ γάρ τι σ' ἤδη μῶρα φωνήσοντ', ἐπεὶ
 σχολῆ γ' ἄν οἴκους τοὺς ἐμούς ἐστειλάμην.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἡμεῖς τοιοῖδ' ἔφυμεν, ὡς μὲν σοὶ δοκεῖ,
 μῶροι γονεῦσι δ', οἳ σ' ἐφυσαν, ἐμφρονες. 435

C 2

ΟΙΔΙ-

V. 432. ἢδῃ Sic E. a prima manu. Reliqui codd. et Aldus contra Atticorum morem, ἢδῃ. Vide doctos viros, quos laudavimus ad Comici Nub. 329. Attica haec forma saepe a librariis, saepius ab editoribus oblitterata fuit. In Oed. Col. 944. ubi Aldus ad codd. fidem ediderat ἢδῃ, Turnebus reposuit ἢδῃ. In Trach. 988. Aldus edidit ἐξῆδες, quod Turnebus etiam mutavit in ἐξῆδες. Nos genuinam formam constanter retinemus. Brunck.

V. 433. σχολῆ γ' ἄν. Sic Suidas in σχολῆ γ' ἄν. Vulgo σχολῆ σ' ἄν. Sed pronomine, quod modo praecessit, non incommode carebimus.

V. 435. ἐμφρονες. gl. φρόνιμοι. Sic codd. omnes veteres et Aldus. Triclinius inepte scripsit εὐφρονες, quod Turnebus praetulit, et ex ejus editione in subsequentes manavit. Brunck. ἐμφρονες agnoscit etiam Dresd. b. et de Britannis codd. Bar. 1. Laud. Bodl. 2.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποιίοισι; μείνον. τίς δέ μ' ἐκφύει βροτῶν;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἦδ' ἡμέρα φύσει σε, καὶ διαφθερεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὡς πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κάσαφῆ λέγεις.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

οὐκουν σὺ ταῦτ' ἀριστος εὐρίσκειν ἔφους;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τοιαῦτ' ἐνειδίξ', οἷς ἐμ' εὐρήσεις μέγαν. 440

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

αὐτῆ γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσωσ', οὐ μοι μέλει.

ΤΕΙΡΕ-

V. 436. August. b. ut Brunck. τίς δ' ἐμ'. Reliqui, ut nos.

V. 438. ἄγαν αἰνικτὰ. Sic Aldus et codd. omnes ante Triclinium, qui γε inferuit imperite. Ultima in ἄγαν longa est. Vide quae notavimus ad Comici Nubes 199. et 1120. Brunck. Suidas in αἰνικτὰ laudat πάντα γ' αἰνικτὰ κάσαφῆ μοι λέγεις.

V. 439. οὐκ οὖν August. b. οὐκοῦν August. c.

V. 441. σε μέντοι γ' August. b.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἄπειμι τοίνυν· καὶ σὺ παῖ κόμιζέ με.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

κομιζέτω δῆθ' ὡς παρὼν τὰ γ' ἐμποδῶν ὄχλεις, συθεῖς τ' ἄν, οὐκ ἂν ἀλγύναις πλεον. 445

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

εἰπὼν ἄπειμ', ὧν οὐνεκ' ἦλθον, οὐ τὸ σὸν δείσας πρόσωπον. οὐ γάρ εἰθ' ὅπου μ' ὀλεῖς. λέγω δέ σοι τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλαι ζητεῖς ἀπειλῶν, κἀνακηρῦσσαν φόνον τὸν Λαίειον, οὗτός ἐστιν ἐνθάδε, 450
ξένος λόγῳ μετοικος, εἶτα δ' ἐγγενῆς φανήσεται Θηβαῖος· οὐδ' ἠσθήσεται τῇ ζυμφορᾷ. τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδρακότος, καὶ πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου, ξένην ἐπι, σκήπτρῳ προδεικνύς, γαῖαν ἐμπορεύσεται. 455
φανήσεται δὲ παισὶ τοῖς αὐτοῦ ξυνῶν ἀδελφὸς οὗτός και πατήρ, καὶ ἦς ἔφυ γυναικός,

V. 444. τὰ γ' ἐμποδῶν ὄχλεις. Minus bene Aldus et Turnebus cum plerisque codd. σὺ γ' ἐμποδῶν. In E. superscripta nostra lectio: γρ. τὰ γ'. et hoc unicum B. in textu exhibet. Brunck. σὺ γ' etiam Mosq. August. c. ac Dresdenses: de Britannis autem Bar. i. Laud. Bodl. 2. Trin.

V. 455. ἀπορεύσεται Dresd. b. et in marg. Turn.

V. 457. αὐτός. Sic scribendum esse viderunt Burgefs et Bothe. Libri omnes αὐτός, cui tamen in August. c. minio superscriptum δ.

γυναικίος, υἱὸς καὶ πόσις, καὶ τοῦ πατρὸς
ὁμόσπορος τε καὶ Φονεύς. καὶ ταῦτ', ἰὼν
ἔσω, λογίζου· κἂν λάβῃς μ' ἐψευσμένον,
Φάσκειν ἐμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν. 460

ΧΟΡΟΣ.

Τίς, ὄντιν' ἄ θεσπιπέτεια 460
στροφή α.
Δελφίς εἶπε πέτρα
ἀρρήτ' ἀρρήτων τελέσαντα
Φοινίαισι χερσίν; 465
ᾠρα νιν ἀελλάδων ἵππων
σθεναρώτερον φυγᾶ πόδα νωμᾶν.
ἐνοπλος

V. 460. August. b. κληλλάβης. Dresd. b. ἐψευμένον.

V. 461. In August. b. abest μηδέν.

V. 462. ὄντινα θ. Dresd. b.

V. 465. Dresd. a. φοινίεσσι. August. b. φοινίαισι.

V. 466. ᾠρα νιν ἀελλάδων ἵππων. Sic omnino scribendus hic versus, ut cum antistrophico congruat, φοιτᾶ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν. Quod vulgo legitur ἀελλοπόδων ἵππων metrica ratio vitiosum esse arguit. Vera lectio, quam reponimus, Hesychii auctoritate nititur, cujus glossam in Lexico nostro Sophocleo vide. Interpretem Hesychii nihil moror, qui metrorum vel imperitus, vel incuriosus, quid illorum lex requireret, haud observavit. In antistrophico versu codd. omnes, ut Aldus, habent ὑπ' ἀγρίαν: solus Triclinii recensionem exhibens ὑπαι ἀγρίαν, cum glossa: ὑπαι, διὰ τὸ μέτρον. Quod Turnebus dedit, nescio unde, ὑπὲρ ἀγρίαν, ipse sibi habeat. Brunck. [in ed. rec.] ὑπ' habent etiam Augustiani, Dresd. b. et de Britannis Bar. 1. Rodl. 2.

ἐνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει
πυρὶ καὶ στεροπαῖς ὁ Διὸς γενέτας·
δεινὰ δ' ἄμ' ἐπονται 470
Κῆρες ἀναπλάκῃτοι.
ἔλαμψε γὰρ τοῦ νιφόντος ἀντιστρ. α.
ἀστίας Φανεῖσα
Φάμα Παρνασοῦ, τὸν ἄδηλον
ἄνδρα πάντ' ἰχνεύειν. 475
Φοιτᾶ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν,
ἀνά τ' ἄντρα καὶ πέτρας, ὡς ταῦρος,
μέλεος μελέω ποδὶ χηρεύων,
τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων
μαντεῖα· τὰ δ' αἰεὶ 480
ζῶντα περιποτᾶται.
δεινὰ μὲν οὖν δεινὰ ταρασ-
σει σοφὸς ὀϊωνοδέτας, 485
στροφή β.
οὔτε

V. 469. στεροπαῖς ὁ Διός. Sic Bar. 1. Laud. Bodl. z. Trin. Mosq. August. Dresd. b. Ald. στεροπαῖσι Διός Dresd. a. Turn. Steph. Cant.

V. 471. ἀναπλάκῃτοι. Sic Mosq. et Dresdd. ut Triclinius et Scholiastes. Brunckiani codd. Bar. 1. Laud. Bodl. 2. Trin. August. b. Ald. et Suidas ἀναμπλάκῃτοι. August. c. ἀνάμπλακῃτοι. Brunckius ἀπλάκῃτοι rescribendo numeris male consuluit.

V. 475. ἰχνεύειν Schol.

V. 478. August. b. ἰχνεύων c. gl. μεμονωμένους.

V. 480. μαντεῖα δ' Schol. αὐτὸ Dresd. b.

V. 482. ταρασσομαι Suidas in δεινὰ.

V. 483. Dresd. b. σοφᾶς.

οὔτε δοκοῦντ', οὔτ' ἀποφά-
σκονθ'· ὁ τι λέξω δ' ἀπορῶ.
πέτομαι δ' ἐλπίσιν, οὔ-
τ' ἐνθάδ' ὄρων, οὔτ' ὀπίσω.
τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις, ἢ
τῷ Πολύβου νεῖκος ἐκει-
τ', οὔτε πάροιθεν ποτ' ἔγω-
γ' οὔτε τανῦν πω
ἔμαθον πρὸς οὔτου * * δὴ Βασάνω
ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάτιν εἴμ' Οἰδιπόδα,
Λαβδακίδαις ἐπίκουρος ἀδήλων θανάτων.
ἀλλ' ὁ μὲν οὖν Ζεὺς, ὁ τ' Ἀπόλ- ἀντιστρ. β'. 495.
λων ζυνετοί, κριτὰ βροτῶν
εἰδότες· ἀνδρῶν δ' ὅτι μάν-
τις πλεόν ἢ γὰ φέρεται,

κρίσις

- V. 489. *ἔκειτο* Mosq. Dresd. b.
V. 490. Male Aldus cum plerisque codd. *ἔγωγε*. Recte scriptum elisa ultima vocali *ἔγωγ'* in C. Brunck. *ἔγωγ'* etiam Trin. *ἔγωγε* Bar. 1. Laud. Bodl. 2. Mosq. Dresd. b. Augustani.
V. 491. *πω* abest in Trin.
V. 492. Defectum supplevit Brunckius addito post *οὔτου* participiō *χρησάμινος*.
V. 493. *ἐπίδαμον* Mosq. Dresd. b.
V. 495. *οὖν ὁ Ζεὺς* Dresd. b.
V. 496. August. b. *τῶν βροτῶν* pro *τῶν φροτῶν*.
V. 497. *δ' ἤτις μάντις* Dresd. b.

κρίσις οὐκ ἔστιν ἀλη-
θῆς· σοφία δ' ἂν σοφίαν
500
παραμείψειεν ἀνήρ. ἀλ-
λ' οὔποτ' ἔγωγ' ἂν, πρὶν ἰδοί-
μ' ὄρθον ἔπος, μεμφομένων
ἂν καταφαίην.
Φανερά γὰρ ἐπ' αὐτῷ πτερόεσσ' ἦλθε κόρα 505
ποτέ, καὶ σοφὸς ὦφθη, Βασάνω θ' ἀδύπολις.
τῷ ἀπ' ἐμαῖς φρενὸς οὔποτ' ὀφλήσει κακίαν.

ΚΡΕΩΝ.

ἄνδρες πολῖται, δεῖν ἔπη πεπυσμένος
κατηγορεῖν μου τὸν τύραννον Οἰδιπουν,
πάρεμ' ἀθλητῶν. εἰ γὰρ ἐν ταῖς ζυμφοραῖς 510
ταῖς νῦν νομίζει πρὸς γ' ἐμοῦ πεπονθέναι
λόγοισιν

- V. 500. *σοφίαν δ' ἂν σοφίαν* Dresd. b.
V. 502. *οὔποτ' ἂν ἔγωγ' ἂν* Dresd. b.
V. 505. *εἰσῆλθε* Trin.
V. 506. *τε καὶ σοφὸς* Dresd. b. *ἀδύπολις dedi* pro *ἡδύπολις*.
V. 507. *τῷ δ'* Dresd. a. Trin. *τῷ* August. b. et mox *ὀφλή-
σα*.
V. 511. Aldus et codd. plerique *πρὸς τ' ἐμοῦ*, quod glos-
fatoribus et Triclinio valet *πρὸς τι ἐμοῦ*. id est, *εἰ νο-
μίζει πεπονθέναι τι πρὸς ἐμοῦ*. Sed praeterquam quod in-
definitum *τι* non sic collocari solet, nunquam, nisi me
memoria fallit, eliditur. In T. scriptum a prima ma-
nu *πρὸς γ' ἐμοῦ*, ut Turnebus edidit, quod verum est.
Brunck. Suidas *νομίζει*.

λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον,
οὐ τοι βίου μοι τοῦ μακραιώονος πόθος,
φέροντι τήνδε βάζην. οὐ γὰρ εἰς ἀπλοῦν
ἢ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει, 515
ἀλλ' ἐς μέγιστον, εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει,
κακὸς δὲ πρὸς σοῦ καὶ φίλων κεκλήσομαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τούνηιδος τάχ' ἂν
ὄργῃ βιασθὲν μάλλον, ἢ γνώμῃ φρενῶν.

ΚΡΕΩΝ.

πρὸς τοῦ δ' ἐφάνθη, ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι 520
πεισθεῖς ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγει;

ΧΟΡΟΣ.

ἠδάτο μὲν τὰδ'· οἶδα δ' οὐ γνώμῃ τίνι.

ΚΡΕΩΝ.

ἔξ ὀμμάτων δ' ὀρθῶν τε καὶ ὀρθῆς φρενός,
κατηγορεῖτο τούπικλημα τούτό μου;

ΧΟΡΟΣ.

V. 513. αὐτε βίου August. b. αὐτι Dresd. b.

V. 514. εὐδὶ γὰρ εἰς August. c.

V. 521. λέγει Bodl. 2. Laud. Trin. Mosq. August. c.
Dresd. b. Ald.

V. 523. ἔξ ὀμμάτων δ' ὀρθῶν τε καὶ. Sic Suidas in ὀρθῆς,
ut Porfonus citat in Addendis ad Hecubam p. 79.
ed. rec. Vulgo ἔξ ὀμμάτων ὀρθῶν δὲ καὶ — δι omittit
Dresd. a.

V. 524. τοῦτο μοι Dresd. b.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ οἶδ'· ἀ γὰρ δρῶσ' οἱ κρατοῦντες, οὐχ ὀρθῶ. 525
αὐτὸς δ' ὄδ' ἤδη δωμάτων ἔξω περᾶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὗτος σύ, πῶς δεῦρ' ἦλθες; ἢ τσοῖνδ' ἔχεις
τόλμης πρόσωπον, ὥστε τὰς ἐμας στέγας
ἴκου, φονεύς ὢν τοῦδε τανδρός ἐμφανῶς, 530
ληστής τ' ἐναργῆς τῆς ἐμῆς τυραννίδος;
φέρ' εἰπέ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μαρτίαν
ιδῶν τιν' ἐν ἐμοί, ταῦτ' ἐβουλεύσω ποιεῖν;
ἢ τούργον ὡς οὐ γνωρίζοιμί σου τόδε
δόλω προσέρεπον, κοῦκ ἀλεξίσιμην μαθῶν;
ἄρ' οὐχὶ μᾶρόν ἐστι τούγχειρημά σου, 535
ἄνευ τε πλήθους καὶ φίλων τυραννίδα
θῆραν, ὃ πλήθει χρήμασιν θ' ἀλίσκεται;

ΚΡΕΩΝ.

οἶσθ' ὡς ποιήσον; ἀντὶ τῶν εἰρημένων
ἴσ' ἀντάκουσον, κατὰ κρῖν αὐτὸς μαθῶν.

ΟΙΔΙ-

V. 527. τὰ σόν (sic) δ' Dresd. a.

V. 532. ποεῖν Laud.

V. 533. σοι Dresd. a. b.

V. 538. Perperam Aldus et codd. ποιήσαν. ποιήσον habet
Suidas in οἶσθ', ut correxerunt Canterus, Brunckius,
Musgr.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

λέγειν σὺ δεινός· μανθάνειν δ' ἐγὼ κακός 540
σοῦ. δυσμενῆ γὰρ καὶ βαρύν σ' εὖρηκ' ἐμοί.

ΚΡΕΩΝ.

τοῦτ' αὐτὸ νῦν μου πρῶτ' ἀκουσον ὡς ἐρῶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τοῦτ' αὐτὸ μὴ μοι φράζ', ὅπως οὐκ εἶ κακός.

ΚΡΕΩΝ.

εἴ τοι νομίζεις κτήμα τὴν αὐθαδίαν
εἶναί τι τοῦ νῦν χωρίς, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖς. 545

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

εἴ τοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῆ κακῶς
δρῶν, οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην, οὐκ εὖ φρονεῖς.

ΚΡΕΩΝ.

ξύμφημί σοι ταῦτ' ἐνδικ' εἰρησθαι· τὸ δὲ
πάθην, ὅποιον Φῆς παθεῖν, δίδασκέ με.

ΟΙΔΙ-

V. 541 — 780. non sunt in August. c. perditis aliquot foliis.

V. 543. ἢ κακός Dresd. b.

V. 545. In August. b. abest τι, pro quo Dresd. a. τε.

V. 546. Dresd. εἴτι. In codd. Stobaei, qui hunc et seq. v. excitat Eclog. l. I, c. 4. p. 104. Heer. scriptum erat εἴτ' αὐ ὀμίσθη ἄνδρα. Heeren dedit εἴτ' οὖν. Versu seq. Dresd. b. δρῶντ'.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔπειθεσ, ἢ οὐκ ἔπειθεσ, ὡς χρεῖή μ' ἐπὶ 550
τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαι τινα;

ΚΡΕΩΝ.

καὶ νῦν ἐθ' αὐτός εἰμι τῷ βουλευμάτι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πόσον τίν' ἤδη δῆθ' ὁ Λαίος χρόνον —

ΚΡΕΩΝ.

δέδρακε ποῖον ἔργον; οὐ γὰρ ἐννοῶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄφαντος ἔρξει θανασίμῳ χειρώματι; 555
ΚΡΕΩΝ.

V. 550. ὡς χρεῖή. Aldus ὡς χρεῖα. Cod. August. ὡς χρεῖ. Reliqui omnes ὡς χρεῖ' ἢ, quae omnes scripturae perinde mendosae sunt. Vide Dawesii Miscell. Crit. p. 322. et quae notavimus ad Comici Lyfistr. 113. Brunck. August. b. ἔπειθεσ ἢ ἔπειθεσ αὐ, et v. seq. omittit ἄνδρα. In Dresd. pro ἢ οὐκ scriptum ἦν κ.

V. 552. ἔθ' αὐτός εἰμι. Codd. et Aldus ἔτ' αὐτός. gl. ὁ αὐτός. Bene quidem ad sensum: sed αὐτός absque articulo non valet idem, quod falso contendit Abreschius Diluc. Thucyd. p. 737. ὁ αὐτός Attice scribitur αὐτός, ut ὁ ἀνὴρ ἄνῆρ. et sic emendate codd. et Aldus exhibent in Philoct. 321.

τοτ' οὐκ ἔθ' αὐτός τοῖς λόγοις τούτοις φανῆς.

Vide Valckenarium ad Phoeniss. p. 340. Brunck.

V. 553. πόσον νῦν Trin.

ΚΡΕΩΝ.

μακροὶ παλαιοὶ τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τότ' οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ;

ΚΡΕΩΝ.

σοφός γ' ὁμοίως, καὶ ἴσου τιμώμενος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐμνήσατ' οὖν ἐμοῦ τι τῷ τότ' ἐν χρόνῳ;

ΚΡΕΩΝ.

οὐκ οὖν ἐμοῦ γ' ἐστῶτος εὐδαμοῦ πέλας. 560

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' οὐκ ἔρευναν τοῦ θανόντος ἐσχετε;

ΚΡΕΩΝ.

παρέσχομεν. πῶς δ' οὐχί; κοῦκ ἠκούσαμεν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς οὖν τόθ' οὗτος ὁ σοφός οὐκ ἠῦδα τάδε;

ΚΡΕΩΝ.

V. 559. τότε χρόνῳ Trin.

V. 560. οὐκ οὖν August. b. εὐδαμῶς Trin.

V. 563. τόθ' omittit Suidas in φρονῶ.

ΚΡΕΩΝ.

οὐκ οἶδ'· ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ, σιγαῖν φιλῶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τοσόνδε γ' εἰσθα, καὶ λέγοις ἂν εὖ φρονῶν. 565

ΚΡΕΩΝ.

ποιῶν τόδ'; εἰ γὰρ οἶδά γ', οὐκ ἀρνήσομαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὄθ' εὐνεκ', εἰ μὴ σοι ξυνῆλθε, παῖς ἐμὰς
οὐκ ἂν ποτ' εἶπε Λαίου διαφθοράς.

ΚΡΕΩΝ.

εἰ μὲν λέγει τὰδ', αὐτὸς οἶσθ'· ἐγὼ δέ σου
μαθεῖν δικαίῳ ταῦθ', ἅπερ καίμου σύ νῦν. 570

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐκμάνθαν' οὐ γὰρ δὴ φονεὺς αἰλώσομαι.

ΚΡΕΩΝ.

V. 564. γὰρ omittit August. b. οὐ φρονῶ praeber Suidas in φρονῶ.

V. 565. τοσόνδε γ'. Sic Aldus et quidam codd. in quibus August. b. cum glossa τοσοῦτον. In membr., Mosq. et utroque Dresd. est τὸ ἂν δέ γ', ut Turnebus edidit et Brunckius, improbante Porfano ad Eurip. Med. 461. Dresd. b. λέγοις.

V. 566. August. b. οἶδ' οὐκ ἀρῶ.

V. 570. ταῦθ', id est κατὰ τὰ αὐτά. Vulgo male rursus exhibetur ταῦθ', ut supra 284. Brunck.

V. 571. δὴ omittit Dresd.

ΚΡΕΩΝ.

τί δῆτ' ; ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γήμας ἔχεις ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀρνησις οὐκ ἔνεστιν ὧν ἀνιστορεῖς.

ΚΡΕΩΝ.

ἀρχεῖς δ' ἐκείνη ταυτά, γῆς ἴσον νέμων ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀν ἧ θέλουσα, πάντ' ἐμοῦ κομίζεται. 575

ΚΡΕΩΝ.

οὐκουν ἰσοῦμαι σφῶν ἐγὼ δυοῖν τρίτες ;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνει φίλος.

ΚΡΕΩΝ.

οὐκ, εἰ δίδοις γ', ὡς ἐγώ, σαυτῶ λόγον.
σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἴ τιν' ἀν δοκεῖς
ἀρχεῖν ἐλέσθαι ζῦν φόβοισι μάλλον, ἢ 580
ἀτρεστον

V. 573. οὐκ ἔτ' ἔστιν Trin. ἀν ἰστορεῖς idem et Laud. ἀν ἰστορεῖς August. b.

V. 575. ἀν Suidas in κομίζεται.

V. 577. καὶ abest in August. b.

V. 578. οὐκουν Dresd. b.

ἀτρεστον εὐδοντ', εἰ τὰ γ' αὐθ' ἔξει κράτη.
ἐγὼ μὲν οὖν οὗτ' αὐτὸς ἰμείρων ἔφυν
τύραννος εἶναι μάλλον, ἢ τυράννα δρᾶν,
οὗτ' ἄλλος ὅστις σωφρονεῖν γ' ἐπίσταται.
νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἀνευ φόβου φέρω· 585
εἰ δ' αὐτὸς ἦρχον, πολλὰ καὶ ἀκῶν ἔδρων.
πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννίς ἦοῖον ἔχειν
αρχῆς ἀλύπτου καὶ δυναστείας ἔφυ ;
οὐπω τοσοῦτον ἠπατημένος κυρῶ,
ὥστ' ἀλλὰ χεῖρζειν, ἢ τὰ σὺν κέρδει καλά. 590
νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται·
νῦν οἱ σέθεν χεῖρζοντες ἐγκαλοῦσι με.
τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἀπαντ' ἐνταῦθ' ἐνι.
πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν ἀν λαβοίμ', αἰφείς τάδε ;
οὐκ ἀν γένετο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν. 595
ἀλλ' οὗτ' ἐραστὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν,
οὗτ' ἀν μετ' ἄλλου δρώντος ἀν τλαίην ποτέ.
καὶ τῶνδ' ἐλεγχον, τοῦτο μὲν, Πυθῶδ' ἰὼν
πεύθου, τὰ χρησθέντ' εἰ σαφῶς ἠγγειλά σοι·
τοῦτ' ἀλλ', ἐάν με τῶ τερασκόπῳ λάβῃς 600
κοιῆ

V. 581. εἰ γ' August. b.

V. 583. τύραννον August. b. Seq. v. γ' addidi cum Valcken. ad Phoen. 557.

V. 590. ὡς τάλλα Mosq.

V. 592. ἐγκαλοῦσι Dresd. b.

V. 593. αὐτοῦς Dresd. b.

V. 600. Impressi: ταῦτ' ἀλλ' ἐάν με — In hac scriptura ταῦτ' ad τὰ χρησθέντα refertur. In membr. scriptum ταῦτ'

κοινή τι βουλευσάντα, μή μ' ἀπλῆ κτάνης
 ψήφω, διπλῆ δέ, τῆ τ' ἐμῆ καὶ σῆ, λαβών.
 γνώμη δ' ἀδήλω μή με χωρὶς αἰτιῶ.
 οὐ γὰρ δίκαιον οὔτε τούς κακούς μάτην
 χρηστούς νομίζειν, οὔτε τούς χρηστούς, κακούς. 605
 φίλον γὰρ ἐσθλόν ἐκβαλεῖν, ἴσον λέγω,
 καὶ τὸν παρ' αὐτῷ βίον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ.
 ἀλλ' ἐν χρόνῳ γνῶσει τὰδ' ἀσφαλῶς· ἐπεὶ
 χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν ἴσους·
 κακὸν δὲ καὶ ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μῆ.

610

ΧΟΡΟΣ.

καλῶς ἐλεξεν εὐλαβουμένῳ πεσεῖν,
 ἀναξ. φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅταν ταχύς τις οὐπιβουλεύων λάθρα
 χωρῆ, ταχὺν δεῖ καμὲ βουλευεῖν πάλιν.
 εἰ δ' ἡσυχάζων προσμενῶ, τὰ τοῦδε μὲν
 πεπραγμέν' ἔσται, τὰμα δ' ἡμαρτημένα.

615

ΚΡΕΩΝ.

τούτ' ἀλλ' ἐάν με — gl. συνδεσμός ἀντὶ συνδεσμοῦ. In C.
 τούτ' ἀλλ' cum eadem glossa. In D. ταῦτ' ἀλλ' — gl.
 ταῦτα δὲ. συνδεσμός ἀντὶ συνδεσμοῦ. Ex his quod verum
 est me sclegisse opinor. Brunck. τούτ' etiam Laud.
 Mosq.

V. 605. Dresd. μήτε.

V. 607. αὐτῷ Laud. Bodl. 2. Mosq. Ald. Turn. in marg.
Brunck. αὐτῷ Bar. 1. 2. Trin. Dresd. b. αὐτοῦ Dresd. a.

V. 608. August. b. ἀσαφῶς.

ΚΡΕΩΝ.

τί δῆτα χεῖρεις; ἢ με γῆς ἐξω βαλεῖν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἤκιστα. θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι.

ΚΡΕΩΝ.

ὅταν προδειξῆς, εἶόν ἐστι τὸ φθνεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὡς οὐχ ὑπείξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις; 620

ΚΡΕΩΝ.

οὐ γὰρ φρονοῦντά σ' εὐ βλέπω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὸ γοῦν ἐμόν.

ΚΡΕΩΝ.

ἀλλ' ἐξ ἴσου δεῖ καμόν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' ἔφους κακος.

ΚΡΕΩΝ.

εἰ δὲ ζυγίης μηδέν;

D 2

ΟΙΔΙ-

V. 621. August. b. τὸν γοῦν ἐμόν.

V. 623. ζυγίης. Sic D. T. August. b. Dresd. uterque, ut
Turnebus edidit. Vide Porson. ad Eurip. Orest. 141.

In

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀρκτέον γ' ὄμως.

ΚΡΕΩΝ.

οὐ τοι κακῶς γ' ἀρχόντος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ πόλις, πόλις.

ΚΡΕΩΝ.

καί μοι πόλεως μέτεστιν, οὐχὶ σοὶ μόνω. 625

ΧΟΡΟΣ.

παύσασθ' ἀνάκτες· καιρίαν δ' ὑμῖν ἐρῶ
τήνδ'

In quatuor codd. Brunckianis, item in Laud. Bodl. 2. Mosq. ut in Aldina ed. *ξυνοίς*. *ξυνοίς* dedit Brunckius, *εἰς* secundam praesentis, *εἰς* imperfecti esse monens. Reliqua ab eo notata transcripsi ad Electr. 589.

V. 625. *μέτεστιν, οὐχὶ σοὶ μόνω*. Sic emendate scriptum in T. et Dresd. a. „Hanc lectionem (ait Brunckius) in margine edit. Turnebi jam notatam Aldinae [*μέτεστι τῆςδ', εὐ σοὶ μόνω*, quam exhibent etiam Mosq. et Dresd. b.] praeferrī debuisse agnosco. Longe melius meo iudicio πόλεως absolute, quam πόλεως τῆςδε.“ In tribus codd. Brunckianis et in Bar. 1. Laud. August. b. *μέτεστι τῆςδ'· οὐχὶ σοὶ* —.

V. 626. *ὕμῖν*. Sic Aldus et codd. veteres. Turnebus e Triclinio *ἡμῖν*. Brunck. *ὕμῖν* Mosq. et de Britannis codd. Bar. 1. Laud. Bodl. 2. *παύσατ'* Dresd. b.

τήνδ' ἐκ δόμων στείχουσαν Ἰοκάστην, μεθ' ἧς
τὸ νῦν παρεστῶς νεῖκος εὐ θείσθαι χρεῶν.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί τὴν ἀβουλον, ὦ ταλαίπωροι, στάσιν
γλώσσης ἐπήρατ', οὐδ' ἐπαισχύνεσθε, γῆς 630
οὕτω νοσοῦσης, ἴδια κινούντες κακά;
οὐκ εἶ σύ τ' οἴκους, σύ τε, Κρέων, κατὰ στέγας,
καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλλος εἰς μέγ' οἴσετε;

ΚΡΕΩΝ.

ὄμαιμε, δεινὰ μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις
δραῖσαι δικαιοῖ, δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν, 635
ἢ γῆς ἀπάσαι πατριδος, ἢ κτείνειν λαβῶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ξύμφημι· δρώντα γάρ νιν, ὦ γύναι, κακῶς
εἰληφα τούμον σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ.

ΚΡΕΩΝ.

μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἰ σέ τι
δέδρακ', ελοίμην, ὦν ἐπαιτιᾶ με δρών. 640

ΙΟΚΑ-

V. 628. August. b. *παρεστῶς*.

V. 630. *ἐπίρατ'* Trin. *ἐπήρασθ'* Dresd. a. August. b. quod pro var. lect. assert Turn.

V. 632. Aldinam lectionem hujus versus, quam exhibuimus, confirmant codd. optimi et vetustissimi. Brunck. Gl. in Mosq. *κατ' οἴκους ἢ κατὰ ἀπὸ κοινοῦ*. Triclinianam recensionem qui sequuntur MSS. et impressi exhibent *οὐκ εἶ σύ τ' εἰς οἴκους, σύ τε* [Dresd. a. γε] *Κρέων στέγας*. Sic etiam August. b.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ὦ πρὸς θεῶν πίστευσον, Οἰδίπου, τάδε,
μαίλιστά μὲν τόνδ' ὄρκον αἰδεσθεῖς θεῶν,
ἔπειτα καὶ με, τούσδε δ' , οἱ πάρεσί σοι.

ΧΟΡΟΣ.

πιθεῦ θελήσας φρονή-
σας τ' , ἀνάξ, λίσσομαι.

στραφή α.

645

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω;

ΧΟΡΟΣ.

τὸν οὔτε πρὶν νήπιον,
νῦν τ' ἐν ὄρκῳ μέγαν καταίδεσαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἶσθ' οὖν ἂν κηρύξεις;

ΧΟΡΟΣ.

οἶδα.

ΟΙΔΙ-

V. 643. μοι pro σοι Dresd. a.

V. 644. τίν' ἀνάξ Bar. I.

V. 647. οὐποτε Bar. I. Laud. Ald. Schol.

V. 649. οὖν omittit August. b. et Niceph. Greg. post
Hermannii librum de em. rat. Gr. Gramm. p. 349. n.
182.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

φράζε δὴ τί φῆς.

ΧΟΡΟΣ.

τὸν ἐναγῆ φίλον μή ποτ' ἐν αἰτία 650
σὺν ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον βαλεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

εὔ νῦν ἐπίστω, ταῦθ' ὅταν ζητῆς, ἐμοὶ
ζητῶν ὄλεθρον ἢ φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς.

ΧΟΡΟΣ.

οὐ τὸν πάντων θεῶν
θεὸν πρόμον Ἄλιον 655
ἔπει

στραφή β'.

655

ἔπει

V. 650. Hunc versum cum seq. Oedipo continuat Mosq.
Pro ἐναγῆ Dresd. b. εὐαγῆ. φίλον ἐναγῆ pro var. lect. me-
morat Schol.

V. 651. Importune insertam a Triclinio particulam γε
nullus adgnoscat veterum codd. βαλεῖν. Aldus et vete-
res codd. ἐκβαλεῖν, quod compositum retinent etiam in
expositione hujus loci vulgata scholia. At Suidas, qui
ea descripsit in ἐναγῆς, simplex habet βαλεῖν, quod me-
tri ratio verum esse arguit. Brunck. γ' post σὺν non
agnoscunt Mosq. Dresd. b. Augustani et de Britannis
Bar. I. Laud. Bodl. 2. Trin. βαλεῖν August. c.

V. 653. φυγεῖν Dresd. b.

V. 654. οὐ μὰ τὸν Trin. μὰ in Mosq. et Dresd. b. supra-
scriptum. τῶν Schol.

V. 655. Vox θεὸν in Aldina et veteribus aliquot codd.
perperam omissa est. Agnoscunt eam alii praeter T.
Brunck.

ἐπεὶ ἄθεος, ἄφιλος, ὃ τι πύματον
ὀλοίμαν, φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω.

ἀλλά μοι δυσμόρη
γαῖ φθίνουσα τρυχει
καρδίαν, τὰδ' εἰ κακοῖς 660
κακὰ προσάψει τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὄδ' οὖν ἴτω, κεῖ χρεῖ με παντελῶς θανεῖν,
ἢ γῆς ἀτιμον τῆσδ' ἀπωσθῆναι βία.
τὸ γὰρ σόν, οὐ τὸ τοῦδ', ἐποικτεῖρω στόμα
ἐλεινόν· οὗτος δ', ἐνθ' ἂν ἦ, στυγῆσεται. 665

ΚΡΕΩΝ.

Brunck. Abest in Bar. 1. Laud. Bodl. 2. Trin. Mosq.
Dresd. b. in quo superiore v^o scriptum θεόν.

V. 656. πῆματον Dresd. b. Seq. v. idem et Trin. ὀλοίμην.

V. 658. μοι ^{ου} ^{ου} δυσμόρη Mosq. c. gl. ἀδυστυχῶς (sic).

V. 660. καρδίαν dedi ex conj. Hermanni pro ευχάν, καί —

V. 661. κακὰ προσάψει. Sic Aldus et codd. omnes veteres. Glossae: συναφθῆσται. συνελύσεται. [in August. b. προσέλη] Inepte Triclinius προσψάσει. Digestus est autem hic versus in Membr. ut eum exhibui: trimeter est iambicus catal. Nihil hic vidit metrorum scrutator Heathius. Brunck. De Britannis codd. προσάψει dant Bar. 1. Laud. Bodl. 2.

V. 663. ἀπωσθῆναι Dresd. b.

V. 665. ἐλεινόν scripta, attice. Vulgo ἐλεινόν.

ΚΡΕΩΝ.

στυγνὸς μὲν εἶκων δῆλος εἰ βαρὺς δ', ὅταν
θυμοῦ περάσῃς. αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις
αὐταῖς δικαίως εἰσὶν ἀλγίσται φέρειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκουν μ' εἰσείεις, κακτὸς εἶ;

ΚΡΕΩΝ.

πορεύσομαι,
σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνώτος, ἐν δὲ τοῖσδ' ἴσος. 670

ΧΟΡΟΣ.

γύνοι, τί μέλλεις κομί- ἐντιστ. α.
ξεν ὁδῶν τόνδ' ἔσω;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

μαθούσά γ' ἦτις ἢ τύχη.

ΧΟΡΟΣ.

δοκῆσις ἀγνώως λόγων
ἦλθε, δάπτει δὲ καὶ τὸ μὴ ἴνδικον. 675

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν;

ΧΟΡΟΣ.

V. 672. τῶνδ' Laud.

V. 675. δέ με καὶ Bar. 1. δέ γε καὶ August. b.

ΧΟΡΟΣ.

ναιχί.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

καὶ τίς ἦν λόγος;

ΧΟΡΟΣ.

ἄλις ἔμοιγ', ἄλις, γὰς προπονυμένας,
φαίνεται, ἐνθ' ἐλήξεν, αὐτοῦ μένειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὄραϊς ἴν' ἦκεις, ἀγαθὸς ὢν γνώμην ἀνήρ,
τούμῳν παρῖεις καὶ καταμβλύνων κέαρ; 680

ΧΟΡΟΣ.

ὦ ἄναξ, εἶπον μὲν οὐχ ἀντιστρ. β'.
ἄπαξ μόνον, ἴσθι δὲ
παρὰφρόνιμον, ἀπορον ἐπὶ φρόνιμα
πεφάνθαι

V. 676. Aldus, καὶ τίς ἦν ὁ λόγος, pessum dato metro. In D. [et Dresd. b.] καὶ τίς ὁ λόγος, omisso ἦν, quod in sine versus poni debebat. Brunck. ἀπ' αὐτοῖν. Mosq. in marg. γρ. καὶ ἀμφῶν ἐπ' αὐτοῖν. ναιχι Trin. et nonnullae edd. καὶ abest in T. καὶ τίς ἦν ὁ λόγος Laud. Bodl. 2. Trin. August. b. Articulum recte omittunt Mosq. Dresd. a. Turn. Steph. Cant.

V. 678. φαίνεται. Sic recte Mosq. Dresd. a. August. b. Aldus. φαίνετ' D. Bar. 1. Bodl. 2. Dresd. b. Brunck. ἔλεξεν August. b.

V. 681. ὦ ἄναξ Dresd. a. bene. Vulgo ἄναξ.

V. 683. παρ' ἀφρόνιμον Dresd. a. Mox Suidas in παρὰφρόνιμον habet ἐπιφρόνημα.

πεφάνθαι μ' ἄν, εἴ σε νοσφίζομαι,
ὅς τ' ἔμῳν γὰρ φίλαν 685
ἐν πόνοις ἀλύου-
σαν κατ' ὄρθρον οὔρισας,
τανῦν τε πομπός, εἰ δύναιο, γίγνου.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πρὸς θεῶν δίδαζον καμ', ἀναξ, ὅτου ποτὲ
μῆνιν τοσήνδε πράγματος στήσας ἔχεις. 690

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔρω' σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλεόν, γύναι, σέβω
Κρέοντος, οἶά μοι βεβουλευκῶς ἔχει.

ΙΟΚΑ-

V. 687. οὔρισας. Sic metro et sententia flagitante legendum, ut tribus in locis Eustathius ostendit a poeta scriptum fuisse. Ad II. H. pag. 661. ἐκ δὲ τοῦ ἐμμέντος οὔρου, καὶ ῥῆμα οὔριζιν, τὸ ἐξ οὔριων πλεῖν, δηλοῖ καὶ σοφοκλῆς ἐν τῷ, κατ' ὄρθρον οὔρισας. Et sic rursus p. 1282. Ad Odyf. autem p. 1452. οὔρισαι, τὸ ἀποκαταστήσαι εἰς οὔριον, ὡς φασιν οἱ παλαιοί, καὶ κατουρίζειν, ῥῆμα τραγικῶς. Iam olim mendam correxerat H. Stephanus Thesauri T. II. col. 1497. οὔριω significat mingere. Ab οὔρος, secundum ventum significante, nec οὔριω derivatur, nec προσουρέω, nec quodvis aliud compositum. Vide quae notavimus ad Comici Ran. 94. Brunck. οὔρισας Trin.

V. 688. τανῦν τε πομπός, εἰ δύναιο, γίγνου. Sic omnino scribendus hic versus, ut cum strophico 661. quadret. In Aldina, τανῦν τ' εὐπομπος, εἰ δύναιο, γενοῦ. Codd. quidam [etiam Mosq. Dresd. a. b. et August. b.] τανῦν δ' — In solo T. γίνου. Brunck. τ' εὐπομπος Laud. Bodl. 2. Idem cum Trin. Mosq. August. b. γενοῦ. Dresd. b. ἔμπομπος.

V. 691. τῶνδε πλεόν Bar. 1. σέβω, γύναι Dresd. a. August. b.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

λέγῃ, εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἐρεῖς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Φονέα με φησὶ Λαίου καθεστάναι.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

αὐτὸς ζυνειδώς, ἢ μαθῶν ἄλλου πάρα; 695

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μάντιν μὲν οὖν κακοῦργον εἰσπέμψας, ἐπεὶ
τό γ' εἰς ἑαυτὸν, πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

σὺ νῦν ἀφείς σεαυτὸν, ὧν λέγεις περὶ,
ἐμοῦ ἴακουσον, καὶ μάθ', οὐνεκ' ἐστὶ σοὶ
βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης. 700

Φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα.
χρησμός γὰρ ἦλθε Λαίῳ ποτ', οὐκ ἐρῶ
Φοίβου γ' ἀπ' αὐτοῦ, τῶν δ' ὑπηρετῶν ἄπο,
ὡς αὐτὸν ἤξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν,

ὄστις

V. 693. εἰ σαφῶς. Scholiastes haud deterius εἰ σαφῆ. [Ex ed. rec.] Brunck. August. b. ἐγκαλῶν.

V. 697. τὸδ' Bar. I. ἐλευθεροῖ Trin.

V. 700. August. b. ἔχειν et in marg. ἢ ἔχον.

V. 703. δ' ἀπ' Trin. Idem ὑπηρετῶν τ' ἄπο.

V. 704. ἤξει Trin. παιδων August. b.

ὄστις γένοιτ' ἐμοῦ τε κακείνου πάρα. 705

καὶ τὸν μὲν, ὥσπερ γ' ἡ Φάτις, ξένοι ποτὲ
λησταιὶ φονεύουσ' ἐν τριπλαῖς ἀμαξίτοῖς·
παιδὸς δὲ βλαστᾶς, οὐ διέσχον ἡμέραι
τρεις, καὶ νιν ἀρδρα κείνος ἐνζεύξας ποδῶν,
ἔρριψεν ἄλλων χερσὶν ἄβατον εἰς ὄρος. 710

κανταῦθ' Ἀπόλλων οὐτ' ἐκείνον ἤνυσεν
Φονέα γενέσθαι πατρός, οὔτε Λαίῳ
τὸ δεινὸν οὐφραβεῖτο πρὸς παιδὸς παθεῖν.
τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διάρισαν,

ῶν

V. 706. γ' abest in Dresd. b. ξένος dat August. b.

V. 707. ἐν τριπλαῖς. Codd. aliquot ἐν διπλαῖς, quo refer-
tur explicatio in minoribus scholiis. Badem varietas
infra v. 730. (721.) [In numeralibus his vocibus libi-
dini multum indulserunt librarii. Sincerum discern-
endi ratio editores saepe latuit. In Luciani festi-
vissimo Asino cap. 24. Reitzius ex uno codice edidit-
set, ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἐνθα ἐσχίζετο τριπλη ὁδός, si animad-
vertisset Appulejum ita legisse: ad quoddam per-
venimus trivium. Sic quoque scriptum in Regio
codice, quem nuper versavimus. Ex ed. rec.] Brunck.
διπλαῖς Laud. Bodl. 2. Trin. Mosq. Dresd. b.

V. 709. ἔξει: (sic) Dresd. b.

V. 710. Vulgo εἰς ἄβατον ὄρος. Correxerunt Musgr., Her-
mann. ad Hecub. p. XXXIX. et Bofhius.

V. 713. πρὸς παιδὸς παθεῖν. In Aldina [Mosq. Dresd. a.
b. et August. b.] θανεῖν, cui voci in membr. super-
scripta praelata nobis lectio. Ex v. 713. (704.) repeti-
ta videtur vulgata. Brunck. οὐ φραβεῖτο Mosq. ὁ φε-
βεῖτο Dresd. b.

ὦν ἐντρέπου σὺ μηδὲν. ὦν γὰρ ἂν θεός 715
χρεῖαν ἐρευνᾷ, ῥαδίως αὐτὸς φανεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἷόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει, γούνα,
ψυχῆς πλάνημα, κἀνακινήσεις φρενῶν.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεῖς λέγεις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔδοξ' ἀκούσαι σοῦ τόδ', ὡς ὁ Λαίιος 720
κατασφαγεῖν πρὸς τριπλαῖς ἀμαξίταις.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἠυδατο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ ποῦ ἴσθ' ὁ χῶρος οὗτος, αὐτόδ' ἦν πάδος;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

Φωνὴς μὲν ἢ γῆ κλήζεται· σχιστὴ δ' ἔδος 725
ἐς ταυτὸ Δελφῶν καπὸ Δαυλίας ἄγει.

ΟΙΔΙ-

V. 716. αὐτὸ Laud.

V. 717. οἷα Mosq.

V. 719. ὑπὸ στραφεῖς; Turn. Steph. Cant. ὑπο, στραφεῖς
August. b.

V. 720. ὁ abest in Mosq; ὡς Λαίος κατὰ dat Dresd. b.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὕξεληλυθώς;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

σχεδὸν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς
ἀρχὴν ἐφαίνου, ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί δ' ἐστὶ σοι τοῦτ', Οἰδίπου, ἐνδυμίον; 730

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μή πω μ' ἐρώτα. τὸν δὲ Λαίιον, φύσιν
τίν' εἶχε, φράζε, τίνα δ' αἰκμὴν ἠβῆς ἔχων.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

μέγας, χροάζων ἄρτι λευκανθεὶς κάρα,
μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάται πολύ.

ΟΙΔΙ-

V. 728. τοῦτ' Bar. i. Laud. Bodl. 2. Mosq. Dresd. a. b.
August. b.

V. 730. ἰστί. Sic recte August. b. Vulgo ἐστι.

V. 731. Dresd. b. τὴν δὲ Λαίου φύσιν. c. gl. ἀκέραιον.

V. 732. ἔχων Brunckius in τότε mutavit.

V. 733. Suidas in ἀπεστάται habet χροάζων et λευκανθεὶς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἴμοι τάλας· εἰκ' ἑμαυτὸν εἰς ἀράς
δεινάς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι. 735

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πῶς Φῆς; ὀκνῶ τοι πρὸς σ' ἀποσκοποῦσ', ἀνάξ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

δεινῶς ἀθυμῶ, μὴ βλέπων ὁ μάντις ἦ.
δείξεις δὲ μᾶλλον, ἦν ἐν ἐξείπῃς ἐτι.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

καὶ μὴν ὀκνῶ μὲν ἂν δ' ἂν ἔρη, μαθούσ' ἔρω. 740

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πότερον ἐχώρει βαιός, ἢ πολλοὺς ἔχων
ἀνδρας λοχίτας, οἳ ἀνὴρ ἀρχηγέτης;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πέντ' ἦσαν οἱ ζύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν
κῆρυξ· ἀπήνη δ' ἦγε Λαίον μία.

ΟΙΔΙ-

V. 737. ὀκνῶ τι Dresd. b. πρὸς σ' pro πρὸς σ' Aldus.

V. 739. Dresd. a. ἐξείπῃς. Dresd. b. ἐπι c. gl. ἐπὶ τούτοις.

V. 740. ἂν δ' ἔρη Dresd. ἂν δ' ἔρη Laud.

V. 742. λοχίτας Mosq. Dresd. b. λοχίτας ἀνδρας Suidas
in βαιός. Uterque ordo probus.

V. 744. κῆρυξ. Sic Dresd. b. Male vulgo κῆρυξ. Conf.
Clark. ad Homer. Il. II. v. 267. γ' ἦγε Trin.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

αἰ' αἰ'· τὰδ' ἤδη διαφαιῆ. τίς ἦν ποτὲ 745
ὁ τούσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γυναί;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

οἰκέυς τις, ὅσπερ ἴκετ' ἐκσωθεῖς μόνος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἦ καὶν δόμοισι τυγχάνει τανῦν παρών;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

οὐ δῆτ'. ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἦλθε, καὶ κρατή
σε τ' εἶδ' ἔχοντα, Λαίον τ' ὀλωλότα, 750
ἐξικέτευσε, τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγών,
ἀγρούς σφεπέμψαι, καπὶ ποιμνίων νομάς,
ὡς πλεῖστον εἶη τοῦδ' ἀποπτος ἀστεος.
κάπεμψ' ἐγὼ νιν. ἀξιος γὰρ ὅδε γ' ἀνὴρ
δοῦλος φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μείζω χάρειν. 755

ΟΙΔΙ-

V. 749. ἐκεῖθεν Dresd. b.

V. 752. σφ' ἐπιπέμψαι Suidas in ἀποπτος.

V. 754. ὅδε γ' ἀνὴρ. Sic A. B. E. T. August. [Bar. I.
Laud. Bodl. 2. Dresd. a. et nonnulli apud H. Steph-
anum.] In C. D. [Dresd. b.] ὁδ' ἀνὴρ. Perperam Aldus
ὡδ' ἀνὴρ. Pejus adhuc Turnebus ὡδ' ἀνὴρ, quod inepte
nuper quidam nugator tueri aggressus est. Brunck.
ὁ δὲ γ' ἀνὴρ Mosq. ὄγ' ἀνὴρ Schol. et ed. Florent.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμῖν ἐν τάχει πάλιν;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πάρεστιν. ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

δέδοικ' ἑμαυτὸν, ὦ γυναῖ, μὴ πόλλ' ἄγαν εἰρημέν' ἦ μοι, δι' ἃ νιν εἰσιδεῖν θεῶα.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἀλλ' ἴζεται μὲν. ἀξία δέ που μαθεῖν 760
καὶ γὰρ τὰ γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἀναξ'.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

κοῦ μὴ στερηθῆς γ', ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων
ἔμοῦ βεβῶτος. τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι
λέξαιμ' ἂν ἦ σοί, διὰ τύχης τοιαῦτ' ἰῶν;
Ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πολυβὸς ἦν Κορίνθιος, 765
μήτηρ δὲ Μερόπη Δωρίς. ἠγόμην δ' ἀνὴρ
ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρὶν μοι τύχη
τοιαῦτ' ἐπέστη, θαυμάσαι μὲν ἀξία,
σπουδῆς γε μὲν τοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.

ἀνὴρ

V. 761. τὰ γ' Bar. i. Laud. Trin. Mosq. Dresd. b. Ald.
τάδ' Dresd. a. Turn. Steph. Cant.

V. 762. τοσοῦτων Dresd. b.

V. 763. ἂν abest in Dresd. b.

ἀνὴρ γὰρ ἐν δειπνοῖς μ' ὑπερπλησθεῖς μέθης 770
καλεῖ παρ' οἴνω, πλαστός ὡς εἶην πατρί.
καὶ γὰρ βαρυνθεῖς, τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν
μόλις κατέσχον· πατέρα δ' ἰὼν πύλας
μητρὸς πατρός τ', ἤλεγχον· εἰ δὲ δυσφόρως
τοῦνεῖδος ἦγον τῷ μεθῆντι τὸν λόγον. 775
καὶ γὰρ τὰ μὲν κείνοιον ἑτερρόμην, ὅμως
δ' ἐκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦθ'· ὑφείρπε γὰρ πολὺ.
λάθρα δὲ μητρὸς καὶ πατρός παρεύομαι
Πυθῶδε. καὶ μ' ὁ Φοῖβος ὧν μὲν ἰκομην
ἄτιμον ἐξεπεμφεν· ἀλλὰ δ' ἀθλία 780
καὶ δεινά καὶ δύστηνα προουφάνη λέγων,
ὡς μητρὶ μὲν χρεῖή με μιχθῆναι, γένος
δ' ἀτλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὄραν,

E 2

Φωνεῦς

V. 774. Mosq. ἤλεγχον. c. gl. ἠρώτων.

V. 777. καὶ Dresd. a. b. τοῦδ' Trin.

V. 782. χρεῖη. Aldus χρεῖ' ἦ, et sic pars codd. Alii χρεῖ'
ἦ. Mendose, ut supra 555. Mirum est nullum exstare
hodie veterem librum hujus mendae expertem. Prava
scriptura vel Eustathio fraudi fuit, qui ad Odyf. Λ.
p. 1702. α longum quandoque elidi ostendere volens,
in exemplum adfert τὸ ἐὰν χρεῖ' ἦ, ἦγον εἰ χρεῖα ὑπά-
χει. Aliquanto melius cum Scholiasta nostro ad Oed.
Col. 267. χρεῖα pro neutro plurali accepisset, quod ta-
men perinde falsum est. Brunck. χρεῖ' ἦ με μιχθῆναι
August. b.

V. 783. δηλώσοιμ'. Aldus et codd. plerique δηλώσαμ', quod
etiam pro varia lectione superscriptum in duobus, qui
δηλώσοιμ' exhibent; estque hoc unice verum. De usu
et notione futuri optativi vide Dawesii Miscell. Crit.
p. 103. Sic Eurip. Hippol. 1186.

ἔλθε

Φονεὺς δ' ἐσοίμην τοῦ φυτεύσαντος πατρός.
 καὶ γὰρ πακύσας ταῦτα, τὴν Κορινθίαν, 785
 ἀστροῖς τὸ λοιπὸν ἐμμετρούμενος, χθόνα
 ἔφευγον, ἐνθα μήποτ' ὀψοίμην κακῶν
 χρησμῶν ὄνειδη τῶν ἐμῶν τελούμενα.
 στείχων δ' ἰκνούμαι τοῦσδε τοὺς χάρους, ἐν οἷς
 σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις. 790
 καὶ σοι, γύναι, τάληθές ἐξερῶ. τριπλῆς
 ὅτ' ἦν κελεύθου τῆσδ' ὀδοιπορῶν πέλας,
 ἐνταῦθά μοι κήρυξ τε, καὶ πῖ πωλικῆς
 ἀνῆρ ἀπήνης ἐμβεβῶς, οἷον σὺ Φῆς,
 ξυνηντίαζον' καὶ ὁδοῦ μ' ὁ θ' ἠγεμῶν 795
 αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἠλαυνέτην.
 καὶ γὰρ

ἦλθε γὰρ τις ἄγγελος λέγων,
 ὡς οὐκ ἔτ' ἐν γῆ τῆδ' ἀναστρέψοι πόδα
 Ἰππολυτος.

Et Androm. 78.

εὐδ' ἔμφι Πηλέως ἦλθεν, ὡς ἦξι, φάτις; Brunck.

Mosq. δηλώσαιμ'. August. b. δηλώσαι μ' cum gl. δείξαιμι.

V. 786. Vulgo non post Κορινθίαν et ἐμμετρ., sed post χθό-
 να demum interpungunt.

V. 787. ἔφευγον Dresd. b.

V. 788. χρησμῶν ὄνειδη. Aldus et codd. plerique veteres
 χρησμῶν γ' ὄνειδη. In D. [Mosq. et Dresdd.] omīssa
 particula, ut opinor, melius. Brunck.

V. 795. ξυνηντίαζε Suidas in πωλικῆς.

V. 796. αὐτός δ' Dresd. b.

καὶ γὰρ τὸν ἐκτρέποντα τῷ τροχηλάτῃ
 παῖω δι' ὀργῆς· καὶ μ' ὁ πρέσβυς, ὡς ὄρα
 ὄχου παραστείχοντα, τηρήσας, μεσον
 κάρη διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο. 800
 οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτισεν· ἀλλὰ συντόμως
 σκῆπτρῳ τυπεῖς ἐκ τῆσδε χειρός, ὑπτίος
 μέσης ἀπήνης εὐθύς ἐκκυλίνδεται·
 κτείνω δὲ τοὺς ζύμπαντας. εἰ δὲ τῷ ξένῳ
 τούτῳ προσῆκει Λαίῳ τι συγγενές, 805
 τίς τοῦδε γ' ἀνδρὸς ἐστὶν ἀθλιώτερος;
 τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνῆρ;
 ὃν μὴ ξένων ἔξεστι μῆτ' ἀστῶν τινά
 ὁμοῖοις δεχέσθαι, μηδὲ προσφωνεῖν τινά,
 ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων. καὶ τὰδ' οὐ τις ἄλλος ἦν 810
 ἢ γὰρ π' ἐμαυτῷ τὰσδ' ἀράς ὁ προστιθεῖς.
 λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χερσῶν ἐμοῖν
 χραίνω, δι' ὧν περ ὠλετ'. ἀρ' ἔφυν καικός;
 ἀρ' οὐχὶ πᾶς ἀναγνος; εἰ με χερῆ φυγεῖν,
 καὶ μοι φυγόντι μὴ ἴσθι τοὺς ἐμούς ἰδεῖν, 815
 μῆτ'

V. 797. τῷ τροχηλάτῃ. Sic dedi ex conj. Hermanni pro
 τὸν τροχηλάτην.

V. 801. August. b. οὐ μὴν γ' ἴσην γ'. c. οὐ μὴν ἴσην γ'.

V. 806. ἀνδρὸς οὖν ἐστ' Trin.

V. 808. ἐν dedi pro vulg. ᾧ. Dresd. a. et Augustani μῆδ'.

V. 809. abest in Dresd. b.

V. 815. μῆ ἴσθι. Sic liquido in B. et in August. Reliqui
 codd. et Aldus, impedita constructione, μῆτε. Et hoc
 etiam

μήτ' ἐμβατεύειν πατρίδος· ἢ γάμοις με δεῖ
 μητρὸς ζυγῆναι, καὶ πατέρα κατακτανεῖν
 Πόλυβον, ὃς ἐξέθρεψε καὶ ἐξέφυσέ με,
 αἶψ' οὐκ ἀπ' ὧμοῦ ταῦτα δαιμονός τις ἀν
 κρείων ἐπ' ἀνδρὶ τῶδ' ἀν ὀρθαίη λόγον;
 μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὦ θεῶν ἀγνόν σέβας,
 ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν· ἀλλ' ἐν βροτῶν
 βαίην ἀφαντος πρόσθεν, ἢ τριάνδ' ἰδεῖν
 κηλὶδ' ἐμαυτῶ ζυμφορᾶς ἀφίγμένην.

820

ΧΟΡΟΣ.

ἡμῖν μὲν, ὦ ναξ, ταῦτ' ὀκνήρ· ἕως δ' ἀν οὖν 825
 πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθης, εἶχ' ἐλπίδα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστὶ μοι τῆς ἐλπίδος,
 τὸν ἀνδρᾶ τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.

ΙΟΚΑ-

etiam est in T. sed superscripta nostra lectio, quam
 exhibet margo edit. Turnebi. Brunck.

V. 818. ὃς ἐξέθρεψε καὶ ἐξέφυσέ με. Sic bene Dresd. b. Vulgo
 inverte.

V. 819. Post δαιμονος interrogandi signo distinctum in
 Dresd. a. commate in August. c. sed August. b. δαιμο-
 νος. τίς ἀν.

V. 820. ἀν ὀρθαίη. Sic recte correxit Schaeferus vulga-
 tum ἀνορθαίη. Conf. viri eruditissimi Meletem. crit.
 P. I. p. 89. et Hermann. ad Viger. p. 732.

V. 823. βαίην Mosq.

V. 826. Dresd. a. ἐκμάθους.

V. 827. τοσοῦτό γ' Dresd. a. καὶ μὴν πρὸς τοῦτον Trin.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πεφασμένου δέ, τίς ποθ' ἢ προθυμία;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐγὼ διδάξω σ'. ἦν γὰρ εὐρεθῆ λέγων 830
 σοὶ ταῦτ', ἐγὼ γ' ἀν ἐκπεφευγοίην πάθος.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ποῖον δέ μοι περισσὸν ἤκουσας λόγον;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ληστὰς ἐφασκες αὐτὸν ἀνδρᾶς ἐνέπειν,
 ὡς νιν κατακτείνειαν. εἰ μὲν οὖν ἔτι
 λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμόν, οὐκ ἐγὼ ἔκτανον. 835
 οὐ γὰρ γένοιτ' ἀν εἰς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος.
 εἰ δ' ἀνδρ' ἐν οἰσζωνον αὐδήσει; σαφῶς
 τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοῦργον εἰς ἐμὲ ῥέπον.

ΙΟΚΑ-

V. 831. ταῦτ' August. b. c. πεφευγοίην August. c.

V. 832. δέ μοι Dresd. a. Turn. δέ μου Augustani, Mosq.
 Dresd. b. Ald. δ' ἐμοῦ Brunck.

V. 834. κατακτείνειαν. Sic tres codd. inter quos T. recte.
 In impressis κατακτείνειαν. Brunck. Probam lectio-
 nem exhibent etiam Trin. Dresdd. memorantque Turn.
 et Steph.

V. 836. τις pro τοῖς scripsit Brunck.

V. 838. εἰς ἐμὲ ῥέπον. Sic Aldus et codd. omnes veteres.
 Triclinius imperite, et ex eo Turnebus ἡμας. Glossa.
 εἰς ἐμὲ ἀφορῶν. Comicus Pl. 51.

οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ χρησμός εἰς τοῦτο ῥέπει.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἀλλ' ὡς Φανέν γε τούπος ᾧδ' ἐπίστασο,
 οὐκ ἔστιν αὐτῷ τούτο γ' ἐκβαλεῖν πάλιν. 840
 πόλις γὰρ ἦκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη, τάδε.
 εἰ δ' οὖν τι κακτρέποιτο τοῦ πρόσθεν λόγου,
 οὐ τοι ποτ', ᾧ νᾶξ, τόν γε Λαίου Φόνον
 Φανεῖ δικαίως ὀρθόν, ὃν γε Λοξίας
 διείπε χρεῖναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν. 845
 καίτοι νιν οὐ κείνός γ' ὁ δύστηνός ποτε
 κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιδεν ᾠλετο.
 ᾧστ' οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῆδ' ἐγὼ
 βλέψαιμι ἂν οὐνεκ', οὔτε τῆδ' ἂν ὕστερον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καλῶς νομίζεις. ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην 850
 πέμψον τινὰ στελοῦντα, μηδὲ τούτ' ἀφῆς.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πέμψω ταχύνασ'. ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους.
 οὐδὲν γὰρ ἂν πράττειμι ἂν, ἂν οὐ σοὶ φίλον.

ΧΟΡΟΣ.

Ad quem versum vide quae notavimus. Brunck. ἐμὰ
 Laud. Bodl. 2. Trin. Dresd. b. et Suidas in μονόζωνοι.

V. 840. οὐκ Dresd. b. τούτ' ἐκβαλεῖν Dresd. a.

V. 841. γὰρ omittit August. b.

843. ἀναξ Dresd. b.

844. οὐ γε Dresd. b.

ΧΟΡΟΣ.

Εἴ μοι ξυνεῖη φέροντι στροφῆ ἀ.
 μοῖρα τᾶν εὐσεπτον-ἀγνεῖαν λόγων 855
 ἐργῶν τε πάντων, ἂν νόμοι πρόκεινται
 ὑψίποδες, ουρανιαὶ
 δι' αἰθέρα τεκνω-
 θέντες, ἂν Ολυμπος
 πατῆρ' ἰόνος, οὐδὲ νιν θνατὰ 860
 φύσις ἀνέρων ἐτικτεν, οὐδὲ
 μὲν ποτε λάϊδα κατακοιμάσει
 μέγας ἐν τούτοις θεός, οὐδὲ γηράσκει.
 Ὑβρις φυτεύει τύραννον ἀντιστρ. ἀ.
 Ὑβρις, ἣν πολλῶν ὑπερπλησθῆ μάταν, 865
 ἂ μὴ πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα,
 ἀκρότατον εἰσαναβᾶ-

σ'

V. 857. γ' post ὑψίποδες addunt Dresd. a. Turn. Steph.
 Cant. ουρανιαὶ δι' αἰθέρας Mosq. August. c.

V. 860. θνατῆ Trin. Dresd. a.

V. 862. μὲν dedi pro μὴν. κατακοιμίσει Dresd. b.

V. 863. οὐ γὰρ γηράσκει Dresd. b.

V. 865. ἣν ὑπερπλησθῆ. Perperam Aldus cum veteribus
 codd. ei, quod soloecum esset. Recte in T. ἣν. Men-
 dam non vidit Grotius Floril. Tit. XLIII. ubi ei de-
 dit, tametsi Stobaei scriptus liber habet ἢ deprava-
 tum ex ἣν. Brunck. ei habent etiam Laud. Trin.
 Bodl. 2. Mosq. Augustani et Suidas in ὑβρις.

V. 866. συμφέροντ' Mosq. Ald.

V. 867. ἀκρότατον edidi pro ἀκροτάταν.

σ' * * ἀποτμον ὠ-
 ρουσεν εἰς ἀνάγκαν,
 ἐνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρεῖται. 870
 τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει παλαισμα
 μὴ ποτε λύσαι θεὸν αἰτοῦμαι.
 θεὸν οὐ λήξω ποτὲ προστάταν ἰσχων.
 εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν στροφή β'.
 ἢ λόγῳ πορεύεται, 875
 Δίκας ἀφόβητος, οὐδὲ
 δαιμόνων ἔδη σέβων,
 κακὰ νιν ἔλοιτο μοῖρα,
 δυσπότημου χάριν χλιδαῖς,
 εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως, 880
 καὶ τῶν ἀσέπτων ἐρξεται,

ἢ

V. 868. ἀποτμον pro ἀπότομον scriptū ex conj. Hermanni, quam confirmat Dresd. b. et glossa in eo interlinearis: *δοστυχῆ*.

V. 869. ἀνάγκην Dresd. b. — De reliqua hujus et antecedentis versiculi scriptura conf. notam.

V. 870. Aldus et codd. omnes veteres ἐνθ' οὐ. Triclinius ἔθ' οὐ — Brunck. ἐνθ' Laud. Bodl. 2. Trin. Mosq. ἐνθα Dresd. b. Idem pro χρεῖται, quod in marg. tamquam varia lectio commemoratur, in textu καίται exhibet.

V. 872. μήτε λύσαι Trin. μὴ λύσαι Dresd. b. et Suidas in τὸ καλῶς.

V. 873. προστάτην Dresd. b. ἔχων August. b.

V. 876. δίκης Dresd. b. Seq. v. Suidas in ὑπέροπτα habet δαιμόνων ἔδαισε βίαν.

V. 881. ἔρξεται Trin.

ἢ τῶν ἀθικτῶν ἔξεται ματάζων.
 τίς ἔτι περ' ἐν τοῖσδ' ἀνήρ
 θυμῷ βέλη δέξεται
 ψυχᾶς ἀμύνειν; εἰ γὰρ αἱ 885
 τοιαῖδε πράξεις τιμιαί,
 τί δεῖ με χορεύειν;
 οὐκ ἔτι τὸν ἀθικτὸν εἶμι ἀντιστρ. β'.
 γὰρ ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων,
 οὐδ' ἐς τὸν Ἀβαισι ναόν, 890
 οὐδὲ τὰν Ὀλυμπίαν,
 εἰ μὴ τὰδε χειρὸδεικτα
 πᾶσιν ἀρμόσει βροτοῖς.
 ἀλλ' ὦ κρατύνων, εἴπερ ὄρθ' ἀκούεις,
 Ζεῦ, πᾶντ' ἀνάσσω, μὴ λάθῃ 895
 σέ, τὰν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν.

Φθίνοντα

V. 882. ἔξεται. ματαίων δὲ Suidas in κέρδος.

V. 883. ἐν τοῖσδ' habent codd. omnes veteres cum Aldo. Turnebus e Triclinio dedit ἐν τούτοις. Brunck. ἐν τοῖσδ' Laud. Bodl. 2. Trin. Mosq. Dresd. b. Augustani.

V. 884. δέξεται. Sic scribendum putavi. Aldus et codd. plerique, itemque Suidas in κέρδος praebent ἔρξεται: quidam codd. ἔξεται. Praeterea Suidas mendose exhibet βέλει et ψυχᾶς. θυμῷ Mosq.

V. 886. τιμαί Dresd. b.

V. 892. εἶμι pro εἰ μὴ August. b.

V. 895. λάθῃ Trin. Mosq.

Φθίνοντα γὰρ Λαίου
παλαιά σοι θεσφατ' ἐξ-
αιρουῦσιν ἤδη, κούδαμου
τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανῆς· 900
ἐβῆρει δὲ τὰ θεῖα.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

Χώρας ἀνακτες, δόξα μοι παρεστάθη
ναούς ἰκέσθαι δαιμόνων, τάδ' ἐν χερσῶν
στέφη λαβούση καπιθυμιάματα.
ὑψοῦ γὰρ αἶρει θυμὸν Οιδίπουσ' ἄγαν 905
λύπαισι παντοίοισιν' οὐδ', ὅποι' ἀνήρ
ἔνους, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται.
ἀλλ' ἔστι τοῦ λέγοντος, ἣν φόβους λέγει.
ὅτ' οὖν παραινεῖσ' οὐδὲν ἐς πλέον ποιῶ,
πρὸς σ', ὦ Λύκει Ἀπολλων, ἀγχιστος γὰρ εἶ, 910
ἰκέτις

V. 897. φθίνων pro var. lect. memorat Schol.

V. 897. 8. γὰρ παλαιὰ Λαίου Mosq. Dresd. b.

V. 898. σοι de meo addidi.

V. 898. 9. ἐξαιρουῦσιν August. b. Brunckius cum reliquis
ἐξαιρουσιν.

V. 905. ἀναξ pro ἄγαν praebet Dresd. a. et in marg. Turn.

V. 907. κενὰ Dresd. b.

V. 908. Veterum librorum omnium lectio est ἣν φόβους
λέγει. Triclinii libidini debetur si λέγοι, Brunck.

V. 909. ἐς πλέον fuerat in August. c. sed postea πλέον
mutatum in ἤττον.

ἰκέτις ἀφίγμαι τοῖσδε σὺν κατεύμασιν,
ὅπως λύσιν τιν' ἡμῖν εὐαγγῆ πόρης·
ὡς νῦν ἐκνοῦμεν πάντες, ἐκπεπληγμένον
κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεῶς.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἄρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, μάθοιμ' ὅπου 915
τὰ τοῦ τυράννου δάματ' ἐστὶν Οιδίπου;
μάλιστα δ' αὐτὸν εἶπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου.

ΧΟΡΟΣ.

στέγαι μὲν αἶδε· καὶ τὰς ἐνδόν, ὦ ξένε·
γυνὴ δὲ μήτηρ ἦδε τῶν κείνου τέκνων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἀλλ' ὀλβία τε, καὶ ξὺν ὀλβίοις αἰεὶ 920
γένοιτ', ἐκείνου γ' οὔσα παντελής δάμαρ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

αὐτῶς δὲ καὶ σύ γ', ὦ ξέν· ἄξιός γάρ εἰ 925
τῆς

V. 911. συνκατεύμασιν (sic) Dresd. a.

V. 912. πόρης. Sic Aldus et vett. codd. plerique, etiam
T. 2 prima manu, superscripta prava lectione πόροις,
quam Turnebus praetulit. Brunck. πόρης Laud. Bodl.
2. Mosq. Dresdd. Augustani.

V. 914. August. b. κυβερνήτης, et in marg. γρ. κυβερνήτην.

V. 917. August. b. κάτισθ'. August. c. et Mosq. κάτισθ'.

V. 921. γένοιτ' Trin.

τῆς εὐεπείας οὐνεκ. ἀλλὰ φράζ' ὅτου
χρήζων ἀφίξαι, χ' ἄ τι σημήναι θέλων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῶ, γύναι. 925

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνος δ' ἀφιγμένος;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δ' ἔπος οὐξερῶ τάχ' ἂν
ἦδοιο μὲν πῶς δ' οὐκ ἂν; ἀσχάλλοις δ' ἴσως.

ΙΟΚΑ-

V. 923. August. b. σπου.

V. 925. τε abest in Dresd. b.

V. 926. παρὰ τίνος. Sic D. [Trin. Dresd. b.] et Aldus.
In aliis codd. παρὸς τίνος. Brunck.

V. 927. οὐξερῶ Attica crasis pro ὃ ξερῶ. Sic quatuor
codd. et Aldus. Alii minus bene ὃ ξερῶ — τάχ' ἂν
ἦδοιο μὲν. Perperam Aldus distinxit τάχα, ἦδοιο μὲν. In
D. super μὲν scriptum ἂν, videlicet pro glossa. In alio
cod. ἦδοιο μ' ἂν. Hae librariorum turbac indicium dant
genuinae lectionis, quam certissima emendatione re-
posui, τάχ' ἂν ἦδοιο. Abesse non potest particula ἂν,
qua etiam vitatur insuavis hiatus. At in ἀσχάλλοις δ'
ἴσως, c superioribus repetenda est. Bene glossa, ἀλλοίως
δ' ἂν ἴσως. Brunck. οὐ ξερῶ Mosq. ἀσχάλλοις Dresd. a.

V. 928. 29. in Dresd. b. transponuntur, ita quidem ut
alter locastae, alter Nuncii personam praefixam sibi ha-
beat.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί δ' ἔστι; ποῖαν δύναμιν ᾧδ' ἔχει διπλῆν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τύραννον αὐτὸν οἱ πικῶριοι χθονὸς 930
τῆς Ἰσθμίας στήσουσιν, ὡς ἠυδατ' ἐκεῖ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί δ'; οὐχ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατῆς ἔτι;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐ δῆτ', ἐπεὶ νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πῶς εἶπας; ἢ τέθνηκε Πόλυβος, ᾧ γέρον;

ΑΓΓΕ-

V. 929. διπλῆς Dresd. b.

V. 930. οἱ πικῶριοι. Perperam in libris οὐ πικῶριοι. Vide
quae notavimus ad Comici Ran. 461. Infra 1046. (1037.)
in D. T. emendate scriptum οἱ πικῶριοι, ubi reliqui
codd. et Aldus, ut hic, mendosi sunt. Brunck.
Utrumque rectum esse putat Porson. ad Hec. 338.
alterum per elisionem fieri, alterum per crasin.

V. 932. οὐχὶ πρέσβυς Trin.

V. 933. ἐν δόμοις Trin. August. b.

V. 934. 35. Sic edidi ex Bothii et mea conjectura.
Brunckius cum plerisque codd. exhibet: 10. Πῶς εἶπας;
ἢ τέθνηκε Πόλυβος; Αἰ. εἰ δὲ μὴ λέγω γ' ἐγὼ τάληθες —
Dresd. a. ex Triclinii interpolatione praebet: π. ε.
ἢ τέθν. που Π. γέρον, sequentibus versui 935. additis
hoc

ΑΓΓΕΛΟΣ.

εἰ μὴ λέγω τὰληθές, ἀξιώθω θανεῖν. 935

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ὦ πρόςπολ', οὐχὶ δεσπότη τάδ' ὡς τάχος
μολούσα λέξεις; ὦ θεῶν μαντεύματα,
ἴν' ἔστε; τοῦτον Οἰδίπου πάλαι τρέμων
τὸν ἀνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι· καὶ νῦν οὐδ'
πρὸς τῆς τύχης ὀλωλεν, οὐδὲ τοῦ ὕπο. 940

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κάρα,
τί μ' ἐξεπέμψω δευρο τῶνδε δωμάτων;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἀκούε τὰνδρὸς τοῦδε, καὶ σκοπεῖ κλυῶν,
τὰ σέμν' ἴν' ἦκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὗτος δὲ τίς ποτ' ἐστί, καὶ τί μοι λέγει; 945

ΙΟΚΑ-

hoc modo, εἰ μὴ λέγω τὰληθές. Sic etiam August. b. nisi quod ultimae vocabuli γέρας syllabae on superscriptum habet, proximo autem verfu εἰ δὲ μὴ offert.

V. 939. μὴ κτάνοι. Sic ad syntaxeos normam legendum. Vulgo μὴ κτάνη. In duobus e nostris codd. superscriptum κτάνοι. Brunck. κτάνοι Trin. Dresd. a.

V. 940. πρὸς τῆς τύχης. Sic recte Aldus et codd. veteres plerique. Gl. ἀπὸ φυσικοῦ θανάτου. Alii cum Triclinio πρὸ τῆς τύχης. Brunck. πρὸ Trin. πρὸς Laud. Bodl. 2. Mosq. Dresdd. Augustani.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελοῦν
ὡς οὐκ ἐτ' ὄντα Πέλυβον, ἀλλ' ὀλωλότα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί Φῆς, ξέν; αὐτός μοι σὺ σημάντωρ γενοῦ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
εὐ ἴσθ' ἐκείνον θανάσιμον βεβηκότα. 950

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πότερα δόλμισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῆ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ροπή.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

νόσοις ὁ τλήμων, ὡς εἴκειν, ἐφθίτο.

ΑΓΓΕ-

V. 946. ἀγγέλων Dresd. b. ἀγγελοῦ Ald.

V. 948. σὺ ἀβέστ in August. c. Dresd. b. γενοῦ. Sic Laud. Trin. Aldus. Alii γένου.

V. 949. πρῶτα August. b. ἀπαγγέλλειν Schol.

V. 951. Suidas ξυναλλαγῆ νόσου in ξυναλλαγῆ: in συναλλαγῆ autem νόσων συναλλαγῆ.

V. 952. μικρὰ Trin. παλαιῶν habet Michael Apostolius Paroem. 97. cent. 10. locum hunc citans.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Φεῦ, Φεῦ· τί δῆτ' ἄν, ὦ γυναῖ, σκοπρῖτό τις 955
τὴν Πυθόμαντιν ἐστίαν, ἢ τρυς ἄνω
κλάζοντας ὄρνις, ὧν ὑφηγητῶν, ἐγὼ
κτανεῖν ἐμελλον πατέρα τὸν ἐμόν; ὁ δὲ θανῶν
κεῖθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὀδ' ἐνθάδε
ἄψαυστος ἐγχεύς, εἴ τι μὴ τῷ μῶ πόθῳ 960
κατέφθιθ'· οὕτω δ' ἄν θανῶν εἴη ζ' ἐμοῦ.
τὰ δ' οὖν παρόντα ξυλλαβῶν θεσπίσματα,
κεῖται παρ' Αἰδῆ Πόλυβος, ἀξί' οὐδενός.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

οὐκ οὖν ἐγὼ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἠῦδας· ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην. 965

ΙΟΚΑ.

V. 957. ὑφ' ἡγητῶν August. c. δ' ἐγὼ Trin.

V. 958. κτινῖν Dresd. b.

V. 959. κείθει δὴ κάτω γῆς Dresd. b.

V. 960. πόθῳ κτεῖρων August. c.

V. 962. ξυλλαβῶν. Sic in duobus codd. Alii, ut vulgo,
συλλαβῶν. Brunck.

V. 963. ἀξιος Laud. Ald.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

μὴ νῦν ἐτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ πῶς τὸ μητρὸς λεκτρον οὐκ ὀκνεῖ με δεῖ;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί δ' ἄν φοβοῖτ' ἀνθρώπος, ἢ τὰ τῆς τύχης
κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφῆς;
εἰκὴ κρατίστον ζῆν, ὅπως δυνατὸ τις. 970
σύ δ' ἐς τὰ μητρὸς μὴ φοβεῖς νυμφεύματα.
πολλοὶ γὰρ ἤδη καὶ ονειράσιν βροτῶν
μητρὶ ξυνευνάσθησαν. ἀλλὰ ταῦθ' ὅσα
παρ' οὐδέν ἐστι, βᾶστα τὸν βίον φέρει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἄν ἐξεῖρητό σοι, 975
εἰ μὴ κύρει ζωὴ ἢ τεκῦσα· νῦν δ', ἐπεὶ
ζῆ, πᾶσ' ἀνάγκῃ, κεί καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.

F 2

ΙΟΚΑ.

V. 966. εἰς θυμὸν μηδὲν August. b.

V. 967. λέχος οὐκ ὀκνεῖ Dresd. b.

V. 968. τί δῆτ' ἄν Dresd. b. — Stobaei Ecl. 1. I. c. 8. p.
214. Heer, φοβεῖτο est in Cant. φοβᾶτο in codd.

V. 969. σῶδαμῶς Dresd. b.

V. 972. ονειράσιν addito 'ν ἰφελκ., quod vulgo abest,
Dresd. b.

V. 975. ἀνεξεῖρητο Dresd. b.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μέγας, ξυνήμ'· ἀλλὰ τῆς ζώσης φόβος.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ποιῶς δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ; 980

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Μεράπης, γεραμιέ, Πόλυβος ἦς ᾠκει μέτα.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τί δ' ἔστ' ἐκείνης ὑμῖν ἐς φόβον φέρον;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Θεήλατον μάντευμα δεινόν, ὧ ξένη.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἦ ῥητόν; ἦ οὐχὶ Θεμιτόν ἄλλον εἰδέναι;

ΟΙΔΙ-

V. 978. γ' addidi cum Porfoso ad Eurip. Phoeniss. 1638. metri causa: secundam enim corripit μέγας.

V. 980. εὐλαβεῖσθ' Trin.

V. 981. γηραῖος Dresd. a. sed os e correctione.

V. 982. ἐκείναις Turn.

V. 984. ἦ οὐχὶ Θεμιτόν. Aldus et codd. omnes ἦ οὐ Θεμιτόν. In D. ἦ οὐ, quia duae voculae in unam coalescunt, quod monere etiam non superfedit Triclinius. ἦ οὐ.

συνίησις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μάλιστά γ' εἶπε γάρ με Λοξίας ποτὲ 985
χεῖναι μιγῆναι μητρὶ τῇ μαυτοῦ, τό τε
πατρῶον αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἐλεῖν.
ἢ οὐνεχ' ἢ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλα
μακρὰν ἀπακείτ'· εὐτυχῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως
τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἠδίστον βλέπειν. 990

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἦ γὰρ τὰδ' ὀκνῶν, κείθεν ἦσθ' ἀπόπτολις;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πατρὸς τε χεῖρων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.

ΑΓΓΕ-

συνίησις. Et sic quidem crurifragio laborat versus; nam falsum est quod ineptus ille Graeculus praeterea observavit, mediam in Θεμιτόν hic produci, quod in codice significatum linea super e ducta, quod signum est productae vocalis. Uno verbo ἦ οὐ, μὴ οὐ apud Atticos poetas semper sunt monosyllaba. Istud οὐχὶ milies apud Tragicos occurrit, et saepius a librariis metra fusque deque habentibus paragoge omissa fuit, ut in Eurip. Cyclop. 204-

τί βακχιάζειτ'; οὐχὶ Διόνυσος ταῦτε.

Vulgo legitur versu ruente, οὐ Διόνυσος. Hic scriptum oportuit ἦ οὐχὶ, ut Oed. Col. 360. μὴ οὐχὶ δαίμ' ἐμοὶ φέρουσά τι. Brunck. ἄλλοις Laud. Bodl. 2. Dresd. a.

V. 985. πάλα pro ποτὲ Dresd. a. August. b. et in marg. Turn.

V. 990. τέκνων Stobaeus Serm. 77.

V. 992. γέρον Trin. August. b.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τί δῆτ' ἔγωγ' οὐ τοῦδε τοῦ Φόβου σ', ἀνάξ,
ἐπειπερ εὐνοῦς ἦλθον, ἐξελευσάμην;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ. 995

ΑΓΓΕΛΟΣ.

καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμεν, ὅπως,
σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος, εὐ πράξαιμι τι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' οὐ ποτ' εἴμι τοῖς φυτεύσασιν γ' ὁμοῦ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ᾧ παῖ, καλῶς εἰ δῆλος οὐκ εἰδῶς τί δράς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς, ᾧ γεραῖέ; πρὸς θεῶν, διδάσκέ με. 1000

ΑΓΓΕ-

V. 993. οὐχι Aldus et alteruter August. Legendum for-
tasse ἐγὼ οὐχι.

V. 995. λάβης Dresd. b.

V. 997. τοι pro τι Aldus.

V. 998. γ' omittit Dresd. b.

V. 999. κκαλος August. c. δῆλος uterque August. sed in c.
gl. πάνυ εἰ φοβερός, quae ad aliam lectionem, εἰλός,
pertinet.

V. 1000. γεραῖε Dresd. b.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

εἰ τῶνδε φεύγεις οὐνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ταρβῶν γε, μὴ μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἢ μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβης;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τοῦτ' αὐτό, πρέσβυ, τοῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἄρ' οἶσθα δῆτα πρὸς δικῆς οὐδὲν τρέμων; 1005

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς δ' οὐχι, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὄθ' οὐνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς εἶπας; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;

ΑΓΓΕ-

V. 1002. ταρβῶν. Sic Ald. Brub. Codd. et Brunck ταρβῶ.
ἐξέλθαι Trin.

V. 1005. ἄρ' Dresd. b.

V. 1008. abest in Dresd. b.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε τανδρός, ἀλλ' ἴσον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί; 1010

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἀλλ' οὐ σ' ἐγείνατ' οὐτ' ἐκείνος, οὐτ' ἐγώ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῆς ἐμῆς χειρὸς λαβών.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ θ' ὦδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστερξεν μέγα;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἢ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία. 1015

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

σὺ δ' ἐμπολήσας, ἢ τεκῶν μ' αὐτῷ δίδως;

ΑΓΓΕ-

V. 1009. τοῦδ' ἀνδρός Mosq. Dresd. b.

V. 1010. Scribi etiam μή τινα testatur Camerarius.

V. 1013. τῆς ἐμῆς χειρὸς Dresd. b. Vulgo τῶν ἐμῶν χειρῶν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

εὐρῶν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ᾧδοιπέρεις δὲ πρὸς τί τοῦσδε τοὺς τόπους;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἐνταῦθ' ἄρειοις ποιμνίοις ἐπεστάτου.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποιμὴν γὰρ ἦσθα, καπὶ θητεία πλάνης; 1020

ΑΓΓΕΛΟΣ.

σοῦ γ', ᾧ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί δ' ἄλγος ἴσχοντ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ποδῶν ἂν ἀρξῆρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἶμοι' τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;

ΑΓΓΕ-

V. 1021. τότε χρόνον Dresd. b.

V. 1023. δ' ἂν Dresd. a. August. b.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδῶν ἀκμάς. 1025

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὥστ' ἄνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὅς εἰ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ πρὸς θεῶν, πρὸς μητρός, ἢ πατρός; φράσον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐκ οἶδ'. ὁ δούς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῶον φρονεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἢ γὰρ παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες, οὐδ' αὐτὸς τυχών; 1030

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐκ· ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐποδῖδασί μοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίς οὗτος; ἢ κάτοισθα δηλώσαι λόγῳ;

ΑΓΓΕ-

V. 1025. ποδῶν Dresd. b.

V. 1031. οὐχουν Dresd. b.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τῶν Λαίου δήπου τις ἄνομάζετο.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἢ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

μάλιστα. τούτου τάνδρος οὗτος ἦν βοτῆρ. 1035

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἢ κάστ' ἔτι ζῶν οὗτος, ὥστ' ἰδεῖν ἐμέ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὑμεῖς γ' ἄριστ' εἰδείτ' ἂν οἱ πυχώριοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔστιν τις ὑμῶν, τῶν παρεστώτων πέλας,
ἔστις κάτοιθε τὸν βοτῆρ, ὃν ἐννεπεί,
εἴτ' οὖν ἐπ' ἀγρῶν, εἴτε κἀνθάδ' εἰσιδῶν; 1040
σημήναθ', ὡς ὁ καιρὸς εὐρήσθαι ταῦδε.

ΧΟΡΟΣ.

V. 1036. καστιν Dresd. a.

V. 1037. Aldus et codd. εἰδῆτ' ἂν. gl. ἡγοῦν εἰδείητε, quod
lectionem nostram confirmat εἰδείτ' ἂν. Brunck. εἰδείτ'
ἂν habet August. c. Paullo ante γ' omittunt Dresdd.
De οἱ πυχώριοι. vid. ad v. 930.

V. 1039. ἐννεπεί August. b. ἐννεπει Dresd. b.

ΧΟΡΟΣ.

οἶμαι μὲν οὐδὲν ἄλλον, ἢ τὸν ἐξ ἀγρῶν,
ὃν καμάρτευες πρόσθεν εἰσιδεῖν· ἀτὰρ
ἢδ' ἂν τὰδ' οὐχ ἥκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

γύναι, νοεῖς ἐκεῖνον, ὄντιν ἀρτίως 1045
μολεῖν ἐφιέμεσθα, τόν θ' οὗτος λέγει;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τίς δ', ὄντιν εἶπε; μηδὲν ἐντραπῆς. τὰ δὲ
ῤῥηθέντα βούλου μηδὲ μεμνήσθαι μάτην.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ', ὅπως ἐγὼ λαβῶν
σημεῖα τοιαῦτ', οὐ Φανῶ τοῦμόν γένος. 1050

ΙΟΚΑΣΤΗ.

μή, πρὸς θεῶν, εἴπερ τι τοῦ σαυτοῦ βίου
κῆδει, ματεύσης τοῦθ'· ἄλις νοσοῦσ' ἐγώ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

θάρσει. σὺ μὲν γὰρ οὐδ', εἴαν τρίτης ἐγὼ
μητρὸς Φανῶ τρίδουλος, ἐκΦανεῖ κακῆ.

ΙΟΚΑ-

V. 1042. οὐδὲν August. c. εἰ τὸν August. b.

V. 1052. ἄλις νοσοῦσ' ἐγώ. Sic bene Scholiafies. Perperam
codd. et Aldus νοσοῦσ' ἔχω. In Antigon. 547. ἕκτισσα
θνήσκουσ' ἐγώ. Brunck. In August. c. glossa ad ἔχω:
διάκειμαι.

V. 1053. θάρσει. Male Aldus et codd. θάρσει. Vide Val-
ckena-

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ὄμως πιθοῦ μοι, λίσσομαι· μὴ δεῶ τάδε. 1055

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκ ἂν πιθόμην μὴ οὐ τὰδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

καὶ μὴν φρονοῦσά γ' εὖ, τὰ λῶστά σοι λέγω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὰ λῶστα τοίνυν ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλαι.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ὦ δύσποτμ', εἶθε μήποτε γνοιῆς ὅς εἶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄξει τις ἐλθῶν δεῦρο τὸν βοτῆρά μοι; 1060
ταύτην δ' εἴτε πλουσίῳ χαιρείν γένει.

ΙΟΚΑ-

ckenarium ad Phoen. p. 22. οὐδ' εἴαν τρίτης. Sic dedi ex
emendatione Hermanni ad Viger. p. 791. proposita.
Vulgo οὐδ' ἂν ἐκ τρίτης. August. c. οὐδ' εἴαν ἐκ τρίτης. Ἐκ
natum ex interpretatione. Seq. v. Trin. ματρὸς.

V. 1055. μὴ δεῶ τάδε Sic in tribus codd. [etiam Dresd.
a. b. et August. b.] cum glossa μὴ ποίει. Reliqui cum
Aldo μὴ δεῶν. Brunck.

V. 1056. μὴν Dresd. b.

V. 1060. ἄξει. Mosq. Dresd. b.

ΙΟΚΛΑΣΤΗ.

Ιού, Ιού, δύστηνέ' τοῦτο γάρ σ' ἔχω
μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' οὐ ποθ' ὕστερον.

ΧΟΡΟΣ.

τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπους, ὑπ' ἀγρίας
ἄζασα λύπης ἢ γυνῆ, δεδοχ' ὅπως 1065
μὴ κ' τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναρρήξει κακά.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὅποια χεῖζει ζήγνυτῶ' τοῦμόν δ' ἐγώ,
κεῖ σμικρὸν ἐστί, σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσμαι.
αὐτὴ δ' ἴσως, φρονεῖ γὰρ ὡς γυνὴ μέγα,
τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται. 1070
ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων
τῆς εὐ διδούσης, οὐκ ἀτιμασθήσμαι.

τῆς

V. 1065. ἄζασα. Perperam Aldus ἀίξασα, Turnebus αἰξασα. Atticis poetis ἄσσα, ἄσσα difyllaba sunt. Vide Valckenarium ad Phoen. pag. 467. Glossa, ὀρμήσασα. Brunck.

V. 1066. ἀναρρήξει. Sic liquido D. E. cum uno e Britannis (i. e. Laudiano). Reliqui cum Aldo soloece ἀναρρήξι. Particulae ἔπως μὴ, οὐ μὴ, cum aor. 1. subjunctivo formae vel activae vel mediae legitime non construuntur. Brunck.

V. 1069. ἴσως ὡς γυνὴ φρονεῖ μέγα Dresd. b.

V. 1070. τὴν ἐμὴν δ' Dresd. b.

V. 1072. August. b. ἀτιμαθήσμαι.

τῆς γὰρ πέφυκα μητρός· εἰ δὲ συγγενεῖς
μῆνες με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.
τοιόσδε ὁ ἐκφύς, οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἐτι 1075
ποτ' ἄλλος, ὥστε μὴ κμαθεῖν τοῦμόν γένος.

ΧΟΡΟΣ.

Εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμι 1080
καὶ κατὰ γνώμαν ἴδρις,
οὐ τῶν Ολομπον, ἀπει-
ρων, Κιθαιρῶν, οὐκ ἔσει
τῶν αὐρεῖον παινσέληνον,
μὴ οὐ σέ γε καὶ πατριώταν Οιδίπου
καὶ τροφὸν καὶ ματέρ' αὐξεῖν,
καὶ

V. 1074. μοι pro με Dresd. b.

V. 1075. τοιόσδε γ' Dresd. a. τοίος δ' Augustani. τοιόσδε φῶς τῆσδ' Dresd. b. Seq. v. μ' κμαθεῖν pro var. lect. memorant Turn. Steph.

V. 1078. γνώμαν scripsi pro γνώμην.

V. 1079. Sic Aldus et codd. quos vidi omnes. In plerisque glossa ἀπειρος. Mirum esset profecto, ni futiles quaedam chartae referrentur, in quibus glossa genuinae vocis substituta esset. Brunck. Et revera scriptum est ἀπειρος in Trin., non tamen futili illo. August. c. non solum ἀπειρος, sed etiam cum altero August. ἀμέτοχος pro glossa offert. Initio versus οὐ μὰ τὸν existat in Dresd. b.

V. 1080. ὦ Κιθαιρῶν Laud. Trin. Bodl. 2. Mosq. Dresdd. ὦ Κιθαιρῶν Aldus.

V. 1083. τροφὸν μητέρα Dresd. b. ματέρ' dedi pro μητέρ'.

καὶ χρεῦσθαι πρὸς ἡμῶν,
ὡς ἐπίηρα φέροντα
τοῖς ἐμοῖς τυράννοις.
1085

ἦἴε Φοῖβε, σοὶ
δὲ ταῦτ' ἀρέστ' εἶη.
τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἐτίκτεν
τῶν μακραιώνων; ἄρα
1090

Πανὸς ὀρессиβάτα
προσπελασθεῖς, ἢ σέ γε
τίς θυγάτηρ, Λοξίου, τῷ
γὰρ πλάκες ἀγρονόμοι πάσαι Φίλαι.
εἶθ' ὁ Κυλλάνας ἀνάσπων,
εἶθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς ναί-
ων ἐπ' ἀκρῶν ὀρέων, εὐ-

ρημα

V. 1086. τυράννοις male a Brunckio mutatum est in τυ-
ράννοιων.

V. 1087. σὺ δὲ Trin. sed superscripto σοί. Brunckius edi-
dit:

ἦἴε σοι Φοῖβε,
σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρέστ' εἶη.

V. 1090. ἄρα prima brevi scribendum: versus est trochai-
cus. Brunck.

V. 1091. Edd. praeter Flor. ὀρессиβάτα. Ὀρессиβάτα scri-
ptum in E. T. Post hanc vocem Brunckius cum Hea-
thio addidit που, quippe qui non vidisset in strophico
versu ὦ delendum esse.

V. 1093. τίς abest in Trin.

V. 1097. sq. εὐρημ' ἐδέξατ' Bar. 1. Dresd. b. δέξατ' Trin. Νυμφῶν
Bar. 1. Bodl. 2. Trin. Mosc. Dresd. b. δέξατο Νυμφῶν
omisso ἐκ του Dresd. a. ἐκ του τῶν νυμφῶν August. c.

ρημα δέξατ' ἐκ του
Νυμφῶν Ελικωνίδων,
αἷς πλεῖστα συμπαίζει.
1100

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Εἰ χρεῖ τι καμέ, μὴ ξυναλλάξαντά πω,
πρέσβυ, σταθμάσθαι, τὸν βοτῆρ' ὄραν δοκῶ,
ὄνπερ πάλαι ζητοῦμεν. ἐν τε γὰρ μακρῷ
γῆρα ξυνάδει, τῷδε τάνδρῃ σύμμετρος.
ἄλλως τε τοὺς ἀγοντας, ὥσπερ οἰκέτας
1105
εἴγνωκ'

V. 1099. Ἐλικωνίδων dedi jubente Porfano ad Eurip. Orest.
614. Vulgo Ἐλικωνιάδων.

V. 1100. αἷς. Sic Aldus et veteres codd. Brunckius αἴσι.

V. 1102. πρέσβυ. Aldus πρέσβεις, ut B. in textu, super-
scripta var. lect. γρ. πρέσβυ. In C. D. πρέσβυον cum gl.
τὸν γηραιόν. Alii πρέσβυον et πρέσβεις habent, altero al-
teri superscripto. Harum lectionum unice vera est
πρέσβυ, quod maxime ex eo perspicuum est, quod mox
sequitur, σὺ μιν προύχαις. Chorum quum adloquuntur
tragicæ personæ, numero singulari haud minus sæpe
utuntur quam plurali, ut supra 658. 687. (652. 679.)
infra 1321. (1316.) passimque in quibuscumque drama-
tibus. Hoc librarius quum minus perspexisset, πρέσβεις
intulit. πρέσβυον absolute sine articulo, fere soloecum
est. Brunck. πρέσβυον Laud. Trin. Bodl. 2. Dresd. b.
Stephaniani nonnulli et in marg. Turneb.

V. 1104. τάνδρῃ. Sic conjunctim Dresd. b. Reliqui et
Brunck. τ' ἀνδρῃ. Deinde σύμμετρος pro ζύμμετρος scri-
psi metri causa. Vid. Hermann. ad Hecub. p. 109.

V. 1105. γε pro τε Mosq.

ἔγνωκ' ἑμαυτοῦ· τῇ δ' ἐπιστήμῃ σὺ μου
προὔχοις τάχ' ἂν που, τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος.

ΧΟΡΟΣ.

ἔγνωκα γάρ, σάφ' ἴσθι. Λαίου γὰρ ἦν,
εἶπερ τις ἄλλος; πιστός, ὡς νομεὺς ἀνῆρ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ, τὸν Κορίνθιον ξένον, 1110
ἢ τόνδε φράζεις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τούτον, ὄνπερ εἰσορᾷς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὗτος σὺ πρὸς βυ, δευρό μοι φάνει βλέπων
ὅσ' ἂν σ' ἐρωτῶ. Λαίου ποτ' ἦσθα σὺ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἦν δούλος, οὐκ ἀνητός, ἀλλ' οἶκοι τραφεῖς.

ΟΙΔΙ-

V. 1107. Male vulgo post προὔχοις interpungitur. August.
b. προὔχεις.

V. 1109. August. b. πιστός ὡς, νομεὺς, cum gl. λίαν.

V. 1113. γ' pro σ' Bar. I.

V. 1114. ἦν δούλος. Sic nostri codd. Vide Lexicon in
ἢ pro ἦν. — οἶκοι τραφεῖς, quem Attici una voce οἰκό-
τριβα appellabant, quique supra v. 756. (747.) οἰκεδς
dicitur. Vocem οἰκοτραφεῖς, quam quis forte putaverit
a

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα;

1115

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ποιμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου ζυνειπόμην.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Χώροις μάλιστα πρὸς τίσιν ζύναιλος ἂν;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἦν μὲν Κιθαιρῶν, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῆδε που μαθῶν;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τί χρῆμα δρῶντα; ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις; 1120

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τόνδ', ὅς πάρεστιν. ἢ ξυναλλάξας τί πω;

G 2

ΘΕΡΑ-

a poeta hic adhibitam fuisse, ut Atticis inustita-
tam damnant Thomas M. et Moeris. Brunck. οἶκει
Dresd. b.

V. 1121. ἢ ξυναλλάξας τι πω. Sic liquido in D. [et
Dresd.] Gl. ἢ συντοχῶν κατὰ τι. In membr. ἢ ξυνήλλα-
ξας. Continuatio est praecedentis interrogationis: ἀρ'
οἶσθα τούτον τὸν ἄνδρα τῆδε που μαθῶν, ἢ ξυναλλάξας τι
πω; Perperam in impressis ἦ. Brunck. που Bar. 1.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὑπο.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

κούδεν γε θαῦμα, δέσποτ'. ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς
 ἀγνώτ' ἀναμνήσω νιν. εὐ γὰρ οἶδ' ὅτι
 κἀτοιδεν, ἦμος τὸν Κιθαιρῶνος τόπον, 1125
 ὁ μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἐνί,
 ἐπλησίαζεν τῷδε τάνδρῃ τρεῖς ὅλους
 ἐξ ἦρος εἰς ἀρκτούρεν ἐμμήνουσ χρέονουσ·
 χειμῶνι δ' ἤδη τὰμά τ' εἰς επαυλ' ἐγὼ
 ἤλαυνον, οὗτός τ' ἐς τὰ Λαΐου σταθμοί. 1130
 λέγω τι τούτων, ἢ οὐ λέγω πεπεραγμένον;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου.

ΑΓΓΕ-

V. 1123. Dresd. a. οὐδεν θαῦμα.

V. 1124. Dresd. b. ἀναμνήσων.

V. 1127. ἐπλησίαζεν. Sic legendum esse meridiana luce clarius est: οἶδεν ὀκνήκα κατὰ τὸν Κιθαιρῶνα ἐπλησίαζεν ἔμοι — Codd. omnes et Aldus ἐπλησίαζον cum gl. συνα-
νεστρεφόμεν. Versus praecedens totus est δια μέσου, seu in parenthesis: supplendum vel σύν, vel ἐπιστατῶν: nominativus sunt absoluti ὁ μὲν, ἐγὼ δ' — Brunck. ἐπλησίαζον non nisi ex August. b. adnotavit Hermannus.

V. 1128. ἐμμήνουσ Trin. ἐμόνοουσ Aldus.

V. 1129. χειμῶνα cum gl. κατὰ Dresd. b. Idem seq. v. omittit τὰ.

V. 1131. τοῦτον superscr. τούτων Dresd. a. ἢν Dresd. b.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Φέρ' εἰπέ νῦν, τότ' οἶσθα παῖδά μοι τίνα
δοῦς, ὡς ἐμαυτῷ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τί δ' ἔστι; πρὸς τί τοῦτο τοῦπος ἱστορεῖς; 1135

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὄδ' ἐστίν, ᾧ τάν, κείνος, ὅς τότ' ἦν νέος.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔσει;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ᾧ, μὴ κόλαζε, πρέσβυ, τίνδ', ἐπεὶ τὰ σά
δεῖται κολαστοῦ μάλλον, ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τί δ', ᾧ φέριστε δεσποτῶν, ἀμαρτάνω; 1140

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ', ὃν οὗτος ἱστορεῖ.

ΘΕΡΑ-

V. 1133. Dresd. a. εἰπέ νυν superscr. δῆ.

V. 1135. τοῦπος (sic) τοῦτο Dresd. b.

V. 1136. August. b. ᾧ τὰίε' κείνος.

V. 1139. August. b. κολαστοῦ.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

λέγει γὰρ εἰδώς οὐδέν, ἀλλ' ἄλλως πενεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἔρεῖς, κλαίων δ' ἔρεῖς.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τὸν γέροντά μ' αἰκίση.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐχ ὡς τάχος τις τοῦδ' ἀποστρέψει χέρας; 1145

ΘΕΡΑΠΩΝ.

δύστηνος, ἀντὶ τοῦ; τί προσχερῆζων μαθεῖν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ', ὃν οὗτος ἰστορεῖ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἔδωκ' ὀλέσθαι δ' ἄφελον τῆδ' ἡμέρα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' εἰς τόδ' ἤξεις, μὴ λέγων γε τουνδικον.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

πολλῶ γε μᾶλλον, ἢν φράσω, διόλλυμαι. 1150
ΟΙΔΙ-

V. 1142. οὐδέν εἰδώς Dresd. b. Idem v. 1153. omittit τόν.

V. 1148. Augustani et Ald. τῆδ' ἐν ἡμέρα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀνὴρ οὗδ', ὡς ἔοικεν, ἐς τριβάς ἐλαῶ.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οὐ δῆτ' ἐγώγ' ἀλλ' εἶπεν, ὡς δοῖην, πάλαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πόθεν λαβῶν; οἰκείον, ἢ ἕξ ἄλλου τινός;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἐμὸν μὲν οὐκ ἐγώγ' ἐδεξάμην δέ του.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίνος πολιτῶν τῶνδε, καὶ ποίας στέγης; 1155

ΘΕΡΑΠΩΝ.

μή, πρὸς θεῶν, μή, δεσποθ', ἰστόρει πλέον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὄλωλας, εἰ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τῶν Δαίου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων.

ΟΙΔΙ-

V. 1155. τόνδε Ald. et in marg. Turn.

V. 1157. ἐρήσομαι Bar. i. Trin. Mosq. Ald. Turn. ἐρή-
σομαι Steph. Cant.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἢ δούλος, ἢ κείνου τις ἐγγενὴς γεγώς;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οἴμοι· πρὸς αὐτῶ γ' εἰμι τῶ δεινῶ λέγειν. 1160

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

κἀγωγ' ἀκούειν. ἀλλ' ὅμως ἀκουστέον.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

κείνου γέ τοι δὴ παῖς ἐκλήζεθ'· ἢ δ' ἔσω
κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνὴ τὰδ' ὡς ἔχει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἢ γὰρ δίδωσιν ἠδὲ σοι;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

μάλιστ', ἀνάξ.

ΟΙΔΙ-

V. 1159. Trin. ἢ δούλος, ἢ τις ἐγγενὴς κείνου γεγώς.

V. 1160. Turn. in marg. λέγων.

V. 1161. κἀγωγ' ἀκούειν. Perperam codd. et Aldus ἀκούων, manifesta menda. Duobus in locis Valckenario indicatis ad Phoenissas pag. 140. hos versus citat Plutarchus, recte legens utrobique ἀκούειν, ut etiam legisse constat auctorem veteris glossae: καὶ ἐγὼ ἐπ' αὐτῶ εἰμι τῶ δεινῶ ἀκούειν. Brunck. ἀκούειν praebet etiam ed. Florent., ut legendum putaverat H. Stephanus.

V. 1162. δέ τοι Trin. δὴ omittit Dresd. b. ἢδ' Trin. Ald.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὡς πρὸς τὴ χρείας;

1165

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ὡς ἀναλώσαιμί γιν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τεκούσα τλήμων;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Ἰεσφάτων κακῶν ὄκνω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ποιῶν;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἢν λόγος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς δῆτ' ἀφῆκας τῶ γέροντι τῶδε σύ;

ΘΕΡΑ-

V. 1166. Ἰεσφάτων κακῶν ὄκνω. Sic concinne in D. Tres codd. et Aldus Ἰεσφάτων γ' ὄκνω κακῶν. Idem in T. vocum ordo, omissa particula γε. Brunck. κακῶν ὄκνω Dresd. b. ὄκνω κακῶν Dresd. a. γ' ὄκνω κακῶν Bar. I. Laud. Mosq. Augustani. γ' ὄκνων κακῶν Trin.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

κατοικτίσας, ὡ δέσποθ', ὡς ἄλλην χθόνα
δοκῶν ἀποισειν, αὐτὸς ἐνθεν ἦν· ὁ δὲ 1170
κάκ' εἰς μέγιστ' ἐσωσεν. εἰ γὰρ οὗτος εἶ,
ὄν φησιν οὗτος, ἴσθι δύσποτμος γεγώς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἰού, ἰού· τὰ πάντ' ἀν' ἐξίκοι σαφῆ.
ὦ φῶς, τελευταῖον σε προσβλέψαιμι νῦν,
ὅστις πέφασμαι Φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρεῖν, ξὺν οἷς 1175
τ' οὐ χρεῖν μ' ὀμιλῶν, οὐς τε μ' οὐκ εἶδει κτανῶν.

ΧΟΡΟΣ.

Ἰὼ γενεαὶ βροτῶν, στραφῆ α'.
ὡς

V. 1169. *ὡς ἄλλην χθόνα.* Sic Aldus et codices omnes veteres. *ὡς* hic non valet *εἰς*, quandoquidem ab Attricis ea potestate non adhibetur, nisi rei animatae junctum. Sed est pro *καθὰ*, et subauditur *εἰς* illipfi perquam frequenti: quemadmodum recte haec in glossis explicantur: *καθὰ δοκῶν ἐκείνων ἀποισειν τὸν πάντα εἰς ἄλλην χθόνα, ἐνθεν αὐτὸς ἦν.* Temere Triclinius veterem scripturam mutavit. [in *δέσποθ' εἰς*, ut Turn. Steph. Cant. exhibent.] Brunck. *δέσποθ' ὡς* Laud. Bodl. 2. Trin. Mosq. Augustani, Dresd. b. ac, ni fallor, etiam a. *ἄλλων* Mosq.

V. 1173. *ἴξκοι* Dresd. b.

V. 1176. Primum *μ'* abest in August. b. ac Dresd. b.

V. 1177. Choricum hoc canticum in duas strophas et rotidem antistrophas, undenūm singulas versuum, dividit

ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μη-
δὲν ζώσας ἐναριθμῶ.
τίς γάρ, τίς ἀνὴρ πλέον 1180
τὰς εὐδαιμονίας φέρει,
ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν,
καὶ δόξαντ' ἀποκλίνει;
τὸ σὸν τοι παράδειγμ' ἔχων,
τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σὸν, ὦ 1185
τλαῖμον Οἰδιπόδα βροτῶν,
οὐδὲν μακαρίζω·
ὅστις κατ' ὑπερβολὰν ἀντιστρ. α'.
τοξεύσας ἐπράτησε τοῦ
πάντ' εὐδαιμόνος ὄλβου· 1190
ὦ

dit Heathius: quod si absque ulla interpolatione fieri posset, libens admitterem. Sed eo minus a codicum fide discedere volui, quo minus intelligo, quid nostra intersit, monstrophicane an antistrophica haec sint. Brunck. Iure suo tam socordem exploit modestiam Hermannus in praef. ad Eurip. Hecub. p. LXXI. — *ἰὼ* semel habet Dresd. b. August. b. et Aldus: bis Bar. 1. Laud. Trin. Bodl. 2. August. c. ὦ semel Dresd. a. Steph.

V. 1178. *ὑμᾶς.* Sic plures codd. et Aldus. *ἡμᾶς* Bar. 1. Bodl. 2. Trin. edd. Turn. Steph.

V. 1186. Olim comma post *Οἰδιπόδα* scribebatur. Posui post *βροτῶν* cum Hermanno in praef. ad Eurip. Hec. p. XXIX. quo eodem auctore *οὐδένα* in *οὐδὲν* mutavi.

V. 1189. Vulgo *ἐπράτησε*. Metri causa correxit Hermannus l. c.

ὦ Ζεῦ, κατὰ μὲν Φθίσιαι
τὰν γαμφώνυχα παρθένον
χρησμάδων θανάτων δ' ἐμὰ
χώρα πύργος ἀνίστας
ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλεῖ
ἐμός, καὶ τὰ μέγιστ' ἐτι-
μάθης, ταῖς μεγάλαισιν ἐν

1195

Θήβαισιν ἀνάσσω.

τάνῳ δ' ἀκούειν, τίς ἀθλιώτερος; στροφή β.
τίς ἄταις ἀγρίαις, τίς ἐν πόνοις 1200

ξυνοικος ἀλλαγᾶ βίου;

ἰὼ κλεινὸν Οἰδίπου κάρα,
ὦ μέγας λιμὴν ὡτὸς ἤρκεσεν
παιδὶ καὶ πατρὶ

θαλαμηπόλῳ πεσεῖν, 1205
πῶς

V. 1191. ὦ Ζεῦ. Sic Bar. 1. Laud. Trin. Bodl. 2. Mosq.
Dresd. b. Augustani. φεῦ Dresd. a. Steph.

V. 1194. Post πύργος Dresd. b. addit ἀποσοβητός.

V. 1198. Θήβαισιν cum Heathio dedi pro Θήβαις.

V. 1200. Hermannii conjecturam exhibui. Vulgo τίς ἐν
πόνοις, τίς ἄταις ἀγρίαις.

V. 1202. ἰὼ Bar. 1. Laud. Bodl. 2. Trin. Mosq. Dresd.
b. Ald. ὦ Dresd. a.

V. 1203. λιμὴν ὡτὸς. Perperam vulgo αὐτός. Glossa sup-
plet ὁ, ut sit ὁ αὐτός. Vid. not. ad v. 557. (552.)
ἤρκεσεν codd. omnes habent. Typothetae errore in Al-
dina ἤρκεσεν. Brunck.

V. 1204. In D. [et Dresd. b.] παιδὶ, πατρὶ, καὶ θαλαμηπόλῳ
πεσεῖν. Brunck.

πῶς ποτε, πῶς ποθ' αἱ πατρῶ-
αὶ σ' ἄλοκες φέρειν, τάλας,
σὶγ' ἐδυνάθησαν ἐς τοσόνδε;
ἐφεῦρε σ' ἄκονθ' ὁ πάνθ' ὄρων χρόνος' ἀντιστρ. β'.
δικάζει τ' ἄγαμον γάμον πάλαι 1210
τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον.

ἰὼ, Λαίρειον ὦ τέκνον,
εἶθε σ' εἶθ' ἐγὼ μήποτ' εἰδόμαν.
δύρομαι γὰρ ὡς
περίαλλ' ἱακχίων 1215

ἐκ

V. 1206. τότε Trin.

V. 1207. ἄλοκες Dresd. a. b. hic tamen o supra ω scripto.

V. 1208. ἐδυνάθησαν. Sic B. cum gl. ἐδυνήθησαν. Vul-
go ἐδυνάσθησαν. Brunck. ἐδυνήθησαν in textu habet
Dresd. b.

V. 1209. καὶ φεῦρε August. b.

V. 1210. τ' pro τὸν dedi ex conj. Hermannii. ὅς δικάζει
Bar. 1. Laud. Trin. Bodl. 2. Mosq.

V. 1212. Rursus hic vel ἰὼ vel ὦ praebent iidem, qui
v. 1202. ὦ ante τέκνον de meo interferui.

V. 1213. μήποτ' Bothius ex conjectura dedit. Vulgo μή-
ποτ'. Mox εἰδόμαν recte obtulit Dresd. a. pro ἰδόμαν,
vel, quod in Trin. repertum est, ἰδαίμαν.

V. 1214. δύρομαι. Sic dedi ex conjectura Seidleri mei.
Vid. Porson. ad Eurip. Hec. 734. Vulgo ὑδύρομαι.

V. 1215. περιὰλλ' eliso α scribendum vidit Heathius,
ἱακχίων Hermannus. In plerisque codd. Brunckianis,
itemque in Mosq. Dresd. a. et August. a. b. exstat ἱακχίων
cum glossa φωνῶν. ἱακχίων in Trin. ἱαχαίων Brunckius re-
cepit e cod. C. tamquam genitivum pluralem nominis
adjectivi ἱαχαίος ab ἱαχη derivati. ἀχίων praebent D. et
Dresd. b. in quo gl. φωνῶν, θρήνων (sic).

ἐκ στομάτων. τὸ δ' ὄρθον εἰ-
πεῖν, ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν,
καὶ κατεκοίμησα τοῦμόν ὄμμα.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

Ω γῆς μέγιστα τῆσδ' αἰεὶ τιμώμενοι,
εἰ ἐργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰσόψεσθ', ὅσον 1220
δ' ἀρεῖσθε πένθος, εἴπερ ἐγγενῶς ἐτι
τῶν Λαβδακείαν ἐντρέπεσθε δαμάτων.
οἶμαι γὰρ οὐτ' ἂν Ἰστρον, οὔτε Φάσιν ἂν
νίψαι καθαρωῶ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα
κεύθει' τὰ δ' αὐτὴν ἐς τὸ Φῶς φανεῖ κακὰ 1225
ἐκόντα, κοῦκ ἄκοντα. τῶν δὲ πημονῶν
μάλιστα λυποῦσ' αἰ φανῶσ' ἀνθαίρετοι.

ΧΟΡΟΣ.

λείπει μὲν οὐδ' ἂ πρόσθεν ἤδειμεν, τὸ μὴ οὐ
βαρῆστον εἶναι· πρὸς δ' ἐκείνοισιν τί Φῆς;

ΕΞΑΓΓΕ-

V. 1218. κατεκοίμησα. Sic Mosq. Dresd. b. August. c. et
impressi. Brunckius recepit κατεκοίμησα, quod exhibent
B. D. E. T. August. b. superscripta in duobus gl. ἀντὶ
τοῦ κοίμησα διὰ τοῦ ι: itemque Dresdd. et Bar. 1. κατα-
κοίμησα Trin.

V. 1226. ἐκόντ' οὐκ ἄκ. Dresd. b.

V. 1227. αἰ' φανῶσ'. Sic bene August. b. et Dresd. a.,
in quo superscriptum ἂν. Vulgo αἰ' ἢ sive αἰ' ἂν, dura
ecthliphi vocalis α.

V. 1228. τὸ μὴν Dresd. b.

V. 1229. ὃδ' κείνοισιν Laud.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ 1230
μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης κάρα.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ δυστάλαινα· πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

αὐτὴ πρὸς αὐτῆς. τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν
ἀλγιστ' ἀπεστίν· ἢ γὰρ ὄψις αὐτῆς πάρα.
ἄμας δ', ὅσον γε καὶ ἐμοὶ μνήμης ἐνι, 1235
πεύσει τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα.

Ὅπως γὰρ ὀργῇ χρωμένη παρήλθ' ἔσω
θυρῶνος, ἵετ' εὐθύ πρὸς τὰ νυμφικὰ
λέχη, κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίσις ἀκμαῖς·

πύλας

V. 1230. In edd. nonnullis apposita est Ἀγγέλου persona,
ut v. 1233. et 1283.

V. 1231. Omittit hunc versum Bar. 1.

V. 1238. ἵετ' εὐθύ. Sic recte C. In D. [Mosq. et Dresd.
b.] ἵετ' cum gl. ὠρμα. — εὐθύ, κατ' ὄρθον. Sed in tex-
tu male εὐθύς. In impressis ἵετ' εὐθύ. Verbi ἵεμας
prima producitur in temporibus quae augmentum re-
cipiunt. Sic in Antig. 432. ἵεμεσθα prima longa. Vi-
de quae notavimus ad Comici Concion. 346. Perperam
spiritu aspero notatur in D. Eadem menda in Eurip.
Suppl. 700. ubi scriptum oportuit:

ἀλλ' ἵετ' εὐθύς, λάμπερ' ἀναρπάσας ὄπλα. Brunck.

Augustani et Dresd. a. ἵετ' εὐθύς ἐς —.

πύλαις δ' ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιρρήξασ' ἔσω 1240
 καλεῖ τὸν ἦδη Λαίον πάλαι νεκρὸν,
 μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσ', ὑφ' ὧν
 θάνοι μὲν αὐτός, τὴν δὲ τίκτουςαν λίποι
 τοῖς οἰσιν αὐτοῦ δύστεκνον παιδουργίαν.
 εὐνάς δ' ἐκῶκυ', ἐνθα δύστηνος διπλοῦς, 1245
 ἐξ ἀνδρὸς ἀνδρα, καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι.
 γῶπῳ μὲν ἐκ τῶνδ' οὐκ ἔτ' αἶδ' ἀπόλλυται.
 βῶων γὰρ εἰσέπεισεν Οἰδίπους, ὑφ' οὗ
 οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν·
 ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον περιπολοῦντ' ἐλευσσομεν. 1250
 φοιτᾷ γάρ, ἡμᾶς ἐγχος ἐξαιτῶν πορεῖν,
 γυναῖκά τ' οὐ γυναῖκα, μητρῶαν δ' ὅπου
 κίχῃ διπλῆν ἄρουραν οὐ τε καὶ τέκνων.
 λυσῶντι δ' αὐτῶ δαιμόνων δεικνυσί τις·

οὐδεὶς

V. 1240. Brunckius post δ', εἰσῆλθ', ἐπιρρήξασ' et ἔσω interponxit.

V. 1241. καλεῖ dedi pro καλεῖ. Mox margo Turn. ὑφ' ἧς.

V. 1245. εὐνάς δ' ἐκῶκυ'. Sic reposui ex emendatione Hermannii. Vulgo γῶπῳ δ' εὐνάς absque augmento, quod in iambis Tragicis omittere non solent. In B. scriptum γῶπῳ. Sed hic eliso non habet locum, quum praecedens versus in consonantem desinat. Brunckius dedit ἐγοῦτο.

V. 1246. ἐξ ἀνδρὸς ἀδρα. Sic D. T. [Dresd. b.] Gl. ἐκ τοῦ Λαίου τὸν Οἰδίποδα. Ceteri codd. et Aldus ἀνδρας, quod minus placet. Brunck. ■

V. 1248. Dresd. a. εἰρέπεσε cum gl. εἰσῆλθε. Augustani προσέπεισεν.

V. 1249. τὸ κείνης Trin. ἐκθεάσασθαι Dresd. a. August. b.

οὐδεὶς γὰρ ἀνδρῶν, εἰ παρηῆμεν ἐγγύθεν. 1255
 δεινὸν δ' αὖσας, ὡς ὑφηγητοῦ τινός,
 πύλαις διπλαῖς ἐνήλατ'· ἐκ δὲ πυθμένων
 ἐκλινε κοίλα κληῖθρα, καμπίπτει στέγη,
 οὐ δὴ κρεμαστήν τὴν γυναῖκ' ἐσείδομεν,
 πλεκταῖς ἑώρας ἐμπεπλεγμένην. ὁ δὲ 1260
 ὅπως ὄρα νιν, δεινὰ βρυχηθεῖς τάλας,
 χαλαῖ κρεμαστήν ἀστάνην. ἐπεὶ δὲ γῆ
 ἔκειτο

V. 1256. ὑφηγητοῦ. Sic una voce codd. omnes, recte. Gl. ὁδηγοῦ. Perperam in impressis, ὑφ' ἡγήτοῦ. Subauditur cognatum verbum, ὡς ὑφηγητοῦ τινός ὑφηγουμένου αὐτῶ. Sic supra 966. absolute ἂν ὑφηγητῶν. Et Oed. Col. 1588. ὑφηγητηρος οὐθενός φίλων. scilicet παρόντος, vel ὑφηγουμένου. Brunck.

V. 1257. πύλαις August. b.

V. 1258. κληῖθρα. Aldus κλεῖθρα, ut hic etiam codd. Sed multis aliis in locis Atticam servant scripturam, quam in v. 1287. (1283.) representant Romana scholia. Brunck.

V. 1259. εἰσίδομεν August. b.

V. 1260. ἑώρας. In tribus codd. αἰώρας, proba quidem forma, sed quam metrum hic non admittit. Eustath. ad Iliad. Γ. pag. 589. κρεμάσθαι δὲ κυρίως μὲν τὸ ἐν ἀέρι κρέμασθαι, ἔξ οὗ καὶ ἡ αἰώρα — ὅτι δὲ ἡ σκηθεῖσα αἰώρα καὶ διὰ τοῦ ε ψιλῶ ἔχει τὴν ἔρχουσαν, ὡς δηλοῖ οὐ μόνον τό, Πλεκταῖς ἑώρας ἐμπεπλεγμένην, ἀλλὰ καὶ τὸ μετέωρος, ἑτεροῖς ἐπαγωνιζέσθωσαν Brunck. αἰώρας habent etiam Dresdd. et August. b. ἀώρας Turn.

V. 1262. „Aldus edidit: ἐπεὶ δὲ γῆ ἔκειθ' ὁ πλάμων, δεινὰ δ' ἦν τάνθενδ' ὄραν. quae lectio depravatissima est. In B. [et August. b.] ἐπεὶ δὲ γῆ ἔκειθ' ὁ πλάμων, superscrip-

ἔκειτο τλήμων, δεινά γ' ἦν τᾶνθ' ἐνδ' ὄραν.
 ἀποσπᾶσας γὰρ εἰμάτων χρυσηλάτους
 περὶνας ἀπ' αὐτῆς, αἷσιν ἐξεστέλλετο,
 ἄρας ἐπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων,
 αὐδῶν τοιαῦθ'. Οὔθ' οὐνεκ' οὐκ ὄψοιντό νιν,
 οὔθ' οἱ ἔπασσεν, οὔθ' ὅποι' εἶδεν κακά,
 ἀλλ' ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν οὐς μὲν οὐκ εἶδει
 ὄψοιόθ', οὐς δ' ἔχρηζεν οὐ γνωσσίατο. —
 τοιαῦτ' ἐφουμῶν, πολλαίαις τε κούχ' ἄπαζ
 ἤρυσσ' ἐπαίρων βλέφαρα. Φοίνιαι δ' ἔμοι

1265

1270

γλήναι

pta glossa ἢ ἄθλια, quod ineptum est. Aliquanto melius in D. [et Dresd. b.] ἐπὶ δὲ γῆ ἔκειτο τλήμων, eadem superscripta glossa ἢ ἄθλια. Quod sequitur membrum nulla particula connecti debet, saltem particula δὲ neutiquam; quae adverbativa est, nec hic locum habere potest. In solo T. pro varia lectione reperi δεινά γ' ἦν, quae Triclinii emendatio esse videtur. Sic Brunckius, qui reposuit: ἐπεὶ δὲ γ' ἢ τλήμων ἔκειτο, δεινὰ τᾶνθ' ἐνδ' ἦν ὄραν. — Initio versus ἐπεὶ δὲ γῆ ἔκειτο τλήμων exhibent Dresd. a. et August. c. in quo ei vocis ἐπεὶ e correctione est. δεινά γ' autem in textu habet Bar. I.

V. 1267. οὐκ ὄψοιντο. Sic liquido vetustissimi et optimi e nostris codd. A. D. ut et T. ex Triclinii recensione, tamen Turnebus edidit ὄψοιτο, nulla alterius lectionis facta mentione. Sane nemini non liquet plurale poetae praeferrī debuisse; quam proxime sequantur duo verba pluralia ὄψοιντο, γνώσαντο. Alias si primum solum esset, tam bonum esset ὄψοιτο, quam ὄψοιντο, siquidem a neutro plurali pendet ἄρθρα. Brunck. ὄψοιντο etiam Dresdd.

V. 1271. τοιαῦθ' Trin.

γλήναι γένει ἔτεγγον' οὐδ' ἀνίσσαν.
 Φόνου μυδάσας σταγόνας· ἀλλ' ἔμοι μέλας
 ἔμβρος χαλάζης αἵματος τ' ἐτέγγετο.
 τὰδ' ἐκ θυῶν ἐβῆωγεν, εὐ μόνου, κακά·
 ἀλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῆ κακά.
 ὁ πρὶν παλαιός δ' ὄλβος ἦν πάροιθε μὲν
 ὄλβος δικαίως· νῦν δὲ τῆδε θημέρα
 στεναγμός, ἀτη, θάνατος, αἰσχυρή· κακῶν
 ἔσ' ἐστὶ πάντων ἐνέματ', οὐδὲν ἐστ' ἀπὸν.

1275

1280

H 2

ΧΟΡΟΣ.

V. 1273. γένη Dresd. b.

V. 1274. Turn. in marg. et August. b. φόνον, cum gl. αἷμα. et scholio: εὐρηται καὶ φόνου περὶ τὸ σταγόνας. In August. c. ad φόνου glossa est τοῦ αἵματος.

V. 1275. Aldus edidit: ἔμβρος χαλάζης αἵματος ἐτέγγετο, sensu nullo aut pravo, et metro vacillante. In T. αἵματος τ' ἐτέγγετο. Istud τε fulciendo versui insertum, superscriptum est in E. a secunda manu. Ceteri codd. in Aldina lectione contentiunt. Brunck. αἵματός τ' exhibent etiam Dresdd. merito probante Hermanno ad Orph. Argon. 766. Brunckius edidit χαλάζης αἵματος ἀτετέγγετο.

V. 1276. Bar. I. Bodl. 2. Trin. Augustani δυοῖν. Dresd. Brub. μόνου. Sic etiam August. c. cum gl. μόνου τοῦ Οἰδίποδος.

V. 1277. deest in Bar. I.

V. 1278. δ' omittit August. b. Seq. v. Dresd. b. dat δικαιοσ.

V. 1280. ἀται Trin. superscripto a recentiore manu η.

ΧΟΡΟΣ.

νῦν δ' ἔσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

βοᾷ διοίγειν κληῖθρα, καὶ δηλοῦν τινὰ
τοῖς πασι Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον,
τὸν μητρὸς . . . αὐδῶν ἀνόσι, οὐδ' ἔητά μοι, 1285
ὡς ἐκ. χθονὸς βίψων ἑαυτὸν, οὐδ' ἐτι
μενῶν δομοῖς ἀραῖος, ὡς ἠράσατο.
βράμης γε μέντοι καὶ προσηγητοῦ τινὸς
δεῖται· τὸ γὰρ νόσημα μείζον ἢ φέρειν.
δείξει δὲ καὶ σοί. κληῖθρα γὰρ πυλῶν τάδε 1290
διοίγεται· θάμα δ' εἰσόψει τάχα
τοικοῦτον, οἷον καὶ στυγούντ' ἐποικτίσαι.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις,
ὦ δεινότατον πάντων, ὅσ' ἐγὼ
προσέκυρσ' ἤδη. τίς σ', ὦ τλήμων, 1295
προσέβη μανίας; τίς ὁ πηδῆσας

μείζονα

V. 1282. August. b. τιν. Sic etiam August. c. sed mutatum deinde in τίνι.

V. 1283. κληῖθρα. Sic Laud. Mosq. August. c. et Aldus. Sic iidem et Bar. I. Bodl. 2. etiam infra v. 1290.

V. 1292. στυγούντ' Laud. Bodl. 2.

V. 1295. August. b. τλήμων.

V. 1296. τί δ' ὁ Bar. I. τίς δ' ὁ Laud. Mosq.

μείζονα δαίμων τῶν μακίστων
πρὸς σῆ δυσδαίμονι μοῖρα;
Φεῦ, Φεῦ· δύσταν'. ἀλλ' οὐδ' εἰσεῖν
δύναμαί σ', ἐθέλων πόλλ' ἀνερέσθαι, 1300
πολλὰ πυθέσθαι, πολλὰ δ' ἀθρήσαι
τοίαν φρίκην παρέχεις μοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

αἶ αἶ αἶ αἶ,
Φεῦ, Φεῦ· δύστανος ἐγώ. ποῖ γὰς
φέρμαί τλάμων; πᾶ μοι φθογγὰ 1305
διαπέταται φοράδην;

ἰω

V. 1297. μείζονα δαίμων. Sic Laud. Bodl. 2. Trin. Mosq. Dresd. b. Ald. Brunck. δαίμων μείζονα Dresd. a. Turn. Steph. Cant. Pro μακίστων perperam in C. Trin. Augustanis et Dresd. b. κακίστων, eadem menda, quae Eurip. Hippol. 826. a Criticis sublata est. Dresd. a. μακίστων.

V. 1298. πρὸς σῆ Bar. I. Bodl. 2. Mosq. Dresd. b. Aldus. πρὸς τῆ Laud. Trin. πρὸς τῆ σῆ Dresd. a.

V. 1299. δύσταν'. Perperam Aldus [Laud. Bodl. 2. Trin. Mosq. Dresd. b. et Augustani] δύστανος. In seq. v. δύναμαί σ' ἐθέλων distincte exhibet B. [et Trin.] In reliquis, ut apud Aldum, σε θέλων. Brunck.

V. 1303. αἶ ter Laud. Bodl. 2. August. c. bis August. b. In seq. v. Trin. δύστηνος.

V. 1304. φεῦ semel Dresd. b. Idem γῆς. August. b. πῆ.

V. 1306. διαπέταται. Sic Aldus et pars codicum. Alii διαπέπταται. Unus E. διέπταται. Gl. διέρχεται. Brunckius, reposito ex conjectura πέτταται, hunc et antecedentem versum sic disposuit:

φέρμαί

ἰὼ δαίμων, ἰν' ἐξήλω;

ΧΟΡΟΣ.

ἐς δεινόν, οὐδ' ἀκουστόν, οὐδ' ἐπόψιμον

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἰὼ σκότου στροφή β.
νέφος ἐμὸν ἀπότροπον, ἐπιπλώμενον ἄφα-
τον, 1310

ἀδάματὸν τε καὶ δυσούριστον. οἶμοι,
οἶμοι μάλ' αὐθις εἶον εἰσεῖδυ μ' ἄμα
κέντρων τε τῶνδ' οἴστρημα, καὶ μνήμη κα-
κῶν.

ΧΟΡΟΣ.

Φίλομαι τλάμωνε

ποῦ μοι φθογγὰ πέταται φορᾶδην;

„Vnice (inquit) verum esse quod dedimus, metri ratio arguit. Atticum autem πέταται praetulimus vulgari formae πέταται.“

V. 1307. ἰὼ Bar. 1. Laud. Bodl. 2. Trin. Mosq. Dresd. b. Ald. Brunck. δ Dresd. a. δαίμων Bar. 1. Dresd. b. edd. Steph. δαίμων August. b. δαίμων Trin. Dresd. a. Ald. Turn. Steph. Cant. Brunck. — ἐξήλω. Sic Dresd. b. et August. b. Male vulgo ἐξήλου.

V. 1308. οὐκ ἀκουστόν Trin. οὐδ' ἀκούστον Bodl. 2.

V. 1310. ἐπιπλώμενον Dresd. a. August. c. Ald. et cum ο super ω scripto Laud. ἐπίπλωμον August. b. cum gl. ἀμφιχωροῦντα et schol. γρ. ἐπιπλώμενον ἦτοι ἐπερχόμενον.

V. 1311. ἀδάματον dedi pro ἠδάμαστον.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ θαυμά γ' οὐδ' ἂν ἐν τοσοῖσδε πήμασιν
διπλᾶ σε πενθεῖν, καὶ διπλᾶ φορεῖν κακά. 1315

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἰὼ φίλος, αντιστ. α.
σύ μὲν ἐμὸς ἐπιπόλος ἐτι μόνιμος. ἐτι γὰρ
ὑπομένεις με τὸν τυφλὸν κηδέων. Φεῦ,
οὐ γὰρ με λήθεις, ἀλλὰ γιγνώσκω σαφῶς,
καίπερ σκοτεινός, τὴν γε σὴν αὐδὴν ὄμως. 1320

ΧΟΡΟΣ.

ὦ δεινὰ δράσας, πῶς ἐτλης τοιαῦτα σὰς
ὄψεις μαρᾶναι; τίς σ' ἐπήρε δαιμόνων;
ΟΙΔΙ-

V. 1314. τοσοῖσδε Bar. 1. Laud. Bodl. 2. Trin. Mosq. August. c. Dresd. b. τοσοῦτοις Dresd. a. δισοῖς August. b. cum gl. ἤγουν διπλοῖς.

V. 1315. φορεῖν. Sic A. B. recte. Alii cum Aldo φέρειν. Vide Valckenarium ad Hippol. 316. Brunck. φορεῖν Bar. 1. Laud. Bodl. 2. Trin.

V. 1317. ἐμὸς omittit Dresd. b.

V. 1318. με scripsi pro ἐμὲ, quod habent Bar. 1. Laud. Bodl. 2. Trin. Mosq. Dresd. b. Ald. Brunck. Praeterea Dresd. b. ὑπομένεις. Dresd. a. σὸ (pro ἐτι) γὰρ ὑπομένεις τὸν γε τυφλόν. Pro κηδέων metri causa scripsi κηδέων. Denique monendum, οεῦ in Dresd. a. Augustanis et Aldina contra metri rationem geminari.

V. 1319. λήθης Dresd. b.

V. 1320. τήνδε σὴν August. b.

V. 1321. sq. Hos versus interpunctione sic variat Trin. ὦ δεινὰ δράσας· πῶς ἐτλης τοιαῦτα· σὰς ὄψεις μαρᾶναι τίς σ' ἐπήρε δαιμόνων. Comma post τοιαῦτα ponit Turn.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Απόλλων τάδ' ἦν, Απόλλων, Φίλοι, στερηθῆ.
 ὁ κακὰ τάδ' ἐμὰ τελῶν,
 κακὰ τάδ' ἐμὰ πάθεια. 1325
 ἔπαισε δ' αὐτόχειρ νιν οὐτις, ἀλλ' ἐγὼ τλάμων.
 τί γὰρ ἔδει μ' ὄραν,
 ὅτῳ γ' ὄρωντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκὺ;

ΧΟΡΟΣ.

ἦν ταῦθ', ὅπωςπερ καὶ σὺ Φῆς.

ΟΙΔΙ-

V. 1323. ὦ φίλοι Bar. 1. Bodl. 2. Trin. Mosq. Ald. Brunck. Omisi ὦ cum Dresd. a. Turn. Steph. Cant.

V. 1324. Aldus edidit, ut in plurimis codd. [etiam Augustanis] scriptum est,

ὁ κακὰ τελῶν,
 ἐμὰ τάδ' ἐμὰ πάθεια.

At in membr. et in C.

ὁ κακὰ κακὰ τελῶν
 ἐμὰ τάδ' ἐμὰ πάθεια.

Vox κακὰ repeti debuit: eam alii librarii omiserunt, alii praepostere posuerunt. Brunck. Cum C. et membr. consentiunt Bar. 1. Laud. Bodl. 2. Trin. In Mosq. scriptum ὁ τελῶν ἐμὰ τάδε πάθεια. In Dresd. a. ὁ κακὰ τελῶν τάδ' ἐμὰ πάθεια. Sic etiam in Dresd. b. nisi quod vocibus transpositis ἐμὰ τάδε praebet. Brunckius ex conjectura, ut videtur, edidit ὁ κακὰ τελῶν ἐμὰ, κακὰ τάδ' ἐμὰ πάθεια. Metro accommodatius est, quod ego reposui.

V. 1326. ἔπαισεν αὐτόχειρ Trin.

V. 1329. τάδ' August. b. ὥσπερ τι σὺ Bar. 1. Bodl. 2. Mosq.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί δῆτά μοι βλεπτόν, ἢ στερηθῆ γ'. 1330
 στερητόν, ἢ προσάγορον
 ἔτ' ἔστ' ἀκούειν ἄδονᾶ, Φίλοι;
 ἀπάγεται ἔκτοπον ὅτι τάχιστα με,
 ἀπάγεται, ὦ Φίλοι, τὸν μέγ' ὀλέθριον,
 τὸν καταρατώτατον. 1335
 ἔτι δὲ καὶ θεοῖς ἐχθρότατον βροτῶν.

ΧΟΡΟΣ.

δείλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον,

ὥς

V. 1330. δῆτά μοι. Sic recte Bar. 1. Bodl. 2. Trin. Mosq. Dresd. a. et in scholiis metricis Triclinius, Brunckio Aldinam lectionem ὀλίποτ' ἐμοὶ exhibente.

V. 1331. Vulgo προσήγορον.

V. 1332. ἔστιν et ἡδονῆ Dresd. b. Vulgo ἡδονᾶ.

V. 1333. ἐπάγεται Trin. ἀπαγάγεται Dresd. a. et sic etiam paullo post. Pro ἐκτόπιον metro postulante scripsi ἔκτοπον.

V. 1334. τὸν μέγ' ὀλέθριον. Sic dedi, ut versus antistrophico responderet. Aldus τὸν ὀλέθριον μέγαν. In ὀλέθριον consentiunt praeter codd. a Brunckio collatos Bar. 1. Bodl. 2. Laud. Trin. Mosq. Dresdd. Augustani; sed pars codd. Brunckianorum, August. b. ac Dresdd. μέγα praebent, quod Turn. in textu exhibit. In August. c. hoc verbum charta adglutinata tectum. Brunckius dedit τὸν ὀλέθρον μέγαν, media voce a Turnebo accepta.

V. 1335. τὸν καταρατώτατον Trin. καταρότατον Dresdd.

V. 1337. τῆσδε συμφ. ἴσως August. b. Etiam August. α. ἴσως. Dresd. b. τῆς συμφορᾶς τ' ἴσον.

ὡς σ' ἠθέλησα μὴδ' ἀναγνῶναι ποτ' ἄν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὄλοιθ' ὅστις ἦν, ὃς ἀγρίας πέδας ἂντιστ. β.
νομάδος ἐπιποδίας 1340

μ' ἔλυσ', ἀπό τε φόνου
ἔρβυτο κἀνέσωσεν, οὐδὲν εἰς χάριν πράστων.
τότε

V. 1338. ἀναγνῶναι ποτ' ἄν. Sic plurimi codd. Aldus et membr. ποτὲ sine ἄν. Brunck. ποτὲ Bar. 1. Laud. Bodl. 2. Mosq. August. c. σ' post ὡς omittunt Trin. Dresdd.

V. 1339. ἀπ' post ὃς addunt Bar. 1. Laud. Trin. Bodl. 2. Mosq. Ald. Brunck.

V. 1340. νομάδος omittunt Dresd, Steph.

V. 1341. ἔλυσέ μ', ἀπό τε φόνου. Aldus et codd. pars, omisso pronomine, quod hic supprimi non debet, ἔλυσεν ἀπό — In B. ἔλυσ' ἔμ' ἀπό — C. eam scripturam exhibet, quam repraesentavi. Verum sunt omnes itidem depravatae. Ut metri constet ratio, et hic versus antithetico suo 1331. (1325.) congruat, scribendum μ' ἔλυσ', ἀπό τε φόνου. Sic quadrant duo versiculi, qui raconici sunt:

κακὰ τὰδ' ἔμ' | πᾶθει
μ' ἔλυσ' ἀπό | τε φόνου. Brunck.

ἔλυσεν ἀπό τε Bar. 1. Laud. Bodl. 2. Mosq. August. c. Dresd. b. ἔλυσ' μ' Trin. ἔλυσ' ἔμ' August. b. ἔλυσε omittit Dresd. a.

V. 1342. γὰρ ἔσωσιν Dresd. b.

τότε γὰρ ἄν θανών,
οὐκ ἦν φίλοισιν οὐδ' ἐμοὶ τοσονδ' ἄχος.

ΧΟΡΟΣ.

θέλοντι καίμοι τοῦτ' ἄν ἦν. 1345

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὐκ οὖν πατὴρ γ' ἄν φονεύς ἂντιστ. γ.
ἦλθαι, οὐδὲ νυμφίος
βροτοῖς ἐκλήθην ὧν ἔφυν ἄπο.
νῦν δ' ἄδικος μὲν εἰμ', ἀνοσίων δὲ παῖς,
ὁμογενὴς δ' ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔφυν τάλας. 1350
εἰ δὲ τι πρεσβύτερον
κακῶν ἐφ' ἑκαυτοῦ, τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ οἶδ' ὅπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς.
κρείστων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ἄν, ἢ ζῶν τυφλός.

ΟΙΔΙ-

V. 1344. ἄχος Bar. 1. Bodl. 2. Trin. et Mosq. in quo gl. ἄλγος. August. b. ἄχος. In August. c. hoc verbum charta adglutinata tectum.

V. 1348. ἀπο abest in Trin.

V. 1349. Vulgo ἀθλιος.

V. 1350. γ', quod post αὐτὸς addit Dresd. a., non agnoscunt Bar. 1. Trin. Mosq. Ald. Schol.

V. 1352. Vulgo sic collocantur verba: ἐφ' ἑκαυτοῦ κακῶν. τοῦτο omittunt edd. Turn. Steph. Cant. ἔλαχεν habent Bar. 1. Mosq.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὡς μὲν ταῦδ' οὐχ ὡδ' ἔστ' ἀριστ' εἰργασμένα, 1355
μὴ μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβούλευ' ἐτι.

ἐγὼ γάρ οὐκ οἶδ' ὄμμασιν ποίοις βλέπων'
πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον εἰς Αἰδου μολῶν,
οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἷν ἐμοὶ δυοῖν
ἔργ' ἔστι κρείσσον ἀγχιόνης εἰργασμένα. 1360

ἀλλ' ἢ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος,
βλαστουσ' ὅπως ἐβλαστε, προσλευσσειν ἐμοί;
οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτέ'
οὐδ' ἄστῃ γ', οὐδὲ πύργος, οὐδὲ δαιμόνων
ἀγάλμαθ' ἱερά, τῶν ὀπαντλήμων ἐγὼ 1365

καλλιστ' ἀνῆρ εἰς ἐν γε ταῖς Θήβαις τραφεῖς
ἀπεστέρησ' ἑμαυτὸν, αὐτὸς ἐννέπων
ᾧθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ θεῶν
φανέντ' ἀναγνον, καὶ γένους τοῦ Λαίου.
τοιαῖνδ' ἐγὼ κηλῖδα μινύσας ἐμῆν 1370

ὀρθοῖς ἐμελλον ὄμμασιν τούτους ὀρᾶν;
ἤκιστα

V. 1355. ἢ μὲν Schol.

V. 1361. ἐφίμερος. Non Aldus solum et codd. omnes
habent, sed Turnebi etiam editio. In H. Stephani
officina operarum incuria excusum fuit ἐφήμερος, quae
menda in plerasque subsequentium editionum manavit.
Brunck. Gl. in August. b. ἰπθυμητή, in Mosq.
et August. c. ἀξία ἐπιθυμῆσθαι.

V. 1364. ἄστῃ γ' August. b.

V. 1371. ταύτους ὀρᾶν, nempe τοὺς Θηβαίους. In D. T.
τούτοις, ut Turnebus edidit. Brunck. τρούτοις etiam
Dresd. a recent. manu. ὀρᾶς Trin.

ἤκιστα γ'. ἀλλ' εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν
πηγῆς δι' ὧτων φραγμός, οὐκ ἂν ἐσχόμην
τὸ μὴ ποκλῆσαι τοῦμὸν ἄθλιον δέμας,
ἴν' ἦν τυφλός τε καὶ κλυῶν μηδέν. τὸ γάρ 1375
τὴν φροντίδ' ἐξω τῶν κακῶν αἰκεῖν, γλυκύ.
ἰὼ Κιθαιρῶν, τί μ' ἐδέχου; τί μ' οὐ λαβῶν
ἐκτεινας εὐθύς, ὡς ἐδείξα μήποτε
ἑμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἐνθεν ἦν γεγώς;
ὦ Πόλυβε καὶ Κόρινθε, καὶ τὰ πάτρια 1380
λόγῳ παλαιᾷ δώμαθ', οἷον ἄρα με
καλλος κακῶν ὑπουλον ἐξεθρέψατε.
νῦν γὰρ κακὸς τ' ἂν καὶ κακῶν εὐρίσκομαι.
ὦ τρεῖς κελευδοὶ καὶ κεκρυμμένη γαστήρ,
θευμός τε, καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς, 1385
αἰ τοῦμὸν αἶμα, τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο,
ἐπίετε πατρός, ἄρα μου μὲνησθ', ὅτι

οἶ'

V. 1373. οὐκ ἂν ἐσχόμην. Perperam Aldus una voce ἀνεσχόμην, ut in veteribus plerisque codd. scriptum est. Alii ἀνεσχόμεν. — τὸ μὴ ποκλῆσαι. Haud minus bene scribi poterat sine elisione, ut est in D. τὸ μὴ ἀποκλῆσαι. In unam syllabam coalescunt η α. Sed utro modo scribatur, perinde est. Brunck. Elisionem negligunt etiam Bar. 1. Laud. Bodl. 2. Trin. Dresd. a. me quidem non probante. ἀνεσχόμεν habent Bar. 1. Laud. Bodl. 2. Mosq. August. c. ἀνεσχόμεν August. c. Dresd. a. b. Steph.

V. 1381. Dresd. a. παλαιᾷ.

V. 1387. μὲνησθ', ὅτι — Sic Bar. 1. Laud. Bodl. 2. Mosq. August. a. b. Dresd. a. Vide quae notavi ad Antig. 2. Brunckius cum Turn. Steph. Cant. dedit μὲνησθ' ἐτι.

οἱ ἔργα δράσας ὑμῖν, εἶτα δευρ' ἰὼν
 ὅποι' ἐπρασσόν αὐτίς; ὦ γάμοι, γάμοι,
 ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες, πάλιν 1390
 ἀνεῖτε ταῦτον σπέρμα, κατὰδείξατε
 πατέρας, ἀδελφούς, παῖδας, αἰμ' ἐμφύλιον,
 νύμφας, γυναῖκας, μητέρας τε, χῶπέσσα
 αἰσχιστ' ἐν ἀνδρωποισιν ἔργα γίγνεται.
 ἀλλ', οὐ γὰρ αὐτὰν εἶσθ', ἀ μὴδ' εὖ δρᾶν καλόν, 1395
 ὅπως τάχιστα, πρὸς θεῶν, ἔξω μὲ που
 καλύψατ', ἢ φονεύσατ', ἢ θαλάσσιον
 ἐκρίψατ', ἐνθά μὴ ποτ' εἰσοψέσθ' ἐτι.
 εἴτ', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν.
 πείθεσθε, μὴ δείσητε. ταμὰ γὰρ κακὰ 1400
 οὐδεὶς οἶός τε πλὴν γ' ἐμοῦ φέρειν βροτῶν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ὧν ἐπαιτεῖς ἐς θεὸν πάρεσθ' ὅδε
 Κρέων, τὸ πρᾶσσειν καὶ τὸ βουλευεῖν· ἐπεὶ
 χῶρας λέλειπται μόνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ.

ΟΙΔΙ-

V. 1392. Dresd. a. ἀδελφούς τε.

V. 1395. καλὰ citat Stobaeus p. 338. ed. Schow. Suidas in ἀλλ' οὐδέ γ' habet: οὐδέ γ' αὐτᾶν εἶσθ' ἀ μὴδ' εὖ δρᾶν ἢ καλόν.

V. 1399. εἴτ' ἀξιώσαντ' Suidas in θιγεῖν.

V. 1401. πλὴν γ' ἐμοῦ. Sic recte D. In reliquis libris media particula omissa, quam inferere amant Attici poetae ante e post syllabam longam in y desinentem. πλὴν γε frequentissimum est. Brunck.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἴμοι· τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος; 1405
 τίς μοι φανείται πίστις ἐνδικός; τὰ γὰρ
 πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφεύρημαι κακός.

ΚΡΕΩΝ.

οὐχ ὡς γελαστής, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
 οὐδ' ὡς ὄνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν.
 ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχυνέσθ' ἐτι 1410
 γέειθλα, τὴν γοῦν πάντα βόσκουσαν φλέγα
 αἰδέισθ' ἀνακτος Ἡλίου, τοιοῦδ' ἄγος
 ἀκαλύπτων οὕτω δεικνύουαι, τὸ μῆτε γῆ,
 μῆτ' ὄμβρος ἱερός, μῆτε φῶς προσδέξεται.
 ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐς οἶκον ἐσκομίζετε. 1415
 τοῖς ἐν γένει γὰρ ταγγενῆ μάλισθ' ὄραν,
 μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακὰ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πρὸς θεῶν, ἐπέπερ' ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας,
 ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κακίστον ἀνδρ' ἐμέ,
 πιθῶ τι μοι· πρὸς σοῦ γὰρ, οὐδ' ἐμοῦ, φράσω. 1420

ΚΡΕΩΝ.

καὶ τοῦ με χρεῖας ὡς λιπαρεῖς τυχεῖν;

ΟΙΔΙ-

V. 1408. Codd. alii οὐθ' ὡς γελαστής — οὐθ' ὡς ὄνειδιῶν. Alii οὐθ' — οὐδ' — Membr. Aldo consentiunt, quem sequimur. Brunck. οὐθ' — οὐθ' Dresd. a. et Suidas in γελαστής.

V. 1418. μ' ἐλπίδος August. b.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

δίψον με γῆς ἐκ τῆσδ' ὕσον τάχιστα, ὅπου
θνητῶν Φανούμαι μηδενός προσήγορος.

ΚΡΕΩΝ.

ἔδρασ' ἄν, εὖ τοῦτ' ἴσθ' ἄν, εἰ μὴ τοῦ θεοῦ
πρώτιστ' ἔχρηζον ἐκμαθεῖν τί πρακτέον. 1425

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' ἢ γ' ἐκείνου πᾶσ' ἐδηλώθη Φάτις,
τὸν πατροφόντην, τὸν ἀσεβῆ μ' ἀπολλύουαι.

ΚΡΕΩΝ.

οὕτως ἐλέχθη ταῦθ'· ὅμως δ' ἴν' ἕσταμεν
χρείας, ἀμεινον ἐκμαθεῖν τί δραστέον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεσθ' ὕπερ; 1430

ΚΡΕΩΝ.

καὶ γὰρ σὺ νῦν τ' ἄν τῷ θεῷ πίστιν φέροις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ σοὶ γ' ἐπισκῆπτω τε, καὶ προτρέψομαι,

τῆς

V. 1429. Dresd. πρακτέον, c v. 1425. huc retractum.

V. 1430. ἄν Dresd. a. August. c.

V. 1432. Dresd. a. ἐπισκῆπτω γε. Sic etiam August. b. cτ προτρέπομαι. *

τῆς μὲν κατ' οἶκουσ αὐτὸς ὃν θέλεις τάφον
θεοῦ· καὶ γὰρ ὀρθῶσ τῶν γε σῶν τελεῖσ ὕπερ.
ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιώθῆτω τόδε 1435
πατρῶων ἄστῃ ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν.
ἀλλ' ἔα με ναίειν ὄρεσιν, ἐνθα κληζεται
οὐμός Κιθαιρῶν οὕτος, ὃν μήτηρ τέ μοι
πατήρ τ' ἐδέσθην ζῶντι κύριον τάφον,
ἴν' ἔξ ἐκείνων, οἳ μ' ἀπολλύτην, θάναω. 1440
καίτοι τοσούτον γ' οἶδα, μήτε μ' ἄν νόσον,
μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν· οὐ γὰρ ἄν ποτε
θνήσκειν ἐσώθην, μὴ πὶ τῷ θειῷ κακῷ.
ἀλλ' ἢ μὲν ἡμῶν μοῖρ', ὅπηπερ εἰσ, ἴτω.
παίδων δὲ, τῶν μὲν ἀρσένων μὴ μοι, Κρέων, 1445
πρόσθῃ μεριμνᾶν· ἀνδρες εἰσίν, ὥστε μὴ
σπάνιν ποτὲ σχεῖν, ἐνθ' ἄν ὦσι, τοῦ βίου.
ταῖν δ' ἀθλίαιν οἰκτραῖν τε παρεθένοιν ἐμαῖν,
αἶν οὐ ποθ' ἢ μὴ χωρὶς ἐστάθη βοραῖσ

τρά-

V. 1439. ζῶντι. Sic bene Toupius Cur. nov. in Suid. p. 103. Libri omnes mendose ζῶντε. Brunck.

V. 1443. θνήσκειν. Sic emendavit Marclandus (ad Eurip. Iph. T. 1201.) probante Hermanno ad Viger. p. 703. Vulgo θνήσκων.

V. 1444. ἐποίπερ Bar. 1. Bodl. 2. Mosq. Dresd. a. Augustani. Seq. v. Mosq. Κρέων.

V. 1445. ἀρσένων. Sic recte in B. D. E. T. [Dresd. a.] Perperam in reliquis, ut in Aldina, ἀρρένων. Brunck.

V. 1446. πρόσθῃ Augustani.

πράπειζ ἄνευ τοῦδ' ἀνδρός, ἀλλ' ὅσων ἐγώ 1450
ψαυοίμι, πάντων τῶνδ' αἰεὶ μετειχέτην·
ταῖν μοι μέλεσθαι· καὶ μάλιστα μὲν χερῶν
ψαῦσαι μ' ἕασον, καποκλαύσασθαι κακά.

ἴθ', ὦ ναῖζ, στροφή.

ἴθ', ὦ γονῆ· γενναῖε· χερσὶ τ' ἂν θιγῶν 1455
δοκοῖμ' ἔχειν σφῶς, ὥσπερ ἠνίκ' ἔβλεπον.

τί φημί; ἀντιστρ.

οὐ δὴ κλύω που, πρὸς θεῶν, τοῖν μοι φίλοιον 1460
δακρυρροούντων; καὶ μ' ἐποικτείρας Κρέων
ἐπεμψέ μοι τὰ φίλτατ' ἐγγόνοι ἐμοῖν;
λέγω τι; ἐπαδός.

ΚΡΕΩΝ.

λέγεις. ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύναις τὰδε,
γνοῦς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἣ σ' εἶχεν πάλαι.

ΟΙΔΙ-

V. 1452. ταῖν μοι μέλεσθαι. Sic bene scriptum in D. Glossa
τούτων. Aldus et reliqui codd. mendose αἰν. Vide supra
ad 1082. (1075.) Brunck.

V. 1455. χερσὶ τ' ἂν. Sic Trin. Mosq. August. c. Ald.
Cum reliquis Brunckius χερσὶ δ' ἂν.

V. 1456. δοκοῖ μ' August. c.

V. 1458. August. b. κλύω. ποῦ πρὸς. Laud. Mosq. τοῖν μοῖν.
Seq. v. Trin. August. b. δακρυρροούντων.

V. 1460. ἐγγόνοι ἐμοῖν. Sic bene scriptum in B. Vulgo
ἐγγόνοι. gl. τῶν ἐμῶν παίδων. Vide quae notavimus ad
Comici Equites 786. et Valckenar. ad Phoen. p. 390.
Brunck.

V. 1463. τέρψιν, ἣ σ' εἶχεν πάλαι. Sic scriptum in B. E.
T.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' εὐτυχοῖς, καὶ σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ
δαίμων ἄμεινον ἢ μὲ Φρουρήσας τύχει. 1465

ὦ τέκνα, ποῦ ποτ' ἐστέ; δεῦρ' ἴτ', ἐλθετε
ὡς τὰς ἀδελφὰς τὰσδε τὰς ἐμοῖς χέραις,

αἱ τοῦ φυτοῦργου πατρός ὑμῖν ὡδ' ὄραν
τὰ πρόσθε λαμπρὰ προὔξηνισαν ὄμματ'·

ὅς ὑμῖν, ὦ τέκν', οὐδ' ὄρων, οὐδ' ἰστορῶν, 1470
πατὴρ ἐφάνθη ἐνθεν αὐτὸς ἠρόθην.

καὶ σφῶ δακρυῶ· προσβλέπειν γὰρ οὐ σθένω·
νοούμενος τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βίου,

οἶον βιώναι σφῶ πρὸς ἀνδρῶπων χρεῶν.
ποίας γὰρ ἀστῶν ἤζειτ' εἰς ομιλίαις; 1475

ποίας δ' ἑορτάς, ἐνθεν οὐ κεκλαυμέναι
πρὸς οἶκον ἴξουσ' ἀντὶ τῆς θρασύας;

ἀλλ' ἠνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἤκητ' ἀκμαίς,
τίς

I 2

T. August. [Dresd. a.] In A. D. ἢ εἶχες πάλαι, ut
Aldus edidit. In C. nescio quid fuerit: in fine mu-
tilus est et definit in v. 1458. (1444.) Turnebus edi-
dit, ἢ εἶχες πάλαι. Aldi lectio nihil aliud est quam
nostrae interpretatio. Brunck. ἢ εἶχες πάλαι Laud.
Bodl. 2. August. c. Mosq.

V. 1473. August. b. τὰ πικρὰ τοῦ λοιποῦ.

V. 1474. Dresd. εἶω, quod Turn. quoque ac Steph. pro
var. lect. memorant. August. b. εἶω cum gl. ὀποίας.

V. 1475. ἤζειτ'. Sic Laud. Mosq. Dresd. a. Ald. Brunck.
Alii ἴζειτ'.

V. 1477. August. b. ἤζειτ'.

V. 1478. Dresd. ἠνίκα δὴ. Idem ἴκητ'.

τίς οὗτος ἔσται; τίς παραρξίψει, τέκνα,
 τοιαυτ' ὄνειδη λαμβάνων, ἃ τοῖς ἐμοῖς 1480
 γονεῦσιν ἔσται σφῶν δ' ὁμοῦ δηλήματα;
 τί γάρ κακῶν ἀπεστι; τὸν πατέρα πατῆρ
 ὑμῶν ἔπεφνε· τὴν τεκοῦσαν ἤροσεν,
 ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη, καὶ τῶν ἴσων
 ἐκτῆσαθ' ὑμᾶς, ὡν περ αὐτὸς ἐξέφυ. 1485
 τοιαυτ' ὄνειδιεῖσθε. κατὰ τίς γαμεῖ;
 οὐκ ἔστιν εὐδαίς, ὦ τέκν' ἀλλὰ δηλαδὴ
 χέρσους φθαρῆναι καγάρμους ὑμᾶς χρεῶν.
 ὦ παῖ Μενοικέως, ἀλλ' ἐπεὶ μόνος πατῆρ
 ταύταιν λέλειψαι, νῆ γάρ, ὦ Φυτεύσαμεν, 1490
 ὀλώλαμεν δὲ ὄντε, μὴ παρὰ σφ' ἴδης
 πτωχῆς, ἀνάνδρους, ἐγγενεῖς ἀλωμένας,
 μὴδ' ἐξισώσης τάςδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς.
 ἀλλ' οἰκτίσον σφᾶς, ἅδε τηλικᾶσδ' ὄρων,
 πάντων ἐρήμους, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος. 1495
 ζύννευσον, ὦ γενναῖε, σὴ ψαύσας χερί.
 σφῶν

V. 1479. In E. τίς οὗτος ἔσται γ', ὅς παραρξίψει, τέκνα.

V. 1481. Dresd. a. Steph. σφῶν δ' ὁμοῦ.

V. 1485. αὐτὸς abest in August. c.

V. 1491. παρὰ σφ' ἴδης. Sic dedi pro vulgato σφε περι-
 δης, Porsonum sequutus, quem vide ad Eurip. Med.
 284. Brunckius reposuit μὴ σφε περιῖδης.

V. 1494. August. b. τηλικᾶσδ' ὄρων, cum gl. νέας καὶ ἀν-
 θούσας τῶ κάλλει. August. c. ὄρων cum gl. τασαύτας τῆν
 ηλικίαν, ἡγουν μακράς. et in marg. τηλικᾶσδ' ὄρων. οὕτω
 πάντων ἐρήμους.

σφῶν δ', ὦ τέκν', εἰ μὲν εἶχετόν γ' ἤδη φρένας,
 πόλλ' ἂν παρῆνον· νῦν δὲ τοῦτ' εὐχεσθε μοι,
 οὐ καιρὸς αἰεὶ ζῆν, βίου δὲ λῶονος
 ὑμᾶς κυρῆσαι τοῦ φυτεύσαντος πατρός. 1500

ΚΡΕΩΝ.

ἄλις. ἴν' ἐξήκεις δακρύων; ἀλλ' ἴθι στέγης ἔσω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πειστέον, κεί μηδὲν ἠδύ.

ΚΡΕΩΝ.

πάντα γὰρ καιρῶ καλὰ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οἶσθ' ἐφ' οἷς οὖν εἶμι;

ΚΡΕΩΝ.

V. 1497. δ' omisit Trin. εἶχετόν γ'. Sic Brunckius dedit
 celato lectore. Impressi, Dresd. a. b. August. a. b.
 εἰχέτην. In Augustanis gl. ἀντὶ τοῦ εἶχετόν.

V. 1498. Dresd. ταῦθ'.

V. 1499. τοῦ βίου August. b. c.

V. 1503. εἶμι. Sic Brunckius dedit pro vulg. εἶμι, quod
 tamen ex uno August. b. enotavit Hermannus.

ΚΡΕΩΝ.

λέξεις, καὶ τότε εἶσομαι κλύων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἀποικον.

ΚΡΕΩΝ.

τοῦ θεοῦ μ' αἰτεῖς δόσιν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλὰ θεοῖς γ' ἔχθιστος ἦκω.

1505

ΚΡΕΩΝ.

τογαρεῦν τεύξει τάχα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Φῆς τὰδ' οὖν;

ΚΡΕΩΝ.

V. 1504. Perperam Aldus ἀπ' οἴκων, ut est in membr. [et Mosq.] a prima manu, superscripta sincera lectione: γρ. ἀποικον. Pars codicum male πέμψης. Brunck. ἀποικον cum gl. ἐχθιστον August. b. ἀπ' οἴκων Bar. 1. Laud. Bodl. 2. Trin. August. c. πέμψης Bar. 1. Trin. August. b.

V. 1505. Θεοῖς γ' ἔχθιστος. Sic membr. Mendose Aldus εἰχθιστος. Ceteri codd. γε omittunt. Brunck. γ' habet etiam August. c. ἔχθιστος Brubachiana, αἰσχιστος Trin. idemque τάχος.

ΚΡΕΩΝ.

ἂ μὴ Φρονῶ γάρ, οὐ Φιλῶ λέγειν μάτην.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄπαυέ νυν μ' ἐντεῦθεν ἤδη.

ΚΡΕΩΝ.

στεῖχέ νυν, τέκνων δ' ἀφού.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

μηδαμῶς ταύτας γ' ἔλη μου.

ΚΡΕΩΝ.

πάντα μὴ βούλου κρατεῖν.
καὶ γὰρ αὐ' κράτησας, οὐ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ πάτρας Θήβης ἔνομοι, λεύσσετ', Οἰδίπους
ὄδε, 1510
ὄς

V. 1508. ταύτας. Sic codd. omnes. Perperam Aldus πάντα. Codd. aliquot [in quibus August. b.] ἔλησ. Brunck. Augustani πάντα.

V. 1509. August. b. συνέσπεται.

V. 1510. Codd. omnes ultimos versus Choro adscribunt. Falso Scholiastes opinabatur eos ab Oedipo recitatos fuisse. λεύσσετ'. Male in B. D. λεύσετ'. Brunck. πάτην; Bar. 1. Idem et Trin. Θήβης.

ὅς τὰ κλεῖν' αἰνίγματ' ἤδη, καὶ κράτιστος ἦν
ἀνὴρ,

ὅστις οὐ ζήλω πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων,
* * *

εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς συμφορᾶς ἐλήλυθεν.
ὥστε θνητὸν ὄντ', ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν
ἡμέραν ἐπισκοποῦντα, μηδὲν ὀλβίζειν, πρὶν ἂν 1515
τέρμα τοῦ βίου περάσῃ, μηδὲν ἀλγεινὸν παθῶν.

V. 1511. ἤδη. Male codd. et impressi ἤδει. Vide Valckenarium ad Iliadis librum XXII. p. 55. Brunck. August. c. ἤδη.

V. 1512. Post hunc versum unus, puto, intercidit.

V. 1515. August. b. ὀλβιάζειν.

Σ Χ Ο Λ Ι Α

Ε Ι Σ

ΟΙΔΙΠΟΥΝ ΤΟΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ.

ΣΧΟΛΙΑ
ΕΙΣ
ΟΙΔΙΠΟΥΝ ΤΟΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ.

[ΜΕΤΡ. Ι. Ω ΤΕΚΝΑ ΚΑΔΜΟΥ. Η εἰς-
θεσις τοῦ ὀράματος ἐκ συστηματικῶν ἐστὶ περιό-
δων· οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατά-
ληκτοι ἐν ᾧ ἄν τελευτῇ, Σωτῆρ 5' ἰκοῖτο καὶ νόσου
παυστήριος. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. Τ.]

Ι. Ω ΤΕΚΝΑ ΚΑΔΜΟΥ ΤΟΥ ΠΑ-
ΛΛΙ ΝΕΑ ΤΡΟΦΗ. Φιλόδημον καὶ προνοητι-
κὸν τοῦ κοινῆ συμφέροντος τὸ τοῦ Οἰδίποδος ἥθος,
καὶ εὐνοικίαν ἔχον ἀπὸ τοῦ πλήθους, δι' ᾧ αὐτοὺς
εὐηργετήσεν. εἰκότως οὖν κέχρηται τῷ ΤΕΚΝΑ,
ὡς περὶ πατῆρ. νέοι ὄντες νῦν ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου Κά-
δμου. οἰκτρὸν δὲ τὸ ΝΕΑ.

[Ι. Ω ΤΕΚΝΑ. ἐμά. ΚΑΔΜΟΥ τοῦ
πρὸ μακροῦ γεγονότος ἀπόγονοι, νῦν βλαστήσαν-
τες. ΤΡΟΦΗ. ἀνατροφὴ, ἣν ἀνατρέφει τις
τινά, ἢ ἣν ἀνατρέφεται τις ὑπὸ τινος· ἐνταῦθα

δὲ νέαν ἀνατροφὴν λέγει, τοὺς ἀνατραφέντας νῦν. τὸ δὲ προοίμιον τοῦτο ἐστὶ προσφωνητικόν.]

2. ΘΟΑΪΖΕΤΕ. κατὰ διάλυσιν, ἀντὶ τοῦ θάσσετε. ἢ θοῶς προκάθηθε. ἸΚΤΗΡΙΟΙΣ ΚΛΑΪΔΟΙΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ, ταῖς ἰκτηρίοις. ^{a)} τὸ δὲ ἘΞΕΣΤΕΜΜΕΝΟΙ, ἀντὶ τοῦ, κεκοσμημένοι. εἰώθασι γὰρ τὸ ^{b)} στέφειν χρῆσθαι ἀντὶ τοῦ κοσμεῖν. στέμμα δὲ ἐστὶ τὸ προσειλημένον ἔριον τῶ θαλλῶ.

[2. ΤΙΝΑΣ ΠΟΘ' ἘΔΡΑΣ. περισσὸν τὸ ποτέ. τίνες εἰσὶν αἱ καθέδραι αὐται, ἅς κάθηθε χάριν ἐμοῦ. κάθημαι τήνδε τὴν καθέδραν, καὶ βαδίζω ταύτην τὴν ὁδόν, καὶ ὑβρίζω τοιαῦτα τινά, τὸν αὐτὸν ἔχουσι σχηματισμὸν τῶ, λέγω λόγον, καὶ γράφω γραφὴν, καὶ τοῖς τοιούτοις. ἘΜΟΙ' δὲ εἰκότως εἰρηκεν. δι' αὐτὸν γὰρ ἐκάθηντο.]

3. ἸΚΤΗΡΙΟΙΣ ΚΛΑΪΔΟΙΣΙΝ ἘΞΕΣΤΕΜΜΕΝΟΙ. ἀντὶ τοῦ, ἰκτηρίου κλάδους στέμματι, ἐστεμμένους κατέχοντες.]

[3. ἘΞΕΣΤΕΜΜΕΝΟΙ. ὅτι οὐ μόνον ἐστεφανωμένοι ἦσαν, ἀλλὰ καὶ ἐν χερσὶν ἔφερον, δῆλόν ἐστι καὶ ἐξ ὧν ἔμπροσθεν λέγει, (143.) τοὺςδ' ἄραντες ἰκτηρίας κλάδους. εἶδος γὰρ ἦν τοῖς

a) ἰκτηρίας Brunck.

b) σῶ Brunck.

τοῖς παλαιοῖς ἐστεφανωμένους πρὸς ἰκετείαν χωρεῖν, ἢ αἰδέσιμοι δοκοῖεν τοῖς οὖς ἰκέτευσεν. T.]

4. ΠΟΪΔΙΣ Δ' ὍΜΟΥ ΜΕΝ ΘΥΜΙΑΜΑΤΩΝ. οἱ μὲν μηδὲν πεπονθότες ἐπὶ ἀποτροπῇ τοῦ κακοῦ θύουσι, καὶ παιᾶνας ἀδουσι· οἱ δὲ ἐπταικότες, ἐπὶ τοῖς οἰκείοις κακοῖς ἀποιμώζουσι.

[4. τὸ δὲ ὍΜΟΥ ἐπὶ συνάψει δύο κώλων λεγόμενον, ἐπὶ τοῦ προτέρου κώλου δύναται λέγεσθαι, καὶ τοῦ δευτέρου, ὥσπερ τὸ ἅμα, καὶ ὁ καὶ σύνδεσμος· καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα, ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει, ὁμοῦ δὲ παιᾶνων.]

5. ΠΑΙΑΝΩΝ. τῶν εἰς Ἀπόλλωνα ὕμνων. οὗτος γὰρ ἀπὸ τοῦ λοιμοῦ.]

6. Ἄ ΓΩ ΔΙΚΑΙΩΝ. οὐ δι' ἀγγέλων μαθεῖν τὴν αἰτίαν ἠξίωσα, ἀλλ' αὐτὸς παρεγενόμενος προκηδόμενος ὑμῶν.

[6. Ἄ ΓΩ. ἠγουν τοὺς στεναγμούς, τοὺς παιᾶνας, καὶ τὰ ἄλλα. ΔΙΚΑΙΩΝ. δίκαιον κρίναν. ἐπεὶ ὁ βασιλεὺς τοῦ κοινῆ συμφέροντος πρὸ τῶν ἄλλων φροντίζει.]

8. Ὁ Πᾶσι ΚΛΕΙΝΟΣ. ἢ πᾶσι ^{c)} τοῖς ἐπιτηδεύμασιν, ἢ ὑπ' ἀνθρώπων. πιθανῶς δὲ τὸ ὄνομα τοῦ προλογίζοντος ἐδήλωσεν, ἅμα τε ^{d)} καὶ εἰς ἐπιθυμίαν φέρει τὸν θεατὴν τῶν περὶ τοῦ Οἰδίποδος.

c) ὁ πᾶσι Brunck.

d) ἢ Brunck.

ποδος. ουκ ευθως δε τας αιτίας τῆς δοξης ἐπάγει· ἀλλὰ ταμιεύεται κατὰ βραχὺ ἐν καιρῷ ἐνθίσειν. καλῶς δὲ οὐ δι' ἀγγέλων ἀπήγγελλται, ἵνα, διαλεγόμενου αὐτοῦ, ἐκ Δελφῶν εἰσαγαγῆτον Κρέοντα.

9. ἌΛΛ' Ὡ ΓΕΡΑΙΕ'. εὐτάκτως ἐκάστω τὸ δέον ἀπένειμε, διὰ μὲν τῶν παίδων, τὸν οἶκτον τῆς ἰκετείας· διὰ δὲ τοῦ πρεσβύτου, ἢ πρὸς βασιλεῖα ἀποκρισις. ^{ε)} εἰς γὰρ τοῦτο ἀπρεπὲς τὸ τῶν νέων πρόσωπον. δεδήλωται οὖν ἡμῖν τὸ χρέισμον τῆς παρουσίας τοῦ γέροντος.

[9. ΠΡΕΨΩΝ. ἀρμόζων, διὰ τὸ γῆρας, καὶ τὴν τῆς ἱερωσύνης ἀξίαν.]

10. ΤΙΝΙ ΤΡΟΠΩ. ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ ποίᾳ προφάσει ἰκετεύετε; εἴτα ἐπιφέρει τας αιτίας. ἢ γὰρ διὰ θεοῦ κολάσεως· ἢ παθόντες, ἐκδικίας τυχεῖν ἀξιούτε· ὅπερ ἐδήλωσε διὰ τοῦ ΣΤΕΡΞΑΝΤΕΣ, οἷον ἤδη πεπονθότες.

[11. ΔΕΪΣΑΝΤΕΣ. φοβηθέντες τι, καὶ διὰ τοῦτο πρὸς βοήθειαν ἐκκαλούμενοί με, ἢ ΣΤΕΡΞΑΝΤΕΣ καὶ παθόντες καὶ ὑπομεινάντες τι κακόν, καὶ διὰ τοῦτο ζητοῦντες ἐκδικησιν παρ' ἐμοῦ. Τ.]

12. ΔΥΣΑΛΗΓΗΤΟΣ. σκληρός, δυσμετάκλαστος, ἀναλγής, ἀπαθής, ἀνελεής. ^{ε)} ἴσος τὸ ἀνάλγητος καὶ σκληρός.

[12.

ε) τὴν π. β. ἀπέκρισιν Brunck.

ε) E Suida v. ἀνάλγητος scribendum ἀνηλεής: nam ἀνελεής
vox

[12. ΠΡΟΣΑΡΚΕΪΝ. τὸ ΠΡΟΣ πρὸς τὸ ΠΑΝ ἔχει τὴν δύναμιν. Τ.]

[13. ΤΟΙΑΝΔΕ ἘΔΡΑΝ. ἀνθρώπους οὕτω καθεμένους ἐλεεινῶς. ΜΗ' ΟΥ'. ἐκ παρ' ἀλλήλου τὸ μὴ καὶ τὸ οὐ.]

14. ἌΛΛ' Ὡ ΚΡΑΤΥΝΩΝ. ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ ἐγνώκαμεν τὸ ὄνομα τοῦ Οἰδίποδος, καὶ ὅτι παιᾶνες εἰσὶν ἐν τῇ πόλει· νῦν δὲ διὰ τῆς ἐντέχνου ἐπεξεργασίας, ὅτι καὶ βασιλεὺς, καὶ τὴν αἰτίαν τῶν παιάνων. προαγωγὴν δὲ εἰς πειθῶ τὸ προοίμιον. ἨΛΙΚΟΙ ΠΡΟΣΗΜΕΘΑ. τοῦτο καὶ τὴν ἡλικίαν σημαίνει, καὶ δυσωπητικόν πως τυγχάνει. ὡς γὰρ ἐπὶ θεοῦ βωμοὺς πάρεισιν, ἐπὶ τοὺς πρὸ τῶν βασιλείων ἰδρυμένους.

[14. Ὡ ΚΡΑΤΥΝΩΝ. κρατῶν, τὸ ἀρχῶν κρατύνα δέ, τὸ ἰσχυροποιῶ. ἐνταῦθα δὲ τὸ κρατύνα, ἀντὶ τοῦ ἀρχῶ.

15. ἨΛΙΚΟΙ. τὸ ἡλικός πρὸς τὸ τηλικόςδε ἔχει τὴν ἀναφορὰν. λέγεται δὲ καὶ ἀμφοτέρα ἐπὶ ἡλικίας κυρίως, οἷον, τηλικόςδε ἐστίν, ἀντὶ τοσοῦτος τὴν ἡλικίαν, καὶ ἀπὸ τούτου ἐπὶ μεγέθους ἀπλῶς. ἐστὶ δὲ αὕτη προκατάστασις καὶ διήγησις τῶν συμβάντων αὐτοῖς ἐκ τοῦ λοιμοῦ.

16.

vox est nihili. Vid. Boeckh. in Platon. Minoem p. 188. Mox ἴσος τῷ Brunckius, aliae edd. ἴσως τό.

16. ΒΩΜΟΪΣΙ. ναοῖσι. βωμός, τὸ οἰκοδόμημα, ἐν ᾧ εἴθυσιν. ἀπὸ τούτου βωμός, καὶ ὁ περιέχων τούτον ναός. βωμός καί, ἐν ᾧ τὰ ἄρματα ἐτίθετο, ὡς παρ' Ὀμήρῳ (Ιλ. θ. 441.) ἄρματα δ' ἀμβωμοῖσι τίθει. ναός καὶ ἱερόν, πᾶν τὸ οἰκοδόμημα ὑφ' οὗ περιέχεται ὁ βωμός. πρόναον, ἔμπροσθεν ^{β)} τοῦ ναοῦ. τέμενος, ἐν ᾧ καθιδρύετο τὸ ἄγαλμα. λέγεται τέμενος ἀπλῶς, καὶ ὁ ἀποκεκομμένος καὶ ἀνατεθειμένος τόπος τινί.

ΒΩΜΟΪΣΙ. ἤγουν ναοῖς. εἶχον γάρ, Φασίν, ἰδρυμένους ναοὺς πρὸ τῶν βασιλείων.]

[15. ἨΛΪΚΟΙ. ὁποῖοι τήν τε ἡλικίαν, καὶ τῶ ἐκ τοῦ λοιμοῦ πάθει προσκαθήμεθα τοῖς ἐπὶ τῶν βασιλείων βωμοῖς. ἢ τὸ ΒΩΜΟΪΣΙ ΤΟΪΣ ΣΟΪΣ ἀντὶ τοῦ, ἐν τῇ πρὸς σέ ἰκετεία, εἰρηται δ' ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐν τοῖς ναοῖς ^{η)} βωμῶν, εἰς οὓς, ὅτε συμφορὰ καταλάβοι, προσεδρεύοντες ἄνθρωποι, θυσίαις τὸ θεῖον ἐξιλεούνται. Τ.]

17. ΠΤΕΣΘΑΙ. ἀντὶ τοῦ, βαδίσαι. ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν νεοτῶν. τὸ δὲ ΣΤ'Ν ΓΗΡΑΙ ΒΑΡΕΪΣ, ἐφ' ἑαυτοῦ τῶ πληθυντικῶ ἐχρήσατο, καὶ τὸ ἹΕΡΕΪΣ ὁμοίως. τὸ ΛΕΚΤΟΪ ΤΑΧΑ μὲν εἰς σύστασιν τῶν παίδων· τάχα δὲ καὶ δημο-

β) τὸ ἔμπροσθεν ed. Iohnsoni (Lond. 1758.) et Vauvillerii.

η) τοῖς θεοῖς edd. antiquiores.

δημοσίαν ἐκφαίνει τὴν ἐκπομπήν, ὡς ἐπιλεχθεῖσαν καὶ πεμφθεῖσαν πειρὰ τοῦ κοινῶ.

[17. ΒΑΡΕΪΣ. βαρὺς ἐνίοτε μὲν λέγεται ἐπὶ ψυχῆς, ὡς ἐν τῷ (Αἴ. 10 7.) τοιαύτ' ἀνήρ δυσοργος ἐν γῆρα βαρὺς. ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τοῦ σώματος, ὡς ἐνταῦθα.

ΟΪ ΔΕ' ΣΤ'Ν ΓΗΡΑΙ. οἱ δὲ βεβαρημένοι, δυσκίνητοι, συνόντες γῆρα.

18. ἨΪΘΕΩΝ ἀπὸ τῶν Διοσκόρων, ἤγουν Καστορος καὶ Πολυδεύκουσ.]

[18. ἀπατάμενοί τινες ἐκ τοῦ ἘΓΩ' ΜΕ'Ν ΖΗΝΟΣ, φασὶ τὸ ΟΪ ΔΕ' Τ' ἨΪΘΕΩΝ ἀντὶ τοῦ, οὗτοι τῶν Διοσκουέων ἱερεῖς. τὸ δὲ οὗ τοιοῦτον. ἀλλ' εἰπὼν ἄνω τὸ ἨΛΪΚΟΙ ΠΡΟΣΗΜΕΘΑ, καὶ διελὼν τοῦτο εἰς τὸ ΟΪ ΜΕ'Ν ΟΥ' ΠΩ ΠΤΕΣΘΑΙ ΣΘΕ'ΝΟΝΤΕΣ καὶ εἰς τὸ ΟΪ ΔΕ' ΣΤ'Ν ΓΗΡΑΙ ΒΑΡΕΪΣ ἹΕΡΕΪΣ, ἐρμηνεύει πάλιν αὐτὰ, τὸ μὲν ΟΪ ΔΕ' ΣΤ'Ν ΓΗΡΑΙ ΒΑΡΕΪΣ ἹΕΡΕΪΣ ἀντὶ τοῦ, ἐγὼ μὲν ὑπάρχων γέρον ἱερεὺς τοῦ Διός, τὸ δὲ ΟΪ ΜΕ'Ν ΟΥ' ΠΩ ΠΤΕΣΘΑΙ ΣΘΕ'ΝΟΝΤΕΣ ἀντὶ τοῦ, οἱ δὲ τῶν ἡΪθεων καὶ τῶν νέων ὄντες, ἀντὶ τοῦ νέου λεκτοὶ καὶ ἐκκριτοί. ἰστέον δὲ ὅτι οἱ τῶν τῆς πόλεως ἐκκριτῶν νήπιοι παῖδες ἦσαν μετὰ μόνου τοῦ ἱερέως. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἄνω λέγει τὸ ΟΪ ΜΕ'Ν ΟΥ' ΠΩ ΠΤΕΣΘΑΙ ΣΘΕ'ΝΟΝΤΕΣ. καὶ ἐν ἀρχῇ τὸ ΝΕ'Α ΤΡΟΦΗ. διὰ τοῦτο δὲ τούτους ἐλαβε, διὰ τὸ εἰσακουσθῆναι αὐτὸν ὑπὸ

Οιδίποδος, ἐλεήσαντος τὸ τῆς ἡλικίας αὐτῶν ἄωρον,
καὶ τὴν εὐγένειαν αἰδεσθέντος. Γ.]

20. ΠΡΟΣ ΤΕ ΠΑΛΛΑΔΟΣ ΔΙΠΛΟΪΣ
ΝΑΟΪΣ. δύο ἱερά ἐν ταῖς Θήβαις ἴδρυται τῇ
Ἄθηνᾳ· τὸ μὲν Οἰκαίας, ¹⁾ τὸ δὲ Ἴσμηνίας. οἱ δὲ
οὕτως· τὸ μὲν Αλαλκομενείας, ²⁾ τὸ δὲ Καθμείας.
τινὲς δὲ τὸ τῆς Ἀλαλκομενείας οὐκ ἐν Θήβαις,
ἀλλ' ἐν κόμῃ εἶναι φασιν. ἘΠ' ἼΣΜΗΝΟΥ
ΤΕ ΜΑΝΤΕΪΑΙ ΣΠΟΔΩ̄ι. καὶ γὰρ ἐστὶ
παρὰ τῷ Ἴσμηνῷ Ἀπόλλωνος ἱερόν· δι' ὃ Φησι
ΜΑΝΤΕΪΑΙ ΣΠΟΔΩ̄ι. τούτο δὲ ἀντὶ τοῦ,
βωμῶ. ὅτι διὰ τῶν ἐμπύρων ἐμαντεύοντο οἱ ἱερεῖς,
ὡς Φησι Φιλόχορος.

[21. ΜΑΝΤΕΪΑΙ ΣΠΟΔΩ̄ι. μαντική.
Χρησμός μὲν ἢ τῶν θεῶν μαντεία· μαντεία δὲ καὶ
μαντεύματα, τὸ ἀπὸ μαντέων ἀνθρώπων. ἐνταῦθα
δὲ τὸ μαντεία ἀντὶ τοῦ μαντικῆ λέγεται, ἀπλοῦν
ἀντὶ κτητικῆ.]

[21. εὐρεται καὶ ΜΑΝΤΕΪΑΣ καὶ ΜΑΝ-
ΤΕΪΑΙ, καὶ τοῦτο πάλιν τὸ ΜΑΝΤΕΪΑ δι-
πλοῦν. εἴτε γὰρ περισπάσεις τὸ τει, ¹⁾ αἰτιατι-
κῆ

i) Brunck. Ὀγκαίας, ut praeter Seldenum correxerat Can-
ter. Nov. Lect. I. VI. c. 4. Stanley ad Aeschyl. S.
Theb. 17c. et V. D. in Miscell. Obfl. Vol. II p. 289.
Cf. Valckenar. ad Schol. Eurip. Phoen. p. 725. n. 33.

k) Brunckius hic et mox Αλαλκομενείας.

l) περισπάσεις, τότε edd. antiqq.

κῆ πληθυντικῶν ἐστὶ τὰ μαντεία· εἴτε ὄξυνεῖς, δε-
τικῆ ἐστὶ τῇ μαντεία. εἰ μὲν οὖν ΜΑΝΤΕΪΑΣ
γράψεις, οὕτως εἴρεῖς· καὶ ἐν σποδῶ Ἴσμηνῷ μαν-
τείας, τούτεστιν, οἱ μὲν Ἀθηναῖς ἐν τοῖς ναοῖς κα-
θίζονται, ^{m)} οἱ δὲ θυσίαν ἐν τῷ Ἴσμηνῷ ποιοῦσι,
καθεῖν ἐκ τῆς ἀνάψεως τοῦ πυρός τὸ μέλλον
βουλόμενοι. ⁿ⁾ εἰ δὲ ΜΑΝΤΕΪΑΙ, οὕτως· ἐπὶ
σποδῶ μαντεία καὶ μαντικῆ. τὸ δ' ἕτερον ΜΑΝ-
ΤΕΪΑ, οὕτως· ἐν σποδῶ τοῦ Ἴσμηνῷ ἐπὶ μαν-
τεία καὶ μαντεύματα. ὅπως δ' ἐποίησαν τὴν μαν-
τείαν διὰ πυρός, ἐν Διοσχύλῳ ἐρρέθη εἰς τοὺς Ἑπτὰ
ἐπὶ Θήβαις. Γ.]

23. ἮΔΗ ΣΑΛΕΥ΄ΕΙ. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ
τῶν χειμαζομένων νεῶν.

[23. ἌΓΑΝ ΣΑΛΕΥ΄ΕΙ. ἡ γουὸν πᾶν
ταράττεται, ἐν μεγάλῳ κλυδωνί ἐστὶν, ἐν μεγάλῳ
κινδύνῳ. ἀπὸ τοῦ σάλου τῶν βυθῶν τοῦ Φοινικοῦ
οὐκ ἐτι οἷα τε ἐστίν, ἡ γουὸν δυνατῆ, ἀνεγχαί τῆν
κεφαλὴν.]

[23. ΦΟΙΝΪΟΥ ΣΑΛΟΥ. ἡτοι τοῦ θα-
νάτου παρεκτικῆς λοιμοῦ. ἐστὶ δὲ τὸ ΒΥΘΩ̄Ν
καὶ τὸ ΦΟΙΝΪΟΥ ΣΑΛΟΥ ὡς περ ταυτό,
οὕτως· καὶ οὐχ οἷα τε ἐστὶν ἀνακουφίσαι καὶ
ἀνω τῶν βυθῶν ἐνεγχαί τὸ κάρτα τοῦ Φοινίου, λέγω
Κ 2 σάλου,

m) καθίζονται edd. antiqq.

n) ποιοῦσι, κατ' ἢ ἐκ τῆς ἂ. τ. π. τ. μ. μαντεύονται. Edd.
antiqq.

σάλου, τουτέστιν, οὐ δύναται τῶν κατασχόντων αὐτὴν ἀπαλλαγῆναι κακῶν. εἴρηται δ' ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐν ὕδασι κινδυνεύοντων. γίγνωσκε δ' ὅτι ἐν ταῖς Θήβαις τότε καὶ πείνα καὶ λοιμικὴ νόσος ἦν, ὡς καὶ οὗτος προῖων δείξει, πρῶτον μὲν τῆς γῆς πρὸς τὰ φυτὰ δυστυχίαν διεξιῶν, δι' ἧς τὰ θρίμματα ἐφθείρετο· ἔπειτα δὲ καὶ τὴν λοιμικὴν νόσον προσθεῖς. Γ.]

25. ΦΘΙΝΟΥΣΑ ΜΕΝ ΚΑΛΥΞΙ. σὺν τοῖς βλαστήμασιν. οὐ μόνον ἀφορίαν φησὶν εἶναι τῆς γῆς, ἀλλὰ καὶ τοὺς πεφυκότας καρποὺς διαφθεῖρεσθαι ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ.

[25. ΦΘΙΝΟΥΣΑ ΜΕΝ. φθειρομένη μὲν κατὰ τὰς καρποφόρους κάλυκας τῆς γῆς. κάλυξ, κάλυκος, ὁ βλαστὸς· κυρίως δὲ ἐπὶ ῥόδων. φθειρομένη δὲ κατὰ τὰς ἀγέλας τῶν νομαδῶν βοῶν, ἀντὶ τοῦ τῶν ζώων ἀπλῶς τῶν νεμομένων. εἰκότως εἶπε τὸ ἘΓΚΑΡΠΟΙΣ πρὸς τὸ κάλυξιν. κάλυξ γὰρ κυρίως τὸ τοῦ ῥόδου περικάλυμμα· νῦν δὲ ἐκ τοῦ ἐγκάρποις, πάντα τὰ ζῶν ἀνθρώποις καὶ κτήνεσι φέρονται.)

26. ΤΟΚΟΙΣΙ ΤΕ. καὶ κατὰ τοὺς τόκους τῶν γυναικῶν τοὺς ἀγόνους, ἤγουν τοὺς κακογόνους, ἌΓΟΝΟΙΣ. κακογόνους.]

27. ΠΥΡΦΟΡΟΣ ΘΕΟΣ. ὁ λοιμός, ὁ πυρετοφόρος. τὸν γὰρ πυρετόν, πῦρ καλοῦσι, καὶ
το

[ο) φέροντα σπέρματ' ἰδήλωσεν. Edd. antiqq. verba inde ab εἰκότως Iriclinio tributentes.

τὸ ἐναντίον, ὡς Ὅμηρος· (Ιλ. Χ. 31.) Καί τε Φέρει πολλὸν πυρετόν. ΣΚΗΨΛΣ. ἐπιβαλόν. ΔΩΜΑΚΛΔΜΕΙΟΝ. περιφραστικῶς ἡ πόλις. ἢ ἀντὶ τοῦ, τὰ δώματα πάντα τὰ P) τῆς πόλεως.

[27. ΘΕΟΣ. τὴν λοιμικὴν νόσον ἐκάλεσαν ἐνταῦθα θεόν.

29. ΚΕΝΟΥΤΑΙ. στερίσκεται τοῦ πλήθους, τοῦ πληροῦντος αὐτό.

30. ΑἶΔΗΣ. ὁ περὶ τὴν γῆν σκοτεινὸς ἀήρ.]

33. ἌΝΔΡῶΝ ΔΕ ΠΡῶΤΟΝ. οὐ μόνον σὺν ὡς βασιλέως δεόνται, ἀλλὰ καὶ σοφοῦ, κατὰ βραχὺ δὲ παρεμβάλλει ἡμῖν ὁ ποιητὴς τὰ τῆς ἱστορίας τοῦ Οἰδίποδος. ΣΥΜΦΟΡΑῖΣ. ταῖς βιωτικαῖς συντυχίαις. ἘΝ ΤΕ ΔΑΙΜΟΝΩΝ ΣΥΝΑΛΛΑΓΑῖΣ. καὶ ἐν ταῖς πρὸς τὸ θεῖον κοινωνίαις καὶ φιλίαις. τὸ στοχάζεσθαι τῆς τῶν θεῶν διανοίας. ἐκ τούτου δὲ παθητικώτεραν τὴν τραγωδίαν ποιεῖ, ὅταν ὁ τοιοῦτος εἶναι νομιζόμενος, φανῆ καινοῖς μίσεσιν q) ἐνοχος.

35. ὍΣ Γ' ἘΞΕΛΥΣΑΣ ἌΣΤΥ ΚΑΔΜΕῖΟΝ ΜΟΛΩΝ. ὥστε r) μολῶν ἄστου Καδμεῖον, ἵνα καὶ ἡ ἀπὸ ξένης αὐτοῦ ἀφίξις δηλωθῆ. ΣΚΛΗ-

p) τὰ omisit Brunck.

q) μύσεις Brunck.

r) ὅς τε Brunck.

ΣΚΛΗΡΑΣ Ἀοιδού. ὅτι τὸ Ἀοιδού
ευφημόν ἐστι, προσέθηκε ΣΚΛΗΡΑΣ, ὃ ἐστι
δυσκόλου, διὰ τὸ αἰνίγμα, ἢ Φωνικῆς. ⁵⁾

[36. ὍΣΓ' ἘΞΕΛΥΣΑΣ. ὅς γε ἐλθὼν
εἰς τὴν πόλιν τῶν Καδμείων ἐξέλυσας, ἀντὶ τοῦ
ἐλυσας ἤγουν ἐπαυσας τὸν δασμόν τῆς σκληρᾶς
ἀοιδῆς, ἤγουν τῆς Σφιγγός, ὃν παρῆχομεν. ἈΟΙ-
ΔΟΥ λέγει, ἐπεὶ ἐμμέτρως ἔλεγε τὰ αἰνίγματα.
ΔΑΣΜΟΝ. τὸ τέλος, διότι κατ' ἔτος ἀπῆται
τοῖς πολίταις ἀνθρώπων. δασμός, τὸ τέλος καὶ
φόρος. ἀνάδασμοί δὲ τῆς γῆς, ἢ ἀναμέτρησις, καὶ
ἢ ἐκ δευτέρου διαίρεσις.]

37. ΟΥΔΕΝ ἘΞΕΙΔΩΣ ΠΛΕΟΝ.
οὐδὲν πλέον εἰδώς, οὐδὲν ἀκηκώς ⁶⁾ εἰς προσθήκην
τῆς σῆς γνώσεως, τὸ πλέον οὕτω τιθεμένον, ἐν
περισσὸν τίθεται, ἀλλ' ἔχον αἰεὶ ὅποι ἀποδοθήσε-
ται οἶον, σπουδάσας οὐδὲν πλέον ἤνυσας, ἀντὶ τοῦ,
οὐδὲν πλέον τῆς σπουδῆς. καί, δένδρασιν ευκαρπίοις
οὐδὲν πλέον, τῆς ευκαρπίας δηλονότι· καὶ ἐπὶ τῶν
ἄλλων ὁμοίως.]

[35. ἢ σύνταξις. ὅς ΜΟΛΩΝ καὶ ἐλθὼν
ἐκ Κορίνθου ἘΞΕΛΥΣΑΣ καὶ ἠλευθέρωσας τὸ
ἄστυ τῶν Καδμείων τῆς σκληρᾶς ἀοιδῆς. δεόν δὲ
εἰπεῖν, τοῦ δασμοῦ καὶ τοῦ φόρου, ὃν ἐκάστοτ'
αὐτῇ παρῆχομεν διὰ τὴν τῶν αἰνιγμάτων ἄγνοιαν,
ὃ δὲ πρὸς τὸ ὄΝ ἐποίησε ΔΑΣΜΟΝ. Τ.]

38.

s) Φωνικῆς Brunck.

t) ἀκηκώς omittunt edd. antiqq.

38. ΟΥΔ' ἘΚΔΙΔΑΧΘΕΙΣ. οἶον, οἱ
προακούσας παρ' ἡμῶν τὸν τρόπον τῶν αἰνιγμά-
των, ὅπερ ⁷⁾ συνελάμβανέ πως σοὶ πρὸς τὴν λύ-
σιν. ὡς πρὸς Θεοφιλῆ οὖν καὶ εὐτυχῆ ἀπαντᾷσι.
περιττεύει δὲ ἢ ἐξ, ἢ ἢ ὑπό. ΠΡΟΣΘΗΚΗ.
συμβουλῆ, ἐπικουρία.

[39. ΟΡΘΩΣΑΙ ΒΙΟΝ. ἀνερθῶσαι. ἀπὸ
μεταφορᾶς τῶν κληνομένων, ὅταν αὐτὰ τις ἀνερ-
θῶ. ⁸⁾]

40. Ὡ ΚΡΑΤΙΣΤΟΝ ΠᾶΣΙΝ Οἴδι-
ΠΟΥ ΚΑΡΑ. ἢ ὑπὸ πάντων κράτιστος εἶναι
ὑπολαμβάνόμενος. ἢ πᾶσι τοῖς προειρημέτοις, τυ-
χῆ, συνέσει, Θεοφιλία.

41. ΠΡΟΣΤΡΟΠΟΙ. προσπεπτωκότες,
προστετραμμένοι. ἴσως δὲ τοῦτο εἰπὼν ὁ ὑποκρι-
τῆς προσπίπτει πρὸς τοὺς πόδας τοῦ ἄρχοντος.

[41. ΠΡΟΣΤΡΟΠΟΙ. πρὸς σὲ τετραμ-
μένοι· καὶ παραγώγως προστρέπαιος ἀλλαχού.
(Aj. 1137.) θάκει δὲ προστρέπαιος.]

43. ΦΗΜΗΝ. χρησμόν. ἐπὶ μὲν ΘΕΩΝ
χρησμός ἀπαντὰ οἰκείως· ἐπὶ δὲ τοῦ ἌΝΔΡΟΣ
προσυπακούεται ἢ μαντεία κατ' ἀναλογίαν.

Εἴτ' Ἄπ' ἌΝΔΡΟΣ. εἴτ' ἀπ' ἀνδρός
τινος ἀκούσας, μαντείαν δηλονότι, οἰσθα.]

44.

u) ὅπερ ἂν Brunck.

x) Add. ex edd. Iohnf. et Vauvillerii. Non habet
Brunck.

44. ὩΣ ΤΟΓ΄ΣΙΝ ἘΜΠΕΪΡΟΙΣΙΝ.
 ἐν τοῖς συνετοῖς τὰς συντυχίας καὶ τὰς ἀποβά-
 σεις τῶν βουλευμάτων ὁρῶ ζώσας καὶ οὐκ ἀπολ-
 λυμένας. οὐ σφάλλεται, γ) ἀλλὰ τὸ ἀποβησά-
 μενον στοχάζεται καλῶς. ΖΩ΄ΣΔΣ. ἐνεργεστέ-
 ρας. 2)

[44. ὅτι καὶ ΤΟΓ΄Σ ἘΜΠΕΪΡΟΙΣ ΤΩΝ
 ΒΟΥΛΕΥΜΑΤΩΝ, ἦγον τοῖς ἀρίστα βου-
 βευομένοις, ὈΡΩ καὶ βλέπω οὐ μόνον τὰ κα-
 λά 3) καὶ τὴν περὶ τούτων ζήτησιν, ἀλλὰ καὶ
 ΜΑΪΛΙΣΤΑ ΤΑ΄Σ ΣΥΜΦΟΡΑ΄Σ ΖΩ΄ΣΑΣ,
 τουτέστιν, ἐν μὲν τοῖς ἄλλοις πᾶσιν, ὡσπερ νεκρὰ
 ἐστὶ τὰ συμβάντα καλὰ ἢ κακὰ, διὰ τὸ μὴ σύ-
 νασθαι καταλαμβάνειν αὐτὰ, καὶ ὅθεν ἐπῆλθε
 φράζειν τοῖς δὲ καλῶς βουλευομένοις, καὶ τὰ κα-
 λά ζῶσιν, ἦγον ἀρίστα καταλαμβάνεται δὲ ἢν
 αἰτίαν συνέβη καὶ μάλιστα αἱ ἐπερχόμεναι 4)
 δυστυχίαι τῷ κόσμῳ. οὗτοι γὰρ δύνανται καὶ ὅθεν
 ἐπῆλθον ἐξηγεῖσθαι, καὶ μηχανὴν τινα φράζειν
 δι' ἧς τὰ χίιστα παύσονται. 5) Γ.]

46. ἸΘ' Ὡ ΒΡΟΤΩΝ ἈΡΙΣΤΕ. διεξ-
 ελθῶν τὰ τῆς πόλεως κακὰ, καὶ ὅτι ἰκανὸς
 ἐστίν

γ) Brunck. σφάλονται et mox στοχάζονται.

2) Brunck. *hargistis*, operatum, puto, errore.

α) τὰ κακὰ edd. antiq.

β) μάλιστα αἱ ἐπερχόμεναι edd. antiq. Mox ἐπῆλθεν.

γ) Edd. antiq. παύσεται.

ἐστὶν ἐπινοῆσαι ἀπαλλαγὴν, ἐπάγει ὅτι καὶ χρη-
 σιμον σῶσαι τὴν πόλιν, μᾶλλον δὲ κινδυνώδες τὸ
 ἀμελεῖσαι. Ἰθι οὖν καὶ εὐλαβήθητι, μὴ τὴν υπέρ-
 χουσαν δόξαν ἐπὶ 4) τῇ εὐπορίᾳ ἀπολέσης. πάν-
 ῶν δὲ αἰδημόνως οὐκ εἶπεν, ὅτι οὐκ ἐτι τιμήσει σε ἡ
 πόλις ἀλλὰ σὺν τῇ εὐχῇ τὸ ὅλον κατέδηκεν.
 εἰώθαμεν δὲ καὶ τῶν αὐτυχημάτων καὶ τῶν εὐημε-
 ριῶν μνημονεύειν, καθὼς ἀρχοντες ἀποβῶσιν. εἶσα-
 οὖν, φησὶν, ἀέροισον τὴν προγεγενημένην σοι δό-
 ξαν, ἵνα αὐτὸ τοῦτο λέγωμεν, ὅτι ἐπὶ Οἰδίποδος
 τῆς Σφιγγος ἀπαλλαγέντες εὐ διαγεγόναμεν.

[46. Ὡ ΒΡΟΤΩΝ ἈΡΙΣΤ'. ἀρείων,
 συγκριτικόν, ὅθεν καὶ πρὸς ἐνικὴν γενικὴν ἔχει τὴν
 συντάξιν, ὡς τὸ, ἀρείων ὁ Ἀχιλλεύς τοῦ Αἴαντος
 τὰ πολεμικά. ἀριστος, ὑπερθετικόν, ὅθεν καὶ
 πρὸς γενικὴν τῶν πληθυντικῶν ἔχει τὴν ἀπόδοσιν
 τῆς συντάξεως.

48. ΚΛΗΪΖΕΙ. κλέω, κλείζω, κληίζω,
 κλήζω.

49. ἈΡΧΗ΄Σ ΔΕ ΤΗ΄Σ ΣΗ΄Σ. ὦν κα-
 ταρχίας ἐποίησας οὐδαμῶς μεμνησόμεθα.]

[46. τοῦτο, βουλομένους παρακινήσαι αὐτὸν
 εἰς τὴν αὐτῶν βοήθειαν, λέγει αἰδέσθητι καὶ βοή-
 θησον ἡμῖν, ἐπεὶ σὲ σωτήρα ἀνακαλεῖται ἡ πόλις,
 τῆς πρότερον 5) ἐπιθέσεως τῆς Σφιγγος ἐλευθερω-
 θεῖσα.]

δ) δόξαν τὴν ἐπὶ edd. nonnullae.

ε) πρότερας edd. antiq.

θεῖσα· ὥστε μηδαμῶς ἔχωμεν μνημονεύειν τῆς σῆς ἀρχῆς, πρότερον μὲν κειμένους ἀνορθωτάσης ἡμᾶς, ὕστερον δὲ, ἥτοι νῦν, ἀπὸ τοῦ λοιμοῦ καταλιπούσης ^{f)} ἡμᾶς πεσεῖν. ἀλλ' ἀνορθωσον τὴν πόλιν ἐν ἀσφαλείᾳ, ἥγουν ποιήσον ἀσφαλῶς στήναι, καὶ μὴ ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ πεσεῖν καὶ κινδυνεύσαι. T.]

51. ἈΛΛ' ἈΣΦΑΛΕΪΑι. γνώμη ἀσφαλεῖ καὶ ἔχρησά εὐβουλία τὸ ἐμπροσθὸν κακὸν τῇ πόλει ἀνορθωσον.

[5. ἈΛΛ' ἈΣΦΑΛΕΪΑι. ἥγουν ποιήσον τὴν πόλιν ἀσφαλεῖ μόνειν, ὡς καὶ μὴ καταβληθῆναι, βοήθειαν πρότερον λαβοῦσαν παρὰ σου. ἌΝΟΡΘΩΣΟΝ. ἀνεστηκυῖαν ποιήσον, ἥγουν ἀνάστησον.

52. ὈΡΝΙΘΙ ΑἸΣΪΩι. μαντεία εὐσυμβόλω, ταυτέστι ἀγαθὸν σύμβολον δηλοῦση. ὄρνιθες, ἀπλῶς μὲν πάντα τὰ πετόμενα, ἰδίως δὲ, οἱ εἰς μαντείαν συντείνοντες, ἀφ' οὗ ἐλεγον καὶ πᾶν τὸ εἰς μαντείαν συντείνον, ὄρνιν, οἷον πταρμόν ἢ παλμόν, ἢ τοιοῦτόν τι. οὐ μόνον δὲ τὰ εἰς μαντείαν συντείνοντα, ἀλλ' ἠὲ καὶ αὐτὴν ἀπλῶς τὴν μαντείαν ὄρνι καλοῦσι, καθὼ λέγεται ἐν ταῦθα. τὸ αἴσιον δὲ καὶ τὸ ἀπαίσιον ἐπὶ τῆς τῶν ὄρνιθων μαντείας κυρίως λέγεται, καὶ ἀπὸ τούτου καὶ ἐπ' ἄλλων, οἷον ἀπαίσιοι ὄρνιθες, οἱ δυσωϊνιστοὶ αἴσιοι δὲ, τὸ ἐναντίον, οἷον οἱ εὐσύμβολοι, καὶ τὰ ἀγαθὰ σύμβολα δηλοῦντες.]

[52.

f) ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ καταλιπούσης edd. antiqq.

[-2. Ἐξ ὧν τὰ Σφιγγος εὐρες αἰνίγματα, ἃ μηδεὶς ἀνθρώπων, ὡς κατὰ βῶν ἐτι χωρήσομεν, ἐποίησας ἡμῖν εὐδήλον. τούτο γὰρ ἐστὶ τὸ ὈΡΝΙΘΙ ΑἸΣΪΩι. T.]

54. ὩΣ ἘΠΕΡ ἈΡΞΕΙΣ ΤῆΣΔΕ. τὸ πᾶν τοῦ κινδύνου, Φησὶν, εἰς σὲ φθάσει. τίνος γὰρ ἄρξεις, ἢ ποῖαν ἔξεις πολιτείαν, ἀπολωλῶτων τῶν οἰκούντων;

[55. ΚΕΝῆΣ. ἐστερημένους τῶν ἀνθρώπων τῶν πληρούντων αὐτήν. ΚΡΑΤΕΪΝ. κρείττον τῆς πόλεως κρατεῖν, ἀνδρῶν ἐνοικούντων αὐτήν, ἢ κενῆς. καὶ εὐθύς τὸ ἐπιχειρημα ἀπὸ ἐλάττονος.]

56. ὩΣ ΟΥΔΕ' ἘΣΤΙ. καὶ Ἀλκαῖος Φησὶν Ἄνδρες πόλεως πύργου ἀρήϊοι. καὶ Δημοσθένης Ἄνδρες γὰρ πόλεις, καὶ οὐ τείχη. ὅμοιον δὲ τὸ τῶν νεῶν ταῖς πόλεσιν, ὅθεν καὶ τροπικῶς τοῖς ὀνόμασιν ἀπὸ τῶν εἰωθότων ^{g)} χρωῖνται ἐπὶ τῶν πόλεων, οἵακας νῦν ἀντὶ τοῦς ^{h)} ἀρχοντας λέγοντες, καὶ ὁρθῶς πλεῖν τὴν πόλιν φάσκοντες.

[56. ΟΥΔΕ' ἘΣΤΙΝ. οὐδὲν τυγχάνει πύργος καὶ ναῦς ἔρημος ἀνδρῶν.]

58. Ὡ ΠΑΓΔΕΣ ΟΪΚΤΡΟΪ. οὐκ εἰς τὴν ἡλικίαν τοσοῦτον τὸ Ὡ ΠΑΓΔΕΣ, ὡς ἀν ἀερόμοζον ἐστὶ τῷ φιλοφρονουμένῳ ἦθει, οἷον καὶ τὸ

g) ἀπὸ τῶν νεῶν εἰωθότως Brunck.

h) ἀντὶ τοῦ Brunck.

Ὡ ΤΕΚΝΑ ἐν ἀρχῇ. πρὸς τοὺς παῖδας δὲ διαλέγεται, ὡς οἰκτροτέρους, καὶ μᾶλλον βοηθείας δεομένους· ἅμα δὲ καὶ διὰ τὸ πλῆθος, ὡς ἐπικρατέστερον.

[58. ΚΟΥΚ ἌΓΝΩΤΑ. ἀλλ' ἐγνωσμένα. ἔχει δὲ τὸ πᾶν ἐνθύμηνα οὕτω. νοσεῖτε πάντες. οὐδεὶς δὲ νοσεῖ, ὡς ἐγὼ νοσῶ. εἰς γὰρ ὑμῶν ἕκαστος τὸ οἰκτεῖον σκοπεῖτε· ἐγὼ δὲ, καὶ τὸ οἰκτεῖον καὶ τὸ κοινόν.]

65. ὩΣΤ' ΟΥΧ ὙΠΗΝΩ. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀμέριμον με ὄντα παρακαλεῖτε Φροντίζειν, ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ πεφροντικότα. ΠΟΛΛΑΣ Δ' ὍΔΟΥΣ ἘΛΘΩΝ. πολλὰς γνώμης ἐπιβολὰς ἐν τῇ σκέψει πλανώμενος ἤλθον, ἕως οὐ ἀρίστην εὗρον τὴν ἐπὶ τὸν θεὸν καταφυγὴν. ἀρσενικῶς δὲ ἐχρήσατο ΠΛΑΝΟΙΣ, ἀντὶ θηλυκοῦ πλάναις.

[66. ΔΑΚΡΥΣΑΝΤΑ. οὐκ εἶπε δακρῦσαι, ἀλλὰ δακρῦσαντα, διὰ τὸ ἴσπε. γνωστικὸν γὰρ ὄν, μετὰ μετοχῆς συντακτέον.

67. ΦΡΟΝΤΙΔΟΣ ΠΛΑΝΟΙΣ. στροφαῖς καὶ φαντασίαις, ἤγουν διὰ τῶν στροφῶν καὶ τῶν φαντασιῶν τοῦ λογισμοῦ.]

[67. ΠΟΛΛΑΣ ὍΔΟΥΣ. ἤγουν πολλὰς φροντίδας πλανηθέντα, ζητούντα τὸ τοῦ κακοῦ αἴτιον. ἴστέον δὲ, ὅτι οὐ μόνον θηλυκῶς ἢ πλάνη, ἀλλὰ καὶ ὁ πλάνος· ὥσπερ καὶ εὐθύνη
καὶ

καὶ εὐθυνος, ὡς ἔχει καὶ τὸ τοῦ Ἰσοκράτους· τοὺς Φυγαδικούς πλάνους. Τ.]

70. ΚΡΕΟΝΤ' ἘΜΑΥΤΟΥ, οὐ τὸν τυχεύοντα ἔπεμψα, ἀλλὰ τὸν ἀναγκαῖον. ΓΑΜΒΡΟΝ δὲ, ἀπλοικῶς ἀντὶ τοῦ κηδεστήν.

[70. ΓΑΜΒΡΟΝ. ὄρα παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ γαμβρὸς ἀδιάφορον. γαμβρὸν γὰρ ἐνταῦθα, τὸν γυναικάδελφόν φησιν.

71. ὩΣ ΗΥΘΟΙΘ'. πύθειτο καὶ ἔροτο. σημαίνει δὲ δύο, τὸ ἔροτο, καὶ τὸ μάθοι.

73. ΚΑΙ Μ' ἩΜΑΡ ἩΔΗ. ἤγουν καὶ με ἀπὸ τοῦ νῦν ἡμέρα συνεξεταζομένη τῷ καθήκοντι χρόνῳ λυπεῖ, ἀποροῦντα δηλονότι ὃ τι πράττει. καὶ τὸ ἡμαρ συμμετρούμενον καὶ πρᾶσμενον τῷ χρόνῳ καὶ τῇ βραδύτητι, λυπεῖ με.

74. ΛΥΠΕῖ ΤΙ ΠΡΑΣΣΕΙ. λυπεῖ, ἀποροῦντα δηλονότι τί πράττει. Φυσικὸς ἐστὶν ὁ λόγος, ἀπὸ τῶν ἐπαγομένων συνυπακούειν τοὺς πρέποντας πρότερον λέγεσθαι, ὡς ἐνταῦθα τοῦ ΤΙ ΠΡΑΣΣΕΙ¹⁾ ἀπορίαν ἐμφαίνοντος γνώμης ζητήσεως ὅποι ἐρείσει, συνυπακούεται τὸ ἀποροῦντα. καὶ ἐν τῷ (Aj. 132c.)

οὐ γὰρ κλύοντες ἐσμέν αἰσχίστους λόγους,
ἀνάξ Οδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀετίως;

ΤΟΥ

i) ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ πρᾶσσει edd. antiqq.

ΤΟΥ ΓΑΡ ΕΪΚΟΤΟΣ ΠΕΡΑ. οὐ πρότερον
τα ποιῶν ἀπέστι πλέον τοῦ καθήκοντος χρόνου. —
περαιτέρω τοῦ πρότεροντος πράγματος.]

[70. ἀποροῦσι τινες, πῶς ὁ Κρέων τῇ μὲν
ἀληθείᾳ θεῖος ὡν Οἰδίποδος, τῷ δὲ Φαινομένῳ γυ-
ναικάδελφος, γαμβρὸς νῦν παρα τούτου καλεῖται.
καὶ Φαμέν, ὅτι ἀντὶ τοῦ συγγενῆς ἐνταῦθα τὸ
γαμβρὸς κεῖται, ἐπειδὴ κηδεστῆς οὐ μόνον ὁ πεν-
θερός, ἀλλὰ καὶ ὁ γαμβρὸς καὶ ὁ γυναικάδελφος
εὐρεται.

73. ΧΡΟΝΩ. τῷ ὀρισθέντι παρ' ἐμοῦ αὐ-
τῷ εἰς ἀπάντησιν ἐκείσε τε, καὶ πάλιν ἐκείθεν
ἄεθρο.

74. τούτο λέγει, ὅτι εἰκὸς ἦν καὶ μετὰ τὸν
τεταγμένον χρόνον αὐτῷ παρ' ἐμοῦ δύο ἢ τρεῖς
ἡμέρας ἀργῆσαι. νῦν δὲ ΠΕΡΑ ΤΟΥ ΕΪΚΟ-
ΤΟΣ βραδύνει. Τ.]

78. Οἱ ΔΕ Γ' ἈΡΤΙΩΣ. οἱ ἡἰθεοὶ
πρὸς τὸ οὖς αὐτοῦ Φασιν, ὅτι πάρεστι Κρέων, ὡς
ἐξυωπέστεροι δι' αἰδῶ δὲ τοὺς λόγους παρητήσαν-
το. ὁ δὲ ἱερεὺς, ἅμα μὲν ὡς πρεσβύτης οὐχ
ἔρα, ἅμα δὲ κατὰ νῦν ἔχων τὸν λόγον τοῦ βα-
σιλέως.

[78. ἌΛΛ' Εἰς ΚΑΛΟΝ. καὶ μὴν κα-
λῶς κατὰ τὸν προσήκοντα χρόνον ἐμνήσθης,
καὶ ἀνεζήτησας αὐτόν, καὶ οὗτοι μηνύουσι, καὶ
τὰ ἐξῆς. — καὶ μὴν καλῶς καὶ κατὰ τὸν προσή-
κοντα χρόνον ἐμνήσθης ἐκείνου. δηλοῦσι μοι τὸν
Κρέων-

Κρέοντα στείχοντα. οὕτως ἀγγέλλουσι τὸν Εὐτο-
ρα θανόντα, καὶ τὸ ἀκούω ὡσαύτως ἀκούω σε
κακῶς πάσχοντα.]

[78. ἌΛΛ' Εἰς ΚΑΛΟΝ. καὶ μὴν κα-
λῶς κατὰ τὸν προσήκοντα χρόνον ἐμνήσθης καὶ
ἀνεζήτησας αὐτόν, καὶ οὗτοι μηνύουσι μοι. Τ.]

80. ΩΝΑΣ ἈΠΟΛΛΟΝ. εἰκότως πρὸς
Ἀπόλλωνα ἢ ἀναβόησις. ἐν γὰρ τῷ ἀπὸ θεοῦ ῥη-
θησομένῳ χρησμῷ κεῖται τὸ τῆς ἀπαλλαγῆς. εἶθε
οὖν παραγένοιτο Κρέων ἐπὶ τινὶ σωτηρίῳ τύχῃ
λαμπρόσι, ὥσπερ ἐκ τῆς περὶ τὸ πρόσωπον κα-
ταστάσεως Φαιδρός. λεληθότως δὲ δεικνύουσιν ἡμῖν
τὸ σχῆμα τοῦ ὑποκριτοῦ, ὅποιον εἰσηλθε.

[80. Εἰ ΓΑΡ ἘΝ ΤΥΧῆ ΓΕ' ΤΩ.
εἶθε γὰρ ἐν τύχῃ τινί. ὥσπερ παρὰ ταῖς Αἰσλευ-
σι τὸ ὄτινα ^κ) κοινόν ἐστι κατὰ γένος, οὕτω καὶ
παρὰ τοῖς Ἀττικαῖς τὸ του καὶ τὸ τῷ κοινῶς λέ-
γεται. (V. 29c.) οὔτε του κλυῶν σάλπιγγος. καὶ
(Oed. T. 1435.) του χρείας. καὶ ἐν τύχῃ γε
τῷ. — τὸ τινί καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ
λαμβάνεται. τινί οὖν ᾧφειλεν εἰπεῖν· ἀλλὰ διότι
λαμβάνεται καὶ τὸ τῷ ἀντὶ τοῦ τινί, ἐθῆκεν οὕτω.
καὶ ἐστὶ τῶν Ἀττικῶν.]

[ο. ἘΝ ΤΥΧῆ ΓΕ' ΤΩ. τοῦθ' ὁμοιον
τῷ παρ' Αἰσχύλῳ (Επτ. ἐπ. Θηβ. 474.)

πέμποιμ' ἂν ^ι) ἤδη τόνδε, σὺν τύχῃ δὲ τῷ.

δέον

κ) ὄτινα edd. antiqq.

ι) πέμποιμ' ἡμῖν edd. antiqq.

δέον γὰρ εἰπεῖν ἐν τύχῃ τῇ καὶ τινι, πρὸς ἀρσενικὸν Ἀττικῶς ἐτραψεν, ὥσπερ ἐστὶ καὶ (A). 290.) οὔτε τοῦ κλύων σάλλιγγος, ἀλλά. ^{m)} ὡς ἔφαμεν εἰς τὸ αὐτό. T.]

82. ΚΑΡΑ ΠΟΛΥΣΤΕΦΟΝ. οἱ γὰρ ἐπὶ τινι αἰσίῳ παραγεγόμενοι ἐκ Δελφῶν, ἐστεμμένοι ἐπανήσαν, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ (21.) Φησί.

[82. ΚΑΡΑ ΠΟΛΥΣΤΕΦΕΨ. οἱ γὰρ ἀπὸ τοῦ μαντείου ἐρχόμενοι, δάφνη ἦσαν ἐστεμμένοι· αὐτῇ γὰρ ἦν Φίλη τῷ Ἀπόλλωνι κατὰ τὸν μῦθον.]

[83. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΠΑΓΚΑΡΠΟΥ ΔΑΦΝΗΣ ἐξῶθεν τὸ ἀπό· ἀλλὰ πρὸς τὸ ΠΟΛΥΣΤΕΦΗΣ ἐστὶν ἡ γενικὴ. T.]

84. ΣΥΜΜΕΤΡΟΝ ΓΑΡ ὩΣ ΚΛΥΕΙΝ. οὐκ ἐστὶ, Φησί, μακρὰν, ἀλλ' ἐγγύς, καὶ μέτρον ἔχων τοῦ ἀκούειν, διὰ τὸ πλησίον γενέσθαι. ἌΝΑΞ ἘΜΟΝ ΚΗΔΕΥΜΑ. ἴδιον τῶν ἐν χρεῖα καθεστώτων φιλοφρονεῖσθαι μείζουσιν ὀνόμασι τοὺς ταπεινότερους.

[84. ΣΥΜΜΕΤΡΟΣ ΓΑΡ ὩΣ ΚΛΥΕΙΝ. ἐπὶ τοῦ διαστήματος ὀφείλων θείναι τὸ σύμμετρον, ὃ δὲ ἐπὶ τοῦ προσώπου τίθησιν ἀντιστρόφως. τὸ σχῆμα δὲ τοῦτο τοῦ λόγου καὶ τῷ πεζῷ λόγῳ συνήθες, ὥσπερ καὶ τὸ
ταχύς

m) σάλλιγγος κλύων· καὶ ἀλλά, (ἀλλα) edd. antiqq.

ταχύς ἦλθεν. — ἀντὶ τοῦ, διάστημα ἀπέχει σύμμετρον, ὥστε ἀκούειν, τοῦ λόγου ἡμετέρου ὄπλον· οἶ.]

87. ἘΣΘΛΗ'Ν ΔΕΓΩ ΓΑΡ. ὁ μὲν Οἰσῆπος τίς εἴη ὁ χρῆσμός ἐπυνθάνετο· ὁ δὲ οὐκ εὐθύς αὐτὸ τὸ ῥητόν ψιλὸν εἶπεν. ἀπὸ γὰρ τῶν ευφήμων ἀρξασθαι θέλει. ὁ δὲ νοῦς· λέγω γὰρ πάντα ἂν εὐτυχεῖν τὴν πόλιν, εἰ καὶ τὰ δύσφημα τύχοι ἂν ⁿ⁾ κατ' ὄρθον ἐξελθόντα· τουτέστιν, εἰ τὰ ἀγνωστα γνωσθεῖη, τὸ τίς ἐστὶν ὁ Φορνεὺς Λαίου. οὐδὲν γὰρ χαλεπὸν ἐνὶ ἐν τῷ χρῆσμά, ἀλλ' ἀγνοεῖται μόνον τὸ ὑπ' αὐτοῦ ῥηθέν. ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΣΦΟΡ' Εἴ ΤΥΧΟΙ. καὶ τὰ χαλεπά εἰ τύχοι κατ' ὄρθον προϊόντα, πάντα εὐτυχεῖν ἡμᾶς λέγω.

[87. Εἴ ΤΥΧΟΙ ἘΞΕΛΘΟΝΤΑ. ἤγουν εἰ ἐξέλθαι, εἰ τελεσθεῖη.]

89. ἜΣΤΙ ΔΕ ΠΟΪΟΝ ΤΟΥΨΟΣ; ὅτι ἀσαφῆ τὸν λόγον εἶπεν, ἐτι ἀξιοῖ αὐτοῦ τοῦ ῥητοῦ ἀκοῦσαι. μέχρι γὰρ νῦν οὔτε θαρσήσας, οὔτε ἐμφοβός εἰμι τῶν ὑπὸ σοῦ ἀκούσας.

[89. ΠΟΪΟΝ ΤΟΥΨΟΣ. τὸ ἔπος, τουΨος· τὸ ἐλαιον, τουΐλαιον· τὸ ἐμόν, τουμόν· τὸ ἔδαφος, τουδαφος· τὸ ἀμεινον, ταμεινον. ΟΥΤΕ ΓΑΡ. οὐ γὰρ ἐν τῷ νῦν λόγῳ χαίρω, οὐδὲ πάλιν φοβούμαι.]

[89.

n) ἂν omisit Brunck.

[89. τὸ ΘΡΑΣΥΣ εἶπε διὰ τὸ ἘΣΘΛΗΝ
καὶ τὸ ΠΑΝΤ' ἌΝ ΕΥΤΥΧΕΪΝ· τὸ δὲ
ΠΡΟΔΕΪΣΑΣ, διὰ τὸ ΔΥΣΦΟΡΑ. Τ.]

93. ΠΛΕΟΝ ΦΕΡΩ ΤΟ ΠΕΝΘΟΣ.
περὶ τούτων πλέον ἀγωνίζομαι, ἢ περὶ τῆς ἑμαυ-
τοῦ ψυχῆς. ἘΣ ΠΑΝΤΑΣ ΑΥ' ΔΑ. ἀξίως
τοῦ βασιλικοῦ ἤθους. δημοσίᾳ φραζέειν κελεύει,
ἀμα μὲν ἐπεὶ, μηδὲν υποπτεύων περὶ ἑαυτοῦ,
οἰεταὶ καὶ θεοφιλὴς εἶναι· ἀμα δὲ καὶ ὑπὲρ τοῦ,
ἐν μέσῳ βηθέντων, ἀνυσθῆναι τὰ τῆς ἀναζητή-
σεως. αὐξεῖ δὲ ὁ ποιητὴς τὸ ὡς εὐνοϊκὸν ἦθος τοῦ
Οιδίποδος, ὅπως αὐξοῖτο τὰ τῆς τραγωδίας, ὕστε-
ρον αἰτίου αὐτοῦ τῶν κακῶν ἀναφαινομένου.

[93. ἘΣ ΠΑΝΤΑΣ ΑΥ' ΔΑ. ἐνώπιον
πάντων λέγε.]

[93. τὸ ΤΩΝΔΕ πρὸς τὸ ΠΕΝΘΟΣ
συναπτεόν, οὐ πρὸς τὸ ΠΛΕΟΝ. τὸ γὰρ
ΠΛΕΟΝ πρὸς τὸ Ἦ ἔχει τὴν δύναμιν, οὕτω
φέρω γὰρ τῶνδε τὸ πένθος, ἤγουν ὑπὲρ τούτων
πενθῶ πλέον, ἢ περὶ τῆς ἡμῶν ψυχῆς. ἀξίως δὲ
βασιλέως καὶ προστάτου ὁ λόγος οὗτος.

95. Ἰστέον, ὅτι Κρέων παρ' Ἀπόλλωνος μα-
θῶν ἀκριβῶς, ὅτι Οιδίπου ἦν ὁ τοῦ λοιμοῦ αἴτιος,
Φονεύσας τὸν πατέρα Λαίον, καὶ ἀνόμως συναν-
τῆ μητρί, ἵνα μὴ δόξη αὐτῷ ἐπαχθῆς, κατὰ
πρόσωπον ἐλέγχων, καὶ ἀμα δεδιὼς τὸ τῆς ἀρχῆς
μέγεθος, ἵνα μὴ τι κακὸν ἐξ αὐτοῦ πάθῃ, ἐγκατα-
μεμιγμένως ταῦτά φησι. μαρτύριον δὲ, ὅτι συν-

οἶδε,

οἶδε, τὸ ΛΕΓΩ ΓΑΡ ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΣΦΟΡ,
ΕΙ ΤΥΧΟΙ Τ.]

96. ΛΕΓΟΙΜ' ἌΝ ΟΙ' ἮΚΟΥΣΑ.
ὅτι πολλὰκις ἐκπίπτουσι λοξοὶ χρησμοί. ἘΜ-
ΦΑΝΩΣ. ἵνα μὴ γένηται ἀφορμὴ τοῦ παραπέμ-
ψασθαι τὸν χρησμόν, οὕτως εἶπεν.

[96. ἌΝΩΓΕΝ. διπλῶς γράφεται, ἀνώ-
γω καὶ ἀνωγέω ἀνωγῶ.

98. ἌΝΗΚΕΣΤΟΝ. ἀθεράπευτον. ἀπὸ
τοῦ ἀσταρητικοῦ μορίου, καὶ τοῦ αἰος ἢ θερα-
πεία. ἀνωγε καθάραι τὸ μίασμα. ΣΥΜΦΟ-
ΡΑΣ. ἤγουν τοῦ συμφέροντος. πῶς καθαιρώμεν
τὸ μίασμα; ἀνδρηλατοῦντες, ἢ διὰ Φόνου πάλιν
λύοντες, ἤγουν καθαιρόντες Φόνον· ταυτέστι φο-
νεύοντες.]

[98. ἌΝΗΚΕΣΤΟΝ. ἀθεράπευτον. λέ-
γει δὲ τοῦτο, οὐχ ὅτι τὸ μίασμα θεραπείας ἐδεῖ-
το, ἀλλ' ὅτι ἡ τοῦ ἀπέλασις θεραπείαν τοῖς
ἄλλοις εἶχεν. Τ.]

101. ὩΣ ΤΟ' Δ' ΑἶΜΑ ΧΕΙΜΑΪΖΟΝ.
Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ, αἵματος χειμαΐζοντος τὴν πό-
λιν τοῦ Λαίου.

[102. ΠΟΙΟΥ ΓΑΡ. τὸ γὰρ ἐρωτηματι-
κόν. ἤγουν τὸν συμβεβηκότα τούτου Φόνου, ποίου
ἀνδρὸς δηλοῦν εἶναι; ταυτέστι τίνα λέγει παθεῖν
τούτου τὸν Φόνον;

104. ΠΡΙΝ ΣΕ ΤΗ' ΝΔ' ἈΠΕΥΘΥ-
ΝΕΙΝ. πρὸ τοῦ κυβερνᾶν σε τήνοε τὴν πόλιν.

L 2

τό

τὸ εὐθύνειν καὶ τὸ ἀπευθύνειν ἐπὶ τῶν ὀρθουμένων λοζῶν λέγεται, καὶ ἐπὶ τῶν κυβερναμένων νεῶν· καὶ ἀπὸ τούτων κατὰ μεταφορὰν καὶ ἐπὶ τοῦ κολάζειν, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλως διοικουμένων, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα. — ἀπευθύνω, τὸ ὀρθῶ. ἐπὶ τῆς ἀρχῆς καὶ ἐπὶ τοῦ κανόνος, ὡς ὁ κανὼν ἀπευθύνει τὰ ἐξισάζοντα, ἀφαιρῶν τὰ περιττά. ἀπευθύνω, καὶ τὸ ἀπὸ εὐθύνης ποιῶ, ἢτοι ἀνευθύνον. ὑπευθύνω δέ, τὸ τιμωροῦμαι, τὸ ὑπεύθυνον ποιῶ. εὐθύνη δέ, ἡ τιμωρία.]

[100. ἈΝΔΡΗΛΑΤΟΥΝΤΙΑΣ πρὸς τὸ ἙΛΑΥΝΕΙΝ ἔχει τὴν δύναμιν. ἀπαρτίζεται δέ, πῶς ἄνω ἙΛΑΥΝΕΙΝ εἰπών, ὁ) νῦν ἀμφω λέγει ἈΝΔΡΗΛΑΤΟΥΝΤΙΑΣ, ἢ ΦΟΝΩΙ ΦΟΝΟΝ ΠΑΛΙΝ ΛΥΟΝΤΑΣ. καὶ φημέν, ὡς καὶ τὸ φονεῦσαι τὸν τοῦ Λαίου φονέα, ἀπέλασις τοῦ μιάσματος ἦν. ὩΣ ΤΟΔ' ΑἶΜΑ. ἤγουν δι' αὐτὸ τὸ μίasma γέγονε. λέγει δέ τὸν φόνον τοῦ Λαίου. τὸ δὲ ΧΕΙΜΑΪΖΟΝ ἀντὶ τοῦ κλυδωνίζον καὶ διαφθεῖρον Ἀττικῶς τέθειται, ἀντὶ τοῦ χειμάζοντος καὶ διαφθεῖροντος τοῦ αἵματος καὶ τοῦ φόνου τοῦ Λαίου τὴν πόλιν. Γ.]

106. ΕΠΙΣΤΕΛΛΕΙ. ἐντέλλεται, ὑποτίθεται. ΤΟΥΣ ΑΥΤΟΕΝΤΑΣ. τοὺς φονέας τούτου τιμωρεῖσθαι.

[108. ΠΟΥ ΤΟΔ'. ποῦ εὐρεθήσεται αὐτὴ ἢ αἰτία δυσδιάκριτος οὕσα;]

[107.

ο) δύναμιν. πῆρ δ' ἄνω ἐλαύνειν εἶπε, edd. antiqq.

[107. τὸ ΤΙΝΑΣ οὐ πρὸς τὸ ΤΙΜΩΡΕΙΝ, ὡς φασὶ τινες, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΑΥΤΟΕΝΤΑΣ ἔχει τὴν δύναμιν, οὕτως· ἐπιστέλλει ὁ Ἀπόλλων τιμωρεῖν καὶ κολάζειν τοὺς αὐτοέντας χειρὶ, ἤγουν τοὺς αὐτοχειραῖς τινας. εἰ δ' εἶποις, πῶς τὸ μὲν ΑΥΤΟΕΝΤΑΣ ὠρισμένον εἰπών, μετὰ τούτο τίθησι τὸ ΤΙΝΑΣ ἀόριστον, φημέν ὅτι διὰ τούτου οὕτω λέγει, διότι τὸ μὲν ὑπὸ τινῶν ἀνηρῆσθαι Λαίον, φανερόν ἦν, τινες δ' οἱ φονεῖς ἦσαν, τούτ' ἦν ἀφανές. Γ.]

109. ΔΥΣΤΕΚΜΑΡΤΟΝ. δυσκατέργαστον, δυσεύρετον, δυσκατάληπτον.

[109. ΔΥΣΤΕΚΜΑΡΤΟΝ σημαίνει δυσεύρετον· λέγεται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κυνῶν, τῶν τὸ ἴχνος σκοπούτων. — ἀπο τοῦ τεκμαίρομαι τὸ στοχάζομαι. ἴχνος δυστέκμαρτον, ἀντὶ τοῦ σημεῖον δυσεύρετον.]

111. ἈΛΩΤΟΝ. ὥστε καὶ εὐχερῶς μὴ εἰς πολλὰ πλανωμένους ἐξευρεῖν. ἀπὸ καινοῦ δὲ τὸ ἘΦΑΣΚΕ· λέγει δὲ τὸ πρᾶγμα. ρ) ἘΚΦΕΥΓΕΙ. λανθάνει.

[111. ἘΚΦΕΥΓΕΙ. καὶ ταῦτα ἀπὸ τῶν θηρίων λέγεται, τῶν ἀλισκομένων, ἢ ἐκφευγόντων.]

112. ΠΟΤΕΡΑ Δ' ἘΝ ΟἴΚΟΙΣ. ὡς συνεχὲς ὁ Οἰδίπους ζητεῖ τὰ καθ' ἕκαστα· εἶτα οὕτως

ρ) λείπει δὲ τό, πρᾶγμα. Brunck.

οὕτως ἐπὶ τὴν ἀναζήτησιν ἔξεισι μεταπεμφάμενος τοὺς πολίτας, ἵνα καὶ ἀφορμὴ τῆς εἰσοδου γίνηται.

[112. τὸ ΠΟΤΕΡΑ οὐ πρὸς τὸ ΣΥΜΠΙΠΤΕΙ ἔχει τὴν δύναμιν, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΟΙΪΚΟΙΣ καὶ τὸ ἈΓΡΟΪΣ καὶ τὸ ΓῆΣ ἘΠ' ἈΛΛῆΣ. τὸ δὲ πότερα, ἀντὶ τοῦ πότερον. Τ.]

114. ΘΕΩΡΟΣ. ὁ πρὸς τοὺς θεοὺς διὰ χρησμὸν ἀπερχόμενος.

[114. ΘΕΩΡΟΣ. ὁ εἰς τὸ χρηστήριον πορευόμενος, ἐξ οὗ καὶ θεωρός καὶ αὐτὴ κατασκευάστο καὶ ἔφερε τὴν θεωρίαν. θεωρόπος δέ, ὁ μάντις. καταχρηστικῶς καὶ θεωρόπος, ὁ θεωρός, ὡς τὸ, θεωρόπου ἰαλλ', ἦτοι θεωρόν. θεατῆς δέ, ὁ θεώμενος· κυρίως ἐπὶ θεάτρου.

ἘΚΔΗΜΩΝ ΠΑΛΙΝ ΠΡΟΣ ΟΪΚΟΝ. οὐκ ἐτι πάλιν ἀφίκετο, ἀντὶ τοῦ ἐπανέστρεψε, πρὸς οἶκον. ὩΣ ἈΠΕΣΤΑΛΗ. καθὰ ἀπεδήμησεν. ἀπεσταλὴ τις ὑπὸ τίνος, ἀντὶ τοῦ ἐπεμφθῆ· ἐνταῦθα δὲ ἀπῆλθε καὶ ἀπεδήμησεν.]

[114. Θεωρός φασὶ τοὺς εἰς τὰ μαντεῖα ἀπίοντάς, τοῦ μάθεῖν ἕνεκα, περὶ ὧν αὐτοῖς ἐστὶ ζήτησις. ἀπῆλθεν οὖν ὁ λαῖος εἰς Ἀπόλλω, κρησόμενος περὶ τοῦ ἐκτεθέντος παιδός, εἰ ἄρα ζῆ· ὅστις οὐκ ἀφίκετο ὡς ἀπεσταλὴ, ἦγουν οὐχ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον, ὡσπερ ἀπεδήμησεν. Τ.]

116. ΟΥΔ' ἈΓΓΕΛΟΣ ΤΙΣ. οἶον, οὐδὲ ἀκόλουθος, παρ' οὗ τις ἀν' μάθοι, καὶ κρησαιτο πρὸς ζήτησιν.

[117. ἘΧΡΗΣΑΤ' ἈΝ. ἦγουν οὐκ εἶδῶ τις τῶν συνόντων τότε ἐκεῖνω, ἀφ' οὗ τις ἐκμαθῶν καὶ ακούσας, εἶχεν ἀν' κρησασθαι τῷ ακουσθέντι, ἦγουν κατενόησεν ἀν' τὸν πράξαντα τὸν φόνον. Τ.]

118. ΘΝΗΣΚΟΥΣΙ ΓΑΡ. οἶον, πάντες οἱ ἀκολουθοῦντες αὐτῷ ἀνηρέθησαν· δηλονότι, υπεραγωνιζόμενοι τοῦ δεσπότου· πλὴν ἑνός, ὅς διὰ δειλίαν ἐκφυγῶν οὐδὲν ἀκρίβες, εἶχεν εἰπεῖν, πλὴν ὅτι ὑπὸ ληστῶν ἀνηρέθη. ἀκρως δὲ υπεγράψε τὸ ἦθος τῶν δειλῶν. ἀμα μὲν γὰρ ἐπαίρουσι τὰ πεπραγμένα, ἵνα μὴ δοξῶσι διὰ δειλίαν φυγεῖν· ἀμα δὲ καὶ ἐν παραφρονήσει ὄντες τὰ βραχέα μείζω δοξάζουσι. καλῶς δὲ ἀκονόμεται, ἵνα τέως μὴ ἐλέγχοιτο τὸ κατὰ τὸν Οιδιπόδα.

[121. ἈΡΧΗΝ ΒΡΑΧΕΪ ἈΝ. ἦγουν εἰ λάβοιμεν μικρὰν ἀρχὴν ὡς ἐλπίζειν. εἰκότως δὲ εἶπε τὸ ἘΛΠΙΔΟΣ. ἢ γὰρ μικρὰ ἀφορμὴ μείζων ἐλπίδα παρίστησιν. Τ.]

122. ΟΥ ΜΙΑ Γ' ῬΩΜΗ. ἀντὶ τοῦ, οὐχ ἓνα μόνον, ἀλλὰ καὶ πολλούς.

[122. ΛΗΙΣΤΑΣ. λήξω, λήσω, ληιστής καὶ ληστής γράφεται, καὶ ληιστῆ ποιητικῶς, καὶ ληίσταρ. ἐκ τούτου καὶ ληστρικός. τὸ ὄλον ἐνθύμημα. οὐχ εἰς ληστής ἐφόνευσεν, ἀλλὰ πολ-

λοι. τούτο γάρ ἐστι τὸ ΣΥ'Ν ΠΛΗ'ΘΕΙ ΧΕ-
ΡΩ'Ν.]

124. ΕΓ' ΤΙ ΜΗ' ΣΥ'Ν ἈΡΓΥ'ΡΩ.
ἀντὶ τοῦ, εἰ μὴ ἐπὶ κέρδει. τείνει δὲ τούτο εἰς
Κρέοντα, ὡς αὐτοῦ συνθεμένου τῷ τοῦ Λαίου Φονεῖ,
διὰ τὴν βασιλείαν. ἘΝΘ'ΕΝΔΕ ΟΥ'Ν. 9) ἐκ
τῆς πόλεως ταύτης.

[124. πῶς. ἀν ἐτόλμησεν ὁ ληστής Φονεῦσαι
αὐτόν, εἰ μὴ δῶρα ἔλαβεν ἐκ τινος τῶν Θηβαίων;]

[124. ΣΥ'Ν ἈΡΓΥ'ΡΩ. ἘΠΡΑ'ΣΣΕΤ'.
ἤγουν, εἰ μὴ τις τῶν πολιτῶν διεφθείρειν αὐτόν,
χρήμασι πείσας πρὸς τὸν κατ' ἐκείνου Φόνον. Τ.]

126. ΔΟΚΟΥ'ΝΤΑ ΤΑΥ'Τ' ἦΝ. καὶ
τότε, φησί, ταῦτα ὑπενοεῖτο, ὅτι ἐπιβεβούλευ-
ται.

130. Ἡ ΠΟΙΚΙΛΩΙΔΟΣ'. ἠνάγκαζεν
ἡμᾶς ἡ ΣΦ'ΙΓΞ μεθέντας τὰ ἀφανῆ, τὰ κατὰ
τὸν Φόνον τοῦ βασιλέως, τούτο γὰρ ἀφανές, τὸ
παρὰ ποσὶ κακῶν σκοπεῖν. ἢ οὕτως· ἡ ΣΦ'ΙΓΞ
ἠνάγκαζεν ἡμᾶς, μεθέντας τὸ σκοπεῖν τὰ κατὰ
τὸν Φόνον, τὰ πρὸς ποσὶν ἀφανῆ ζητεῖν, τουτέστι
τὰ ἀφανῆ αἰνίγματα.

[131. ΤΑ'ΦΑΝΗ'. ἤγουν τὰ ἀδηλα περὶ
Λαίου. 1)]

132.

9) Brunck. ἘΝΘ'ΕΝΔΕ. ἤγουν —

1) τὰ ἀδηλα αὐτῆς αἰνίγματα edd. Iohnf. et Vauvill.

132. ἈΛΛ' ἘΞ ὙΠΑΡΧΗ'Σ. αὐθις
ζητῶν τὰ παρακείμενα ἡμῖν, οἷον 3) ἀναδραμούμαι
ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ πράγματος, καὶ εἰς Φῶς ἄξω.
ἴσως δὲ λεληθότως καὶ τι ἕτερον ἐγχεῖται ἐν τῷ
ΕΓΩ' ΦΑΝΩ', ὅπερ αὐ φησι μὲν ὁ Οἰδίπους,
μανθάνει δὲ ὁ ἀκρατής, ἐπεὶ τὸ πᾶν ἐν αὐτῷ
φανήσεται.

[132. ἘΞ ὙΠΑΡΧΗ'Σ. ἤγουν ἀναδρα-
μῶν ἐπὶ τὴν ἀρχήν.]

134. ΤΗ'ΝΔ' ἘΘΕΣΘ' ἘΠΙΣΤΡΟ-
ΦΗ'Ν. γράφεται ΤΗ'ΝΔΕ 4) ΘΕΣΠ'ΙΖΕΙ
ΓΡΑΦΗ'Ν.

[134. ΠΡΟ'Σ ΤΟΥ'ΘΑΝΟ'ΝΤΟΣ. πρὸς
θεοὺς πρὸς ἀντὶ τῆς ὑπὲρ προθέσεως.

135. ἘΝΔΙΚΩΣ ΣΥ'ΜΜΑΧΟΝ. ἤγουν
βοηθὸν ἐν δίκῃ. σύμμαχος τῷ δεῖνι, ὡς πρὸς μα-
χος. 5) ἤγουν ποιῶντα ἐμὲ τὰ ἀνήκοντα τῷ θεῷ.]

136. ΤΙΜΩΡΟΥ'ΝΤΑ. πρὸςβοηθοῦντα.
ὙΠΕΡ ΓΑΡ ΟΥ'ΧΙ' ΤΩ'Ν ἈΠΩΤΕ'ΡΩ
ΦΙΛΩ'Ν. οὐ μόνον ὑπὲρ τοῦ ἀνηρημένου βασι-
λέως ἄξιον ποιήσασθαι τὴν ἀναζήτησιν, ἀλλὰ
καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐμοῦ. ὁ γὰρ ἐκεῖνα ἐπιχειρήσας,
ἴσως

3) οἷον non h. l. posuit Brunck. fed ante αὐθις.

4) ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΝ. τῆδε ἐποιήσατε φροντίδα. γράφεται καὶ
ΤΗΝΔΕ — Brunck.

5) ὑπέρμαχος additum in edd. Iohnf. et Vauvill.

ἴσως καὶ μοι ἐπιβουλεύσει. πεπλαγίασται δὲ πάλιν ὁ λόγος, καὶ τὴν ἀλήθειαν αἰνίττεται τῷ θεάτρῳ, ὅτι αὐτὸς δράσας τὸν φόνον ὁ Οἰδίπους, καὶ ἑαυτὸν *) τιμωρήσεται. ΚΕΪΝΩΙ ΠΡΟΣΑΡΚΩΝ. καὶ τοῦτο κινήτικόν τοῦ θεάτρου. τὰ γὰρ ἐναντία ἀποβήσεται.

[138. ἌΛΛ' ΑΥΤΟΣ ΑΥΤΟΥ. συνακουέται ἢ ὑπὲρ ἀπὸ κοινού, ἢ ἢ, ἀλλ' αὐτὸς ὑπὲρ ἑμαυτοῦ. ἌΠΟΣΚΕΔΩ. ἀποσκεδάσα, ἀποπέμψω. ΜΥΣΟΣ. τὸ μίασμα. γ) μῖσος, ἢ ἔχθρα.

140. ΤΟΙΑΥΤΗ ΧΕΙΡΙ. τοιαύτη τέλημη χειρὸς, τοιούτω φόνῳ.]

[136. ΤΩΙ ΘΕΩΙ. τῷ Ἀπόλλωνι. Βοηθήσω γὰρ καὶ τούτω, εἰ τὴν μαντείαν αὐτοῦ βεβαιώσασιμι, ζητήσας καὶ ἐξευρῶν τὸ μίασμα.

137. ΤΩΝ ἈΠΩΤΕΡΩ ΦΙΛΩΝ. ἤγουν τοῦ πόρρω ἀφ' ἡμῶν γεγονότος Λαίου. Φίλον δὲ τοῦτον εἶπε, διὰ τὸ τὴν αὐτὴν ἐκείνω γυναῖκα λαβεῖν, καὶ διὰ τὸ τὴν αὐτὴν εἶχειν ἀρχήν, ἣν ἐκεῖνος.

142. ΒΑΘΡΩΝ. ἴστέον, ὅτι ὁ τόπος ἐνθα ἡ ἐκκλησία ἐγένετο, βαθμίαι ἢ κύκλω διειλημμένοι ἀλλαις ἐπ' ἀλλαις, ἐνθα οἱ συνελθόντες

χ) αὐτὸν Brunck.

γ) μῖσος ὁ φόνος edd. Iohnf. et Vauvill.

τες πάντες καὶ δήμιοι, ἀνεμποδίστως ἠκροῶντο τοῦ ἱσταμένου ἐν μέσῳ καὶ συμβουλευόντες. Τ.]

143. ἸΣΤΑΣΘΕ. ἀνίστασθε. ἸΚΤΗΡΑΣ. τοὺς ἱκετευτικούς. ἌΛΛΟΣ ΔΕ ΚΑΔΜΟΥ ΛΛΩΝ. πιθανὴ ἢ εἴσοδος τοῦ χοροῦ. σκεπτεσθαι γὰρ φησὶ δεῖν μετὰ τοῦ δήμου περὶ τῶν πρακτέων.

[143. ἸΣΤΑΣΘΕ. ἀνίστασθε, ἀνάστητε, τοὺς κλάδους τῆς ἱκετηρίας ἀπάραντες. ἐστὶ δὲ κλάδος ἱκετηρίας, κλων ἐλαίης ἐστερμμένος ἐρίσις, ὃ δὴ καὶ ἱκετηρίαν ἐλεγον. ἐλαία, τὸ δένδρον ἐλαία, ὁ καρπός. γ)]

[145. ὩΣ ΠΛῆΝ ἘΜΟΥ. ὅσον συμβάλλεται εἰς τὴν περὶ τοῦ μιάσματος ζήτησιν καὶ ἀπέλασιν, πᾶν μέλλω δράσειν. τὸ δὲ ΕΥΤΥΧΕΪΣ ἢ ΠΕΠΤΩΚΟΤΕΣ λέγει, ὅτι εἰ μὲν εὐρήσασιν τὸ μίασμα καὶ ἀπελάσομεν, πεπαύσεται ὁ λοιμός· εἰ δ' οὖν προχωρήσει ἀεὶ, καὶ ἡμᾶς ἐκτρίψει α) τελείως. Τ.]

147. Ὡ ΠΑΙΔΕΣ. ἐξείσιν ὁ ἱερεὺς, πράξας δὲ ὅπερ ἦλθεν, ἅμα δὲ καὶ ὑπὲρ τοῦ χώρου εἶναι ἐτέρῳ υποκριτῇ. ἘΞΑΓΓΕΛΛΕΤΑΙ. ἐξαγγέλλει. ἢ δὲ χρῆσις Ἀττική.

[147.

2) In edd. Iohnf. et Vauvill. adduntur haec: πῦρ δὲ τὸ κούκουρον. * διαφθεῖραμαι, ὁ μέλλων διαφθεραῖμαι. ὁ παρατακτικῶς δι' ἑτέρου, ἄλλα καὶ διεφθεραμαι.

α) ἐκτρίψει edd. antiqq.

[147. ΤΩΝΔΕ ΓΑΡ ΧΑΪΡΙΝ. καὶ γὰρ
χαΐριν τῶνδε δεῦρο ἐπορεύθημεν, ὧν οὗτος ἐξαγ-
γέλλεται, ἦγον ὑπισχνεῖται.]

[ΜΕΤΡ. 151. Τὰ τοιαῦτα εἶδη τῶν χορῶν
καλεῖται μονοστροφικά· μονοστροφικά δὲ ἐστὶν (ὡς
Ἡφαιστῶν Φησὶν) ὅποια ὑπὸ μιᾶς στροφῆς κα-
ταμετρεῖται, καθάπερ τὰ Ἀλκαίου καὶ τὰ Σαπ-
φούς καὶ τὰ Ἀνακρέοντος. καλεῖται δὲ καὶ με-
τρικά ἄτακτα, διότι μετρῶ μὲν γέγραπται, οὔτε
δὲ ὁμοιότητα ἔχει πρὸς ἀλλήλα, οὔτε ἀνακύκλη-
σιν. ἐστὶ γοῦν ἡ παρούσα μονόστροφος στροφή,
κῶλων σγ. τὸ α, δακτυλικὸν τετράμετρον ἀκατά-
ληκτον· (κατὰ μονοποδίαν γὰρ ταῦτα μετρεῖται)
τὸ β, δακτυλικὸν ὅμοιον ἐφθημιμερές· τὸ γ,
τροχαϊκὸν ἐφθημιμερές Εὐριπίδειον· τὸ δ, δακτυ-
λικὸν τρίμετρον· τὸ ε, χοριαμβικὸν μονόμετρον
ὑπερκατάληκτον ἐκ χοριαμβου καὶ συλλαβῆς·
(καὶ δακτυλικὸν ἂν εἴη δίμετρον) τὸ ς, προσοδια-
κὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ παϊάνος δευτέρου
ἀντὶ ἰωνικοῦ, χοριαμβου καὶ συλλαβῆς· τὸ ζ, δα-
κτυλικὸν πενθημιμερές· τὸ η, ἀντισπαστικὸν μονό-
μετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἀντισπαστου καὶ συλ-
λαβῆς· τὸ θ, ὅμοιον τῷ ζ· τὸ ι, προσοδιακὸν τρί-
μετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζο-
νος, χοριαμβου καὶ ἡμίσεος ἰωνικοῦ· τὸ ια, ὅμοιον
τῷ τεταρτῷ· (ἔχει δὲ καὶ συνίησιν τὸ κῶλων·
τὸ αὐτὸ δ' ἂν εἴη διαλελυμένως κείμενον, καὶ
τροχαϊκὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον) τὸ ιβ, ὅμοιον
δακτυλικὸν· τὸ ιγ, ὅμοιον τῷ ζ· τὸ ιδ, ἀναπαιστι-
κὸν

κὸν μονόμετρον καταληκτικόν· (εἴη δ' ἂν καὶ ἰαμβ-
βικὸν μονόμετρον ἐξ ἀναπαιστου) τὸ ιε, ὅμοιον τῷ
ε· τὸ ις, ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ ιζ,
δακτυλικὸν ἐφθημιμερές· τὸ ιη, ἀναπαιστικὸν πεν-
θημιμερές· τὸ ιθ, ὅμοιον, δίμετρον βραχυκατάλη-
κτον εἰς δισύλλαβον. (εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν ἀπὸ
μείζονος, δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰωνικῆς καὶ
τροχαϊκῆς συζυγίας καταληκτικῆς, ἣτις καὶ δα-
κτυλος ἐστὶν ὅτε γίνεται) τὸ κ, ἰαμβικὸν μονό-
μετρον ἀκατάληκτον· τὸ κα, ὅμοιον τῷ πρώτῳ·
τὸ κβ, ὅμοιον· τὸ κγ, ὅμοιον, δακτυλικὸν ἐφθημι-
μερές· τὸ κδ, δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον·
τὸ κε, χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἦτοι
ἐφθημιμερές ἐκ χοριαμβου καὶ κρητικοῦ· τὸ κς,
ἰωνικὸν ἀπ' ἐλαττονος τρίμετρον βραχυκατάλη-
κτον ἐκ παϊάνος τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ καὶ τροχαϊ-
κῆς συζυγίας, ἦτοι ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ ἰωνικοῦ
αὔθις ἡμίσεος· τὸ κζ, ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατά-
ληκτον· τὸ κη, δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτι-
κὸν εἰς δισύλλαβον· τὸ κθ, ὅμοιον, τρίμετρον ἀκα-
τάληκτον· τὸ λ, τροχαϊκὸν ἐφθημιμερές ὅμοιον
τῷ γ· τὸ λα, ὅμοιον τῷ κη· τὸ λβ, ἀσυναρτητὸν
ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ ἀναπαιστικοῦ πενθημι-
μεροῦς· τὸ λγ, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάλη-
κτον· τὸ λδ, ἀναπαιστικὸν μονόμετρον ἀκατάλη-
κτον· (εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος μονόμε-
τρον ὑπερκατάληκτον καθαρὸν) τὸ λε, ἀναπαιστι-
κὸν πενθημιμερές, ὅμοιον τῷ ιη· τὸ λς, δακτυλι-
κὸν τρίμετρον, ὅμοιον τῷ δ· τὸ λζ, χοριαμβικὸν
δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ χοριαμβου, τροχαϊ-
κῆς

κῆς συζυγίας καὶ συλλαβῆς· τὸ λη, ἀντισπαστικόν διμετρον ἀκατάληκτον, ἔχον τὸν μὲν πρῶτον πόδα καθαρὸν ἀντίσπαστον, τὸν δὲ δεύτερον πεντασυλλαβόν, διαλελυμένης τῆς πρώτης μακρᾶς· τὸ λθ, ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος, διμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας, ἦτοι ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ ἰωνικοῦ πεντασυλλάβου καὶ συλλαβῆς· τὸ μ, περίοδος, ἦτοι τροχαϊκὴ καὶ ἰαμβικὴ συζυγία· τὸ μα, δακτυλικὸν ἐφθημιμερές, ὅμοιον τῷ δευτέρῳ· τὸ μβ, ἀναπαιστικὸν ὅμοιον τῷ ιδ· τὸ μγ, ὅμοιον· τὸ μδ, χοριαμβικὸν διμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ χοριαμβου, τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ συλλαβῆς· τὸ με, προσοδιακὸν διμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, χοριαμβου καὶ συλλαβῆς· τὸ μς, ἀσυνάρτητον ἐξ ἰαμβικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ἀναπαιστικῶ ὁμοίου, ὃ καλεῖται διπενθημιμερές· τὸ μζ, ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, ἰωνικοῦ καὶ δύο συλλαβῶν· τὸ μη, ἀσυνάρτητον, ἐξ ἀναπαιστικῆς καὶ τροχαϊκῆς βάσεως· τὸ μθ, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ, παίανος τρίτου καὶ ἰωνικοῦ ἡμίσεος· τὸ ν, ἰαμβικὸν διμετρον ἀκατάληκτον· τὸ να, ἰαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον τὸν δεύτερον ἔχον πόδα τρίβραχυν· τὸ νβ, ὅμοιον, τρίμετρον βραχυκατάληκτον· τὸ νγ, ἀντισπαστικὸν διμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, ἀντισπάστου καὶ συλλαβῆς· τὸ νδ, παιωνικὸν διμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίανος τετάρτου καὶ ἀναπαιστού ἢ κρητικοῦ· τὸ νε, προσοδιακὸν διμε-

τρον·

τρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, χοριαμβου καὶ συλλαβῆς· (τὸ τοιοῦτον δὲ καὶ ἀναπαιστικὸν δύναται εἶναι ἐφθημιμερές)· τὸ νς, χοριαμβικὸν ὅμοιον τῷ κε, ἐκ χοριαμβου καὶ ἀμφιβράχους· τὸ νζ, ἰαμβικὸν διμετρον ἀκατάληκτον ὅμοιον τῷ κζ· τὸ νη, τροχαϊκὸν ἐφθημιμερές ὅμοιον τῷ γ· τὸ νθ, ἀντισπαστικὸν διμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου τρίτου· τὸ ξ, ὅμοιον τῷ νς· τὸ ξα, ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές τοῦ πρώτου πόδος ἀναπαιστού· τὸ ξβ, ἰωνικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάσσονος καὶ κρητικοῦ, ἦτοι τροχαϊκῆς συζυγίας καταληκτικῆς· τὸ ξγ, ἰαμβικὸν διμετρον ὑπερκατάληκτον τοῦ τρίτου πόδος τριβράχους· τὸ ξδ, ἰωνικὸν διμετρον καταληκτικὸν, ἦτοι ἐφθημιμερές ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος καὶ βακχείου· τὸ ξε, ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές καθαρὸν· τὸ ξς, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος διμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας, ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ συλλαβῆς· τὸ ξζ, ἰαμβικὸν διμετρον ἀκατάληκτον τοῦ τρίτου πόδος τριβράχους· τὸ ξη, ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος διμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ, τροχαϊκῆς συζυγίας, ἦτοι ἐπιτρίτου τρίτου καὶ συλλαβῆς· τὸ ξθ, ὅμοιον, ἐξ ἰωνικοῦ, τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ συλλαβῆς· τὸ ο, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ὅμοιον, ἐξ ἰωνικοῦ, τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ συλλαβῆς· τὸ οα, τροχαϊκὸν ἐφθημιμερές Εὐριπίδειον· τὸ οβ, ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου, ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου δευτέρου· τὸ ογ, ἰαμβικὸν τρίμετρον βρα-

χυκα-

χρηκατάληκτον τοῦ πρώτου ποδὸς τριβραχυσός, τοῦ δὲ δευτέρου ἀναπαίστου. ἐπὶ τῷ τέλει κορώνις. Γ.]

151. Ὡ ΔΙΟΣ ἸΥΠΗΉΣ. κατὰ τὴν πρῶταξιν τοῦ βασιλείως πάρεσι πρεσβῦται τινές, ἐξ ὧν ὁ Χερὸς συμπληροῦται. Διὸς δὲ ἠδυσπῆ Φάτιν, τὴν μαντείαν Φησίην. ὁ γὰρ Ἀπόλλων ὑποφήτης δοκεῖ εἶναι τοῦ πατρὸς, καὶ παρ' ἐκείνου λαμβάνειν τὰς μαντείας, καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐκφέρειν. καὶ Ομηρὸς (Ιλ. Β. 93.) Διὸς ἀγγελος, ὅσσα δεδῆει. λείπει δὲ ἡ ἀπό, ἢ ἀπὸ τῆς Πυθῶνος. ^{b)} ΤΙΣ ΠΟΤΕ ΤΑΣ ΠΟΛΥΧΡΥΣΟΥ. εἴ τις ποτέ ἐστιν. ὅτι μὲν γὰρ πάρεστι λόγιον ἀπὸ τῆς Πυθῶνος, ἀκηκῆσσι· τὸ δὲ ζήτην αὐτὸ ζητοῦσιν. ἘΚΤΕΤΑΜΑΙ. ἐκπέπληγμαί. ΦΟΒΕΡΑΝ ΦΡΕΝΑ. τὴν περίφοβον. καὶ Ἀλκαῖος· Ἐλάφω δὲ βρόμος ἐν στήθεσι φύει φοβρός. ἀντὶ τοῦ περίφοβος. ΔΕΙΜΑΤΙ ΠΑΛΛΩΝ. γράφεται καὶ πολλῶ. ^{c)} ἀντὶ τοῦ παλλόμενος φόβω, ἀγωνίων. τοῦτο δὲ τοῖς πρὸ αὐτοῦ συναπτέον. ἀγωνίων τὴν φρένα ἐπὶ τοῖς ἀπὸ σοῦ χρησμοῖς, σεβόμενος τὰ ἀπὸ σοῦ εἰρημένα.

[151.]

b) Verba λείπει — Πυθῶνος, omisso δὲ et praeifixis vocibus ΤΑΣ ΠΟΛΥΧΡΥΣΟΥ ΠΥΘΩΝΟΣ post ζητοῦσιν collocat Brunck.

c) Verba γράφεται καὶ πολλῶ in fine scholii posuit Brunck. pro πολλῶ scribens ΔΕΙΜΑΤΙ ΠΟΛΛΩ.

[151. Ὡ ΔΙΟΣ ἸΔΥΠΗΉΣ. ἦγον ἡ δι' αἴερος διαδεδομένη Φῆμη. ἠδύλογος. λέγει δὲ τὸν χρησμόν.

154. ἸΗΪΕ ΔΑΪΙΕ ΠΑΙΑΝ. διὰ μέσου τούτου. ἐπὶ δὲ τῶν παιάνων λέγεται τὸ ἰήιος, ἐπεὶ τοιούτω μέλει ἦδον τοὺς παιᾶνας. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ἦδοντο οἱ παιᾶνες, ἐλέγετο καὶ ὁ Ἀπόλλων ἰήιος, ὡς ὑπὸ τοιούτου μέλους ὑμνῶμενος, ὡς περ εὐῖος ὁ Διόνυσος. καὶ ἐπὶ τοῦ παιᾶνος τὸ αὐτὸ τούτο συμβαίνει. λέγεται γὰρ παιᾶν ὁ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ὕμνος, καὶ ἀπὸ τούτου καὶ ὁ Ἀπόλλων, καθ' ὃ καὶ ἐνταῦθα. δεικνύται δὲ καὶ ἐν τούτοις τούτο σαφέστερον.

Ἰμνείω Παιᾶνα μέγαν θεὸν Ἀπολλωνα.]

[151. Φασὶν Ἕλληνες τὴν Φάτιν θυγατέρα Διὸς, ἃθεν καὶ τὴν ἐξ Ἀπόλλωνος ἐλθεῦσαν αὐτοῖς μαντείαν περὶ τοῦ λοιμοῦ, Φάτιν Διὸς καλεῖ. ἠδυσπῆ δὲ ταύτην ἀνέμασεν, ὡς συντελοῦντα αὐτοῖς φέρουσαν. πολύχρυσον δὲ τὴν Πυθῶνα καλεῖ, διὰ τὸ ἐκ πλίνθων χρυσῶν δεδερμῆσθαι τὸ Ἀπόλλωνος μαντεῖον, ὡς χιλίας αὐτῷ Κρείστος πέπομφεν, ἢ διὰ τὴν τῶν ἀναθημάτων πολυτέλειαν. τὸ δὲ ΤΙΣ ἀντὶ τοῦ ποδαπή· ταχέως ποιήσουσα ἀπαλλαγὴν τοῦ λοιμοῦ, ἢ μετὰ πολὺν χρόνον; τὸ δ' ἘΚΤΕΤΑΜΑΙ, ἀντὶ τοῦ ἐκπέπληγμαί, παρ' ὅσον οἱ ἐκπλαγέντες ἐκτασιν σώματος καὶ ἀκινήσιαν, ἐν ὅσῳ χρόνῳ ἐκπλήττονται, πάσχουσι. τὸ δὲ ἌΜΦΙ ΣΟΪ [πρὸς τὸ ΠΑΛΛΩΝ

M

ἔχει

ἔχει τὴν δύναμιν, οὐ πρὸς τὸ ἄζομένον, οὕτως ἐκτέταμαι καὶ ἐκπεπληγμαι, πάλλων καὶ κινῶν ἀμφὶ σοί, ὦ Δῆλιε ἡἷε Παιῖαν, τὴν Φρέν' ἐν δείματι Φεβεράν, ἀζόμενος καὶ σεβόμενός σε, τούτεστιν, ἐκπλήττομαι τῇ σῇ μαντεία, καὶ μετὰ φόβου πρὸς σὲ τείνω τὸν νοῦν μου, δέσμενος ἀπαλλάξαι με τοῦ λοιμοῦ. εἶπέ μοι, ὦ ἄμβροτε καὶ θεία Φάτις καὶ μαντεία, τέκνον τῆς χρυσείας καὶ λαμπρᾶς ἐλπίδος, τί χρέος καὶ χρεῖαν ἐξανύσεις καὶ τελέσεις ἐμοί· καὶ γὰρ χρεῖα πολλή ἦν τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ λοιμοῦ ἢ νέον, ἢ ἐν περιτελλομέναις καὶ ἐπελθούσαις ὥραις, τούτεστι, νῦν παύσεις τὸν λοιμόν, ἢ ὕστερον. δέον δ' εἰπεῖν νῦν, ΝΕΪΟΝ εἶπε πρὸς τὸ ΧΡΕΪΟΣ. ἐλπίδος δὲ τέκνον τὴν μαντείαν καλεῖ, διότι πρῶτον ἐλπίζουσιν οἱ ἄνθρωποι εἰς Ἀπόλλωνα, ὡς Φράσεις τί δεῖ ποιεῖν, εἶτα τὰς μαντείας δέχονται. κεκλωμένος καὶ ἐπικαλούμενος πρῶτά σε, ὦ θεα Λθηνᾶ θυγάτηρ τοῦ Διός, (τὸ δὲ ΚΕΚΛΟΜΕΝΟΣ πρὸς τὸ ΠΑΛΛΩΝ καὶ τὸ ἄζομένον ἐστὶ, διὰ μέσου θηθέντος τοῦ ΤΙ ΜΟΙ ἢ ΝΕΪΟΝ μέχρι τοῦ ΦΑΜΑ. οἱ πολλοὶ δ' ἀγνοοῦντες ΚΕΚΛΟΜΕΝΩ, πρὸς τὸ ΤΙ ΜΟΙ γραφουσι.) καὶ τὴν σὴν ἀδελφὴν Ἀρτεμίν' ἐκ Διός γὰρ καὶ αὐτὴ ὡς σύ' τὸν γαϊάσχον καὶ τὴν συνέχουσαν τήνδε τὴν γῆν, ἥτις θάσσει καὶ κάθηται εὐκλεᾶ καὶ ἐνδοξὸν θρόνον κυκλόεντ' ἀγορᾶς, τούτεστιν, ἢ τις ἐν ἀγορᾷ ναὸν ἔχει κυκλοτερεῆ καὶ ἐκηβόλον καὶ τοξικὸν Φοῖβον, κεκλωμένος ἀπὸ κοινοῦ. νοεῖται δὲ τὸ ἈΔΕΛΦΕᾶΝ καὶ πρὸς τὸν

τὸν Ἀπόλλωνα, εἰ καὶ πρὸ τοῦ εἰπεῖν ἐκείνον, αὐτὴν παρέδθηκεν. Τ.]

156. Ἡ ΠΕΡΙΤΕΛΛΟΜΕΝΑΙΣ ὨΡΑΙΣ. εἰς τὸν ἐξῆς χρόνον προϊούσης τῆς ὥρας. ὁ δὲ νοῦς· τί μοι ἢ νῦν, ἢ μετὰ χρόνον ἀνύσεις. ἘΛΠΙΔΟΣ, ἌΜΒΡΟΤΕ ΦΑΜΑ. καλῶς, παρ' ὅσον ἐν ἐλπίδι τιμὴ γινόμενοι εἰ ἄνθρωποι οὕτω φημίζουσι πρὸς τὸ λόγιον. παρ' ὅσον ὑπὸ ἐλπίδος καὶ χρησμούς αἰτοῦσιν ἀπὸ τῶν θεῶν. ⁴⁾

[156. ΠΕΡΙΤΕΛΛΟΜΕΝΑΙΣ. κατὰ τὰς περιτελλομένας ὥρας, τὰς κατὰ κύκλον ἐπιούσας.

158. ἌΜΒΡΟΤΕ. ἀθάνατε, ἀδιάπτωτε. τὸν χρησμὸν λέγει.]

159. ΘΥΓΑΤΕΡ ΔΙΟΣ. μεταβαίνει λόγον εἰς τὸ ἐπικαλεῖσθαι τινὰς τῶν θεῶν. ⁵⁾ ΠΡΩΤΑ ΣΕ. γράφεται ΠΡΩΤΑΝ ΓΕ ΓΑΙΑΪΟΧΟΝ ΤΕ. ἐπειδὴ ἡ αὐτὴ ἐστὶ τῇ Ἐκάτῃ, ἢ δὲ θεὸς αὐτῇ ἐν ταῖς ἀγοραῖς εἰλεῖται· ἢ ἀντὶ τοῦ, τὴν παλιούχον, ὥστε τὴν γῆν ἀντὶ τῆς πόλεως εἰληφεν. ΕΥΚΛΕΪΑ ΘΑΪΣΣΕΙ. Εὐκλεῖα

M 2

Αρτε-

d) Brunck. sic: ΦΑΜΑ. οὕτω φημίζουσι πρὸς τὸ λόγιον. καλῶς, παρ' ὅσον ἐν ἐλπίδι τιμὴ γινόμενοι εἰ ἄνθρωποι χρησμοὺς αἰτοῦσι ἀπὸ τῶν θεῶν.

e) μεταβαίνει — θεῶν omiffis vocibus ΘΥΓΑΤΕΡ ΔΙΟΣ ποῖτ ΠΡΩΤΑΝ ΓΕ ποῖuit.

Αρτεμις. οὕτως παρὰ Βοιωτοῖς τιμᾶται. ΚΑΙ ΦΟΪΒΟΝ. τάχα μὲν διὰ τὸ ἐπὶ λοιμῶν τὴν εὐχὴν γενέσθαι, ὡν ¹⁾ αἴτιος εἶναι δοκεῖ. τάχα δὲ διὰ τὴν μαντείαν.

[159. ΚΕΚΛΟΜΕΝΩΙ. ἐπικαλουμένα. ἢ μετοχὴ δοτική ἀντὶ ῥήματος. β) ἔχουσι δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ Ομήρου.

161. ΑΡΤΕΜΙΝ. ἢ αὐτὴ ἐστὶν ἢ Ἀρτεμις τῆ Ἐκάτῃ, ἣτις ἐτιμᾶτο ἐν ταῖς τριέσοις.

162. ΦΟΪΒΟΝ. καὶ τὸν Απόλλωνα, τὸν μακρόθεν πέμποντα τὰ βέλη.

163. ΑΛΕΞΙΜΟΡΟΙ. ἀποδιώκοντες τὴν μοῖραν, ἤγουν τὴν δυστυχίαν.]

[163. ὦ Ἀθηναῖ καὶ Ἀρτεμι καὶ Ἀπολλον προσφώνητέ μοι ΤΡΙΣΣΟΙ ἈΛΕΞΙΜΟΡΟΙ καὶ βοηθοί, εἰ καὶ ποτε φλόγα πῆματος ἠύσατε καὶ ἐτελέσατε τῆ πόλει ἐκτοπίαν καὶ πορβωτάτην, τῆς πρότερον ^{h)} αἴτης καὶ βλάβης ὀρνυμένης καὶ κινυμένης ὙΠΕΡ, ἤγουν ὑπεράνω, τῆς πόλεως, ἔλθετε καὶ νῦν, ὦ πόποι καὶ θεοί, εἰς βοήθειαν. ἢ πρὸς τὸ ΝΥΝ στικτέον, τὸ δὲ Ω ΠΟΠΟΙ ἀντὶ τοῦ Φεῦ. νόει δὲ καὶ τὸ ΠΡΟΤΕΡΑΣ ὍΑΤΑΣ ὈΡΝΥΜΕΝΑΣ αἰτιατικῶς, οὕτως φλόγα

f) οὐ Brunck.

g) ἐπιῤῥήματος edd. Iohnf. et Vauvill.

h) πῆματος πρότερον edd. antiqq.

φλόγα πῆματος, λέγω προτέρας αἴτας ὀρνυμένας. καλῶς δὲ εἶπε τὸ ΦΛΟΓΑ. τὰ γὰρ πῆματα δίκην φλογός, εἰς οὓς ἐπέλθη καθίσταται. φέρω γὰρ πῆματ' ἀνάριθμα καὶ πολλά· νοσεῖ δὲ ὁ πρόπας καὶ ὅλος στόλος ἐμοί, ἤγουν ὁ βίος καὶ ἡ ζωὴ μου μετὰ φορᾶς διέρχεται πάσης. στόλον γὰρ ἐνταῦθα καλεῖ, τὴν ἐν τῷ βίῳ πορείαν καὶ διαίταν. οὐδ' ἐνὶ καὶ ὑπάρχει ἐγχος καὶ δύναμις φροντίδος, ἐν ᾧ ἐγχει ἀλέζεται καὶ βοηθήσει τις ἑαυτῷ, τούτεστιν, εἰς τοσοῦτον ἀπορίας τὰ παρόντα ἡμῖν ἐλήλυθε πράγματα, ὥστε φροντίδα καὶ μηχανὴν ἦντινα οὐκ ἐστὶ πορίσασθαι πρὸς ἀπαλλαγὴν. οὔτε γὰρ αὐξεται καὶ ἀναφύεται ἐκγονα κλυτὰς χθονός, τούτεστιν, οὔτε ἡ γῆ ἀναδίδωσι σπέρματα καὶ τὴν ἀλλὴν πύαν, ὅπερ ἐνδοξοῦ γῆς ἐστίν· οὔτε αἱ γυναῖκες ἀνέχουσι καὶ ἀναφέρουσι καὶ ἐλευθεροῦνται τῶν ἰηῶν καὶ θρηνητικῶν καμάτων καὶ πόνων ἐν τοκοῖς καὶ ἐν γενέσεσι, τούτεστιν, οὔτε αἱ γυναῖκες δύνανται τίκτειν καὶ εἰς φῶς ἄγειν τὰ ἐμβρυα, φθειρόμενα ἐντὸς ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ, καὶ πρὸ τοῦ καιροῦ ἐξίοντα. ἄλλον ὁ ἀνδραπὸν σὺν ἀλλῶ ἀνδράσιν ἴδοις ἀν ὀρμενον, ἐλλιμενίζοντα καὶ φερόμενον πρὸς τὴν ἀκτὴν τοῦ ἑσπέρου καὶ σκοτεινοῦ θεοῦ, ἦτοι τοῦ Αἰδοῦ, κρεῖσσον καὶ κάλλιον ἀμαιμακέτου πυρός, ἤγουν ταχυτέρον τοῦ τῆς ἀστραπῆς πυρός, ἅπερ καὶ αἶτε καὶ καθὰ εὐπτερον ὀρνυ. ταῦτα δὲ λέγει, ἵνα δηλώσῃ τὸ ταῖχος τῶν συμβαινόντων τότε θανάτων, ὡν ἀνάξυθμος ¹⁾

καὶ

i) ἀνάξυθμος edd. antiqq.

καὶ ἀσύντακτος ἢ πόλις ὄλλυται. διὰ τούτων γὰρ συνίσταται. Τ.]

164. ΚΑΙ ΠΡΟΤΕΡΑΣ ἌΤΑΣ. τῆς ἀπὸ τῆς Σφριγγός. τὸ δὲ ἠΝΥΨΑΤΕ, ἀντὶ τοῦ ἐφθείρατε. καὶ Ὀμηρος (Ιλ. Λ. 365.)

Ἡ θὴν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολή-
σας.

ἘΚΤΟΠΪΑΝ. ξένην καὶ ἀλλόκοτον. ἢ ἠνύσα-
τε αὐτὴν ἐκτοπίαν γενέσθαι, ὃ ἐστὶν ἐκτός, καὶ
ἀπὸ τῶν τόπων τῆς πόλεως. ΦΛΟΓΑ ΠΗ-
ΜΑΤΟΣ: παριφραστικῶς τὴν πημονὴν τὴν διά-
πυρον.

[164. ὙΠΕΡ ὈΡΝΥΜΕΝΑΣ ΠΟ-
ΛΕΙ. ἢ ὑπὲρ ἀντὶ τῆς ἐπί, ἦγουν κινουμένης κα-
τὰ τῆς πόλεως.

166. ἠΝΥΨΑΤ' ἘΚΤΟΠΪΑΝ. ἦγουν
ἐποίησατε ἐκτετοπισμένην, τουτέστι ἐξέτοπίσατε,
υπερόριον ἐποίησατε.

167. ΠΟΠΟΙ. πόπος παρὰ τοῖς Ἑλλη-
σιν, ὃ θεός.]

168. ΠΡΟΨΑΣ ΣΤΌΔΟΣ. ἢ πᾶσα
δύναμις, ὃ πᾶς λαός. κ) ΦΡΟΝΤΪΔΟΣ
ἘΓΧΟΣ. ἀλληγορικῶς ἢ βοήθεια, παρὰ τὸ
ἐχέσθαι. οἶον, οὐκ ἔνεστι τῷ γῶ τῆς φροντίδος
ἐγχος.

κ) λέως Brunck.

ἐγχος. τούτο δὲ, οἶον τὸ διὰ τῆς βουλῆς καὶ
προμηθείας γιγνόμενον ἀλέχημα καὶ ἀμυντήριον.

171. ἘΚΓΟΝΑ ΧΘΟΝΟΣ. ἢ τὰ δέν-
δρα, ἢ τοὺς παιδάς φησιν. ΟΥΤΕ ΤΟΚΟΙ-
ΣΙΝ. αἱ τε γυναῖκες τῶν καμάτων ἐν τοῖς τόκοις
οὐκ ἀνέχουσι, τουτέστιν εὐ περιγιγνόνται τῶν πό-
νων. τὸ δὲ ἌΝΕΧΟΥΣΙ, ἦτοι ἐλευθεροῦνται,
καὶ ἀνω ἑαυτὰς ἐχουσιν, ἢ ἀγουσιν, ἐκ μεταφρ-
αῖς τῶν ἀνω νεύοντων μόγις ἐν τῷ νήχεσθαι.
ἸΗΪΩΝ. ἦτοι τῶν μετ' εὐχῆς γιγνομένων, ἢ
τῶν λοιμικῶν. Ἰήϊος γὰρ ὁ Ἀπόλλων, εἰς ὃν ἡ
ἀγνεία τῶν λοιμῶν ἀναφέρεται. ἢ ὅτι ἐπίφθεγμα
κοινόν ἐστι καὶ Ἀρτέμιδος· αἱ δὲ γυναῖκες ἐν ταῖς
ἀνάγκαις τὰς τοιαύτας ἀφιάσι φανείας. οἱ δὲ
ἀκούουσι, τῶν θρηνητικῶν.

[171. ἘΚΓΟΝΑ. ἦγουν σῖτοι καὶ τὰ ἄλ-
λα γεννήματα, οἱ κάρποι.]

174. ἌΝΕΧΟΥΣΙ. ἀνεσιν ἐχουσιν, ἀνα-
παύονται.]

175. ἘΣΠΕΡΟΤ ΘΕΟΥ. τοῦ Αἰδου. λ)
ἌΛΛΟΝ Δ' ἌΝ ἌΛΛΩ. ἄλλον ἐπ' ἄλλω
ἴδοις μ) ἀποθνήσκοντα, ὡς ὀρνίθες ἐν τῇ πτήσει
ἄλλος ἐπ' ἄλλω πέτεται. ΚΡΕΪΣΣΟΝ
ἌΜΑΙΜΑΚΕ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ. ἢ οἶον ὀξυ-
τέρους πυρὸς εἰς τὸ σπεύδειν εἰς Αἶδον· ἢ κρείσσον
πυρὸς,

λ) ΕΣΠΕΡΟΤ — Αἰδου post τοῦ πάθους posuit Brunck.

μ) ἴδοις ἂν Brunck.

πυρός, ὡς μὴ καταλαμβάνειν τὸ πῦρ τὸ τῶν ἀπο-
θνησκόντων πλήθος καὶ καίειν. καὶ γὰρ ὑπερβο-
λή καὶ ἐπίτασις τοῦ πάθους.

[176. ΕΥΨΤΕΡΟΝ. καλῶς ἔχοντα ἔνε-
κα τῆς πτήσεως, ἦγουν ὠκύπτερον.

177. ΚΡΕΪΣΣΟΝ ἈΜΑΙΜΑΚΕΪΤΟΤ
ΠΥΡΟΣ. ευτονώτερον τῆς περισσῶς μεγάλης
Φλογός, καὶ πρὸς ἣν οὐκ ἔστι μῆκος παραβαλεῖν.
ὍΡΜΕΝΟΝ. κινούμενον πρὸς τὴν παραλίαν
τοῦ ἑσπέρου θεοῦ, ἦγουν σκοτεινοῦ, περιφραστι-
κῶς δὲ τοῦ Λιδου, πρὸς ὃν ἔλεγεν διὰ τῆς Λχε-
ρουσίας λίμνης κατάγεσθαι τὰς ψυχάς.]

180. ΝΗΛΕΪΑ Δ' Ἀ ΓΕΝΕΪΘΛΑ. νη-
λέα τὰ μὴ τυχόντα ἐλέους. τὸ αὐτὸ δὲ ἔστι, τῶ
ἀνοίκτους. η) οὐκ ἠλέουσι δὲ ἀλλήλους, ἴσως ὑπὸ
τῆς συνηθείας τοῦ κακοῦ, ἢ ὑπὸ φόβου καὶ προσ-
δοκίας τῶν ὁμοίων. ἈΚΤΑΝ ΠΑΡΑΒΩΜΙΟΝ.
ἀντὶ τοῦ παραχάριον, ὅπου αἱ βωμαὶ τῶν ναῶν ο)
εἰσὶν. ἐκ τούτου δῆλον ὅτι καὶ τέλειοι ἀπέθνη-
σκον. ρ)

[180. ΠΡΟΣ ΠΕΔΩ. παρὰ τῆ γῆ τῆ
θανατηρᾶ, τῆ φθοροποιῶ, ὅτι ἀπο τῆς γῆς με-
ταλαμβάνουσι τῆς λοιμικῆς νόσου τὰ ζῶα.

182.

η) τῶ ἀΝΟΙΚΤΩΣ. Brünck.

ο) νεῶν Brunck.

ρ) ἐκ — ἐπέθνησκον. Haec verba, praefixo EN Δ' ΑΛΟ-
ΧΟΙ, paullo superius poit ἑμοίων profuit Brünck.

182. ἈΝΟΙΚΤΩΣ. μὴ φροντισμένη ὑπό-
τινος ἐλευθερωθῆναι. ἀνηλεῶς.

183. ἘΠΙ ΜΑΤΕΡΕΣ. ἦγουν ἐπὶ τού-
τοις δὲ αἱ ἀλοχοί, κεύνται δηλονότι, καὶ πολιαὶ
μητέρες, ἦγουν πεπολιωμένοι γραῖαι. ἐπίπαππος,
ὁ ἐπὶ τῶ πάππῳ πάππος. οὕτω καὶ ἐπιμήτης,
ἢ μάρμη.

184. ἈΚΤΑΝ ΠΑΡΑΒΩΜΙΟΝ. τὴν
παρὰ τοῖς βωμαῖς ἐξοχήν. ἈΛΛΟΘΕΝ ἈΛ-
ΛΑΙ. ἦγουν ἀπ' ἄλλου μέρους ἀλλὰ κείμε-
ναι.

186. ἸΚΤΗΡΕΣ. ἰκέτιδες ἐπιστοναχοῦσι
ἐνεκα τῶν χαλεπῶν πόνων.]

[180. κείται δὲ πρὸς πέδῳ θανατηφόρῳ
ἀνοίκτως ΝΗΛΕΪΑ καὶ ἀνηλεῶς γενεθλα. του-
τέστιν, ἐκπίπτουσι τῶν γαστέρων τῶν γυναικῶν
τὰ ἔμβρυα, πρὶν ἢ τυχεῖν τοῦ προσήκοντος τῶ
τοκετῶ καιροῦ, ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ φθειρόμενα. ἐν
δὲ τούτοις τοῖς αἰσῶσι γεννήμασι αἱ ἀλοχοί, καὶ
αἱ μητέρες αὐτῶν συν ταύταις, (τοῦτο γὰρ ἔστι
τὸ καὶ αἱ πολιαὶ μητέρες αὐτῶν.) ἐπιστοναχοῦσι
καὶ θρηνοῦσιν, ἀλλοθεν ἀλλὰ παρὰ τὴν βώμιον
αὐτήν, ἦγουν παρὰ τοῖς ναοῖς ἐν θυσίαις, ἰκτῆ-
ρες καὶ παρακλήτορες τῶν λυγρῶν πόνων. του-
τέστιν, αἱ μὲν ἀλοχοί διὰ τὰ αἴμα γεννήματα
ἰκετεύουσαι, δι' αὐτὰς δὲ, αἱ μητέρες αὐτῶν. κα-
λῶς δὲ εἶπε τὸ ΒΩΜΙΟΝ ἈΚΤΑΝ. ὡς περ
γὰρ τοῖς ἐν θαλάσῃ κινδυνεύουσιν αἱ ἀκταὶ σω-
τήριον,

τήριον, οὕτω καὶ αὐταῖς οἱ βαμοί. ἐνταῦθα γὰρ
 θυσοῦσαι, ἀπαλλαγῆναι εὐχονται. παῖαν δέ, ὅς
 ἐστὶν ὕμιος εἰς Ἀπόλλωνα, ἐπ' ἀφέσει λοιμοῦ
 ἀδόμενος, λάμπει καὶ διὰ πυρσοῦ εἰς ὕψος αἰρε-
 ται ἕξ ἡμῶν· καὶ γῆρας καὶ βοή στονοῦσσα καὶ
 θρηνητικὴ ὄμαυλος καὶ συμμιγῆς καὶ ὀμόθρους,
 ὑπὲρ ἄν καὶ ὠντινων, τοῦ παιανος καὶ βεῆς, ᾧ
 χρυσία θυγατερ Διὸς Ἀθηνᾶς εὐῶπα καὶ εὐόφθαλ-
 μος πέμψον ἡμῖν ἀλκὴν καὶ βοήθειαν, καὶ τὸν
 μαλερὸν καὶ καυστικὸν Ἀρεά, ἤγουν τὸν λοιμόν,
 (εἰκότως δὲ τὸν λοιμόν Ἀρεὶ παρεικάζει, ὡς φθο-
 ρᾶς αἴτιον, ὡς περ ἐκεῖνος.) ὅς νῦν φλέγει καὶ
 καίει με ἀχάλκος ἀσπίδων, ἤγουν δίχα ξιφῶν καὶ
 ἀσπίδων· τούτοις γὰρ ἐπέρχεται Ἀρης· φλέγει με
 ἀντιαζων καὶ ἐμπίπτων, περιβόητος καὶ μέγας
 καὶ σφοδρός. περιβόητον ἔξ τούτων καλεῖ, διὰ τὸ
 καὶ ἐν ταύτῳ πολλὰς γενέσθαι, ὡς περ ἐν πολε-
 μοῖς, βόας· δὲς νωτίσαι καὶ παλινδρομήσαι, καὶ
 ποιήσασθαι δράμημα καὶ πορείαν παλίσυτον καὶ
 ὀπισθόρμητον, ΠΛΆΤΡΑΣ ἘΠΟΤΡΟΝ, ἤγουν
 ἀπὸ τῶν ὄρων ἐλθόντα τῆς πατρίδος, ἢ ἘΠΟΥ-
 ΤΡΟΝ, ἤγουν ἐπουρέσαντα καὶ ὀρμήσαντα εἴτ' εἰς τὸν
 μέγαν θάλαμον καὶ οἶκον τῆς Ἀμφιτρίτης, ἤγουν
 τὸν ὠκεανόν, εἴτ' εἰς τὸν Θρηϊκίον κλύδωνα, τὸν
 ἀπόξενον ὄρμον. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ
 Εὐξείνου ὁ Θρακικὸς ἐστὶ βόσπορος· καλεῖται δ'
 Εὐξείνος κατ' εὐφρημισμὸν. δηλοῖ δὲ καὶ οὗτος,
 ἘΠΟΞΕΝΟΝ ὈΡΜΟΝ εἰπῶν. πολλῶν γὰρ
 φθορῶν τῶς ἐκπλέουσιν αἴτιος. φησὶ δὲ καὶ Λί-
 σχυλος· (Προμ. 733.)

ἐχθρο-

ἐχθροῦς ναύτησι μητρικὰ νεῶν.

εἰάν τι γὰρ κακὸν ἀφῆ ἢ νύξ ἐν τῷ τέλει, τούτ
 ἐφ' ἡμέραν ἐρχεται. τὸν καὶ ὄντινα λοιμόν φθί-
 σου καὶ ἀφάνισον ὑπὸ τῷ σῶ κεραυνῷ, ᾧ Ζεὺ ὁ
 νέμων καὶ ἀρχῶν καὶ διεξάγων ἐν κρατεί καὶ ἐξου-
 σία τῶν πυρφόρων καὶ καυστικῶν ἀστραπῶν. Τ.]

187. ΠΑΙΑΝ ΔΕ ΛΑΜΠΕΙ. ἀντὶ
 τοῦ ἀκμάζει λαμπρῶς τῇ φωνῇ. λεγεται 1)
 πρὸς ἀποτροπὴν τῶν κακῶν. ὈΜΑΥΛΟΣ. ὀμό-
 θρους, ὀμοφωνος. τούτο δὲ ὀμοιον ἐστὶ τῷ, ὀμου
 τε παιανῶν τε καὶ στεναγμάτων. 1)

[187. ΠΑΙΑΝ ΔΕ. ὁ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα
 ὕμνος περιφανῶς ὑμνεῖται. ἐπαιάνιζον οἱ μὴ πα-
 θόντες, ἐστέναζον οἱ παθόντες. ὈΜΑΥΛΟΣ.
 ἄμα ὑπὸ πάντων ἀδομένη. συναυλος, σύμφωνος,
 ἐστὶ δηλονότι.]

189. ὩΝ ὙΠΕΡ Ὡ ΧΡΥΣΕ΄Α ΘΥ-
 ΓΑΤΕΡ. πρὸς τὴν Φήμην πάλιν φησὶ τῆς μαν-
 τείας. ἐλπίζουσι γὰρ ἐπὶ τινὶ ἀγαθῷ τὸ μάντευ-
 μα ἀποβῆναι. ΧΡΥΣΕ΄Α δέ, τιμία. φασὶ γὰρ
 οὕτως τιμασθαι χρυσὴν. ἘΡΕΑ ΤΕ ΤΟΝ
 ΜΑΛΕΡΟΝ. ἀντὶ τοῦ, τὸν καταμαραίνοντα.
 τᾶπτε δὲ τούτο ἐπὶ τοῦ λοιμοῦ, τοῦ δικην ἀναι-
 ρούντος

1) φωνῇ. ΠΑΙΑΝ ΔΕ λέγεται Brunck.

1) ΟΜΑΥΛΟΣ — στεναγμάτων. Alieno loco positum hoc
 Scholion paullo inferius exhibuit Brunck.

ροῦντος πολέμου. ^{ς)} ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ΠΕΨΦΟΝ.

[190. ΕΥΩΠΑ. ὄξυ ὄρωσα καὶ καθαρὸν. ^{ι)} πρὸς μὲν τὸ ἌΡΕΑ, τὸ ἈΧΑΛΚΟΣ· πρὸς δὲ τὸ ΜΑΛΕΡΟΝ, τὸ ΦΛΕΓΕΙ.]

192. ὍΣ ΝΥΝ ἈΧΑΛΚΟΣ Ἀσπίδων. σὺ χρώμενος ὄπλοις φλέγει ἡμᾶς. ΠΕΡΙΒΟΗΤΟΣ δέ, περὶ ὃν ἕκαστος βεῶ μετὰ βοῆς ^{υ)} καὶ οἰμωγῆς ἐπιών. ὡς ἐπὶ πολέμου πάλιν. ΝΩΤΙΣΑΙ. ἀπελάσαι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰ νῶτα διδόντων ἐν ταῖς φυγαῖς. ἢ οὕτως πέμψον ἀλκήν, ὥστε παλινόρμητον αὐτὸν γενέσθαι, τὰ νῶτα δόντα τῇ πόλει. ^{ξ)}

[194. ΝΩΤΙΣΑΙ. λείπει τὸ δός.]

194. ΠΑΤΡΑΣ ἘΠΟΤΡΟΝ. ἦτοι ἐπ' οὐρον, ὃ ἐστὶν εἰς ἄνεμον. Ομηρος· (Ιλ. Ζ. 347.) εἰς ὄρος ^{υ)} ἢ εἰς κύμα. ἢ ἀπορον, ^{ζ)} ἀπὸ τῶν ὄρων τῆς πόλεως. Εἴτ' ἔς μέγαν Θάλαμον. κατὰ τοῦ βυθοῦ. τοῦτο γάρ ἐστι

θάλα-

ς) πολέμου ἠναιροῦντος Brunck.

ι) εὐώπις post καθαρὸν additur in edd. Iohnf. et Vauvill.

υ) βεῶ ἢ μετὰ βοῆς Brunck.

ξ) ΝΩΤΙΣΑΙ — πόλει. Haec in ed. Romana post sequens Scholion exhibentur.

υ) ὄρος Brunck.

ζ) ἢ ΑΠΟΤΡΟΝ Brunck.

θάλαμος Ἀμφιτρίτης. ἤγουν ἐνθα αἱ Συμπληγάδες πέτραι εἰσίν. Εἴτ' ἔς τὸν ἈΠΟΞΕΝΟΝ. ^{α)} ἴσως ^{β)} τὸν Ἀλμυδησσὸν Φησι, περὶ ὃν ἱστορεῖται πολλά ναυάγια γίγνεσθαι. ὥστε μὴ μόνον ἐξ ἀπάσης γῆς ἐξεληλάσθαι, ἀλλὰ μὴδὲ ἐν κοινῇ θαλάσῃ εἶναι. ἈΠΟΞΕΝΟΝ δέ, δυσχείμερον.

[197. ἔς τὸν ἈΠΟΞΕΝΟΝ. εἴτε εἰς τὸν ἀνεπιτήθειον τοῖς ἕνοις εἰς ἐλλιμένισιν, τὸν ταραχῶδη πόντον τὸν Θρακίον, ἤγουν τὸν Εὐξείνον πόντον.]

199. ΤΕΛΕΙΓΑΡ Εἴ τι ΝΥΞ ἈΦῆ. ἀντὶ τοῦ, εἴ τι ἢ νύξ ἀγαθὸν καταλείπεται, τοῦτο ἐν ἡμέρᾳ ἀναιρεῖται. βούλεται δὲ λέγειν, ὅτι τὰ κακὰ ἀδιαλείπτου ἔχει. εἴ γάρ τι ἢ νύξ ἀφῆ ἐπὶ τῷ αὐτῆς τέλει ἀβλαβές, μὴ φθάσασα αὐτὸ ἀπολέσαι, τοῦτο μετ' ἡμέραν ἀνήσπασται.

201. ΤΟΝ Ὡ ΠΥΡΦΟΡΩΝ. τὸν ἀντὶ τοῦ ὄν. τὸν μαραντικὸν Ἄρεα κεραυνῶσον, ὦ Ζεῦ.

[201. ΤΟΝ Ὡ ΠΥΡΦΟΡΩΝ. ὦ νέμων, ἤγουν δικίων, τὰ κράτη τῶν πυρφόρων ἀστραπῶν. ἢ οὕτως ὦ νέμων τῷ κράτει τῷ σῶ καὶ διὰ τῆς σῆς ἰσχύος τὴν πυρφόρον ἀστραπὴν.

202.

α) Εἴτ' ἔς τὸν ΑΠΟΞΕΝΟΝ paullo superius post Ἀμφιτρίτης posuit Brunck.

β) ἴσως δὲ Brunck.

202. ὙΠΟ΄ ΣΩΓ΄ ΦΘΊΣΟΝ. *Φθίσον*
ὑποθεῖς τῷ σῶ κεραυνῷ, ἤγουν κεραύνωσον αὐτοί
κατ' αὐτοῦ βαλὼν κεραυνὸν τὸν σόν.]

203. ΛΥΚΕΊ ἌΝΑΞ. Βουλοίμην δὲ καὶ
τὰ σά βέλη, ὦ Ἀπολλόν, τὰ ἀδάμαστα κατα-
μερίζεσθαι εἰς αὐτόν, καὶ τὰς λαμπάδας Ἀρτέμι-
δος ἘΝΔΑΤΕΊ ΣΘΑΙ, ἐν μερισμῷ δίδοσθαι,
καὶ διατρίβειν μετῆται δὲ ἀπὸ τῶν διανεμομέ-
νων. ΤΟΝ ΧΡΥΣΟΜΙΤΡΑΝ. τὸν Θηβαῖον
Διόνυσον, τὸν ταῖς Βάκχαις συνοικούντα. ΜΟ-
ΝΟ΄ΣΤΟΛΟΝ. γράφεται ὈΜΟ΄ΣΤΟΛΟΝ.

[204. ΧΡΥΣΟΣΤΡΟ΄ΦΩΝ. ἀπὸ τοῦ τό-
ξου, τοῦ χρυσοῦν νεύραν ἔχοντος.

205. ἘΝΔΑΤΕΊ ΣΘΑΙ. ἐνδιατρίβειν,
ἐνδαιτυῶσθαι, μερίζεσθαι, διαδίδοσθαι. ἌΡΩ-
ΓΑ΄. προϊστάμενα.

210. ἘΠΩ΄ΝΥΜΟΝ. τὸν ἐπὶ τῷ ὀνόμα-
τι τῶν Θηβαίων καλούμενον.

212. ὈΜΟ΄ΣΤΟΛΟΝ. τὸν συνόμιλον,
τὸν συμπορευόμενον ταῖς Μαινάσιν, διότι ἔχει λαμ-
πρῶν ὄψιν.]

[203. ΛΥΚΕΊ ἌΝΑΞ. θίλομι' ἀν ἔνδα-
τεῖσθαι καὶ ὀρμαῖσθαι κατὰ τοῦ λοιμοῦ ἀπὸ τῶν
χρυσοστρόφων ἀγκυλῶν καὶ τόξων καὶ τὰ σά
ἀδάμαστα καὶ αἰδία βέλη, προσταθέντα ἀρωγῆ,
τουτέστι πρὸς αὐτὸν πεμφθέντα εἰς ἐμὴν βοή-
θειαν, καὶ τὰς πυρφόρους καὶ καυστικὰς αἰγλάς
τῆς Ἀρτέμιδος, ἤτοι τὰ βέλη, σὺν αἷς διαίτασι
καὶ

καὶ διέρχεται τὰ ὄρη Λυκεία, ἤγουν ἐνθα οἱ λυ-
κοὶ διατρίβουσι κυνηγετικῇ γὰρ ἡ θεός. καὶ κι-
κλήσκω καὶ ἐπικαλοῦμαι τὸν Βάκχον καὶ Διόνυ-
σον τὸν ἐπώνυμον τῆσδε τῆς γῆς, τὸν εὖιον, τὸν
χρυσομίτραν καὶ τὴν χρυσοῦν περιμεφαλαίαν ἔχον-
τα, τὸν οἴνοπα καὶ τὸν κομαστικόν, τὸν μοῖοστο-
λον, τὸν μόνον μετὰ τῶν μαινάδων πορευόμενον,
πελασθῆναι καὶ πλησιάσαι φλογόντα καὶ καίον-
τα ἐν πεύκῃ καὶ ἐν λαμπάδι ἀγλαῶπι καὶ καυ-
στικῇ, ἐπὶ τὸν θεόν, ἤγουν τὸν λοιμόν, τὸν ἀπό-
τιμον ἐν θεοῖς, ἤγουν ὃν μόνον ἐκ θεῶν οὐδεὶς τῶν
θεῶν, οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων ἐτίμησε. καλῶς δὲ
εἶπε τὸ ἘΠΩ΄ΝΥΜΟΝ, ἤτοι Θηβαῖον. ἐκ
Θηβῶν γὰρ ὁ Διόνυσος. εἰκότως δὲ καὶ τὰ τῆς
Ἀρτέμιδος τόξα ΑἶΓΓΛΑΣ καλεῖ. ἀλληγορεῖται
γὰρ αὐτὴ πρὸς τὴν σελήνην. ΠΥΡΦΟΡΟΥΣ
δὲ, ἢ διὰ τὸ δίκην πρὸς τοῖς δεχομένοις τὰ βέλη
τυγχάνειν, ἢ διότι χρυσοῦ ἦν. Τ.]

214. ἘΠΊ ΤΟ΄Ν ἈΠΟ΄ΤΙΜΟΝ ΘΕΟ΄Ν.
λέγει τὸν λοιμόν, τὸν μὴ μετέχοντα τῆς τιμῆς
τῶν θεῶν. θεῶν γάρ ἐστι τὸ εὐεργετεῖν τοὺς ἀν-
θρώπους.

[214. ἘΠΊ ΤΟ΄Ν ἈΠΟ΄ΤΙΜΟΝ. ἤγουν
κατὰ τοῦ ἀτίμου ἐν θεοῖς θεοῦ, τοῦ λοιμοῦ.]

[ΜΕΤΡ. 215. ΑἶΤΕΊ Σ. Αἰ μιν οστροφι-
καὶ περίοδοι αὐταὶ στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέ-
τρων ἀκαταλήκτων σμζ' ὧν τελευτῆ, Φάσκειν ἐμ
ἤδη μαντικῇ μῆδεν φρονεῖν. ἐπὶ τῷ τέλει κορω-
νίς. Τ.]

215. ΑΙΤΕΙΣ. ὩΝ Δ' ΑΙΤΕΙΣ
 ἈΚΛΗΝ ΛΑΒΟΙΣ ἌΝ ΚΑΝΑΚΟΥΦΙ-
 ΣΙΝ ΚΑΚΩΝ. εἰν θέλῃς τὰ ἐμὰ ἐπιδέχε-
 σθαι, ἃ δὴ ἐπιξερῶ ξένος ὦν καὶ τοῦ πράγμα-
 τος καὶ τοῦ λόγου, οἷον οὐκ ἀνηκούως πρότερον πε-
 ρὶ τοῦ Φόνου τοῦ Λαίου, οὐδὲ μὴν, καθ' ὃν χρό-
 νον ἐπράχθη ὁ Φόνος, παρών. ὙΠΗΡΕΤΕΙΝ.
 ἐπαρκεῖν καὶ συμπράττειν. ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ.
 τοῦ λεχθέντος ὑπὸ Απόλλωνος. ΤΟΥ ΠΡΑ-
 ΧΘΕΝΤΟΣ. τοῦ Φόνου.

[215. ΑΙΤΕΙΣ. ἀντὶ τοῦ αἰτῆ, ἡγουν
 παρακαλεῖς. Ἄ Δ' ΑΙΤΕΙΣ. περὶ ὧν τὴν
 αἰτήσιν ποιῆ. ὙΠΗΡΕΤΕΙΝ. ὑπουργεῖν κατὰ
 τῆς νόσου.

217. ἈΝΑΚΟΥΦΙΣΙΝ. ἐλευθερίαν τοῦ
 βάρους τῶν κακῶν.

218. ΞΕΝΟΣ ΜΕΝ. οὐκ ἐνεχόμενος
 ζητεῖν τὸν λόγον τοῦτον, τὸν περὶ τοῦ Φονέως.
 οὐκ ἐνεχόμενος ζητεῖν τὸ πραχθέν. ξένος τοῦ λό-
 γου. ἐπεὶ οὐκ ἔστι μοι συγγενής· καὶ ξένος τοῦ
 πραχθέντος. οὐ γὰρ ἐγὼ πέπραχα τὸν Φόνον.]

[215. τὸ Ἄ Δ' ΑΙΤΕΙΣ πρὸς τὸ ΛΑ-
 ΒΟΙΣ συναπτέον, οὕτως ἃ δ' αἰτεῖς λάβοις ἄν,
 ἀλήκην καὶ ἀνακούφισιν τῶν κακῶν, εἰ τότε καὶ τό-
 δε ποιήσεις. τουτέστιν, ἢ σὴ ζήτησις, λέγω τὸ
 τὸν Φονέα εὐρεθῆναι, τελεσθῆσεται, εἰ ὅσα σοι
 λέγω ποιήσεις. Γ.]

219. ΟΥ' ΓΑΡ ἌΝ ΜΑΚΡΑΝ. οὐ γὰρ
 ἄν, Φησί, τοσούτου ὄντος τοῦ χρόνου τοῦ ὀ) με-
 ταξύ, ἀνεξήτουν τὸ πρᾶγμα, εἰ μὴ ἦδειν κατα-
 λειψόμενος. ἐλπίδα δὲ αὐτοῖς ὑπεβάλλει ὅτι δύ-
 ναται ἀνευρεῖν τὸν Φονέα, ἵνα προθυμότερον συλ-
 λάβωνται αὐτῶ. ΣΥΜΒΟΛΟΝ, τῆς γνώσεως.

[219. ΤΟΥ ΠΡΑΧΘΕΝΤΟΣ οὐδέτερον
 ἔστιν ἀντὶ τοῦ, τῆς πράξεως. τὸ δὲ ΟΥ' ΓΑΡ
 ἌΝ ΜΑΚΡΑΝ κατασκευὴ ἔστι πρὸς τὸ ΤΑΜ'
 ἘΑΝ ΘΕΛΗΣ ἘΠΗ ΚΛΥΩΝ ΔΕΧΕ-
 ΣΘΑΙ, καὶ τὰ ἐξῆς. οὐκ ἀληθῶς δὲ τοῦτο λέ-
 γει, ἀλλ' ἵνα ἐντεῦθεν ἀπατᾷ τὸν ποιήσαντα καὶ
 ἀκούσαντα, ὁμολογήσαι τὴν πράξιν. Γ.]

221. ΝΥΝ Δ' ὙΣΤΕΡΟΣ ΓΑΡ
 ἌΣΤΟΣ. μεταφέρει ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς πόλεσι
 ξένων τελούντων τῇ μετοικίᾳ· ἀντὶ τοῦ, πεπολι-
 τογράφηται, καὶ ἄρτι αὐτὸς ἐνμισθὴν ξένος ὦν,
 καὶ ἐβασίλευσα. Ἄλλως. ΝΥΝ Δ' ΕἰΣ
 ἌΣΤΟΥΣ ΤΕΛΩ. δοκῶν γὰρ εἶναι ξένος,
 τῆς βασιλείας τετύχηκα. ἐπεὶ οὖν, Φησί, συντε-
 λῶ εἰς τὴν πολιτείαν, καὶ μέλει μοι τῶν κοινῶν,
 ταῦτα ὑμῖν προφωῶ. μετήκται δὲ ἀπὸ τῶν συν-
 τελούντων ἐν ταῖς πόλεσι, καὶ τὴν ἰδίαν δύναμιν
 εἰς τὸ κοινὸν φερόντων.

[221. ΝΥΝ Δ' οὐχ οὕτω ποικῶ δηλονότι,
 ἀλλὰ ΠΡΟΦΩΝΩ, ἡγουν προαγγέλλω, ὑμῖν
 παῖσι

πᾶσι τοῖς Καδμείοις, ὕστερος γὰρ αὐτὸς ἀστὸς εἰς ἀστὸν τελεῶ, τὰδε. τελεῖ εἰς τοὺς Ἑλληνας, ἦγουν Ἑλλην ὑπάρχει. καὶ τελεῖ εἰς τοὺς ἀστούς, ἦτοι ἀστὸς ὑπάρχει. ὙΣΤΕΡΟΣ. δηλονότι τοῦ Φόνου. ^{d)}

223. ὍΣΤΙΣ ΠΟΘ' ὙΜΩΝ. τὸ ὅστις ποτε γενικῇ ἀεὶ συντάσσεται ὅστις τῶν ἀνθρώπων.]

[221. εὐρηται καὶ ΤΕΛΩ καὶ ΤΕΛΩΝ. καὶ τὸ μὲν τελεῶ διὰ μέσου εἰποῖς· εἰ δὲ τελεῶν γράφεις, τὸ μὲν ΝΥΝ ΔΕ οὐκ ἀποδώσεις· πρὸς δὲ τὸ ΤΕΛΩΝ ἅπαντα τὸν ἐξῆς λόγον συνάψεις. καὶ γὰρ ὁμοιον, ὡς πρώην εἶφαμεν, τῷ (Αἰ. 678.) ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως ὅτι ὅτ' ἐχθρὸς ἦμην. T.]

225. ΠΑΝΤΑ ΣΗΜΑΪΝΕΙΝ ἘΜΟΪ. τὰ πραχθέντα δηλονότι.

226. ΚΕΙ' ΜΕΝ ΦΟΒΕΪΤΑΙ. καὶ εἰ μὲν αὐτὸς εἶη πράξας, καὶ φοβεῖται λέγειν αὐτὸς καθ' αὐτοῦ, τὸν φόβον ὑπεξελών λεγέτω. οὐδὲν γὰρ δεινὸν πείσεται, εἰ μὴ ὅτι τῆσδε τῆς γῆς ἀπαλλάσσεται. εἰ δὲ ξένον τις οἶδε τὸν Φονέα, μνησάτω· καὶ εὐθὺς μὲν παρέξω κέρδος, καὶ εἰς ἀεὶ χάριν ἔξω. παντοχόθεν οὖν προτρέπεται τοὺς μνησόντας.

[226.

d) ὕστερος δέ, διότι ὡς δοκεῖ ξένος ἄν, ἐπολιτογραφήθη. ὕπερ μέλλω εἶναι. Sic Iohnf. et Vauvill.

[226. ὙΠΕΞΕΛΩΝ. ἐξελών, ἐμβαλών. ΤΟΥ ΠΙΚΛΗΜΑ. ἦγουν τὸ ἐγκλημα, ὡς ποιήσας αὐτὸς δηλονότι, τὴν κατηγορίαν. ^{e)} οὕτω καὶ ἐπικαλῶ, τὸ ἐγκαλῶ. εἰ γοῦν φοβεῖται τὸ ἐγκλημα ὡς μέγα, ἐμβαλὼν τὸν φόβον λέγει αὐτὸς καθ' αὐτοῦ, ἦγουν κατηγορεῖται αὐτοῦ. καὶ οὐ πάθοι ὁ ἄνθρωπος ἄλλο ἈΣΤΕΡΓΕΪΣ, ἦγουν βαρὺ, ἐπαχθεῖς, ἢ τὸ ἀποδημῆσαι τῆς πατρίδος εἰς ἄλλην γῆν.

230. ΤὸΝ ΑΥΤΟΧΕΙΡΑ. τὸν αὐτοῦργον τοῦ Φόνου, καταχρηστικῶς τὸν Φονέα. αὐτόχειρ δέ, ὁ οἰκείαις χερσὶ τοῦργον ποιήσας. ^{f)}

231. Ἡ ΧΑΡΙΣ. ἡ ευχαριστία. ΠΡΟΣΚΕΪΣΕΤΑΙ. πρὸς τῷ κέρδει κείσεται, ἐκείνω δηλονότι, καὶ ἡ χάρις. ^{g)}

233. τὸ ἈΠΩΪΣΗ· πρὸς τὸ ΣΙΩΠΗΣΕΣΘΕ ἀφορᾷ, καὶ φυλάττει μὲν τὸ πρόσωπον, ἐναλλάττει δὲ τὸν ἀριθμόν. ἄφειλε γὰρ πληθυντικῶς λέγεσθαι, εἶν, εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε καὶ ἀπώσεσθε τόνδε τὸν λόγον, ὃν ἐγὼ κελεύω, ἢ ἐνε-

N 2

κα

e) ὑπεξελών ἀντὶ τοῦ ἐξελών, ἐμβαλὼν τὸν φόβον δηλονότι. τὸ ἐγκλημα. ἦγουν τὸν φοβερὸν φόβον, ἵνα ἔχει ἐπὶ τῷ ἀμερτήματι, τὴν κατηγορίαν καὶ τὸ ἐγκλημα. Sic Iohnf. et Vauvill.

f) τοῦργον κρησάμενος Iohnf. et Vauvill.

g) Προκείσεται· ἐπὶ προβλήματος, ἐπὶ ὀνίων, καὶ ἐπὶ νεκρῶν. — Προκείσεται] προστεθήσεται ἐπὶ προσθήκης καὶ ἄλλο προκείσεται. Sic Iohnf. et Vauvill.

κα Φίλου δείσας τις, ἢ ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἅ μετα
ταῦτα δράσω, ταῦτα χρεῖ κλύειν ἐμοῦ.]

[231. ΚΕΡΔΟΣ ΤΕΛΩ. ἤγουν πρὸς
τῷ ἠ) χάριν αὐτῷ ἔχειν με, καὶ πλείστας ἔξει
δώρας τοῦ μηνύματος. Τ.]

234. Ἀ'Κ ΤΩ'ΝΔΕ. οἶον ἀπ' αὐτῶν ἀναγ-
κασθεῖς τῶν πραγμάτων. ΤΟΝ ἌΝΔΡ'
ἌΠΑΤΔΩ. πολὺν ἔλεον ἐργάζεται ὁ λόγος,
ὅτι κατηγορεῖ ἑαυτοῦ ἀγνοῶν. πρότερον δὲ τὰ Φι-
λάνθρωπα εἰρηκῶς, τελευταῖα ἐπήνεγκε τὰ σκλη-
ρότερα.

[239. ΧΕΡΝΙΒΑΣ ΝΕΜΕΙΝ. μήτε
καθάρσις παρέχειν αὐτῷ. ἰ) χερνίψ δέ, τὸ προ-
καθάρσιον, ὡς πού ὁ Συνέσιος (Epist. 121.) τὰς
ἐν ταῖς προτεμενίσμασι ἠ) χερνίβας. χερνίψαι,
τὸ τὰς χεῖρας ἀπονίξιν ὕδατι.

241. ΤΟ' ΠΥΘΙΚΟ'Ν. πλαγιασμός, σχῆ-
μα καινοπρεπές. τὸ κτητικὸν ἀντὶ γενικῆς, τοῦ
Πυθίου θεοῦ, τοῦ προστάξαντος ἰ) ζητεῖν τὸν
Φονέα.]

[240.

h) τὸ edd. antiq.

i) χερνίβας] θυσίαι. Iohnf. et Vauvill.

k) τὰς πρὸ τοῦ τελεσματος Iohnf. et Vauvill.

l) Καινοπρεπές. τοῦ πυθίου τὸ κτητικὸν ἀντὶ γενικῆς τῷ προστά-
ξαντι Iohnf. et Vauvill.

[240. δεόν εἰπεῖν, ὡς ὄντος μίαισμα, πρὸς τὸ
ΤΟΥΤ' Δ' ἐποίησε ΜΙΑΪΣΜΑΤΟΣ. Τ.]

243. ΤΩ'ΙΔΕ ΔΑΪΜΟΝΙ. τῷ ταῦτα
μαντευσαμένῳ Ἀπόλλωνι.

245. ΚΑΤΕΥΧΟΜΑΙ. καταρῶμαι τὸν
Φονέα ἌΜΟΙΡΟΝ, ἤτοι κακόμοισον, ἢ μηδενὸς
τῶν νενομισμένων μετελληφότα, ἀλλ' ἄταφον ἐκ-
βληθῆναι. ἀγνοῶν δὲ ἐπαρᾶται ἑαυτῷ, εἰ ζῦνοι-
δε τὸν Φονέα, διὰ καὶ περιπαθέστερος γίγνεται ὁ
λόγος.

[247. ἘΚΤΡΙΨΑΙ. κακῇ μοίρᾳ καταστρέ-
ψαι τὴν ζωὴν.

248. ἘΠΕΥΧΟΜΑΙ. ἐπὶ εὐχῆς. ἀπεύ-
χομαι δέ, τὸ ἀπαγορεύω. κατεύχομαι δέ, τὸ
καταρῶμαι. ἐστὶ δὲ καὶ ἐπὶ καλοῦ κατευχή.
Ἀριστείδης· Ὅσα δὴ γενεθλίοις θεοῖς κατηνύκται.
ἢ κατὰ ἐνταῦθα ἀργή, ἀντὶ τοῦ λίαν.

251. ὙΜΙ'Ν ΔΕ' ΤΑΥΤΑ ΠΑ'ΝΤ'
ἘΠΙΣΚΗ'ΠΤΩ. ἐνόρκως ἐντέλλομαι τὸ ἀγγεῖ-
λαι τὸν Φονέα, ἢ ἀπωθεῖσθαι τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν
θυσιῶν. πρὸς τὸ ἘΓΩ' ΜΕ'Ν ΤΟΙΟΨΔΕ Τὸ
ὙΜΙ'Ν ΔΕ'.

ΤΕΛΕΙ'Ν. τελῶ τὸ ἀργύριον· τελῶ τὴν
χάριν, ὡς ἀρίτως ἔφη· (v. 232.) τελῶ εἰς τοὺς
Ἕλληνας, ἤγουν Ἕλλην εἰμί. τελῶ καὶ τὸ πρέατ-
τω, ὃ κρεῖττον μετὰ τῆς ἐκ, ἤγουν ἐκτελῶ.]

252. ΤΟΥΘ' ΘΕΟΥΤ' ΤΕ. τοῦ Ἀπέλλωνος.

[252.

[252. ὙΠΕΡ Τ' ἘΜΑΥΤΟΥ. ὑπὲρ ἑαυτοῦ λέγει ταῦτα ἐπισκῆπτειν, ἐπεὶ εὖρημένον τοῦ Φονέως, καὶ δίκην δεδωκότος, ἀπαλλάσσεται μὲν Φροντίδος, ἀσφαλέστερον δὲ αὐτῷ καὶ τὰ πράγματα ἔξει, τῆς κατὰ τῶν βασιλέων τόλμης ὑπεσταλμένης, τῷ τὸν ἀπαξ τετολμηκότα κενολάσθαι.]

253. ἈΚΑΡΠΩΣ ΚΑ' ΘΕ' ΩΣ. διὰ τὸ μὴ καρποφορεῖν, καὶ μὴ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς τινὰ τῶν θεῶν. παρὰ μηδενὸς τῶν θεῶν εὐρισκουσῆς βοήθειαν.]

254. ΟΥΔ' ΕΙ ΓΑΡ ΉΗΝ. καὶ γὰρ εἰ μὴ ἦν ὅλως τὸ ἄγος ὑπὸ θεῶν ἐλαυνόμενον, καὶ αἰονεὶ πολυπραγμονούμενον, ὑμᾶς εἶδει κίνουμένους οἰκοθεν, καὶ μὴ ἀναμείναντας τὴν ἐκ θεῶν προῶξιν, ἀναζητεῖν. ΜΗΘΕΗΛΑΤΟΝ. αἶον, χωρὶς θείας βοηθείας.

[254. ΟΥΔ' ΕΙ ΓΑΡ ΉΗΝ. οὐδὲ γὰρ, εἰ μὴ ἦν τὸ προῶγμα, ἤγουν τὸ ζητεῖν τὸν Φονέα, ὑπὸ τοῦ θεοῦ κεινημένον — νῦν δὲ δίκαιον ἐστὶ τὸ προῶγμα ἐπιζητεῖν. καὶ ὁ θεὸς κινεῖ, καὶ ἐγὼ ἐπιβεβαιοῶ.]

259. ὍΜΟΨΠΟΡΟΝ. εἰς ἣν ἔσπειρε καὶ ἐκεῖνος καὶ ἐγώ.]

[254. τὸ ΓΑΡ πρὸς τὸ ΟΥΔΕ' συναπτέον, εἰ καὶ τὸ ΕΙ διὰ μέσου ἢ βία τοῦ μέτρου τεθῆναι ἠνάγκασεν. Τ.]

260. ΚΟΙΝῶΝ ΔΕ ΠΑΙΔῶΝ ΚΟΙΝ' ἌΝ. κοινά, ἀδελφὰ τοῖς ἐξ ἡμῶν. αἶον, καὶ ἡμῖν ἂν ἐγένετο, εἰ ἦν τέκνα τῷ Λαίῳ γενόμενα. ΜΗ' ΔΥΣΤΥΧΗΣΕΝ. ὥστε μὴ παιδοποιήσασθαι. ΤΟ' ΚΕΙΝΟΥ ΚΡΑΤΑ. τὴν ἐκείνου κεφαλὴν.

[262. ΚΕΙΝΟΥ ΚΡΑΤ'. τὸ κράτα, τὴν κεφαλὴν. εἰς τὴν κεφαλὴν ἐκείνου, ἤγουν τοῦ γένους, ἐνήλατο ἢ τύχη· ἀντὶ τοῦ ἐδυτύχησε τὸ γένος.]

[260. τὸ ἘΚΕΙΝῶΙ καὶ τὸ ΓΕΝΟΣ πρὸς τὸ ΚΟΙΝῶΝ ΤΕ ΠΑΙΔῶΝ συναπτέον· τὸ δὲ ΚΟΙΝ' ἌΝ πρὸς τὸ ΉΗΝ ἌΝ ἘΚΠΕΦΥΚΟΤΑ· τὸ δὲ ΕΙ πρὸς τὸ ΜΗ' ΔΥΣΤΥΧΗΣΕΝ, οὕτως· ἔχων γένος παίδων κοινῶν ἐκείνω, κοινὰ ἂν ἦν τὰ τέκνα ἐκπεφυκότα ἐκείνου, εἰ μὴ ἐδυτύχησε καὶ ἀπέθανεν. ἀποροῦσι δ' ἐνταῦθα πῶς λέγει ΚΟΙΝΑ'. εἰ γὰρ ἔζη ὁ Λαῖος, μόνος ἂν εἶχεν Ἰσκάστην, καὶ οὐδεὶς ἂν αὐτῷ ἐκκινῶναι τῆς τῶν τέκνων σποράς. καὶ Φαμέν, ὡς τὸ μὲν ἀληθὲς οὕτως ἀπαιτεῖ· λέγει δὲ νῦν Οἰδίπους τὸ ΚΟΙΝΑ', διὰ τὸ τὴν αὐτὴν ἐκείνω γυναῖκα εἶχειν. ἐστὶ δ' ὥσπερ παρακεκινδυνευμένον, καὶ οὐ κατὰ τὴν πρέπουσαν ἀκολουθίαν. δεόν δ' εἰπεῖν, κοινὰ γὰρ ἂν ἦν, ἀσυνδέτως εἶπε ΚΟΙΝΑ' ἌΝ ΉΗΝ. Τ.]

263. ἌΝΘ' ὼΝ ἘΓΩ'. αἱ τοιαῦται ἐννοιαὶ οὐκ ἔχονται μὲν τοῦ σεμνοῦ· κινήτικαὶ δὲ εἰσι τοῦ θεάτρου. αἷς καὶ πλεονάζει Εὐριπίδης· ὁ δὲ Σοφο-

Σοφοκλῆς πρὸς βραχὺ μὲν αὐτῶν ἀπτεται· πρὸς τὸ κινήσαι τὸ θεάτρον.

[265. ΤΟ'Ν ΑΥ'ΤΟ'ΧΕΙΡΑ. τὸν αὐτουργόν, τὸν ταῖς οἰκείαις χερσὶν ἐργασάμενον τὸν Φόνον.]

267. ΑΓΗ'ΝΟΡΟΣ. Λυγῆνος τὸν Κάδμον· οὗτος τὸν Πολύδαρον· οὗτος τὸν Λάβδακον· οὗτος τὸν Λαίον· οὗτος τὸν Οἰδίποδα. κατὰ ἀναποδισμόν.]

268. ΤΟΙ'Σ ΜΗ' ΔΡΩ'ΣΙ. τοῖς μὴ δεικνύουσί μοι τὸν Φονέα. ἌΡΟΤΟΝ. τουτέστι καρπὸν.

[268. ΤΟΙ'Σ ΜΗ' ΔΡΩ'ΣΙΝ. τοῖς μὴ πρᾶττουσι ταῦτα, ἤγουν τοῖς μὴ ὑπερμαχόμενοις καὶ ζητοῦσι τὸν Φονέα.]

269. ἌΡΟΤΟΝ. σπῶρον. μήτε σπῶρον τινὰ αὐξῆν αὐτοῖς τὴν γῆν, μήτε τοὺς παῖδας τῶν γυναικῶν αὐξῆν, τὴν γῆν δηλονότι. ἀροτός, ὁ καιρὸς ὅτε ἀροτρίωσιν.

271. ΕΧΘΙ'ΟΝΙ. καὶ ἔτι ταύτης μᾶλλον μεμισημένη τύχη.

272. ὙΜΙ'Ν ΔΕ'. τοῖς ἀποδεχομένοις τοὺς ἡμετέρους λόγους.]

[268. τινὲς μὴ δυνάμενοι τὸ ΘΕΟΥ'Σ συντάξαι, ΘΕΟΙ'Σ γράφουσι πρὸς τὸ ΕΥ'ΧΟΜΑΙ. τὸ δὲ ἔστι τοιοῦτον· καὶ τοῖς μὴ δεῶσι, ταυτ' ἂ εἴρηκα, λέγω τὸ μήτ' εἰσδέχεσθαι, καὶ
τα

ταῖ ἐξῆς, εὐχομαι μήτ' ἀνιέναι καὶ ἀναπέμπειν τοὺς θεοὺς αὐτοῖς γῆν τιν' ἀροτὸν καὶ ἡροτρίασμένην, τουτέστι, μὴ εὐδοκῶν τοὺς θεοὺς τὰ σπέρματα αὐτοῖς. δεῖν δὲ οὕτως εἰπεῖν, μὴ ἀνιέναι τοὺς θεοὺς αὐτοῖς ἐκ γῆς ἡροτρίασμένης σπέρματα, Γῆ'Ν ΑΡΟΤΟ'Ν εἶπεν, ἐπειδήπερ ἡ ἡροτρίασμένη γῆ δεχομένη τὰ σπέρματ' ἀνιήσι· τὸ δὲ ΤΙ'ΝΑ' διὰ τοῦτο εἶπεν, ἵνα δείξῃ, ὡς οὐ μόνον ταύτην τὴν γῆν λέγει, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἣν ἂν οἰκοῖεν. Τ.]

275. ὩΔ' ἌΝΑΞ' ΕΡΩ'. οὕτως ἐρῶ καὶ αὐτὸς ἐπομνύμενος, καὶ κατὰ τὰς ^m) ἀρεῖς ἐπαράμενος, μήτε δεῶσαι τὸν Φόνον, μήτε τοὺς δεῶσαντας ἐπίστασθαι.

[275. ὩΣΠΕΡ Μ' ἌΡΑΙ'ΟΝ. καθὰ μὲ ἐν κατάραις ἐκράτησας, οὕτως ἐρῶ ἐν αὐταῖς ταῖς ⁿ) κατάραις. ἤγουν ἐπὶ τῇ ἀρεῇ ἢ κατηράσω ἐμοί, ἐπ' αὐτῇ λέξω καὶ γὰρ. μετὰ θάρσους λαμβάνω τὴν κατάραν, ὅτι οὐκ οἶδα τίς ἐστὶν ὁ Φονεύς τοῦ Λαίου.]

277. ΤΟ' ΔΕ' ΖΗ'ΤΗΜΑ. ἀπαρῶν ὁ Χορὸς ἐπὶ τὸ θεῖον πάλιν ἀνατρέχει.

[277. ΤΟ' ΔΕ' ΖΗ'ΤΗΜΑ. τῆς δυνάμεως ἣν τοῦ Φοίβου εἰπεῖν, ὅστις εἰργασταί ποτε τὸν Φόνον.]

[278.

m) τὰς εἰς Brunck.

n) ταῖς αὐταῖς Iohnf. et Vauvill.

[278. τὸ ΤΟ ΔΕ οὐ πρὸς τὸ ΖΗΤΗΜΑ συναπτέον, ἀλλὰ πρὸς τὸ ὍΣΤΙΣ, οὕτω τοῦ δὲ πέμψαντος Φοίβου τὸ ζήτημα, τὸ περὶ τοῦ Φόνου, ἢν εἰπεῖν ΤΟ ΔΕ, ὅστις ἄρα εἰργασταὶ τὸν Φόνον. Τ.]

279. ΔΙΚΑΪ ἘΛΕΞΑΣ. τοῦτό φησιν, ἵνα μὴ πάλιν πέμψωσιν εἰς θεοῦ, καὶ γένηται διατριβὴ ἐν τῷ δράματι, ὅπερ ὑπόψυχρον.

[281. ΤΑ ΔΕΥΤΕΡ' ἘΚ ΤΩΝΔ' ἌΝ. τὰ ἐκ τῶνδε δεύτερα, ἡγουν τὰ ἐν δευτέρᾳ τάξει μετὰ ταῦτα, λέγοιμι ἂν ἃ μοι δοκεῖ, ἡγουν φαίνεται, δεύτερα.

282. ΜΗ ΠΑΡΗΪΣ. μὴ καταλίπης τοῦτο εἰπεῖν. °)]

[279. ἌΛΛ' ἈΝΑΓΚΑΣΑΙ. ὁ γὰρ Απόλλων εἰ ἐβούλετο, αὐτίκ' ἂν ἐδήλου τὸν Φόνον, καὶ οὐ ζήτην ἡμᾶς τοῦτον εἶα.

281. ΤΑ ΔΕΥΤΕΡ'. πρῶτον μὲν καὶ ἐξαιρετον ἦν ἐρωτᾶν Απόλλωνα περὶ τῶν παρόντων· ἐπεὶ δὲ, ὡς αὐτὸς φησὶ, οὐχ οἶόν τε, τὰ δεύτερα ἐκ τῶνδ', ἃ μοι δοκεῖ, λέγοιμι ἂν. τουτέστιν, ἅπερ εἰς βοήθειαν λόγων τὰ δευτερεῖα Απόλλωνος ἔχειν μοι φαίνεται, ρ) φράσα. Τ.]

283.

•) Μὴ πρὸς] μὴδ' εἴπης τοῦτο καὶ ἄφης τοῦτο εἰπεῖν, ταῦτο. Sic Iohnf. et Vauvill.

ρ) φαίμεν edd. antiqq.

283. ἌΝΑΚΤ' ἌΝΑΚΤΙ. ἀποκλειομένου τοῦ πέμψειν εἰς θεόν, καταφεύγουσιν εἰς τὴν ὁμοίαν μαντικὴν. τῷ αὐτῷ δὲ ὀνόματι προσαγορεύει τὸν Τειρεσίαν, ὃ καὶ τὸν θεόν, καὶ τὰ αὐτὰ ὄραν ἐκείνω φησίν.

[283. ἌΝΑΚΤ' ἌΝΑΚΤΙ. τὸν Απόλλωνα καὶ τὸν Τειρεσίαν λέγει ἀνακτα, τὸν μὲν, ὡς φύσει ἀνάσσοντα, τὸν δὲ Τειρεσίαν, ὡς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων οὕτω τιμώμενον, διὰ τὸ κράτος τῆς μαντικῆς.]

286. ἌΛΛ' ΟΥΚ ἘΝ ἈΡΓΟΪΣ. κἀνταῦθα τὸ κηδεμονικὸν τοῦ ἠθους διετήρησε. τὸ μὲν οὖν ΔΙΠΛΟΥΣ ΠΟΜΠΟΥΣ, τῆς σπουδῆς ἐστὶ τεκμήριον· τὸ δὲ ΚΡΕΟΝΤΟΣ ΕΪΠΟΝΤΟΣ, πιθανὸν εἰς τὰ ἐξῆς. ἵνα ἡ ὑπόνοια αὐτοῦ πίστιν ἔχοι, τὸ πεπεισμένον ὑπὸ τοῦ Κρέοντος τὸν Τειρεσίαν μαντεύσθαι κατὰ τοῦ Οἰδίποδος τὰ ψευδῆ.

[286. ΟΥΚ ἘΝ ἈΡΓΟΪΣ. τὸ ὄνομα ἀντὶ ἐπιρρήματος· οὐκ ἀργῶς. ΕΠΡΑΞΑΜΗΝ. ὡς περὶ τὸ ἐγεννησάμην παρὰ Συνεσίᾳ, ἀντὶ τοῦ ἐγέννησα· καὶ τὸ διώκησάμην, ἀντὶ τοῦ διώκησα· καὶ τὸ ἐθαυμασάμην, ἀντὶ τοῦ ἐθαύμασα· οὕτω καὶ τὸ ἐπραξάμην, ἀντὶ τοῦ ἐπραξα, τῇ μὲν Φωνῇ παθητικά, τῇ δὲ σημασίᾳ ἐνεργητικά.

287. ΔΙΠΛΟΥΣ ΠΟΜΠΟΥΣ. δύο τοὺς παραπέμψοντας αὐτὸν δεῦρο. πομπός, ὁ προπομπός. καὶ πομπός, ὁ ἀποσταλεὶς πρὸς τινος

τινα μαντείαν. πρὸ μακροῦ δέ, διὰ τὸ μὴ παρεῖναι, θαυμάζεται ὁ Τειρεσίας.]

289. ΚΩΦΑ΄. ψυχρά, καὶ οὐδὲν σαφές ἔχοντα τὰ ψιθυριζόμενα.

[292. ΤΟ'Ν Δ' ἸΔΟΝΤ'. τὸν δὲ ἰδόντα, ὡς ὑπὸ ὀδοιπόρων ὤλωλε, οὐδεὶς ὄρα, ἀντὶ τοῦ γιγνώσκει.

293. ΔΕΙΜΑΤΟΣ ΜΕΡΟΣ. ἀλλ' εἰ μὲν δὴ καὶ φόβου τι μέρος ἔχει. εἰ ἔχει μέρος δείματος, ἤτοι εἰ ποσῶς φοβεῖται ἀκούων τὰς σὰς ἀράς, οὐ μενεῖ, ἀλλ' ἐξαγγελεῖ.]

[289. ΤΑ' Γ' ἌΛΛΑ ΚΩΦΑ΄. ἤτοι ὅτι μὲν ἀπέθανε Λαῖος, ὁμολογεῖται· τὰ δὲ ἀδόξενα περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ὅπως γέγονε, μάταιά ἐστι καὶ ἀσύστατα. οἱ μὲν γὰρ φασιν, ὡς ὑφ' ὀδοιπόρων τέθνηκεν· οἱ δὲ, ὡς ὑπὸ ληστῶν ὥστε, τούτων οὕτως ἐχόντων, δεῖ Τειρεσίου, ἵνα τάληθες εἴπῃ.

293. ΔΕΙΜΑΤΟΣ Γ' ἔΧΕΙ ΜΕΡΟΣ. ἤγουν εἰ φοβεῖται καὶ ὑποπτεύει ὁ ἰδὼν, μὴ ὕστερον γνωσθήσεται. τὸ δὲ ΓΕ' πρὸς τὸ ἜΙΤΙ συναπτόν, οὕτω· ἀλλὰ μὴν καὶ εἰ γέ τι μέρος ἔχει δείματος, καὶ τὰ ἐξῆς. T.]

295. Ωἶ ΜΗ' ἜΣΤΙ. ὁ μὴ τὸ ἔργον δεδοικώς, οὐδὲ τὸν λόγον φοβεῖται· ἢ οὐδὲ ὁ λόγος φόβον αὐτῷ ἐντίθεται.

[295.

[295. Ωἶ ΜΗ' ἜΣΤΙ. ὃ τινι τῶν ἀνθρώπων μὴ φόβος ἐστὶ κακόν τι πράττοντι, τούτων οὐδ' ἔπος φοβεῖ, ἤγουν λόγος.]

[295. πῶς ἄνω εἰπὼν ὁ Οἰδίπους ΤΟ'Ν Δ' ἸΔΟΝΤ' ΟΥΔΕΙΣ ὍΡΑΐ, νῦν φησὶν, Ωἶ ΜΗ' ἜΣΤΙ ΔΡῶΝΤΙ ΤΑΡΒΟΣ; καὶ φησὶν, ὡς τὸν ἸΔΟΝΤΑ οὐ θεατὴν μόνον, ἀλλὰ καὶ συμπράκτορα νοεῖ. T.]

296. ἌΛΛ' ΟΥ' ΞΕΛΕΓΧΩΝ.' καὶ ταῦτα εἰς σύστασιν τῶν προσώπων, ἵνα μὴδὲ ὕστερον δυνηθεῖ ἀρνήσασθαι.

[297. ΘΕΙΨΟΝ καλεῖ τὸν Τειρεσίαν, ὡς τὰ φανῆ γιγνώσκοντα, ὅπερ ἐστὶ θεῶν.

299. τὸ μὲν ΔΙΔΑΚΤΑ πρὸς τὸ ΧΘΟΝΟΣΤΙΒΗ' ἔχει τὴν δύναμιν. τὰ γὰρ γῆνα (τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ ΧΘΟΝΟΣΤΙΒΗ') γινώσκει καὶ διδαχὴ ὑποπίπτει. τὸ δ' ἌΡΡ'ΗΤΑ, πρὸς τὸ ΟΥΡΑΝΙΑ. οὐδεὶς γὰρ οἶδε τὰ ἐν οὐρανῷ, πλὴν τῶν ἐν αὐτῷ κατοικούντων θεῶν, καὶ ὅσοι τῶν ἀνθρώπων ἐκ τούτων ἐπιπνεόμενοι μαντεύονται. ἐστὶ δὲ τὸ σχῆμα χιαστόν. T.]

300. ΧΘΟΝΟΣΤΙΒΗ'. τὰ ἐν τῇ γῇ, τὰ ἐπίγεια.

[300. ΧΘΟΝΟΣΤΙΒΗ'. τὰ ἔχοντα τὴν διαίταν ἐν τῇ γῇ, ἤγουν τὰ καταχθόνια. 9)

302.

9) χθόνια Iohnf. et Vauvill.

302. ΟΙΓΑΙ ΝΟΣΩΙ. σύνεστι τῇ νόσῳ·
καί, σύνεστι τῇ μανίᾳ.

304. ΦΟΪΒΟΣ ΓΑΡ. ὁ Απόλλων, εἰ
καί μὴ ἤκουσας τῶν ἀγγέλων, πέμψασιν ἡμῖν
ἀντέπεμψεν, μόνην ἂν ἐλθεῖν ἐλευθερίαν τοῦδε
τοῦ νοσήματος, εἰ τοὺς κτανόντας τὸν Δαίον μα-
θόντες εὖ, κτείναιμεν, ἢ ἐκ τῆς γῆς πεμψαίμεθα
φυγάδας.]

311. ῬΥΣΑΙ Δ' ἘΜΕ. ὄρα τὸ τοῦ κη-
δεμόνος, ὅτι τελευταῖον ἑαυτὸν ἐτάξεν, ὅπως ἀφέ-
λοιτο τὸ φορτικὸν τῆς ἐξουσίας. ἌΝΔΡΑ Δ'
ἘΦΕΛΕΪΝ. παιδευτικός ὁ λόγος. εἶδει ἀπαν-
τας ἀφ' ὧν δύναιντο ἀφελεῖν, τοὺς πέλας.

[312. ῬΥΣΑΙ ΔΕ ΠΑΝ. ἤγουν κἀθη-
ρον ἡμᾶς τοῦ μιάσματος, τοῦ διὰ τὸν Φορευθέντα
γεγενημένου.

313. ἘΝ ΣΟΙ ΓΑΡ ἘΣΜΕΝ. ἦτοι ἡ
σωτηρία ἡμῖν ἐν σοὶ φαίνεται. τὸ ὠφελεῖν δὲ τινα
ἄνδρα ἐξ ὧν ἔχει καὶ δύναται, κάλλιστος πό-
νων.]

315. ΦΡΟΝΕΪΝ ὩΣ ΔΕΙΝΟΝ. ὡς δει-
νόν, Φησί, τὸ Φρονεῖν, ὅταν τὸ Φρονούμενον τῷ Φρο-
νοῦντι μὴ λυσιτελῇ. σχετλιάζει δὲ μὴ βουλόμε-
νος εἰς Φῶς ἄγειν τὰ τοῦ Οἰδίποδος. διαλελυμέ-
νας δὲ εἶπε ΤΕΛΗ ΛΥΗΙ, ἀντὶ τοῦ λυσιτελῆ.
ΤΑΥΤΑ ΓΑΡ ΚΑΛΩΣ ἘΓΩ. τὰ συμβη-
σόμενά μοι, ὅτι ἀναγκασθήσομαι λέγειν ἢ μὴ
βούλο-

βούλομαι· τὸ ἐξελέγχειν τὸν Οἰδίποδα. ταῦτα
εἰδὼς διάλεσα αὐτά· οὐ γὰρ ἂν δεῦρο ἤρχομην.

[317. ΕἶΔΩΣ. ὅτι μέλλω ἀναγκασθή-
σεσθαι. εἰ γὰρ ἐφύλαττον, οὐκ ἂν ἦλθον ἐν-
ταῦθα.

318. ὩΣ ἌΘΥΜΟΣ. λίαν δὺςθυμος,
ἤγουν λελυπημένος, ὃ ἐναντίον ὁ εὐθυμος.

319. ΡΑΤΣΤΑ ΓΑΡ. ἤγουν εὐκολώτατα
σύ τε τὸ σὸν διοίσεις ἀπὸ κοινοῦ, καὶ ἐγὼ τὸ ἐμόν,
ἦν ἐμοὶ πείδη. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν βασταζόν-
των τι ταῦτα λέγεται. ἤγουν καὶ σὺ εὐκολώτα-
τα βαστάσεις τὸ σὸν φορτίον, ἦτοι τὴν σὴν τυ-
χην, καὶ ἐγὼ τὴν ἐμήν.]

[315. ἘΝΘΑ ΜΗ ΤΕΛΗ. ἤγουν ἐνθά
τὸ Φρονεῖν μὴ λυσιτελεῖ. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς
τῶν Φόροις υποκειμένων, οὓς εἴ τις τῶν Φορέων
ἐξέλαι, λυσιτελεῖ. λέγει δὲ τοῦτο ὁ Τειρεσίας δι'
ἑαυτὸν σχετλιάζων ὡς ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τοῦ
Οἰδίποδος λέγειν τὸν αἴτιον τοῦ λοιμοῦ. δέδωκε γὰρ
μὴ τι κακὸν παρ' αὐτοῦ τοῦ Οἰδίποδος λάβη,
ἐλέγχων αὐτὸν ὡς αἴτιον. Τ.]

320. ἮΝ ἘΜΟΙ ΠΙΘΗ. εἰάν με ἀπελ-
θεῖν εἰσῆς.

[321. ΠΟΛΕΙ. τῇ πατρίδι δηλονότι, ἥτις
σοι παρέσχε τὰς αἰτίας τῆς ἀνατροφῆς.]

322. ΤΗΝΔ' ἈΠΟΣΤΕΡΩΝ ΦΑΤΙΝ.
μὴ λέγων τὸν χρησμόν.

[322. ΤΗ'ΝΔ' ἈΠΟΣΤΕΡΩ'Ν ΦΑ'ΤΙΝ. τὸ ἀποστερῶ ἐνίοτε μὲν ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν ἔχει τὴν σύνταξιν, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς αἰτιατικὴν, ὡς ἐνταῦθα. — ἀποστερῶν τὴν πόλιν τὴν Φῆμν.]

323. ὍΡΩ' ΓΑ'Ρ ΟΥ'ΔΕ' ΣΟΙ ΤΟ' ΣΟ'Ν ΦΩ'ΝΗΜ' ΙΟ'Ν. οὐ γὰρ σύμφερός σοι οὐδὲ κατὰ καιρὸν ἡ ζήτησις γίνεται. ἵνα σὺν μὴ ἐκ τούτου μέμψις ἀκολουθήσῃ, σιωπῶ. τὸ μὲν κατὰ λόγον ἑλλιπὲς ἐστὶ. τὸ δὲ κατὰ διάνοιαν, πλήρες. ὁ δὲ βούλεται λέγειν· ὄρω τὸ σὸν φῶνμα μὴ πρὸς καιρὸν ἐξίόν, καὶ γὰρ οὖν φωνὴν μὴ πρὸς καιρὸν ἀφιέναι φυλάσσομαι.

[323. ΙΟ'Ν ΠΡΟ'Σ ΚΑΙΡΟ'Ν. ἤγουν οὐκ ἐστὶ σοι σύμφερον. ἵνα οὖν μὴ ταῦτα πάθω καὶ ἐγώ, ἤγουν ἵνα μὴ τι εἶπω ἐξω τοῦ θέοντος, σιωπῶ.]

[323. οὕτως ἐδεῖ εἰπεῖν, νῦν σιωπῶ, ἵνα μὴ δόξω καὶ αὐτὸς ἀκαιρὸς· ὄρω γὰρ καὶ τὸ σὸν φῶνμα οὐδὲ σοι ἐρχόμενον πρὸς καιρὸν. νῦν δὲ προὔπεδθη τὴν κατασκευὴν, ἐφ' ἧς νοεῖται ἐξωθεῖν τὸ, καὶ σιωπῶ, ὅπερ ἔχει τὴν δύναμιν πρὸς τὸ ὄΩΣ ΟΥ'Ν ΜΗ'Δ' ἘΓΩ' ΤΑΥ'ΤΟ'Ν ΠΑ'ΘΩ. τὸ δὲ ΣΟΙ' εἰς τὸ ΠΡΟ'Σ ΚΑΙΡΟ'Ν συναπτόεν. Τ.]

325.

γ) Δφ' edd. antiquiores.

325. ΜΗ' ΠΡΟ'Σ ΘΕΩ'Ν. ὑποβαλόντος τοῦ Τειρεσίου ἀρχὴν, ὅτι ἐπίσταται, ὁ Χορὸς κατὰ λιπαρεῖ^ς) εἰπεῖν· εἶτα ἀρνούμενου ἐξάγεται εἰς λαιδορίαν πρὸς αὐτὴν ὁ Οἰδίπους, ἔθεν παροξυνθεὶς λέγει. ἔχει οὖν τὰ τῆς ὑποθέσεως ἀριστα.

327. ἘΓΩ' Δ' ΟΥ' ΜΗ' ΠΟΤΕ. οὐκ ἐμφανῶς τὰ ἐμὰ ἔπη, ἵνα μὴ τὰ σὰ εἶπω κακά. ἤδη δὲ τραυότερόν φησιν, ὅτι τὰ αὐτοῦ κακά ἀποκρύπτεται.

[327. ΟΥ' ΜΗ' ΠΟΤΕ. οὐ μὴ ποτε εἶπω τὴν ἐμὴν μαντείαν, ὡς ἂν μὴ φανερά ποιήσω τὰ σὰ κακά.]

329. ΣΤΗΝΕΙΔΩ'Σ. νοῶν τὸ πρᾶγμα, εἰδήσιν ἔχων τοῦ πρᾶγματος.]

[328. ΜΗ' ΤΑ' Σ' ἘΚΦΗ'ΝΩ ΚΑΚΑ'. ἤγουν φανερώσω. λάμβανε δὲ καὶ πρὸς τὸ ΤΑ' ΜΑ' τὸ ἘΚΦΗ'ΝΩ κατὰ συνεκδοχὴν, πλὴν ἐκεῖ μὲν χωρὶς τοῦ ΚΑΚΑ' ἐρεῖς, οὕτως· ἐγὼ δ' ὡς ἂν εἶπω, οὐ μὴ ποτ' ἐκφῆνω τὰ ἐμὰ, ἤγουν οὐ ποτε ὁ νοῶ^ς) περὶ τῶν παρόντων εἶπω, μήπως ἐκφῆνω τὰ σὰ κακά, ἤγουν τὴν σὴν ἀνομίαν. Τ.]

331. ἘΓΩ' Τ' ἘΜΑΥΤΟ'Ν ΟΥ'ΤΕ Σ' ἌΛΓΥ'ΝΩ. ἑαυτὸν ἀλγύνειν^ς) εἶπεν, ἴσως ἐπιστάμενος

ς) καταλιπαρεῖ Brunck.

ι) ὁ οὖν edd. antiqq.

υ) ἀλγυνεῖν Brunck.

στάμενος ὅτι κακῶς ἀκούσεται ὑπ' αὐτοῦ ἀπιστοῦ-
μενος· τάχα δὲ καὶ βουλόμενος ἀποκρύπτειν,
συμπεριέλαβεν ἑαυτὸν, ὡς καὶ ἔμπροσθεν, ΤΑ Μ'
ΩΣ ἌΝ Εἴπω ΜΗ ΤΑ Σ' ἘΚΦΗΝΩ
ΚΑΚΑ'.

[331. μὴ λάβῃς ἕτερον ΟΥ' ἐξῶθεν εἰς τὸ
ἘΓΩ' Τ' ἘΜΑΥΤΟΝ, ὡς περ τινὲς φασιν,
ἀλλ' οὕτω λέγε· ἐγὼ γὰρ ἑμαυτὸν καὶ σὲ οὐκ
ἀलगυνῶ. εἰ γὰρ ἐθελήσω τὸ τοῦ λοιμοῦ αἴτιον
λέγειν, αὐτὸς τε δόξω θρασύς, βασιλέα ἐλέγχων,
καὶ ἴσως ἂν καὶ κακὸν τι λάβω, σὺ τ' αὖ λυπη-
θήσῃ, τῶν παρόντων ἀποφανεῖς αἴτιος. Γ.]

333. ΟΥ'Κ Ὡ ΚΑΚΩΝ ΚΑ'ΚΙΣΤΕ.
ἐν ὑπερβατῶν^{*)} ὁ λόγος· οὐ λέξεις, ὡ κακῶν κά-
κιστε, ἈΛΛ' ὩΔ' ἈΤΕΓΚΤΟΣ ΚΑ'ΤΕΛΕΥ-
ΤΗΤΟΣ ΦΑΝΗ. ΚΑΙ ΓΑΡ ἌΝ ΠΕΤΡΟΥ
ΦΥΣΙΝ ΣΥ Γ' ὈΡΓΑΝΕΙΑΣ. ὅ ἐστι τα-
ράξιας, καὶ εἰς ὀργὴν ἐκβάλλειας. ἀπολογεῖται
δὲ περὶ τῆς ὑβρεως, λέγων ὅτι καὶ γ) πέτρου
φύσιν σὺ γ' ὀργάνειας. ἈΤΕΓΚΤΟΣ δέ, ἀντὶ
τοῦ ἀσυμπαθοῦς καὶ ἀδάκρυτος. τέγγειν γὰρ τὸ
βρέχειν. ἈΤΕΛΕΥΤΗΤΟΣ. δυσαξίωτος,
δυσπαρακλήτος, ἀμείλικτος.

[335. ἈΤΕΓΚΤΟΣ ΚΑ'ΤΕΛΕΥΤΗ-
ΤΟΣ. ἀνένδοτος, σκληρός, ἀμείλικτος, μὴ δίδους
τέλος τῶν πράγματι.

336.

*) ὑπερβάτω Brunck.

γ) κἂν Brunck.

336. ΤΗΝ ΣΗ'Ν Δ' ὈΜΟΥ'. τὴν ὀμοῦ
σοι αὐτῶν ναίουσας, ὀργὴν δηλονότι.

339. ἈΤΙΜΑΪΖΕΙΣ. μὴ λάβῃς εἰς τὸ Α
ἐξῶθεν τὸ διά. ἀλλ' ὡς περ φάμεν ὑβρίζω σε
ὑβριν, οὕτω καὶ ἀτιμάζω σε τόδε. ἀτιμάζων λέ-
γεις.]

[333. σύναπτε τὸ ΟΥ'Κ πρὸς τὸ ἘΞΕ-
ΡΕΪΣ. τὸ δ' ὈΡΓΑΝΕΙΑΣ ΦΥΣΙΝ ΠΕ-
ΤΡΟΥ ἀντὶ τοῦ, κινήσειας οὐ μόνον ἐμέ, ἀλλὰ
καὶ πέτραν, εἰς ὀργὴν. λέγει δὲ τοῦτο, ἐπειδὴ
εἶπεν αὐτὸν κακίστον. τὸ δὲ ἈΤΕΛΕΥΤΗ-
ΤΟΣ, ἀντὶ τοῦ μὴ τέλος τοῖς ζητουμένοις δι-
δούς.

336. ὈΡΓΗ'Ν ἘΜΕ'ΜΨΩ. ἢ ἦν ἔχω
πρὸς τὰ παρόντα, μὴ βουλόμενος λέγειν ὅθεν
παύσονται, ἢ εἰς ἣν ἐγὼ ἀλλοὺς κινῶ, ὃ καὶ
κρείττον· διὸ καὶ ἐπάγει· οὐκ εἶδας τὴν συνναίου-
σάν²⁾ σοι ὀργὴν, ἢ χρησάμενος εἶπας ἐμοί, ΚΑ-
ΚΩΝ ΚΑ'ΚΙΣΤΕ.

339. μὴ λάβῃς εἰς τὸ Α ἐξῶθεν τὴν διά·
ἀλλ' ὡς περ φάμεν, ὑβρίζω σε ὑβριν, οὕτω καὶ
ἀτιμάζω σε τόδε. Γ.]

340. Ὁ ΖΕΙ ΓΑΡ ΑΥΤΑ'. ἡγουν αὐτό-
ματα.

Ο 2

343.

2) ναίουσας edd. antiqq.

343. ΠΡΟΣ ΤΑΔ' ΕΙΘΕΛΕΙΣ ΘΥΜΟΥ. τὸ θυμοῦ οὐκ ἔστι γενική, ἀλλὰ ῥήμα προστακτικόν.

[343. ΘΥΜΟΥ ΔΙ' ὈΡΓΗΣ. ὀργίζου.]

ΚΑΙ ΜΗΝ ΠΑΡΗΣΩ Γ' ΟΥΔΕΝ.
ὀργιζόμενος οὐδὲν σιωπήσομαι, ὧν πέπεισμαι καὶ ὑπονοῶ.

[344. ὩΣ ὈΡΓΗΣ ἔΧΩ. ἤγουν ὡς διακείμαι ἕνεκα ὀργῆς, ὡς δυνατὸς ὧν ὀργίζεσθαι. ἀφήσω, καταλείψω οὐδὲν ἀπ' ἐκείνων, ἀ συμβάλλω, νοῶ.]

[344. ὩΣ ὈΡΓΗΣ ἔΧΩ. ἤγουν ὡς δυνατὸς ὀργίζεσθαι, οὐδὲν ἐκείνων παρήσω, ἅπερ συμβάλλω ἱκανὰ εἶναι πρὸς κόλασίν σοι. Γ.]

346. Εἴργασθαι δ' ὄσον μὴ χερί. εἰργασθαι τὰ ἄλλα τοῦ φόνου, χωρὶς τῆς ἀπὸ τῶν χειρῶν ἐνεργείας. εἰ δὲ ἐβλεπες, ἐκάλουν ἂν σε καὶ φονεῖα αὐτόχειρα.

[346. ΞΥΜΦΥΤΕΥΣΑΙ. συνεργῆσαι, συγκατασκευάσαι, συνεπινοῆσαι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὴν ῥίζαν τῶν φυτῶν καταβαλλόντων.]

349. Ἄληθεσ ἐννεπέειν. λέγω σε τῷ κηρύγματι ὑπεύθυνον εἶναι, τῷ ὑπὸ σοῦ εἰρημένω.

[351. ΠΡΟΣΑΤΔΑῖΝ. προσομιλεῖν, προσ-αγορεύειν, προσδιαλέγεσθαι.]

[349.

[349. Ἄληθεσ. τοῦτο οὕτως εἶποις ἀληθές ἐστιν ὃ λέγεις, ὅτι ἔφης ἂν εἶναι τὸ ἔργον ἐμοῦ. εἶτα συνδεδεμένως ^{a)} τὸν ἐξῆς λόγον ὀφείλων ἐκφέρειν, ὃ δὲ ἀσυνδέτως ἐπήγαγε λέγων· ἐν-νέπω καὶ λέγω ἐμμένειν καὶ ὑπάρχειν σὲ τῷ κηρύγματι καὶ τῷ ὀνειδεῖ τῷ τοῦ φόνου, ὡπερ καὶ ὧτινι προσεῖπας ἐμμένειν, δηλονότι ἐμέ. ἤγουν λέγω ὅτι σὺ ὑπάρχεις ὁ φονεὺς, οὐκ ἐγώ, ὡς σὺ εἶπες, καὶ ἀπὸ τῆς νῦν ἡμέρας λέγω μῆτε τοῦσδε τοὺς παρεστῶτας προσαυδαῖν καὶ προσφανεῖν καὶ ὀμιλεῖν σοι, ὡς ὄντι καὶ ὑπάρχοντι μιάστορι ἀνοσίῳ τῆσδε τῆς γῆς, ἤγουν ὡς μιαναντι ἀνοσίῳ τήνδε τὴν γῆν. Γ.]

353. ΟΥΤΩΣ ἈΝΑΙΔΩΣ Ἐζεκί-νησας. οἶεται αὐτὸν πλατᾶμενον ψεύδεσθαι· εἰκότως δὲ ἀπιστεῖται, ὡς δι' ὀργὴν εἰρηκῶς. εἰ δὲ ἐπιστεύθη κατ' ἀρχὴν ὁ μάντις, τὰ ἐξῆς τοῦ δράματος ἀνήρητο τοῦ ἀναγνωρισμοῦ, ἐν οἷς καταγέγονε μάλιστα ὁ ποιητής.

[353. ἈΝΑΙΔΩΣ. ἀναισχύντως. οὕτως ἔξω τοῦ πρέποντος παρεκινήθης, καὶ εἶπες τούτον τὸν λόγον. ΤΟΥΤΟ ΦΕΥΞΕΣΘΑΙ. τὴν ἀκολουθοῦσαν τῷ ῥήματι βλάβην.]

[354. ΚΑΙ ΠΟΥ. ἤγουν ποῦ φυγῶν οὐχ ἕνεκα τούτου δώσεις ἐμοὶ δίκην; Γ.]

356.

a) συνδεδεμένον edd. antiqq.

356. ΟΥ ΓΑΡ ἘΚ ΓΕ ΤΗΣ ΤΕΧ-
 ΧΝΗΣ! *Φανερώς εἰς Κρέοντα ἢ ἀπότασις ἐστὶ.*

[360. ΟΥΧ ὩΣΤΕ Γ' ΕἶΠΕῖΝ. *οὐχὶ
 Ζυγῆκα οὕτως, ὥστε εἰπεῖν ἐγνωσμένον ὁ ἐνόησα.]*

[360. ΟΥΧ ὩΣΤΕ Γ' ΕἶΠΕῖΝ. *ἤγουν
 οὐ προτρέπω σε, ὥστ' εἰπεῖν ὅπερ λέγεις γνωστόν
 καὶ νοούμενον, ἤγουν ἵνα τοῦτο σαφέστερον εἴπῃς,
 ὥστε νοηθῆναι, ἐπεὶ πάλαι τοῦτο νεόηκα· ἀλλ'
 ὥστ' αὐθις καὶ πάλιν φράσαι. οὕτω δ' ὀφείλων
 εἰπεῖν κατὰ ἀκολουθίαν τοῦ λόγου, ὁ δὲ ἑτέρως
 τὴν σύνταξιν ἐτρεψεν, ἌΛΛ' ΑΥΤΟΙΣ ΦΡΑ-
 ΣΟΝ εἰπῶν.*

361. *θεὸν εἰπεῖν, ὃν ζητεῖς, πρὸς τὸ ἌΝ-
 ΔΡΟΣ ἐπήνεγκεν ΟΥ ΖΗΤΕῖΣ.*

363. *ἢ τὸ ΔΗΤΑ ἐρωτηματικὸν ἐστὶ διὰ
 μέσου τεθέν, οὕτω τί δήτα εἶπω καὶ ἄλλο, ἵνα
 ὀργίξῃ πλέον; ἢ τὸ μὲν ΔΗΤΑ ἀργόν, τὸ δὲ ΤΙ
 ἀέριστον, ἵνα καὶ ἐρωτηματικὸς ἢ καὶ ἀποφαντι-
 κὸς ὁ λόγος, ὥσπερ καὶ κεῖ.*

364. *τὸ ὍΣΟΝ πρὸς τὸ νοούμενον ἕξωθεν
 εἶπε, οὐ πρὸς τὸ ΧΡΗΖΕΙΣ. εἰ γὰρ ἦν οὕτω,
 τὸ ὅσων ^{b)} μέγα ἐγράφετ' ἄν. Τ.]*

365. ΛΕΛΗΘΕΝΑΙ ΣΕ' ΦΗΜΙ ΣΥΝ
 ΤΟῖΣ ΦΙΛΑΤΟῖΣ. *εὐσχημόνως ἀπήγγειλε
 τὸ περὶ τῆς μητρὸς.*

[365.

b) τὸ σὸν cdd. antiqq.

[365. ΣΥΝ ΤΟῖΣ ΦΙΛΑΤΟῖΣ. *πε-
 ρισσῶς λέγεται ἢ σὺν. ἤγουν αἰσχίστως συνόντα
 τῇ μητρί.*

368. ΕἶΠΕΡ ΤΙ. *καὶ δοκῶ λέξεν ταῦτα
 γεγηθῶς, εἶπερ —]*

369. ΣΟΙ ΔΕ ΤΟΥΤ' ΟΥΚ ἜΣΤ'
 ἘΠΕῖ. *ἴσον ἐστὶν ὁ Οἰδίπους παραβαλλόμενος,
 ὡς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Κάλχαντα.*

371. Ἄ ΣΟΙ ΟΥΔΕῖΣ. *οὐδεὶς ἐστίν,
 ὅς οὐ ταῦτα ὀνειδίζει, ἀπερ μοι ἠνειδίσας. τὸ δὲ
 ΤΑΧΑ, ἀντὶ τοῦ ταχέως, οἶον, καὶ σὲ μετ' ὀλί-
 γον ἐροῦσι τυφλόν. καὶ περὶ τῆς πηρώσεως δὲ λε-
 ληθότως αὐτῷ μαντεύεται.*

[369. ἌΛΛ' ἜΣΤΙ ΠΛΗΝ ΣΟΙ. *θεὸν
 εἰπεῖν σοῦ πρὸς τὸ πλήν, πρὸς τὴν ὀπισθεν ἕξω-
 θεν νοουμένην εἰς τὸ ἐστὶ δοτικὴν, ἐπήνεγκε τὸ
 σοί. ^{c)} — ΤΟΝ ΤΕ ΝΟΥΝ. ἤγουν κωφὸς
 τὸν νοῦν, παρατετραμμένος, εἰνόητος.*

372. ΤΩΝΔ'. *οὐδεὶς ἀπὸ τῶνδε, ἤγουν
 τῶν παρεστώτων, ἐστίν, ὅς οὐκ ὀνειδιεῖ σοι τα-
 χέως.]*

373. ΜΙΑΣ ΤΡΕΦῆ ΠΡΟΣ ΝΥ-
 ΚΤΟΣ. *διπλοῦν τὸ διανόημα. ἦτοι οὖν οὕτως*
ὕπο

c) Idem Scholion Brunckiana ed., ut aliae, exhibet etiam
 in Triclinianis.

ὑπὸ μιᾶς νυκτός, τῆς ἀορασίας, τῆς διηνεκῶς κα-
τεχούσης σε, τρέφῃ, ὡς μηδὲν διαθεῖναι κακὸν
τοὺς ὄραντας. ἢ οὕτως· διὰ τὸ πηρὸν εἶναι ἐλεεῦ-
σά σε πάντες· ἀπόχρη γὰρ καὶ τὸ τῆς πηρώσεως.

[373. ΜΙΑΨ ΝΥΚΤΟΣ. συνεχοῦς τυ-
φλώσεως. — δίολου ἐν τῷ σκότῳ διατρέβεις.]

[373. ΜΙΑΨ ΤΡΕΨΗ ΠΡΟΣ ΝΥ-
ΚΤΟΣ. τοῦτο λέγει, ὅτι ἡ τύφλωσις σώζει σε,
καὶ οὐδεὶς βούλεται βλάψαι σε, κατοικτίζων τοῦ
πάθους. καλεῖ δὲ τὴν τύφλωσιν, νύκτα, διὰ τὸ
σκοτεινόν· ΜΙΑΨ δὲ λέγει, διὰ τὴν συνέχειαν,
καὶ τὸ αἰεὶ ὡσαύτως ἔχειν, καὶ μηδέποτε λήγειν.
ἢ οὕτως, ἡ κατέχουσα τύφλωσις ἀρκεῖ σοι πρὸς
τιμωρίαν, ὡς μηδ' ἂν ἀλλῆς δεῖσθαι κολάσεως.
κρεῖττον δὲ τὸ πρῶτον. Τ.]

ΪΚΑΝΟΣ ἈΠΟΛΛΩΝ ΩΪ ΤΑΔ' ἘΚΠΡᾶΞΑΙ ΜΕΛΕΙ. ἀντὶ τοῦ, τὰ κατ'
ἐμὲ ἐκδικῆσαι, λείπει ἐάν με φονεύσης.

[376. ΩΪ ΜΕΛΕΙ. ᾧ διὰ φροντίδος ἐστὶ
τιμωρῆσαι, ἀπαιτῆσαι.

378. ΑΥΤΟΣ ΣΥ' ΣΟΙ' πῆμα ὑπάρ-
χεις.]

379. Ω ΠΛΟΥΤΕ. πεποιήκε τὸν Οἰδί-
που ὑπονεῖν ἐξ ὑποβολῆς Κρέοντος ταῦτα εἰρη-
σθαι, ἵνα, ζητούντος αὐτοῦ, ἀφορμὴν εὐλογῶν ἔχῃ
τὰ λοιπὰ τοῦ δράματος.

[380. ΠΟΛΥΖΗΛΩΙ. κατὰ τὸν πολὺν
φθόνον ἔχοντα βίον.

383. ΔΩΡΗΤΟΝ. κατὰ ἐκούσιον δωρεάν
αὐτῆς.]

[379. ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ ΤΕΧΝΗΣ. ἤγουν
φρόνησις καὶ σοφία κρεῖττων οὔσα τῆς τῶν ἄλλων
φρονήσεως· λέγει δὲ τὴν αὐτοῦ. οὐδεὶς γάρ πο-
τῶν τόθ' Ἑλλήνων οὕτω τεθαύμασται, ὡς περ
αὐτὸς τὰ Σφίγγος εὐρῶν ἀνίγματα. Τ.]

384. ΟΥΞ ἈΡΧΗΨ ΦΙΛΟΣ. ἐν εἰρω-
νείᾳ. ΜΗΧΑΝΟΡΡᾶΦΟΝ. τὰ φαῦλα μη-
χανώμενον. μάγους δὲ ἐκάλουν, τοὺς ψευδεῖς
φαντασίας περιτιθέντας. ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τοὺς
φαρμακεῖς μάγους ἔλεγον. d) ἈΓΥΡΤΗΝ.
πτωχόν, ὀχλαγωγόν.

[385. ὙΠΕΛΘΩΝ. ὑπέρχομαι, τὸ ὑπο-
κάτω τινὸς ἔρχομαι, καὶ ἀπὸ τούτου τὸ κολα-
κεῦν· οἱ γὰρ κολακεύοντες ὑπὸ τὴν γῆν σχημα-
τίζονται. ἐνταῦθα δὲ τὸ ὑπελθῶν ἀπὸ μεταφο-
ρᾶς τῶν παλαιόντων λέγεται, ὅταν τοὺς ἀντιπά-
λους ὑπέρχωνται λαθόντες, ἵνα εὐχειρῶτους οὕτω
ποιήσαντες καταστρέψωσι.

386. διαβάλλει τὸν μάντιν, ΜΑΓΟΝ
αὐτὸν λέγων. ἈΓΥΡΤΗΝ. ὀχλαγωγόν. ἀγύρ-
της, ὁ κατὰ μῆνα λαμβάνων τὰ τέλη.

388. τὸ ΔΕΔΟΡΚΕΝ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ
τὴν δύναμιν ἔχει τοῦ ὄραν λαμβάνεται, καὶ ἐστὶν
ἀμετά-

d) ἐκάλουν Brunek.

ἀμετάβατον. εἰ γὰρ ἐλέγετο μεταβατικῶς, διὰ τῆς εἰς προθέσεως μετέβαινεν ἄν, τῆς δηλοῦσης κίνησιν, καὶ εἶχεν ἄν ὁ λόγος οὕτως· ὅστις εἰς τὰ κέρδη δεδορκε μόνον· οὐ διὰ τῆς ἐν, ἥτις ἀεὶ στάσεως ἐστὶ δηλωτικῆ.]

[387. ἈΓΥΡΤΗΝ. ἤγουν τὸν περὶ τὰς αἰγυιάς βαίνοντα, ἤγουν χυδαῖον, ἢν οὕτως εἶπω, καὶ τῆς φαυλοτάτης τυγχάνοντα μοίρας, ὃν πᾶς τις ἄγει καὶ φέρει ἕαον διὰ τὸ τῆς τύχης ταπεινόν. Τ.]

390. ΡΑΨΩΙΔΟΣ. ἡ Σφίγξ, ἡ βράπτουσα τὰς ᾠδὰς. τὸ δὲ ὄνομα τοῦ βραψωδοῦ κατ' Ὅμηρον, ἢ μεθ' Ὅμηρον ἦν. κῦνα δὲ αὐτὴν καλεῖ, διὰ τὸ ἀρπακτικόν. ΟΥΧΙ ΤΟΥ ΠΙΟΝΤΟΣ ἦν. τοῦ τυχόντος. ἀντὶ τοῦ· οὐ τοῦ τυχόντος ἦν σαφηνίσαι. διὰ τούτων δὲ αὖξαι τὸ ἴδιον κατόρθωμα μείζον καὶ μαντικῆς, καὶ πάσης ἀνδραπίνης συνέσεως.

[390. ΡΑΨΩΙΔΟΣ ΚΥΩΝ. ἡ Σφίγξ, ἢ συντιθεῖσα ἐμμέτρους λόγους.

395. ΓΝΩΤΟΝ. γνωστὴν, ἐγνωσμένην. ἦν σὺν ἐφάνης γινώσκων οὔτε ἀπ' οἰωνῶν, οὔτε ἀπὸ τίνος ἐκ τῶν θεῶν. ε)

397.

ε) οὔτε ἐκ τίνος ἀπὸ τῶν θεῶν omittis vocibus αὐτοῖς ἅπ' οἰωνῶν Iohnf. et Vauvill.

397. ΓΝΩΜΗ ΚΥΡΗΣΑΣ. διὰ τῆς ἐμῆς φρονήσεως ευστοχήσας, ἐπιτυχῶν, τῶν αἰνιγμάτων αὐτῆς.

399. ΠΑΡΑΣΤΑΤΗΣΕΙΝ ΠΕΛΑΣ. ἐκ παραλλήλου. τὸ γὰρ παραστατήσιν τὸ πέλας στήσεσθαι δηλεῖ.]

[394. ἮΝ ΟΥΤ' ἈΠ' Οἶωνῶν. ἤγουν πρὶν ἐμὲ ἀφίχθαι, ἐδείχθησιν οὐ γινώσκων τινὰ μαντείαν, οὔτ' ἀπὸ ὀρνέων, οὔτ' ἀπὸ θεῶν τινός. οὕτω τὸ Ἐχὼν ἰνωτὸν τινὰ μαντείαν νόει.

396. Ὁ ΜΗΔΕΝ Εἶδῶς. τοῦτο ἢ ταπεινοφρονῶν Οιδίπους λέγει, ἢ ὁ μηδὲν εἰδῶς, ἀντὶ τοῦ, ὁ μηδὲν πώποτε περὶ τῶν τῆς Σφίγγος αἰνιγμάτων ἀκούσας, ἢ ὁ μηδὲν εἰδῶς περὶ τῶν μελλόντων, καθὰ σύ γε κομπάζεις τῇ μαντικῇ. Τ.]

401. ἈΓΗΛΑΤΗΣΕΙΝ. εἰάν δασέας, τὸ ἄγος ἀπελάσειν τὸ περὶ τὸν Λαῖον· εἰάν δὲ ψιλῶς, ἀντὶ τοῦ βασιλεύσειν.

[401. ἈΓΗΛΑΤΗΣΕΙΝ. τὸ ἄγος ἐλάσειν, ἦτοι ἐμὲ, ὃν λέγεις φονεῖα εἶναι. Εἰ δὲ μὴ ἄρκεισιν. ἀντὶ τοῦ, εἰ δὲ μὴ ἦσθα γέρον. γέρον γὰρ ἄν, ἐξ ἀνάγκης καὶ νομίζεται εἶναι.]

[401. ἈΓΗΛΑΤΗΣΕΙΝ, ἤγουν ὡς ἄγος ἐξελαθήσεσθαι τῆς πόλεως παρ' ἐμοῦ, ἢ ἀντὶ τοῦ ἄρξειν νόει. ἀγηλατῶ γὰρ, τὸ ἄγω καὶ φέρω καὶ ἐξουσιάζω.

ἐξουσιάζω λαόν· ὅπερ εἰ εἶποις, κατ' εἰρωνείαν καὶ γέλωτα ἔσται ὁ λόγος, οὕτω δόκεις μοι καὶ σὺ καὶ ὁ συνθεῖς ταῦτα Κρέων κλαίων ἀγνηλατήσῃν καὶ δεσπόσῃν τῆς χώρας· ἤγουν ἢς ἐπιθυμεῖτε ἀρχῆς, πολλῶν πληγῶν ἀν' αἰτία ὑμῖν ἐξ ἐμοῦ γένοιτο. κρείττον δὲ ἔστι τὸ ΑΓΗΛΑΤΗΣΕΙΝ, ἀντὶ τοῦ ὡς ἄγος ἐλαθῆναι διὰ τὸ ἐπιφερόμενον. Γ.]

407. ἘΞΙΣΩΤΕ' ΟΝ. λείπει ἐμοί. ΤΟΥΔΕ ΓΑΡ ΚΑ' ΓΩ' ΚΡΑΤΩ. τοῦ ἐξ ἴσου λέγειν. ὩΣΤ' ΟΥ' ΚΡΕ' ΟΝΤΟΣ ΠΡΟΣΤΑΤΟΥ ΓΕΓΡΑΨΟΜΑΙ. δεήσομαι. ὄρα δὲ καὶ τὴν διαφορὰν τοῦ ὀνόματος. τῷ μὲν γὰρ ἐπιφθονωτέρῳ ἐπὶ τοῦ Οιδίποδος ἐχρήσατο, τῷ ΔΟΥΔΟΣ· τῷ δὲ εὐπρεπεστέρῳ ἐπὶ τοῦ Κρέοντος.

[407. ἘΞΙΣΩΤΕ' ΟΝ. ἄξιον ἐξισοῦσθαι σοι ὑπ' ἐμοῦ. ΤΟ' ΓΟΥΝ ἼΣ' ἈΝΤΙΛΕΞΑΙ. τὸ ἀντιλέξαι σοι ἐμὲ τὰ ἴσα, ἤγουν ἀντιλέγειν. ἐξισοῦσθαι σοι κατὰ τὸ λέγειν.

410. ΠΡΟΣΤΑΤΟΥ. προστάτης λέγεται ὁ ἐν πολέμῳ ἐμπροσθεν ἰστάμενος, καὶ βοηθῶν τοῖς ὀπισθεν· καὶ ὁ τῷ ἀξιώματι προέχων τῶν ἄλλων, καθὰ λέγεται ἐνταῦθα. — ἀρχοντας τοῦ Κρέοντος οὐ κατηγορηθήσομαι δούλος.

415. ΤΟΙΣ ΣΟΪΣΙΝ ΑΥΤΟΥ. ἀντὶ τοῦ, τοῖς σου αὐτοῦ, τουτέστι τοῖς σεαυτοῦ.]

416. ἈΜΦΙΠΛΗΞ. ἢ ἐξ ἀμφοτέρων ἐλασία, ἢ ἑκατέρωθεν πλήττουσα, ἐκ τε πατρὸς καὶ μητρὸς. ΔΕΙΝΟΨΟΥΣ. ἢ διὰ τῶν ποδῶν δέος ποιούσα. f)

[417. ἘΛΛΙ. ἐλάσει. ΔΕΙΝΟΨΟΥΣ ἈΡΑ, φοβερά τὴν ἐπιδημίαν κατάρρα. ἈΜΦΙΠΛΗΞ, ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ πλήττουσα. ἤγουν ἐξελάσει σε τῆσδε γῆς, βλέποντα νῦν μὲν ὀρθῶς, ἔπειτα δὲ βλέποντα σκότον.

418. ΒΛΕΠΟΝΤΑ ΝΥΝ ΜΕ'Ν ὈΡΘῶ, ἘΠΕΙΤΑ ΔΕ' ΣΚΟΤΟΝ. καινότερον εἶπεν βλέποντα σκότον, ὡς περ εἰ τις εἶποι, σιωπὴν λέγοντα.]

[417. ἰστέον ὅτι τὸ ΠΟΤΕ' εἶπε, διὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς Οιδίποδος ἀπέλασιν παρὰ Λαίου καὶ Ἰοκάστης, ὅτε γεννηθέντα αὐτὸν εἰς Κιθαιρῶνα ἐξέδηκαν πρὸς ἀπώλειαν· τὸ δ' ἘΛΛΙ, ἐπειδὴ τῶν γονέων ἐκείνου καὶ νῦν ἡ ἀρὰ τούτων διώκει, ἢν ἠράσαντο αὐτὸν ἐφθάρθαι. λέγει οὖν τὴν ἀρὰν ἀμφιπλήγα, ὡς ἐξ ἀμφοτέρων τοῦ τε πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς γεγονούσιν. δεινόψουν δὲ, διὰ τὸ κακῶς ἐπέρχεσθαι πρὸς οὐς ἀν' πεμφθῆ. τὸ δὲ ΠΟΪΟΣ ΟΥ' Κ' ἜΣΤΑΙ ΛΙΜΗ'Ν καὶ ΠΟΪΟΣ ΚΙΘΑΙΡΩ'Ν τούτο βούλεται, ὅτι εἰ τῆς παρανομίας τῆς σῆς αἰσθησὶν λάβοις, οὐδεὶς τόπος ἔσται ἀνήκοος τοῦ κατὰ σὲ δράματος. σύμ-
φωνος

f) ἐμπαιούσα Brunck.

Φωνος γὰρ καὶ ὁ Κιθαιρῶν καὶ συνάδων τῶ ἡμετέ-
ρω λόγῳ. ἀ γὰρ ἐγὼ νῦν περὶ σου λέγω, ταῦτα
οὗτος βεβαιώσει, ἐπειδὴν ἀποφανῆ, ὡς κατ' ἀρ-
χας ὑπὸ τῶν γονέων εἰς αὐτὸν ἐξετέθη. Γ.]

419. ΠΟΪΟΣ ΟΥ'Κ ἜΣΤΑΙ ΛΙΜΗ'Ν.
τὸν λιμένα τίθησιν αἰεὶ ἀντὶ τοῦ τόπου· τροπικῶς
δὲ ἀντὶ τοῦ, πρὸς Ἐ) οὐκ ἐλεύσει βωῶν; ὍΤΑΝ
ΚΑΤΑΓΙΣΘΗΣΙ. ὅταν αἰσθανθῆς, καὶ νοήσης.
ἘΚΤΡΙΒΗ'ΣΕΤΑΙ. ἀντὶ τοῦ διατρίψει ἐν τοῖς
κακοῖς, ἢ ἀπολεῖται. ἢ μεταφορᾷ ἀπὸ τῶν σμη-
χόμενων ἀργύρων ἢ χαλκῶν, ἢ ἄλλων τοιούτων,
ἀπερ' ἐν τῶ πλύνεσθαι σφόδρα τριβόμενα ἐλατ-
τοῦται.

[419. ποῖος λιμὴν, ποῖος Κιθαιρῶν οὐκ ἔσται
σύμφωνος ταχέως τῆς σῆς βοήσεως; συμφωνῶ τῶ-
δε· σύμφωνος δὲ εἰμι τοῦδε.

422. ΕΥ'ΠΛΟΪΑΣ ΤΥΧΩ'Ν. διὰ τὸ
εὐρεῖν σε τὸ αἴνιγμα.

424. Ἄ Σ' ἘΞΙΣΩ'ΣΕΙ. ἴσον δείξει σε
σοί, ἢ γουν ὅστις εἶ δείξει σε· ὅτι υἱὸς εἶ ταύτης,
ἢ νῦν συνοικεῖς.

425. ΤΟΥ'ΜΟ'Ν ΣΤΟ'ΜΑ. τοὺς ἐμούς
λόγους ἀτίμαζε. οὐδεὶς γὰρ ἔστιν ἀπὸ τῶν βρο-
τῶν, ὅστις χειρόν σου φθαρήσεται, ἀφανισθήσε-
ται.

429.

g) Brunck. ποῖ. Idem mox ἀργυρῶν.

429. ΠΑ'ΛΙΝ ἌΨΟΡ'ΤΟΣ. ἐκ παραλ-
λήλου. ἌΠΕΙ. ἀπελεύσει.

431. ἀπελεύσομαι· ἴσθι, δε ὡς οὐδὲ ἤλθον
ἀν, εἰ —]

[422. ἌΝΟΡΜΟΝ. ἢ γουν κακκλιμένιστον,
εἰς ὃν οὐδεὶς ὤρμισεν. οὐδεὶς γὰρ τῆ μητρὶ συνῆλ-
θεν ἢ σύ.

424. Ἄ Σ' ἘΞΙΣΩ'ΣΕΙ. τοῦτο λέγει,
ὅτι ἢ τῆς ἀνομίας τῆς σῆς αἰσθήσεις σε ὀμειώσει
σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις. σοὶ μὲν, ὅτι υἱὸς ὢν
ἰσκάστης τῆ ἀληθείᾳ, ἀνῆρ αὐτῆς ἀνίσως καὶ
παρανόμως γέγονας. αὐτῆ οὖν σε ἢ ἀνίσότης ἢ)
εἰς ἰσότητα τότε ἄξει· καὶ ὡσπερ τῆ ἀληθείᾳ υἱὸς
τυγχάνεις, οὕτω καὶ τότε τοῖς πᾶσιν ἐπιδειχθή-
σῃ· τοῖς δὲ τέκνοις, ὅτι τούτων ὢν νῦν δοκεῖς πα-
τήρ, ἀδελφὸς ὢν Φανήσῃ, ἐξ ἧς αὐτὰ ἐγέννησας,
ἐξ αὐτῆς καὶ αὐτὸς γεννηθεῖς. Γ.]

433. ΣΧΟΛΗ' Σ' ἌΝ. ἀντὶ τοῦ βρα-
δέως. οὐδαμῶς. ἰ)

[436. ΤΙ'Σ ΔΕ' Μ' ἘΚΦΥ'ΕΙ. ἀντὶ τοῦ
ἔφυσε, τουτέστι ἐγέννησεν.]

437. ἮΔ' ἩΜΕ'ΡΑ ΦΥ'ΣΕΙ ΣΕ. ἀντὶ
τοῦ, οἶων εἶ γονέων δείξει. κ) ΔΙΑΦΘΕΡΕΪ
δέ,

h) αὐτῆς οὖν ἢ ἀνίσότης edd. antiqq.

i) ΣΧΟΛΗ. βραδέως. ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. Brunck.

k) δείκνυσι Iohnf. Vauvill.

δε, δια τὴν πῆρσιν, καὶ τὴν λοιπὴν τοῦ βίου ἀνατροπὴν.

[437. ΦΥΨΕΙΣΕ. τὴν γέννησίν σου δείξει, δείξει σε ὅθεν ἐγεννήθης.]

[437. ἮΔ' ἩΜΕΡΑ. ἦγουν ἐν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ καὶ ἀποφανῆ Ἰοκάστης ὦν, ¹⁾ καὶ ἀπολέσεις τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ τάλλα πείσῃ. Γ.]

438. ΑἸΝΙΚΤΑ'. ἀσαφῆ καὶ κεκρυμμένα.

[438. τὸ ὨΣ καὶ τὸ ἌΓΑΝ ἐκ παραλλήλου.— ΑἸΝΙΚΤΑ', αἰνιγματώδη, κεκρυμμένα.]

439. ΟΥΚΟΥ'Ν ΤΑΥΤ' ἈΡΙΣΤΟΣ. ὡς περ εἰρωνευόμενος φησὶν· αἰνιγμὰ ἐστὶ, σὺ θάττον νοήσεις, ὅτι καὶ τὸ τῆς Σφιγγὸς αἰνιγμα πρῶτος ἐξεύρες. ὃ δέχεται εἰς ἔπαινον.

[439. ΕΥΡΙΣΚΕΙΝ ἐστὶ τὸ ἐξετάσει ^{m)} καὶ ἐρεῦνῃ καταλαμβάνειν.]

441. ΑΥΤΗ ΓΕ ΜΕΝΤΟΙ Σ' Ἡ ΤΥΧΗ ΔΙΩΛΕΣΕΝ. τὸ σὲ διαγνῶναι τὸ αἰνιγμα.

442. ἌΛΛ' Εἶ ΠΟΛΙΝ ΤΗ'ΝΔΕ. πάλιν τοῦτο προσαγωγὸν τοῦ πλήθους.

[441. ΑΥΤΗ ΓΕ. ἦγουν αὐτὴ ἢ εὐδοκίμησις, ἦγουν τὸ τὰ αἰνίγματα σαφηνίζειν διολέσει σέ.

1) ἀποφανεῖς Ἰοκάστης omisso ὦν edd. antiqq.

m) ἐξετάζει Johnf. ἐξετάζειν Vauvill.

σέ. εἰ γὰρ μὴ τὰ τῆς Σφιγγὸς εὔρες αἰνίγματα, οὐκ ἂν εἰς τὸδε τύχης ἀφίκου.

442. τὸ ἘΞΕΨΩΣΑ διπλῶς νοητέον. εἰ ἐξεΨωσα τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς Σφιγγὸς, οὐ μοι μέλει τῆς ἐμῆς σωτηρίας. ἢ εἰ ἐξεΨωσα τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ νῦν ἐπικειμένου λοιμοῦ, οὐ μοι φροντίς, εἰ αὐτὸς ἀπολοίμην.

444. ὨΣ ΠΑΡΩ'Ν ΤΑ' Γ' ἘΜΠΟΔΩ'Ν. τοῦτο οὕτω λέγε, ὅτι ὄχλεις ἡμῖν τὰ ὑπάρχοντα ἐμπεδῶν καὶ ἐμπόδιον, ταυτέστι παρῶν εἰς ὄχλον καὶ ταραχὴν εἰσάγεις ἡμᾶς, καὶ ἐμποδίζεις τὸ προκειμένον ζήτημα. εὐρηται δὲ καὶ ΣΥ' Γ' ἘΜΠΟΔΩ'Ν. Γ.]

446. ΕἶΠΩ'Ν ἈΠΕΙΜΙ. ἐνταῦθα παρῶνσιαστικώτερον ὄλον τὸ πρᾶγμα παραινίττεται, ἀμφοτέρων τοῦ ποιητοῦ στοχασαμένου, ταῦ τε τῷ δράματι συμφέροντος, ὅπως μὴ ἀνακαλύπτηται ἢ ὑπόθεσις, διὸ αἰνιγματωδῶς πάντα φησί, τοῦ τε τῷ προσώπῳ πρέποντος. εἶδει γὰρ εἰπεῖν τὸν μάντιν τὰ μετ' ὀλίγον φανησόμενα. ΤΟ'Ν ἈΝΔΡΑ ΤΟΥΤΟΝ. ὡς περὶ ἐτέρου λέγων, αὐτὸν αἰνίττεται.

[446. ἈΠΕΙΜΙ. ἀπελεύσομαι εἰπὼν ἐκεῖνα, ὦν ἔνεκα ἦλθον.

447. ἔσθ' ὅπου, καὶ ἔσθ' ὅπως ⁿ⁾ κατὰ τοὺς Ἀττικούς.

449.

n) ὅπως Johnf. Vauvill.

449. ἈΠΕΙΛΩΝ. μετα ἀπειλῆς καὶ ἀνακρηύξεως τοῦ Φόνου τοῦ Λαίου.

451. ΛΟΓΩΙ. οὐ τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλὰ λόγῳ. ἘΓΓΕΝΗΣ. ἐγχώριος. οὐδ' εὐφρανθήσεται τῷ συμβεβηκότι, ἢ γουν τῷ ἀναγνωρισμῷ.]

453. ΤΗΓ ΞΥΜΦΟΡΑΓ. τῇ συντυχίᾳ. ΣΚΗΠΤΡΩΙ, ΠΡΟΔΕΙΚΝΥΣ. τὸ σκῆπτρον δεικνύς σύμβολον τῆς ἑαυτοῦ εὐγενείας, ὅτι ἐκ βασιλέως πτωχὸς ἐγένετο.

[455. ἘΜΠΟΡΕΥΣΕΤΑΙ. βαδίζει, ἐμπεριπατήσει, διελεύσεται.]

459. ΚΑΙ ΤΟΥ ὍΜΟΣΠΟΡΟΣ. τὴν αὐτὴν σπεύρων γυναῖκα.

[459. ὍΜΟΣΠΟΡΟΣ. τὴν αὐτὴν αὐτῷ γυναῖκα σπεύρων.

460. τὸ ἘΨΕΤΣΜΕΝΟΝ Ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ ψευδόμενον.

461. ΦΑΣΚΕΙΝ. ἀντὶ τοῦ Φάσκε. ἩΔΗ. ἐξ ἐκείνου, ἀπὸ τοῦ νυν. Φάσκειν καὶ Φάσκε. ὅταν τίθηται εἰς τὸ ἀπαρέμφατον καὶ ἡ τοῦ προσώπου αἰτιατική, θέλει καὶ τὸ δεῖ· ὅταν δὲ οὐ τίθηται ἡ αἰτιατική τοῦ προσώπου, τὸ ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικῷ.]

[459. ἼΩΝ ΕΓΣΩ. τοῦτο διπλῶς νοητέον. ἢ ἐλθὼν εἰσὼ τοῦ οἴκου, καὶ καθ' ἡσυχίαν γενόμενος· ἢ ἰὼν εἰσὼ, ἀντὶ τοῦ εἰς αὐτὸν γεγωνῶς, καὶ συνάξας τὸν νοῦν. Τ.]

[ΜΕΤΡ.

[ΜΕΤΡ. 462. ΤΙΣ ὄντιν'. Τὰ τοιαῦτα εἶδη τῶν Χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἰρηται ἴσθι δὲ ὅτι καὶ τὰλλα ὅσα καὶ στροφᾶς ἔχει, κατὰ σχέσιν ἐστίν· ἀλλ' ὅτι καὶ ἐπαδους ἔχει, καλεῖται διὰ τοῦτο ἐπαδικά. Εἰσὶ δὲ τῆς παρούσης στροφῆς τὰ κῶλα δέκα καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τὸσαῦτα. τὸ πρῶτον χοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, χοριάμβου καὶ συλλαβῆς· τὸ β' τροχαϊκὸν ἰδυφαλλικὸν (τρῆς γὰρ εἰσὶ τροχαῖοι) τὸ γ' δακτυλικὸν πενθημιμέρες ἐκ σπονδείων· τὸ δ' ἰωνικὸν ἀπ' ἐλαττονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ παλῶνος τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ, τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ δύο συλλαβῶν· (τοῦτο δὲ καὶ ἰαμβικὸν εἴη τρίμετρον ὑπερκατάληκτον τοῦ πρώτου πόδου ἀναπαιστού) τὸ ε' προσοδιακὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, χοριαμβοῦ καὶ δύο συλλαβῶν, ἦται ἰωνικοῦ ἡμίσεος. τὸ ς ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ παλῶνος τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ, τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ σπονδείου. ἐν τῷ κῶλῳ δὲ τῆς στροφῆς ὁ δεύτερος πούς ἐστὶ πεντασύλλαβος ἐπίτερος· τὸ ζ ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον τὸ η' ὁμοιον. τὸ θ' ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμιόλιον· (ἔχει γὰρ τὸν πόδα ὅλον καὶ τὸ ἡμισυ αὐτοῦ) τοῦτο καὶ ἀναπαιστικὸν εἴη ἀν' πενθημιμέρες. τὸ ι' παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παλῶνος πρώτου καὶ βακχείου. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παραγράφος. Τ.]

462. ΤΙΣ ὄντιν' ἈΘΕΣΠΙΕ ΠΕΙΑ. ἀκόλουθα εἰσὶ τὰ τοῦ Χοροῦ πρὸς τὰ προεξηρημένα.

P 2

νυν

νῦν δὲ οὐκ ἔστιν αὐτῶ εὐπρόσωπον ἀναλογιζέσθαι περὶ ὧν εἶπεν ὁ μάντις. διὸ ἀνατρέχει ἐπὶ τὸ μαντεύμα του θεοῦ. ὁ δὲ νοῦς· τίς ἐστιν οὗτος, ὃν τινα ἐμφανίζει τὸ μαντεῖον; ἢ οὕτως· τίς ἐστιν οὗτος, ὃν κατώπτεισεν ἡ Δελφίς πέτρα, οἶον, ὁ μὴ λαθῶν τὸ μαντεῖον του Ἀπόλλωνος; ΚΗΡΕΣ ἈΝΑΠΛΑΚΗΤΟΙ. αἱ εἰς μηδὲν ἀμαρτάνουσαι, ἀλλὰ πάντων κρατοῦσαι. κῆρες δὲ τοῦ τελευτήσαντος Λαίου. ἢ οὕτως· ἀφυκτεῖ, ἀπλάνητοι, ἀπρὸσπέλαστοι, ἀφανεῖς, ἃς οὐκ ἐστιν ἀποφυγεῖν.

[464. ἌΡ' ῬΗΤ' ἈΡ' ῬΗ' ΤΩΝ. ὑπερβολικῶς, ὡς τὸ δειλαίαι δειλαίων.

466. ὨΡΑ ΝΙΝ. καιρὸς ἐστὶ ναμῶν αὐτόν, ἤγουν κινεῖν, τὸν πόδα σθεναρώτερον, ἤγουν ευτώτερον, ἀνέμοις ἰσοταχῶν ἵππων.

469. Ὁ ΔΙΟΨ ΓΕΝΕΪΤΑΣ. γόνος, ὁ Ἀπόλλων. γενέτης, ὁ υἱὸς ἐνταῦθα, καὶ ὁ πατὴρ ἀλλαχοῦ.

472. ἘΛΑΜΨΕ. ὁ χρησμὸς γὰρ τοῦ Παρνασοῦ τοῦ χιονώδους, ὁ φανεῖς ἀρτίως, ἐδήλωσε πάντα Θηβαῖον ἰχνεύειν, ἀντὶ τοῦ ζητεῖν, τὸν κρυπτόμενον ἄνδρα, ἤγουν τὸν Φονέα.]

[463. ἐπειδήπερ ὁ Παρνασὸς ἐν Δελφοῖς, ἐν δὲ τούτῳ τὸ του Ἀπόλλωνος ἐστὶ μαντεῖον, διὰ τοῦτο ΔΕΛΦΙΣ ΠΕΤΡΑ λέγει, ἀντὶ τοῦ, ὁ Ἀπόλλων ἐν Παρνασσῶ οἰκῶν. ἴστέον δὲ ὅτι ὡς ὁ Χορὸς πρὸς τοὺς Τειρεσίου λόγους ἀηδῶς διάκειται,

τῶ

τῶ δ' Οἰδίποδι βοηθεῖ, διὰ τοῦτο καὶ ἀπορηματικῶς τὸν λόγον ἐκφέρει, τίς ἐστιν ὃν λέγει Ἀπόλλων τελέσαι τὸ ἔργον.

471. ἈΝΑΠΛΑΚΗΤΟΙ χερὶ γράφειν, ἢ ἡ τὸ μέτρον ἀρμόζον τῶ τῆς ἀντιστροφῆς κώλα. εὐρηται γὰρ ἐν τινι τῶν παλαιῶν οὕτω βιβλίῳ. δεινὰς δὲ Κῆρας λέγει, τὰ δύο ἀνερμήματα, ἃ Τειρεσίας ἔφη κατ' Οἰδίποδος· λέγω δὲ τῆς μητρὸς συνέλευσιν, καὶ τὸν του πατρὸς Φόνον. τὸ δὲ ἌΜ' ἘΠΟΝΤΑΙ ἀντὶ τοῦ συν Ἀπόλλωνι ἔρχονται, οὐχ ὅτι ὁ Ἀπόλλων οὕτως ἐδέσπισεν· ἐκεῖνος γὰρ ἐξελεῖν τὸ μίασμα μόνον τῆς χώρας εἶπεν· ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἅμα αὐτῶ ταύτας ἐπεσθαι λέγει, διὰ τὸ Τειρεσίαν ταύτας ἐκφῆσαι ἐπὶ τῆ του Ἀπόλλωνος μαντεία. Τ.]

475. ἘΞΙΧΝΕΥΕΙΝ. τοῦτο ἐπήγαγε, καὶ τὰ ἄλλα ὀνόματα τροπικῶς, ὡς ἐπὶ ἀγρῶν ταύρων, τῶν ὑπὸ πάντων ζητούμενων, καὶ ὡσπερ ἐν ὕλῃ κεκρυμμένων· οἰκεία δὲ ταῦτα τὰ ὀνόματα, ἄντρα καὶ πέτραι. ΦΟΙΤΑΪ ΓΑΡ ὙΠ' ἈΓΡΙΑΝ ὙΛΑΝ. ἐκεῖνος ὁ πεφονευκῶς, πανταχοῦ κρυπτόμενος, εὐ βούλεται ἑαυτὸν ἐμφανίσει. ΜΕΛΕΪ ΠΟΔΙ ΧΗΡΕΥΩΝ. ἀντὶ τοῦ, μηδενὶ γιγνωσκόμενος, τῆ φυγῆ μονάζων. ἢ καὶ αὐτὸ οἰκείον τῆ θηριώδει διαίτη. ΤΑ ΜΕΣΟΜΦΑΛΑ ΓΑΣ ἈΠΟΝΟΣΦΙΖΩΝ. ἀντὶ τοῦ φυγῶν. ο) τὸν τόπον δὲ εἶπεν ἀντὶ τῶν χρησμών,

ο) φεύγων Brunck.

σμών, οἷον, τοὺς χρησμοὺς διαφεύγει μέχρι νῦν ὁ μνηθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ. ὅτι δὲ ἡ Πυθῶ μεσόμφαλος, δηλαῖ καὶ ἡ περὶ τοὺς αἰετοὺς ἱστορία, καὶ ὅτι χρύσειοι αἰετοὶ διὰ τοῦτο ἀνάκεινται, καὶ ὅτι τούτου χάριν ἐκείσε ὁ Ζεὺς τὸ μαντεῖον ἰδρύσατο. ΜΑΝΤΕΪΑ Δ' ἈΕΙ' ΖΩΝΤΑ. ἀλλ' οὐδὲν ἦττον τὰ μαντεύματα περιποτάται ζῶντα καὶ ἰσχύοντα τῇ ἀληθείᾳ.

[476. ὙΠΑΪ Τ' ἈΓΡΙΑΝ ὙΛΑΝ. ἦγουν ὑπὸ δένδρα καὶ ἄλσος, κατοικίαν ἀγρίων ζῴων.

477. ΜΕΛΕΪΩ, ΠΟΔΙ' ΧΗΡΕΤ'ΩΝ. κατὰ ἀθλίαν πορείαν μονάζων, μένος βαδίζων, καὶ μηδενὶ γιγνωσκόμενος.

479. ἈΠΟΝΟΣΦΙΖΩΝ. ἦγουν ἐκφεύγων τοὺς χρησμοὺς τοῦ μέσου ὀμφάλου τῆς γῆς, ἐκ παραλλήλου, ἀντὶ τοῦ μέσης τῆς γῆς, τουτέστι τοῦ Παρνασοῦ. τὰ ἐπὶ τῇ ἐρευνῇ αὐτοῦ μαντεῖα.]

[ΜΕΤΡ. 482. ΔΕΙΝΑ' ΜΕ'Ν ΟΥ'Ν. Ἡ δευτέρα αὕτη στροφή κῶλων ἐστὶ ἰε, καὶ ἀντιστροφή τοσοῦτων. τὸ α χοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ δύο χοριαμβίων καὶ συλλαβῆς (τὸ αὐτὸ δὲ εἴη ἂν καὶ ἀναπαιστικὸν ἐφθήμερες ἐκ δακτύλου ἀρχόμενον) τὸ β ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰωνικοῦ καὶ ἀναπαιστού (εἴη δ' ἂν καὶ ἀναπαιστικὸν πενθήμερες τοῦ δευτέρου ποδὸς δακτύλου) τὸ γ ὅμοιον τῷ πρώτῳ.

πρώτῳ τὸ δ ὅμοιον τῷ δευτέρῳ τὸ ε ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον ἀκατάληκτον καθαρόν· τὸ ζ καὶ ζ ὅμοια τῷ δευτέρῳ τὸ η ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ὑπερκατάληκτον καθαρόν· τὸ θ χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον καθαρόν· τὸ ι ὅμοιον τὸ ια ὅμοιον τὸ ιβ ἀναπαιστικὸν πενθήμερες· τὸ ιγ ὅμοιον τῷ δευτέρῳ τὸ ιδ δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν εἰς δυσύλλαβον (εἴη δ' ἂν καὶ προσδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ χοριάμβου καὶ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος) τὸ ιε ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐξ ἀναπαιστού καὶ ἰάμβου. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος τῆς δὲ ἀντιστροφῆς κορωνὶς μόνη. Τ.]

482. ΔΕΙΝΑ' ΜΕ'Ν ΟΥ'Ν ΔΕΙΝΑ'. μεταβαίνουσιν ἐπὶ τὰ εἰρημένα ὑπὸ Τειρεσίου. σοφὸν μὲν οὖν αὐτὸν ὁμολογοῦσιν. ΔΕΙΝΑ' ΤΑΡΑΣΣΕΙ. τούτῳ ἐχρήσατο, ἐπεὶ ἔδοξε δυσχερῶς ἐνεχθῆναι πρὸς τὸν ἀρχοντα. ΟΥ'ΤΕ ΔΟΚΟΥ'ΝΤ'. οὔτε πιστά, οὔτε ἀπίστα. ΤΙ ΓΑΡ Ἡ ΛΑΒΔΑΚΙΔΑΙΣ. εἰκότως ἀποροῦσι. ποῖον γὰρ νεῖκος γέγονε τοῖς ὑπὸ ρ) Λαβδάκου πρὸς τὸν Πόλυβον; ς) ἐτι γὰρ νομίζουσιν αὐτὸν εἶναι Πόλυβου. ΠΡΟΣ' ΟΤΟΥ ΔΗ' ΒΑΣΑΝΩ. ἀντὶ τοῦ, ποῖῳ λογισμῷ. τίνος πράγματος κρῖσει χρησάμενος, τοῖς λεγομένοις πιστεύσω κατὰ Οἰδίποδος.

ρ) ἐπὶ Brunck.

ς) Πολύβου Brunck.

δος. ΦΑ΄ΤΙΝ ΕΙ΄Μ'. τὴν κατὰ τοῦ Οἰδίποδος
γιγνομένην παρὰ Τειρεσίου.

[+83. ΣΟΦΟΣ Ο΄ΩΝΟΘΕ΄ΤΑΣ. Τει-
ρεσίας, ὁ τὰς πτήσεις τῶν οἰωνῶν διατιθεῖς, ἤγουν
διατάττων καὶ ευκρίνων, τούτεστιν ὁ διδάσκαλος
τῆς πτήσεως τῶν οἰωνῶν.

487. ΟΥ΄Τ ΟΠΙΣΩ. οὔτε κατὰ τὸ
παρὸν ἐρεΐδων τὸν νοῦν, οὔτε κατὰ τὸ παρελη-
λυθός.

488. ΛΑΒΔΑΚ΄ΙΔΑΙΣ. τῷ Λαίῳ. ΤΩ΄
ΠΟΛΥ΄ΒΟΥ. τῷ Οἰδίποδι. τίς Φιλονειμία ἐκει-
το ἢ τῷ Λαίῳ πρὸς τὸν τοῦ Πολύβου, ἤγουν τὸν
Οἰδίποδα, ἢ τῷ Οἰδίποδι πρὸς τὸν Λαίῳ;

490. ΟΥ΄ΤΕ. οὐ πάποτε, ἤγουν οὐδα-
μῶς ποτε οὔτε πρότερον ἐγώγε, οὔτε τανῦν
ἤκουσα.

492. ΠΡΟΣ΄ ΟΤΟΥ. παρ΄ οὔ, νείκους
δηλονότι, ἐλεύσομαι ἐπὶ τὴν ἐπιδημήσασαν μαν-
τείαν τοῦ Τειρεσίου τῷ Οἰδίποδι, ἤγουν κατὰ τοῦ
Οἰδίποδος. ΛΑΒΔΑΚ΄ΙΔΑΙΣ ΄ΕΠ΄ΙΚΟΥΤΡΟΣ.
ἤγουν τῷ Λαίῳ ἕνεκα τῶν ἀδῆλων θανάτων.]

[484. ΟΥ΄ΤΕ ΔΟΚΟΥ΄ΝΤ΄. οὐτ΄ ἀρέ-
σκοντά μοι, οὐτ΄ ἀποφάσκοντα, καὶ ἀποφασιν καὶ
ἀπιστίαν δεχόμενα. ἤγουν μὴ οἷά τε ἀπιστεῖσθαι,
διὰ τὸ μάντιν εἶναι τὸν εἰπόντα.

488. ἀπορήσειεν ἂν τις, διὰ τί οἱ δύο δια-
ζευκτικοὶ σύνδεσμοι, τὸ ΄Η ΛΑΒΔΑΚ΄ΙΔΑΙΣ
καὶ

καὶ τὸ ΄Η ΤΩ΄ ΠΟΛΥ΄ΒΟΥ κείνται, δεῖν οὕτως
εἶπειν, τί γὰρ Λαβδακίδαίς καὶ τῷ Πολύβου νεί-
κος ἐκεῖτο. καὶ φαμέν ὅτι τούτο δύνανται οὗτοι
οἱ σύνδεσμοι δηλοῦν, ὡς οὔτε τῷ Λαίῳ διαφωρά
τις ἦν ἀπὸ τοῦ Οἰδίποδος, οὔτε τῷ Οἰδίποδι τὸ
τοῦ Λαίου.

494. ἴστέον ὅτι δότι μὲν τὸ ἐπίκουρος δογι-
κῆ συντάσσεται, τὸ μὲν ΛΑΒΔΑΚ΄ΙΔΑΙΣ πρὸς
τὸ ΄ΕΠ΄ΙΚΟΥΤΡΟΣ εἶπεν ἢ δὲ γενική, τὸ ΄ΑΔΗ-
ΛΩΝ ΘΑΝΑ΄ΤΩΝ, πρὸς τὸ ἄνομ΄ ἐστὶ τὸ
΄ΕΠ΄ΙΚΟΥΤΡΟΣ. ἐπίκουρος γὰρ τῷ δέει τῶν κα-
κῶν φαμέν. Τ.]

495. ΄ΑΛΛ΄ Ο ΜΕΝ ΟΥ΄Ν ΖΕΥ΄Σ.
θέλουσιν ἀνατρέψαι τὰ ὑπὸ τοῦ Τειρεσίου εἰρημέ-
να. καὶ φασιν ὅτι οἱ μὲν θεοὶ συνετοί, καὶ μόνοι
τὰ τῶν ἀνθρώπων εἰδότες. ὅτι δὲ οἱ μάντιες μάλ-
λον τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων τι ἐπίστανται, οὐ φη-
μι, καὶ οὐδὲ ἡ κρίσις αὐτῆ ἀληθὴς ἐστὶ. γενεῖτο
μὲν γὰρ τις κατὰ σύνεσιν ἕτερος ἕτερου προήκων·
οὐ μὴν αὐτῆ γε ἡ ἐπιστήμη ἐκ μαντικῆς ἐστίν,
ἀλλ΄ ἐκ φύσεως καὶ ἐντρεχειας ἐκάστῳ πάρεστιν.
΄ΑΝΔΡῶΝ Δ΄ ΟΤΙ ΜΑ΄ΝΤΙΣ. οὐπω πι-
στεύω, ὅτι οἱ μάντιες πλέον ἐμοῦ φρονεῦσιν. ΣΟ-
Φ΄ΙΑ Δ΄ ΄ΑΝ ΣΟΦ΄ΙΑΝ. σοφίαν νῦν φησι τὸν
στοχασμόν. ὁ γὰρ λέγει τούτο ἐστίν, ὅτι ἐν τῷ
στοχάζεσθαι ἄλλος ἄλλον; εἰθροί 1) καὶ νικήσειεν.
΄ΑΛΛ΄

1) παρίθροι ἂν Brunck.

ἌΛΛ' ΟΥ' ΠΟΤ' ἘΓΩΓ' ἌΝ. ἐγὼ δὲ οὐκ ἂν ποτε ἐπαινήσοιμι τοὺς μεμφομένους τὸν βασιλέα, οὐδ' ὄρθον ἂν αὐτῶν τὸ ἔπος φαίην, πρὶν ἴδοιμι σαφῆ τὰ ἔργα καὶ τὴν ἀπόβασιν. ΦΑΝΕΡΑ ΓΑΡ. ἂ μὲν γὰρ ἐγκαλοῦσιν αὐτῶ, ἀδύλα καὶ οὐ πάντως ἀληθῆ· ἂ δὲ κατῴρωσε, Φανερά, ὅτε ἐπελθούσης αὐτῶ τῆς Σφιγγός, ὤφθη σοφός. ΒΑΣΑΝΩ, Θ' ἩΔΥΠΟΛΙΣ. κρίσει τε ἡδὺς ὤφθη τῇ πόλει. ἢ οὕτως· ἀπὸ τῆς Βασάνου δὲ τῆς Σφιγγός ἠδέως διετέθη ἡ πόλις πρὸς τὸν Οἰδίποδα.

[497. ἌΝΔΡΩΝ Δ' ὍΤΙ ΜΑΝΤΙΣ. ἡ κρίσις δὲ τῶν ἀνδρῶν, ὅτι ὁ μάντις ἔχει πλεόν ἢ ἐγώ, οὐκ ἔστιν ἀληθῆς.

500. ΣΟΦΙΑ. Φρονήσει δὲ Φρόνησιν παρελάσειεν ἂν.

503. ὍΡΘΟΝ ἘΠΟΣ. σαφῆ καὶ βέβαιον λόγον. ΚΑΤΑΦΑΙΗΝ. κατηγορήσαιμι.

506. ΒΑΣΑΝΩ. καὶ κατὰ ἄλλην ἐξετάσιν καὶ κρίσιν ὤφθη ἡδὺς τῇ πόλει.

507. ΚΑΚΙΑΝ. ἤγουν ψόγον· καθὸ λέγεται καὶ κακίῳ τὸ ψέγω.]

[505. περισσὸν ἦν ἐνταῦθα τὸ ἘΠ' ΑΥΤΩ, διὸ καὶ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ. οὐ γὰρ ἦν ἴσον τὸ κῶλον πρὸς τὸ τῆς στροφῆς. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 508. ἌΝΔΡΕΣ ΠΟΛΙΤΑΙ. Αἱ μονοστροφικαὶ αὐταὶ περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν

βικῶν τριμέτρων ῥυθμῶν, ὧν τελευτῆ, Ἐπειτα καμὲ τούδε θ', οἱ πάρεσί σοι. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. Τ.]

508. ἌΝΔΡΕΣ ΠΟΛΙΤΑΙ. ἔρχεται ὁ Κρέων ἐπὶ τῇ κατὰ ἑαυτοῦ ὑπονοίᾳ ἀγωνιακῶν, καὶ ἀπολογήσασθαι βουλόμενος. ἈΤΛΗΤΩΝ. μὴ καρτερῶν, μὴ φέρων, δυσανασχετῶν.

[508. ΠΟΛΙΤΑΙ. πολίτης ἐμὸς ἔστιν ὁ δεῖνα· οὐδέποτε δὲ μετὰ τῆς συν' ἤγουν ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἔστιν ἐμοὶ πόλεως. συμπολιτεύεται δὲ μοι τις, μετὰ τῆς συν, ἤγουν τὴν αὐτὴν ἐμοὶ πόλιν οἰκεῖ. — ΠΕΠΥΣΜΕΝΟΣ. ἀνηκόως. ΠΑΡΕΙΜ'. παραγέγονα. ἈΤΛΗΤΩΝ. δυσανασχετῶν, τουτέστιν ἀφορητῶς ἔχων.

510. Εἴ ΓΑΡ ἘΝ ΤΑΪΣ ΞΥΜΦΟΡΑΪΣ. ἐν ταῖς δυστυχίαις ταῖς νῦν νομίζει τι πεπονθέναι παρ' ἐμοῦ εἰς βλάβην φέρον, ἤγουν ἀφορῶν, εἴτε διὰ λόγων, εἴτε δι' ἔργων, οὐδαμῶς ἔστιν ἐμοὶ ἐπιθυμία τῆς ἐπὶ πολὺν χρόνον παρετεινομένης ζωῆς, φέροντι τήνδε τὴν κατηγορίαν.

514. ΟΥ' ΓΑΡ ΕἴΣ ἈΠΛΟΥΝ. τὸ ἀπλοῦν ἐνίστε δηλοῖ τὸ ἀποκίλον, οἷον ἀπλοῦν ἦθος, καὶ ἀπλοῦς λόγος, ὅτε ἔχει ἐναντίον τὸ ποικίλον. ἐνίστε δὲ τὸ ἀσύνδετον, ὅτε ἔχει ἐναντίον τὸ σύνδετον. ἐνταῦθα δὲ τὸ ἀπλοῦν τὸ ἐν δηλοῖ κατὰ πενητικὴν ἐξουσίαν. ἀλλ' εἰς πολλὰ ὀφείλων εἰπεῖν πρὸς τὸ, οὐ γὰρ εἰς ἀπλοῦν ἢ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρεται, ὁ δὲ ΕἴΣ ΜΕΓΙΣΤΟΝ

ΓΙΣΤΟΝ ἀποδίδωσι, συνάγων τὰ πολλὰ μετὰ ἐπιτάσεως εἰς τὴν τοῦ μεγίστου ὑπέροχον.]

[511. ΠΡΟΣ Γ' ἘΜΟΥ. εὐρηται ΠΡΟΣ Τ' ἘΜΟΥ, ὅπερ οὐκ ἔστιν ἕτερον ἀλλ' ἢ, πρὸς ἑμοῦ τι. ὡς περ γὰρ φαμέν, τῶν τις ἀνθρώπων, τὸ τις διὰ μέσου τιθέντες, οὕτω καὶ τοῦτο. ὅτι δ' ἔστι τι, καὶ οὐ σύνδεσμος τε, ὡς φασι τινες, μαρτυρεῖ τὸ ΦΕΡΟΝ. Τ.]

518. ἌΛΛ' ἮΛΘΕ ΜΕΝ ΔΗ'. ἐπειδὴ τὸ τοῦ Χοροῦ πρόσωπον ἰσόρροπον δεῖ ἐν ταῖς διαίταις εἶναι, διὰ τοῦτο καὶ νῦν παραμυθεῖται τὸν Κρέοντα, ὅτι ἴσως κατ' ὀργὴν τοῦτο εἶπεν, ἐρεθισθεῖς ὑπὸ τοῦ μάντεως.

520. ΠΡΟΣ ΤΟΥ Δ' ἘΦΑΝΘΗ. κατ' ἐρώτησιν ὁ λόγος.

[521. ΤΟΥ Σ ΛΟΓΟΥΣ. οὓς περὶ τῶν παρόντων λέγει. ὡς γὰρ ὁ Οἰδίπους εἶπεν, οἱ τοῦ Τειρεσίου λόγοι, οὓς κατ' αὐτὸν εἶπεν, πρὸς ψεῦδος συντέθενται, καὶ οὐκ ἐν ἀληθείᾳ λελεγμένοι εἰσίν. Τ.]

523. ἘΞ ὈΜΜΑΤΩΝ ὈΡΘΩΝ ΔΕ'. τοῦ Χοροῦ οὐκ ἔχοντος λέγειν τίνι γνώμη ταῦτα ἐλέγετο, ἀπὸ τῶν ἐξωθεν συμβάλλειν βουλόμενος ὁ Κρέων, περὶ τοῦ βλέμματος καὶ τοῦ σχήματος, ἐν ᾧ ταῦτα ἐλέγεν ὁ Οἰδίπους, πυνθάνεται.

[523. ἀπὸ ἀναμφιβόλου διαθέσεως ὀφθαλμοῦ, καὶ ἀπὸ ἀναμφιβόλου διαθέσεως γνώμης.]

[523.

[523. ἘΞ ὈΜΜΑΤΩΝ. ἴγουν ἀπὸ ἀνθρώπου σώφρονος, καὶ υγιεῖς φρένας ἔχοντος· ἢ ἀπ' ἀκριβοῦς συνειδήσεως καὶ καθ' ἰσότητι γνῶμης. εἰκότως δ' εἶπε τὸ ἘΞ ὈΜΜΑΤΩΝ ὈΡΘΩΝ. οἱ γὰρ σώφρονες καθ' ἰσότητι ἔχουσι τὸ ὄμμα· οἱ δὲ μαινόμενοι, παρατετραμμένοι.

526. ἴσως ἂν τις ἐνταῦθ' ἐλθὼν κακίσειε τὴν δευτέραν ἐννοιαν, ἣν πρώην ἐφάμεν εἰς τὸ ΚΑΙ ΤΑΥΤ' ἸΩΝ ΕἴΣΩ ΛΟΙΠΖΟΥ. ἐλέγμεν γὰρ τὸ ΕἴΣΩ, ἐντὸς τῶν οἴκων ἐλθῶν, ἢ εἰς ἑαυτὸν καὶ καθ' ἡσυχίαν γειόμενος. ἀμφότερα οὖν ταῦτ' ἔχεται λόγου, καὶ οὐδὲν κωλύει τὸ δευτέρον μὴ εἶναι ἀριστον, εἰ καὶ νῦν ὁ Χορὸς φησιν, ΑΥΤΟΣ Δ' ὈΔ' ἮΛΗ ΔΩΜΑΤΩΝ ἘΞΩ ΠΕΡΑΪ. ὁ γὰρ ἡσυχίας δέμενος ἐντὸς οἴκου, ἢ εἰς ἐρημίαν χωρεῖ· ὥστε οἱ πειρασόμενοι ἡμᾶς αἰτιάσθαι, σφᾶς αὐτοὺς εἰς αἰτίαν ἐμβαλοῦσιν, οὐκ εἰδότες ὡς δεῖ τὰ πράγματα λογίζεσθαι. Τ.]

529. ΤΟΥ ΔΕ ΤΛ'ΝΔΡΟΣ. ἀντὶ τοῦ, ἑμοῦ, καὶ ὁ τοῦ Λαίου.

[532. ἘΒΟΥΛΕΥΣΩ ΠΟΙΕΪΝ. ἢ μαρίαν ἵνα ὑπολάβω ἐνεῖναι μοι, ἢ ὑπολαβὼν ὅτι οὐ μάθοιμι τὸ ἔργον τότε σὺν δόλῳ κινούμενον.

537.

ς) ἢ Brunck.

537. Ὁ ΠΛΗΘΕΙ. τὸ ὁ πρὸς τὸ πρᾶγμα ἀπέδωκε. ὑπὸ πλήθους ἀνθρώπων καὶ ὑπὸ χρημάτων.]

538. Οἴσθ' ὧς ποιήσων. ἀντὶ τοῦ ποιήσεις. ἔστι δὲ Ἀττικισμός.

[538. Οἴσθ' ὧς ποιήσον. γινώσκεις ὅπως ὁ) μέλλεις ποιήσῃς ἐνεκα τῶν εἰρημένων ὑπὸ σεῦ.]

540. Λέγειν σὺ δεινόσ. σὺ μὲν δεινός εἰ ἐν τῷ λέγειν· ἐγὼ δὲ οὐ μετὰ εὐνοίας σου ἀκούω διὰ τὴν δυσμένειαν.

[541. Βαρῦν. βαρῦς, ἐπὶ ψυχῆς, ὁ δύσκολος καὶ ἀγανάκτησις ἔχων. καὶ βαρῦς, ἐπὶ σώματος, ὁ βεβαρημένος καὶ δυσκίνητος. ἐνταῦθα δὲ οὐ τὸν ἔχοντα τὸ βάρος ἐν ἑαυτῷ λέγει καὶ τὴν ἀγανάκτησιν· ἀλλὰ τὸν γινόμενον ἐτέρῳ τοιοῦτον. ὥστε τὸ βαρῦς ἐνίοτε μὲν τὸν βαρυνόμενον δηλοῖ, καὶ ἐπὶ πάθους λέγεται· ἐνίοτε δὲ τὸν βαρῦν ἄντα, καὶ ἐνεργείας ἔστι δηλωτικόν.

542. τοῦτ' αὐτό. περὶ τούτου αὐτοῦ, οὐ λέγεις, ὅτι εὐρηκᾶς με δυσμενῆ σαυτῷ, τὴν ἀπολογία μου ἀκούσον. ὁ)

544. τὴν ἀγαθίαν. αὐθάδεια, ἀπήνεια ὁμιλίας ἐν λόγοις.]

[540.

τ) ὅπερ Iohnf. et Vauvill.

υ) τὴν ἀπολογίαν τούτου αὐτοῦ Iohnf. Vauvill.

[540. Μανθάνειν δ' ἐγὼ κακός. ἤγουν κακὸν ἠγοῦμαι τὸ ἀπὸ σοῦ τι μανθάνειν. μὴ λάβῃς δὲ εἰς τὸ σοῦ ἐξῶθεν τὸ ἀπό, εἰ καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ συντάξει, χάριν σαφηνείας, εἰρήκαμεν. ὡς περὶ γὰρ φαμεν, κακοῦ ἀνδρὸς ἠγοῦμαι τούτο, καὶ πάλιν, βαρβάρου τὴν ὕβριν γινώσκω, οὕτω καὶ, μανθάνω σοῦ τὸδε. τ.]

547. οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην. οὐκ ἐκτίσειν τὴν τιμωρίαν.

[547. Ὑφέξειν. ὑπέχει τὰ νότα ἢ θάλασσα τῷ Διονύσῳ, ἤγουν ὑποκείμενα ἔχει. καὶ ὑπέχει τις τινὲ δίκην, ἤγουν ὑποκείμενον ἔχει ἑαυτὸν εἰς δίκην. ὅπερ ἐνίοτε μὲν τετελεσμένην ἔχει τὴν συντάξιν, αἶον, ὑπέχω σοι δίκην· ἐνίοτε δὲ ἀτελή, αἶον, ὑπέχω δίκην, ἕτε ἐξ ἀνάγκης ἢ δοτικῆ συνυπακούεται.

550. ὧς χρεῖ' ἦ. χρεῖα καὶ χρεῖσιμα, ἤγουν χρεῖσιμον ἢ πέμψαι. ἐκ τούτων συγκείται καὶ τὸ χρεῖ.]

551. τὸν σεμνόμαντιν. ἐν εἰρωνείᾳ. εὐήθη γὰρ θέλει λέγειν τὸν Τειρεσίαν.

[553. Πόσον χρόνον. τοσοῦτον χρόνον ποῶ x) τὸδε, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοσοῦτον. καὶ (Εὐριπ. Ορ. 88.) πόσον χρόνον δὲ δεμνίσις πέπτωχ' ὀδε; ἤγουν ἐπὶ πόσον χρόνον κέῖται ἐν τοῖς δεμνίσις; καὶ

z) ποιῶ Iohnf. Vauvill.

καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. ὅτι δὲ ἢ ἐπὶ πρόθεσις νοεῖται ἐπὶ τούτοις, ἄλλον ἀπὸ τοῦ πολλὰ τοιαῦτα ἐπίστε λεγεσθαι μετὰ τῆς ἐπί, οἷον ἐπὶ ὀλίγον, ἐφ' ἱκανόν, ἐπὶ πολὺ. ἐπὶ πολὺ εἰστῆκει ἀφῶνος, ἤγουν ἐπὶ πολὺ μέρος χρόνου, τουτέστι πολὺν χρόνον.]

554. ΟΥ' ΓΑΡ ἘΝΝΟΩ. ἐπεὶ κατὰ παράλειψιν εἶπε, λέγει· τί με ἐρωτᾷς ἀγνοῶ.

[555. ΘΑΝΑΣΙΜΩ, ΧΕΙΡΩΜΑΤΙ. θανατηφόρον φόνον, τουτέστι διὰ φόνου θανατηφόρον.]

557. οὗτος ὁ νῦν μάντις ἦδεν τότε τὴν μαντικήν; κατεγίνετο τότε ἐν τῇ μαντικῇ;

558. ἦν σοφὸς ὁμοίως, ἤγουν ὡς περ νῦν, καὶ ἐξ ἴσου τιμώμενος, ἤγουν καὶ ἦν τιμώμενος καθόσον τιμᾶται νῦν. τουτέστι καὶ ἦν σοφὸς καὶ ἐνομίζετο οὕτως ὡς περ νῦν.

560. ΟΥ' ΚΟΥΝ ἘΜΟΥ Γ'. οὐκ οὐδὲν ἐμὸν ἐστῶτος πλησίον, ἤγουν τοῦτο δὲ λέγει περὶ σοῦ νῦν.]

[556. εἰκότως εἶπε τὸ ΠΑΛΑΙΟΙ' πρὸς τὸ ΜΑΚΡΟΙ'. οἱ γὰρ μακροὶ χρόνοι καὶ παλαιοὶ εἰσιν. Τ.]

561. ἌΛΛ' ΟΥ'Κ ἘΡΕΥΝΑΝ. ζήτησιν, δοκιμασίαν.

[565.

[565. ΤΟ' ΣΟΝ ΔΕ. εἰ καὶ ἐκεῖνο μὴ οἶδας, ἀλλὰ τὸ σὸν οἶσθαι· καὶ εἰ καλῶς φρονεῖς, λέγοις ἂν.]

[565. ΤΟ' ΣΟΝ. ἀλλὰ τοσοῦτον γοῦν οἶσθαι, καὶ λέγοις ἂν αὐτό, εἰ καλῶς φρονεῖς. ἢ, εἰ καὶ ἐκεῖνο μὴ οἶδας, ἀλλὰ ΤΟ' ΣΟΝ γινώσκεις, εἰ καλῶς φρονεῖς. Τ.]

567. ὍΘ' ΟΥ' ΝΕΚ' ΕΙ' ΜΗ' ΣΟΙ ΞΥΝΗΛΘΕΝ. ὁ μάντις εἰ μὴ ἐλάμβανέ σε κοινὸν τοῦ βουλευματος, οὐκ ἂν με εἶπε τοῦ Λαίου φονέα.

[573. ἌΡΝΗΣΙΣ ΟΥ'Κ ἘΝΕΣΤΙΝ. δυνατὴ οὐκ ἔστιν ἐμοὶ ἢ ἄρνησις, ἤγουν οὐκ ἔστι μοι δυνατόν ἀρνήσασθαι.]

574. ἀρχεῖς δὲ κατὰ ταῦτα ἐκείνη, γῆς μέρος ἐπίσης αὐτῇ διοικῶν.]

[567. τὸ ΤΑ'Σ πρὸς τὸ ΔΙΑΦΘΟΡΑ'Σ τινὲς συνάπτουσιν, οὕτως· οὐκ ἂν ποτε εἶπε τὰς διαφορὰς τοῦ Λαίου ἐμᾶς. συ δ' ἐκείνους εἰσάσας, τὸ ΤΑ'Σ πρὸς τὸ ἘΜΑ'Σ, ὡς περ συντέθειται, συναπτε, οὕτως· οὐκ ἂν ποτ' εἶπε τὰς ἐμᾶς ὡς αὐτὸς οἶεται διαφορὰς τοῦ Λαίου. πρὸς γὰρ τὴν ἐκείνου υπόληψιν ΤΑ'Σ ἘΜΑ'Σ ὠρισμένως εἶπε, καὶ οὐ πρὸς τὴν οἰκίαν. εὐρησεῖς δ' ὁμοίον καὶ προῖον, ὅταν λέγῃ, (650.) Τον ἐναγῆ φίλον ποτε ἐν αἰτία συν ἀφανεῖ λόγῳ. ἐκεῖ γὰρ τὸ ἘΝΑΓῆ πρὸς τὴν τοῦ Οἰδίποδος υπόληψιν κεῖται.

Q

ται.

ται. τὸ δὲ πᾶν· εἰ μὴ μετὰ σοῦ ἐβουλευσατο, οὐκ ἂν ποτὲ με Φονέα Λαίου εἶπεν.

569. εἰ μὲν Φονέα σὲ τοῦ Λαίου ἐκεῖνός Φησιν, αὐτὸς οἶσθα· ἐγὼ δὲ παρὰ σοῦ βουλομένην ἄν μαθεῖν, ὥσπερ καὶ σὺ παρ' ἐμοῦ νῦν.

572. γαμῆ τις ἀμεταβάτως, ἀντὶ τοῦ, γάμον ἔχει, τούτεστι, συνημμένος ἐστὶ γυναικί, ὡς ἐν τῷ (Μητραδώρου ἐπιγρ.) οὐ γαμέεις, ζῆς ἐτ' ἐλαφρότερον. γ) καὶ γαμῆ τις τήνδε μεταβατικῶς, ἀντὶ τοῦ εἰς γάμον λαμβάνει, ἢ λαβῶν ἔχει, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα τὸ ΓΗΨΑΣ ἘΧΕΙΣ. Τ.]

575. ἌΝ. τὸ τέλειον ἂ ἄν, ἀντὶ τοῦ ἀτινα ἄν.

[585. ΦΕΡΩ. ἀποφέρομαι, λαμβάνω.

593. ΤΟ ΓΑΡ ΤΥΧΕῖΝ. ἅπαντα γὰρ ἐλπίς τοῦ τυχεῖν, ὧν θέλουσι δηλονότι, ἐνταῦθα ἐστὶν αὐτοῖς, ἤγουν ἐν ἐμοί.

ΚΕῖΝΑ. ἤγουν τὸν φόβον, ὃν ἔχει ἡ βασιλεία.]

[575. μὴ λάβης εἰς τὸ ἐμοῦ ἐξωθεν τὸ ἀπὸ, ἀλλ' ὄνπερ ἄνω ἐφαμεν λόγον εἰς τὸ ΜΑΝΘΑΝΕΙΝ Δ' ΕΓΩ ΚΑΚΟΣ ΣΟΥ, ὁ αὐτὸς ἐστὶ κἀνταῦθα. πάντα γὰρ λαμβάνει ἐμοῦ, τούτεστιν ἡμέτερα ὄντα αὐτῇ δέχεται.

578.

γ) ἐλαφρότερος edd. antiqq.

578. οὐδαμῶς φαίνομαι κακὸς φίλος, Εἰ ΔΙΔΟΙΗΣ ΣΑΤΤΩ ΛΟΓΟΝ, ἤγουν σκέψιν καὶ διαγνωστικὴν κρίσιν, ὩΣ ἘΙΩ, δηλονότι ἐμαυτῷ δίδωμι. ἤγουν σκέψαι, ζ) ὡς ἐγὼ σκέπτομαι.

579. ΣΚΕΨΑΙ ΔΕ. λόγισαι δὲ καὶ τοῦτο πρῶτον, εἰ νομίζεις τινά, εἰ τὰ αὐτὰ ἔξει κρᾶτη, προκρίναι ἂν μᾶλλον ἄρχειν σὺν φόβῳ, ἢ ἄρχειν δηλονότι ὑπνώττοντα ἀφόβως. τὸ ἌΝ πρὸς τὸ ἘΛΕΣΘΑΙ συναπτεόν, καὶ οὐ πρὸς τὸ ΔΟΚΕῖΣ, ὡς τινὲς φασί, δοκῆς γράφοντες διὰ τοῦ η.

581. εἰκότως εἶπε τὸ ΕΥΔΟΝΤΑ, καὶ οὐ διαλέγοντα. ὁ γὰρ ἀμερίμνως ζῶν, πρὸς ὑπνον ἐγείρεται. τὸ δὲ Εἰ ΤΑ Γ' ΑΥΘ' ΕΞΕΙ ΚΡΑΤΗ πρὸς τὸ ΦΟΒΟΙΣΙ συναπτεόν· τὸ δὲ Ἡ ἈΤΡΕΣΤΟΝ ΕΥΔΟΝΤΑ διὰ μέσου.

586. ἈΚΩΝ ἘΔΡΑΝ. τοῦτο λέγει, ἐπειδὴ ἡ ἀρχὴ καὶ παρὰ τὸ δίκαιον τοὺς αὐτῆν ἔχοντας ἀναγκάζει πολιτεύεσθαι.

587. ἡ σύνταξις· πῶς οὖν ἡ τυραννὶς καὶ ἡ βασιλεία ἐφυ καὶ ὑπάρχει ἔχειν ἐμοί ἠδῖαν καὶ ἠδυτέρα ἀρχῆς καὶ δυναστείας ἀλύπου, ἐφ' ἧς νῦν εἰμί;

590. ὩΣΤ' ἌΛΛΑ ΧΡΗΖΕΙΝ. ἡ γὰρ ἀρχὴ καλὸν μὲν ἐστίν, ἀλλὰ παρακεκινδυνευμένον
Q 2 καὶ

ζ) σκέψαισ Johnf. Vauvill.

καὶ ὑποπτον· ἢ δ' ἐμὴ, καλὸν περισπούδαστον. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ χρεῖζω οὐ μόνον γενικῆ, ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. καὶ ὅτε μὲν γενικῇ συντάσσεται, φυσικὴν ἔχει τὴν σύνταξιν· χρεῖζω γάρ, τὸ χρεῖαν τινὸς ἔχω· ὅτε δὲ αἰτιατικῇ, πρὸς τὸ σημαίνόμενον. οὐ γάρ τις ἔχει χρεῖαν, θελὼν αὐτὸ ἔχει χρεῖαν.

591. Πᾶσι χαίρω. ἀντὶ τοῦ πᾶσιν ἀνθρώποις πληροφροῦμαι καὶ θαρσῶ, καὶ εἰς οὐδὲνα ὑποψίαν ἔχω· ὁ τυραννίδος ἐξω καθεστήμεν. ἐκεῖνη γὰρ καὶ συγγενέσιν αὐτοῖς καὶ φίλοις ἀπιστεῖ. ἢ τὸ Πᾶσι χαίρω, ἀντὶ τοῦ, πᾶσι πράγμασιν ἠδομαι, καὶ οὐδεμία φροντίς καὶ μεριμνα περὶ οὐδενὸς ἐστὶ μοι, ἀμβλειαν ποιοῦσα ἠδονήν. *)

593. ἡ σύνταξις· ἐνὶ γὰρ καὶ ὑπάρχει αὐτοῖς ἀπανθ' ἂ βούλονται ἐνταῦθα, ἤγουν ἐν ἐμοί, τὸ τυχεῖν τούτων. τουτέστι, λογίζονται δι' ἐμοῦ ἀπάντων, ὧν χρεῖζουσι καὶ δεύονται σου, τεύξεσθαι. δεῖν δ' εἰπεῖν οὕτως, τὸ γὰρ τυχεῖν ἀπάντων ἐνταῦθ' αὐτοῖς ἐνὶ, ὁ δὲ Ἀπαντα εἶπε πρὸς τὸ Ἐνὶ· τὸ δὲ Τυχεῖν ἐξωθεν συντάσσει, τὸ τυχεῖν τούτων δηλονότι. Τ.]

595. Πῶς δὴ τ' ἐγὼ κείν' ἄν. β) προκατασκευάσας, ὡς ἄμεινόν ἐστιν αὐτῶ τοῦ τυραννεῖν,

a) ποιοῦσα τὴν ἠδονήν Johnf. Vauvill.

b) ΟΤΚ ΑΝ ΓΕΝΟΙΤΟ praefixit Brunck.

ραννεῖν, τὸ ἀφόβως κοινωεῖν τῇ τυραννίδι, τούτο ἐπήνεγκεν. ὁ γὰρ νοῦς· ὁ ταῦτα τὰ συμφέροντα ἐνθυμούμενος, οὐκ ἂν γένοιτο κακός, ὥστε ἐτέρῳ τινὶ ἀσυμφέρῳ ἐπιχειρῆσαι. ΦΡΟΝΩΝ. ἀντὶ τοῦ, φρονούντος. ἢ οὕτως· ὁ καλῶς φρονῶν νοῦς οὐκ ἂν κακός γένοιτο. ΚΑΙ ΤΟΝΔ' Ἐλεγχον. τούτο μὲν Πυθῶδ' ἰών, c) ζήτησον, φησὶν, εἰ τὸν χρησμὸν ὑγιῶς ἀφίγμαι σοι φέρων· εἶτα εἰ κατεκοινώνησα τοῦ μαντείου τῷ Τειρεσίᾳ.

[99. ΠΕΥΘΟΥ. ἐρώτα εἰ σαφῶς ἠγγεῖλασαι τὸν δοθέντα χρησμὸν.

601. ΚΟΙΝΗΤΙ ΒΟΥΛΕΥΣΑΝΤΑ. ἤγουν κοινωήσαντα βουλῆς τῷ μάντει. τερασκόπος, ὁ τῶν τεράτων ἐρμηνεύς. ἐνταῦθα δὲ ΤΕΡΑΣΚΟΠΩι ἀπλῶς ἀντὶ τοῦ μαντεῖι.]

[598. ἡ σύνταξις· ΚΑΙ ΤΟΥΤΟ ΜΕΝ Ἰὼν καὶ ἐλθὼν ΠΥΘΩΔΕ καὶ εἰς τὴν Πυθίαν, ΠΕΥΘΟΥ καὶ μάνθανε ΤΑ ΧΡΗΣΘΕΝΤΑ καὶ τὰ μαντευθέντα σοι, Ἐλεγχον καὶ δοκιμασίαν ΤΩΝΔΕ, Εἰ σαφῶς καὶ ἀληθῶς ἠγγεῖλα σοι ταῦθ' ἂ εἶπην σοι. οὕτω καὶ τὸ Ἐλεγχον λέγε, καὶ μὴ λαβῆς ἐξωθεν τὸ εἰς. ἀλλ' ὥσπερ φαρμέν, μανθάνω τὸν διδάσκαλον περὶ ἐμὲ εὖνουν, οὕτω καὶ τούτο, μάνθανε τὰ χρησθέντα ἐλεγχον τῶνδε.

600.

c) Brunckius nonnisi ΚΑΙ ΤΩΝΔ' ΕΛΕΓΧΟΝ.

600. εἴαν εὐρης με κοινῇ τι βουλευσάμενον περὶ τούτου Τειρεσία ΤΩῖ ΤΕΡΑΣΚΟΨΩ, καὶ τῶ τὰ τέρατα καὶ σημεῖα τῆς μαντείας σκοποῦντι καὶ σαφηνίζοντι, κόλασόν με. Τ.]

602. ΔΙΠΛΗΓΙ ΔΕ ΤΗΓ Τ' ΕΜΗΓ ΚΑΙ ΣΗΓ. ὅτι καὶ αὐτὸς τὸν ἑαυτοῦ καταψηφίζομαι θάνατον.

[603. ΓΝΩΜΗ, Δ' ΑΔΗΛΩ. ἐπὶ λογισμῶ ἀμφιβολίαν ἔχοντι.

605. ΧΡΗΣΤΟΥΣ ΝΟΜΙΖΕΙΝ. ἀγαθούς. τῶ χρηστῶ ἐναντίον ὁ Φαῦλος. ἔστι δὲ χρηστός, οὗ ἡ ὁμιλία ὠφέλειαν ἐμποιεῖ Φαῦλος δὲ, οὗ ὁ βίος ἄτακτος καὶ ἀκόλαστος, ὡς καὶ ἄλλους βλάπτεισθαι ἀπὸ τῆς αὐτοῦ ὁμιλίας. τῶ ἀγαθῶ δὲ ἐναντίον ὁ κακός· τῶ καλῶ δὲ ὁ αἰσχυρός καὶ ὁ δυσειδής.]

[602. ΤΗΓ Τ' ΕΜΗΓ ΚΑΙ ΣΗΓ. τούτο λέγει, καὶ τῇ ἐμοὶ προσηκούσῃ, ἤγουν ἢν ἀξίός εἰμι παθεῖν, κακός Φανείς· καὶ τῇ σοὶ προσηκούσῃ, ἤγουν ἢν ἀξίον βασιλεῖα ποιεῖσθαι κατὰ τῶν ἐπιβεβουλευκότων αὐτῶ· ἢ ἢν καὶ ἐγὼ κατ' ἑμαυτοῦ, ^{d)} καὶ αὐτὸς ψηφισαίω κατ' ἐμοῦ. Τ.]

606. ΦΙΛΟΝ ΓΑΡ ΉΣΘΛΟΝ ΉΚΒΑΛΕΙΝ. ἴσον γάρ ἐστι κακόν, ἀπωθήσασθαι Φίλον καὶ τὸν ἑαυτοῦ βίον.

611.

d) ἐμοῦ edd. antiqq.

611. ΚΑΛΩΣ ΉΕΛΕΞΕΝ. σοὶ εὐλαβούμενῳ πεσεῖν, καὶ ἐπιβουλευθῆσεσθαι παρ' αὐτοῦ, καλῶς ἐλεξεν ὁ Κρέων, ὅτι ἐν χρόνῳ γνώσῃ τὰδ' ἀσφαλῶς, ὁποῖός εἰμι περὶ σέ. ὁ γὰρ ταχυβουλούμενος, καὶ μὴ πολλάκις βασανίζων τὴν γνώμην, σφάλλεται. πρὸς ὃ ὁ Οἰδίπους φησὶν, ὅτι πρὸς τὰς ταχέας ἐπιβουλὰς δεῖ ταχεῖαν καὶ τὴν ἄμυναν εἶναι.

[613. τὸ ΤΑΧΥΣ εἰ καὶ ἐπιρρήματος ἔχει σημασίαν ἐνταῦθα, ἐπεὶ προφορὰν ὀνόματος ἔχει, τὸ ΤΙΣ οἰκείως ἔχει μεθ' ἑαυτοῦ.]

[611. ΕΥΛΑΒΟΥΜΕΝΩ, ΠΕΣΕΪΝ. ἤγουν φοβούμενῳ σοὶ πεσεῖν τῆς ἀρχῆς καλῶς ἐλεξε Κρέων, ὡς οὐκ ἐκ τοῦ εὐθέως δίκαιον καταψηφίζεσθαι, οὐς ἂν κατὰ σοῦ ὑπονήσῃς, ἀλλὰ πρῶτον ἐξετάζειν παντὶ τρόπῳ περὶ αὐτῶν, καὶ καταδίκους αὐτοὺς εὐρόντα, τότε κολάζειν. οἱ γὰρ ταχεῖς φρονεῖν, ἤγουν οἱ ταχέως καὶ μὴ μετὰ σκέψεως ποιοῦντες τι, οὐκ ἀσφαλεῖς, ἀλλ' ἀβέβαιοι, καὶ πρὸς κίνδυνον ἔσθ' ὅτε πίπτουσιν. ἰστέον δὲ ὅτι ἢ μερικόν τὸ ΕΥΛΑΒΟΥΜΕΝΩ νοεῖ δια τὸν Οἰδίποδα, ἢ καθόλου δια πάντα φοβούμενον. Τ.]

615. ΤΑ ΤΟΥ ΔΕ ΜΕΝ. τὰ τοῦ Κρέοντος, τοῦ ἐμοὶ ἐπιβουλευσαμένου. ΤΑΜΑ Δ' ἩΜΑΡΤΗΜΕΝΑ. ἡ ἄμυνα.

[615. ΤΑ ΤΟΥ ΔΕ. ἢ τούτου βουλή πεπραγμένη ἔσται, ἢ ἐμῇ δὲ, ἐσφαλμένη, ἤγουν ἐπταισμένη.

617.

617. ἘΞΩ ΒΑΛΕΙῶΝ. ἀντὶ τοῦ ἐκβα-
λεῖν, ἀπάσασθαι, ἐξόριστον ποιῆσαι.

619. ὍΤΑΝ ΠΡΟΔΕΙΞῆΙΣ. ὅταν ἀπο-
δείξης, ὃ λέγεις δηλονότι, τότε τεθνήζομαι. εἶτα
ἐπάγει σχετλιάζων· Οἴῶν ἔστι τὸ ΦΘΟ-
ΝΕῖῶΝ.]

[617. τὸ Ἦ, εἰ μὲν καὶ ὑποστιγμὴν ἐρεῖς
τὸ ἐξῆς, ἀντὶ τοῦ ὄντως ἄρα νοήσεις· εἰ δὲ κατὰ
ἀποφαντικὴν ἐρώτησιν τὸ ἐξῆς εἴποις, ἀντὶ τοῦ
διαζευκτικοῦ συνδέσμου νοήσεις, στίζων καὶ ἐν ἀμ-
φοτέροις εἰς τὸ ΧΡΗΖΕΙΣ. ἰστέον δὲ ὅτι ποτὲ
μὲν καὶ ὑποστιγμὴν τὴν ἐρώτησιν ποιούμεθα, ὡς
τό, (Αἴ. 75.)

οὐ σὶγ' ἀνέξῃ, μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς;
καὶ τό, (Αἴ. 81.)

μεμνηνὸτ' ἄνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν;
ποτὲ δὲ κατ' ἀπίφασιν, ὡς τό, (Αἴ. 107.)

πρὶν ἂν τι δράσης, ἢ τι κερδανεῖς ^{ε)} πλέον. Τ.]

620. ὍΣ ΟΥΧ ὙΠΕΙΞΩΝ. οὕτως λέ-
γεις, ὡς μὴ πεισθησόμενός μοι, ἀλλ' ἀντιλέξων
τῇ κελεύσει.

621. Τὸ ΓΟΥῶΝ ἘΜΟῶΝ. ὅσον ἦκεν ^{ε)}
εἰς ἐμέ, καλῶς βουλευόμεαι. ἢ οὕτως· τὸ γοῶν
ἔμου-

ε) κερδανῆς edd. antiqq.

ε) ἦκει Brunck.

ἔμουτῶ σύμφερον παῶ ^{ε)} πρὸς ὃ Φησιν ὁ Κρέων,
ὅτι καὶ τὸ ἐμὸν συμφέρον δεῖ σε σκοπεῖν, ὅτι οὐ
δεῖ με ἀκαίρως ὑπνοεῖσθαι.

622. Εἴ ΔΕ' ΖΥΝΪΕΙΣ ΜΗΔΕῶΝ, ὧν
ὑπνοεῖς. ἌΡΚΤΕῶΝ Γ' ὍΜΩΣ. ἀλλὰ χρη-
βασιλευεῖν.

[626. ΚΑΙΡΙῶΝ. κατὰ καιρὸν. ὡς
ἐπίρρημα.

628. ΕΥ³ ΘΕΣΘΑΙ ΧΡΕΩῶΝ. καλῶς
καταστήσαι πρόπον.

629. τί τὴν ἀλόγιστον, ὧ ἄθλιοι, ἔριν διὰ
γλώσσης ἀνηγείρατε;]

[623. ἐγὼ μὲν οὐ κακὸς εἰμι· Εἴ ΔΕ' ΖΥΝ-
ΪΗΣ ΜΗΔΕῶΝ, ἦγουν εἰ ψευδῶς τοῦτο νοεῖς,
τί λοιπόν; πρὸς ὃ Οἰδίπους ἀποκρίνεται ἌΡΚΤΕ-
ῶΝ Γ' ὍΜΩΣ, καὶ εἰ οὕτως ἔχεις. τουτέστι,
καὶ εἰ οὕτως ἔχεις, ὅμως ἀρκτέον καὶ κυριευτέον
ἐμοὶ σου· πρὸς ὃ πάλιν ὁ Κρέων, ΟΥ³ΤΟΙ ΚΑ-
ΚῶΣ ἄρξεις, ἐμοῦ ἌΡΧΟΝΤΟΣ, ὡς περ καὶ
σύ, ὅπερ ἀπίδες ^{η)} δοκοῦν εἰς θυμὸν ἐξάγει Οἰδί-
ποδα.

625. ΚΑΜΟῖ ΠΟΛΕΩΣ. τοῦτο διπλῶς
νοητέον. ἢ καὶ ἐμοὶ μέτεστι τῆς πόλεως, ἦγουν
τοῦ

ε) σύμφερον εὐ φρονῶ. Brunck.

η) ὅπερ πάλιν ἀπίδες edd. antiqq.

τοῦ βραῦν ὦ ΠΟΛΙΣ ΠΟΛΙΣ, ὥσπερ σοί· ἢ κάμοι μέτεστι τῆς πόλεως, ἀντὶ τοῦ, οὐ τῶν ἰδιωτῶν εἰς εἰμί, ἀλλὰ τῶν τὰ μεγάλα δυναμένων, ὥστε οὐχ ἦττον ἐμοὶ ἢ σοὶ ὑπακούσεται. ¹⁾ Τ.]

631. ἼΔΙΑ ΚΙΝΟΥΝΤΕΣ ΚΑΚΑ. Φιλονεικούντες. ΟΥΚ ΕΙΣ ΣΥ Τ' ΟἴΚΟΥΣ. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐλεύση; ^{k)} καλῶς δὲ οὐ πυθάνεται τὴν αἰτίαν τῆς ἐριδος, ἐκ παλιῶς ἀπαλλαγῆναι αὐτοὺς βουλομένη, ἀμα δὲ καὶ ἵνα μὴ διλογία ᾖ.

[633. ΤΟ ΜΗΔΕΝ ἌΛΓΟΣ. καὶ μὴ τὴν οὐδαμινὴν λύπην εἰς μέγα κομίσετε.]

635. ΔΥΟῖΝ ἈΠΟΚΡΙΝΑΣ. ἐν τῶν δύο ποιήσας.

[635. ΔΥΟῖΝ ἈΠΟΚΡΙΝΑΣ. κρίνας ἀπὸ τῶν δύο κακῶν ἓν.]

[636. ψεύδεται Κρέων ἐνταῦθα. Οἰδίπους γὰρ ἄνω εἶπεν ἀποκτεῖναι αὐτόν, καὶ οὐκ ἐξελάσαι τῆς χώρας. Τ.]

639. ΜΗ ΝΥΝ ὈΝΑΪΜΗΝ. τοῦ βίου δηλονότι.

[639. ὈΝΑΪΜΗΝ. ἀπολαύσαιμι τοῦ ζῆν, ὠφελείας ἀπολαύσαιμι. ὈΛΟΪΜΗΝ. φθαρείην.]

[642.

i) ὑπακούεται edd. αντιqq.

k) οὐκ ἀπελευση, οὐ πορεύση; Brunck.

[642. ΤΟΝΔ ὈΡΚΟΝ. ἤγουν ὃν αὐτὸς ὤμοσε. λέγει δὲ τοῦτο, διότι πρόσθεν εἶπε τὸ ΜΗ ΝΥΝ ὈΝΑΪΜΗΝ, καὶ τὸ ἈΡΑῖΟΣ ὈΛΟΪΜΗΝ. Τ.]

643. ΤΟΥΣΔΕ Θ' Οἴ. τοὺς τοῦ Χοροῦ.

[643. Οἴ ΠΑΡΕΙΣΙ ΣΟΙ. καὶ τοὺςδε τοῦ Χοροῦ, οἱ παρόντες εἰσὶ σοί.]

[ΜΕΤΡ. 644. ΠΙΘΟΥ ΘΕΛΗΣΑΣ. Τὰ παρόντα εἶδη καὶ αἱ περίοδοι καλεῦνται ἀλλοιόστρεφα, ὡς εἴρηται. ἡ παρούσα σὺν στρεφῆ κώλων ἐστὶ ε. τὸ α περίοδος, ἦτοι δύο ἰαμβοὶ καὶ δύο τροχαῖαι· τὸ β ἀντισπαστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον καθαρόν· τὸ γ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ δ περίοδος καταληκτικὴ ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ τροχαϊκῆς καταληκτικῆς· τὸ ε ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον, ἦτοι ἡμιόλιον ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας, ἦτοι ἐπιτρέτου δευτέρου καὶ ἰωνικοῦ ἡμίσεος· τὸ ε ἰαμβικὸν μονόμετρον. ἐπὶ τῶ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ· ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος. Τ.]

644. ΠΙΘΟΥ ΘΕΛΗΣΑΣ ΦΡΟΝΗΣΑΣ Τ' ἈΝΑΞ. οἷον μὴ τῇ ὀργῇ εἰκὼν, ἀλλὰ τὰ δέοντα διασκεψάμενος. καλῶς τὸ ΘΕΛΗΣΑΣ. πολλάκις γὰρ ἐπὶ ταῖς ὀργαῖς μεταγνώναί τις ὀφείλων, αἰδούμενος ἐμμένει τοῖς ἀμαρτήμασι. ΤΟΝ ΟΥ ΠΟΤΕ ΠΡΙΝ ΝΗΠΙΟΝ. ἢ τὸν ἐν τῶ πρὶν χρόνῳ, ἢ τὸν ἐν τῶ εἰρημένῳ λόγῳ.

γω. ἀπελογίσατο ¹⁾ γάρ. νῦν δὲ μεγάλην πίστιν ἐπαγόμενον ἀπὸ τοῦ ὄρκου αἰδέσθητι.

[ΜΕΤΡ. 619. ΟΙ³ΣΘ' ΟΥ³Ν. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ὁμοιον τῶ μετὰ τὴν ἀντιστροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχὴ, Ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν στίχων καὶ κώλων ε. ὁ πρῶτος ἰαμβικός τρίμετρος ἀκατάληκτος (ἰαμβον γὰρ ὀλοκληρον τὰ τρία ποιεῖ πρόσωπα.) ὁ β ἀντισπαστικός τρίμετρος ἀκατάληκτος, ἐκ παίωνος τετάρτου, ἀντισπαστου καὶ ἰαμβικῆς συζυγίας (εἰ δὲ βούλει, ἰωνικός ἀπὸ μείζονος τρίμετρος καταληκτικός ἐκ τροχαικῆς συζυγίας πεντασυλλάβου, ἰωνικοῦ καὶ κρητικοῦ) ὁ γ χοριαμβικός τρίμετρος καταληκτικός ἐκ χοριάμβου, ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ κρητικοῦ ὁ τέταρτος καὶ πέμπτος, ἰαμβικοί τρίμετροι ἀκατάληκτοι. ἐπὶ τῶ τέλει παραγράφος μόνη. Τ.]

650. ΤΟ³Ν ἘΝΑΓΗ³ ΦΙΛΟΝ. γράφεται ΦΙΛΟΝ ἘΝΑΓΗ. ἐναγῆς δὲ, τὸ σεβάσμιον καὶ ἄγνον. ἄγος γάρ, τὸ ἱερόν σεβας, ὄφεν καὶ τὸ (Ιλ. Φ. 221.) ἀγῆ μ' εχει. καὶ (Οδ. Ζ. 168.) ὡς σε γύναι ἀγαμαι. κατ' εὐφημισμὸν δὲ καὶ τὰ μιάσματα ἀγῆ λέγεται, καὶ οἱ μίαιροι ἐναγῆς καλοῦνται. ὁ δὲ νοῦς τὸν μηδέποτε ὑπὸ Φίλων ἐν ἀφανεῖ αἰτία γενόμενον, ἀλλὰ καθαρὸν ὄντα, δεόμεθα μὴ λόγον ³⁾ ἀτιμον ἐκβαλεῖν, ἀλλὰ

1) ἀπελογίσατο Brunck.

3) λόγων Brunck.

λὰ προσδέξασθαι αὐτοῦ τὴν ἀπολογίαν. ἢ ἘΝΑΓΗ³ τὸν ἐνεχόμενον μῖσει, ³⁾ οὕτως δεόμεθα τοῦ μηδέποτε ἐναγοῦς γενομένου ³⁾ εἰς Φίλους, μὴ ἐν ἀφανεῖ αἰτία ἀτιμον ποιήσης τὸν λόγον.

[650. ΤΟ³Ν ἘΝΑΓΗ³. τὸν σοὶ νομιζόμενον ἐναγῆ. — ἌΦΑΝΕΙ. ἀδήλω. ΒΑΛΕΙ³Ν. ἐκβαλεῖν, ἀπώσασθαι.]

652. ΕΥ³ ΝΥ³Ν ἘΠΙΣΤΩ. γίγνωσκε, ὅτι τούτω συνηγορῶν ἐμὲ ἀδικεῖς. οὐδὲν γὰρ ἄλλο, ἢ ὄλεθρόν μοι ἐπάγεις, εἰ παρόψομαι τὸν ἐπιβεβουλευκότα.

[ΜΕΤΡ. 654. ΟΥ³ ΤΟ³Ν ΠΑ³ΝΤΩΝ ΘΕΩ³Ν. Ἡ παρῶσα στρεφὴ κώλων ἐστὶ. τὸ α ἀντισπαστικὸν ἡμίσιον ἐκ δισπονδείου καὶ ἰαμβου. (τρέπεται γάρ, ὡς φασιν, ὁ ἀντίσπαστες εἰς τὰ τέσσαρα τοῦ δισυλλάβου σχήματα.) τὸ β ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίωνος δευτέρου ἀντὶ ἰωνικοῦ καὶ δακτύλου· τὸ γ ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ δευτέρου καὶ τρίτου ποδὸς τριβράχους· τὸ δ ὁμοιον, τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου ποδὸς τριβράχους (εἰ δὲ βούλει, προκελευσματικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ προκελευσματικοῦ καὶ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος· τὰττοίτο δ' ἂν ὡς ἰωνικὸν) τὸ ε περίοδος καταληκτικὴ ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ τροχαικῆς καταληκτικῆς

τὸ

3) μῖσει Brunck.

3) τὸν μηδέποτε ἐναγῆ γενομένου et μοχ τῶν λόγων Brunck.

τὸ ε ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος ἡμίολιον ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας, ἢτοι ἐπιτρέτου δευτέρου καὶ ἰωνικοῦ ἡμίσεος, ἢτοι ἰάμβου· τὸ ζ ὅμοιον· τὸ η τροχαϊκὸν ἐφθημιμερὲς Εὐριπίδειον· τὸ θ ἀντισπαστικὸν μονόμετρον, ὑπερκατάληκτον ἐξ ἐπιτρέτου πρώτου, ἀντισπάστου καὶ συλλαβῆς· τὸ ι τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικόν. (τρεῖς γὰρ εἰσι τροχαῖαι) ἐπὶ τῷ τέλει τῆς στρεφῆς παράγραφος καὶ διπλαῖ, ὡς προεῖρηται. T.]

654. ΟΥ' ΤΟ'Ν ΠΑ'ΝΤΩΝ ΘΕΩ'Ν. ἐπὶ ὄρκον καταπέφευγεν, ἐξ αὐτοῦ μάλιστα ἐδόκει πείσαι τὸν βασιλέα. Ἡλιον δὲ ὀμνυσιν, ὅτι πάντα ἐωρακῶς αὐτὸς συνήδει τὸ πᾶν Ὅ ΤΙ ΠΥΜΑΤΟΝ ὈΛΟΪΜΑΝ. ἀντὶ τοῦ, ἔσχατος P) ἀπολοιμήν.

[656. Ὅ ΤΙ ΠΥΜΑΤΟΝ. φθαρεῖν ὅπερ ἔσχατον, ἤγουν ἀπώλειαν ἢτις ἔσχατη, τουτέστι φθαρεῖν ἔσχατην ἀπώλειαν.

658. ἈΛΛΑ' ΜΟΙ. ἀλλά μου τοῦ δυστυχοῦς λύπει τὴν ψυχὴν ἢ γῆ φθειρομένη. ΚΑΙ' ΤΑ' ΔΕ. λυπεῖ δηλονότι τὴν ψυχὴν μου, λέγω, εἰ τοῖς κακοῖς τοῖς πάλαι, ἤγουν εἰ ταῖς προτέροις δυστυχίαις συναφθῆσεται τὰ παρ' ὑμῶν κακά, ἤγουν αἱ παρ' ὑμῶν δυστυχίαι.]

[654.

P) ἰσχύτως Brunck.

[654. ΠΑ'ΝΤΩΝ ΘΕΩ'Ν πρόμαχον λέγει τὸν Ἡλιον, ὡς περ εόντα τὸν οὐρανόν, ἐνθ' οὗτοι εἰσι, καὶ ὡς περ Φύλακος τάξιν ἔχοντα· εἰ δὲ τὸ πρῶτον τὸ ΘΕΩ'Ν μικρογραφήσεις, ὡς περ τὸ δεύτερον, ἐκ παραλλήλου εἰποῖς ἄν, καὶ τὸ ΠΑ'ΝΤΩΝ ἀντὶ τοῦ ἈΝΘΡΩΠΩΝ νοήσεις. ὀμνύει δ' ὁ Χερὸς τὸν Ἡλιον, ὡς εφορον πάντων τῶν ἀνθρωπίνων, καὶ τῶν κρυπτῶν γνωστῆν καὶ ἐκφάντορα. ἈΘΕΟΣ, ἈΦΙΛΟΣ. ἤγουν πρότερον ὑπὸ τῶν θεῶν τιμαρῆθεις, καὶ ὑπὸ τῶν φίλων μισηθεις λίαν. τούτο γὰρ ἐστὶ τό, ὅτι ὑστερον ἀπολοιμήν· ἢ τὸ ἈΘΕΟΣ, ἈΦΙΛΟΣ ἀντὶ τοῦ, ἀσεβῆς, καὶ μὴ περὶ τοὺς φίλους εὐγνώμων.

661. ΤΑ' ΠΡΟΣ ΣΦΩΙ'Ν, τὰ παρ' ὑμῶν. ἤγουν ἵνα μὴ κορυφωθῆῃ ἢ τῆς πόλεως δυστυχία, τὰ ὑμέτερα προσλαβούσα κακά, προνοούμενος ἐγὼ τὴν ἱετείαν ταύτην ἀπήνεγκά σοι. γράφειν δὲ χρὴ ΚΑΚΑ' ΠΡΟΣΨΑΥ'ΣΕΙ, ἢ ἢ ἢ) τὸ κῶλον ὅμοιον τῷ τῆς ἀντιστροφῆς. T.]

[ΜΕΤΡ. 662. ὍΔ' ΟΥ'Ν ἴΤΩ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ὅμοιον τῷ μετὰ τὴν ἀντιστροφῆν συστήματι, οὗ ἢ ἀρχῆ, πρὸς θεῶν διδάξον· στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων θ. ἐπὶ τῷ τέλει μόνῃ παράγραφος. T.]

662.

g) εἰν edd. antiqq.

662. ὍΔ' ΟΥ'Ν ἸΤΩ. τὸ φιλόκρινον αὐτοῦ ἰ) κἀνταῦθα δεικνυσιν, ὡς οὐ δι' ἑαυτὸν παρακεχωρηκός, ἀλλὰ διὰ τὴν πόλιν, κἀν δὲ αὐτὸν πεισθέντα κινδυνεύσαι.

[662. ἸΤΩ. ἀπελθέτω, ἔστω ἐλεύθερος, ἀπολελύσθω.]

664. ΤΟ ΓΑΡ ΣΟΝ. τοὺς γὰρ ἐλέους ἀξιούς σου λόγους οἰκτείρω, οὐ τοὺς τοῦδε, λόγους δηλονότι. τὸ μὲν λόγους συνυπακούεται ἀπὸ κοινου, οὐ μὴν καὶ τὸ ἐλπεινός. ΣΤΥΓΗΣΕΤΑΙ. ἐμοὶ μισηθήσεται.]

666. ΣΤΥΓΝΟΣ ΜΕΝ Εἶ'ΚΩΝ. δηλός εἰ ἀηδῶς εἶκων ἔταν δὲ ἐπὶ τὸ πέρασ ἔλθης τῆς οργῆς, τότε βαρέως οἴσεις τὸ πρᾶγμα. οἶον, μετανοήσεις, καὶ ἀδίκᾳ ἐνθυμηθῆση. ἐτι δὲ ἐμμένει ὁ Κρέων τῇ αὐτῇ παβήσῳ, ἐπιστάμενος ὡς οὐδὲν ἐσκαίωρησεν.

[666. ΣΤΥΓΝΟΣ Εἶ'ΚΩΝ. ἀηδῶς ἐνδιδούς. ΒΑΡΥΣ. δύσκολος καὶ ἀγανάκτησιν ἔχων.]

668. ἈΛΓΙΣΤΑΙ. λυπηρόταται εἰσι δικαίως ἑαυταῖς εἰς τὸ φέρειν.]

[666. ΣΤΥΓΝΟΣ ΜΕΝ. ἤγουν σκυθραπός τις τυγχάνεις, εἶκων καὶ ὑποτασσόμενός τινι, ὅταν δεήσῃται σου ἢν ἔχεις οργὴν παῦσαι. ΛΙ ΔΕ

1) αὐτοῦ Brunck.

ΔΕ ΤΟΙΑΥΤΑΙ ΦΥΣΕΙΣ. ἤγουν ὁ ἔχων ἀνθρώπος τοιαύτην φύσιν, ὁ) αὐτὸς ἑαυτὸν μισεῖ, καὶ οὐ δύναται φέρειν, ὅτι τοιοῦτός ἐστι. τὸ δὲ ΔΙΚΑΪΩΣ εἶπε, διότι δικαίον ἐστὶ τοὺς κακοὺς μὴ μόνον ὑπὸ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ καὶ ὑφ' ἑαυτῶν μισεῖσθαι. Τ.]

670. ΣΟΥ ΜΕΝ ΤΥΧΩ'Ν ἈΓΝΩΤΟΣ. σοῦ μὲν μὴ ἐπισταμένου τὴν ἐμὴν προαίρεσιν, οἶον ἠγνοηκός με' παρὰ δὲ τούτοις τῆς ὁμοίας δόξης, ἢν καὶ πρῶν εἶχον περὶ ἐμέ.

[670. ἈΓΝΩΤΟΣ. ἀγνώμονος. ἴΣΟΣ. δίκαιος.]

[670. ἈΓΝΩΤΟΣ. ἤγουν ἀναισθητοῦ τῶν ἐμῶν, καὶ ἕτερον ἢ προσῆκεν ὑπολαμβάνοντος. ἴστέον δὲ ὅτι τὸ ἀγνως καὶ ἀντι τοῦ μὴ γινωσκόμενος εὐρηται, καὶ ἀντι τοῦ μὴ γινώσκων. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 671. ΓΥ'ΝΑΙ ΤΙ ΜΕ'ΛΛΕΙΣ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς πρώτης ἐστὶ στροφῆ, ἢς ἡ ἀρχὴ, Πιθοῦ θελήσας. ἐστὶ δὲ κῶλων ὁμοίων ἐκείνη ε. ἐπὶ τῷ τέλει παρὰ γράφος μόνη. Τ.]

671. ΓΥ'ΝΑΙ ΤΙ ΜΕ'ΛΛΕΙΣ. ὡς κατέγνωκεν ὁ Χορὸς τοῦ Οἰδιπόδος, παρακελεύεται τῇ γυναικὶ εἰσαγεῖν αὐτόν.

673.

2) Verba τοιαύτην φύσιν defunt in edd. antiqq.

673. ΜΑΘΟΥΣΑ Γ' ἤτις ἤ τ' ἤχη. πιθανῶς μετὰ τὸ διηλλάχθαι αὐτούς, ἐπιζητεῖ τὴν αἰτίαν· ἅμα δὲ καὶ ἵνα ἀρχὴ γένηται τοῦ ἀναγνωρισμοῦ.

674. ΔΟΚΗΣΙΣ ἄγνω'ς λόγων. ὁ Χορὸς ὑπὲρ ἀμφοτέρων ἀπολογεῖται ὑπὲρ μὲν τοῦ Κρέοντος, ὅτι ἐπ' ἀδήλοισ ἐγκέκληται ὑπὲρ δὲ τοῦ Οἰδίποδος, ὅτι εἰκότως ὠργίσθη, ἐπὶ τοιούτοις διαβληθεῖς. ΤΟ ΜΗ' ἄδικον. τὸ μὴ ἐνδίκως θρυλλούμενον, ἤγουν ἢ ψευδῆς διαβολή, καὶ τὸ συνειδὸς ἐβδωμένον ἢ.

[ΜΕΤΡ. 676. ἄμφοῖν ἄπ' αὐτοῖν. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ὁμοῖον τῷ μετὰ τὴν πρώτην στρεφῆν συστήματι, οὗ ἢ ἀρχῆ, Οἶσθ' οὖν ἂ χρεῖζεις; στιχῶν καὶ κώλων ε. ἐπὶ τῷ τέλει μόνῃ παραγράφῳ. Τ.]

676. ἄμφοῖν ἄπ' αὐτοῖν. οἶον, ἀμφοτέρῃ τῆς διαφορᾶς αἰτίοι εἰσι;

■ [674. ΔΟΚΗΣΙΣ ἄγνω'ς. ὑπόληψις ἀδελος, οὗ γιγνωσκομένη.

676. ἄμφοῖν ἄπ' αὐτοῖν. ἀπ' ἀμφοτέρων αὐτῶν ἐκινήθησαν οἱ λόγοι;]

[673. ΜΑΘΟΥΣΑ. ἤγουν ἐπειδὴ τὸ συμβεβηκὸς ἔγνων ὅπερ ἐστὶ, ποιήσω τούτο καὶ κομίσω δηλαδὴ. ἔγνων γὰρ τίς ἐστὶν ἢ κατέχουσ αὐτούς τυχη, ἤγουν ἢ μάχη. ΔΟΚΗΣΙΣ ἄγνω'ς. τούτο καὶ εἰς τὸν Οἰδίποδα καὶ εἰς τὸν

τὸν Κρέοντα νοεῖ. εἰς μὲν τὸν Οἰδίποδα, διὰ τὰς τοῦ Τειρεσίου ἐπ' αὐτῷ μαντείας, ἃς οὐκ ἀληθεῖς ὁ Χορὸς ἐνόμιζεν· εἰς δὲ τὸν Κρέοντα, διὰ τὴν ἐξ Οἰδίποδος πρὸς αὐτὸν ταύτην ψευδῆ ὑπόληψιν, ὡς υποβάλλοντα κατ' αὐτοῦ τὸν μάντιν τοιαῦτα λέγειν. τὸ δὲ ΔΑΨΤΕΙ ΔΕ ΚΑΙ ΤΟ ΜΗ' ἄδικον τούτο λέγει, ὅτι οὐ μόνον ματαία ὑπόληψις αὐτούς λυπεῖ, ἀλλ' ὅτι καὶ ἀδικός ἐστιν.]

677. ἄλλισ ἔμοιγ' ἄλλισ. αὐταρκές μοι φαίνεται στῆσαι τὸν λόγον ἔνθα ἔληξεν. ἀντὶ τοῦ, ἱκανὰ λέλεκται, καὶ αὐταρκές ἐστὶν ἀναπαύσθαι τὰ τοῦ λόγου, ἔνθα ἔληξεν ἢ στάσις.

[677. ἄλλισ ἔμοιγ'. φαίνεται μοι ἀρκούντως ἔχειν τὸ πρᾶγμα. φαίνεται ἐμοί, ἔνθα ἐπαύσατο ἢ φιλονεικία, αὐτοῦ, ἤγουν ἐκεῖ, μένειν. ΠΡΟΠΟΝΟΥΜΕΝΑΣ. κακουμένης.]

[677. ἄλλισ καὶ αὐτάρκως φαίνεται ὁ λόγος ἐμοὶ μένειν αὐτοῦ καὶ ἐκεῖ, ἔνθα καὶ ὅπου ἔληξε, προπονουμένης καὶ προπασχούσης ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ τῆς γῆς, τουτέστιν ἐπειδήπερ ἢ γῆ δυστυχεῖ, πρὸς ἑαυτὴν ἔλκει τὸν νοῦν μου, καὶ οὐκ εἴω ἀναξαινεῖν τὰ τούτοις συμβάντα. ἀρκεῖ γὰρ ὅτι λεχθέντα πέπαυται, καὶ οὐ δεῖ αὐτὶς λέγειν. Τ.]

679. ὄρατ' ἴν' ἤκεις ἄγαθός. τούτο φησὶν ὁ Οἰδίπους ἀγανακτῶν. διὰ τί πρὸς ἕτερον ἀποφεύγεις, καίτοι ἀγαθὸς ἂν ἀνὴρ, καὶ οὐχ ὁμολογεῖς τὰ λυπήσαντά με τῇ Ἰοκάστη; διὰ

τί οὖν οὐ συνοργίζῃ μοι, ἀλλὰ πρᾶνεις με ὑπὲρ
τοῦ Κρέοντος;

[679. ὍΡΑΤΙΣ ἸΝ' ἩΚΕΙΣ. τοῦτο Οἰδί-
πους λέγει πρὸς τὸν Χορόν, ὅτι οὐκ ἐβούλετο διη-
γεῖσθαι Ἰοκάστη τὴν διαφοράν. δόξαν γὰρ ἐντεῦ-
θεν παρίστη, ὅτι καταγιγνώσκων Οἰδίποδος, ὡς
ἀδίκως ὀργισθέντος Κρέοντι, λέγειν οὐκ ἠθέλην.
Τ.]

[ΜΕΤΡ. 681. ἌΝΑΞ ΕἶΨΟΝ ΜΕΝ
ΟΥΤ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὐτῆ τῆς ἀνω ἐστὶ στροφῆς,
ἧς ἡ ἀρχή, Οὐ, τὸν πάντων θεῶν. ἐστὶ δὲ κώλων
ὁμοίων ἐκείνη ἢ ἐπὶ τῷ τέλει, ὡς εἴρηται, διπλαῖ·
ἢ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ τελευταίου κώλου, ἢ δὲ κατὰ
τὸ τέλος. Τ.]

681. ΕἶΨΟΝ ΜΕΝ ΟΥΤΧ ἌΠΑΞ
ΜΟΝΟΝ. πολλάκις, φησί, τὰ ἐπελθόντα κα-
τὰ τὴν ἐμὴν διάνοιαν εἶπόν σοι, οἷα καὶ ἐν τοῖς
ἀνωτέρω ᾤμνυεν. ἸΣΘΙ ΔΕ ΠΑΡΑΦΡΟΝΙ-
ΜΟΝ. ἴσθι πεφάνθαι με παραφρόνιμον, ἀντι-
τοῦ παράφρονα καὶ ἀνόητον, τ) καὶ ἌΠΟΡΟΝ
ἘΠὶ ΤΑ ΦΡΟΝΙΜΑ. οἷς δὲ τὸ αὐτὸ εἶπεν,
ἀντὶ τοῦ μαρὸν κατὰ διάνοιαν, καὶ ἄπορον. ΕἶΨ
ΣΕ ΝΟΣΦΙΖΟΜΑΙ. εἰ ἀλλότριόν σε καὶ οὐκ
οἰκεῖον. νενόμικα. ἢ οὕτως· εἰ σε ἀποκρύπτομαι ἢ
ἐκτρέπομαι καὶ οὐ συγγίγνομαι σοι. ἢ οὕτως· υ)
εἶ

τ) Verba καὶ ἀνόητον omisit Brunck.

υ) Verba εἰ σε ἀποκρύπτομαι — ἢ οὕτως desiderantur in
ed. Brunck.

εἰ βούλομαι σε ἐκβαλεῖν, τὸν τοσαῦτα ἡμᾶς
εὐεργετήσαντα. ΚΑΤ' ὍΡΘΟΝ ΟΥ' ΡΗΣΑΣ.
ἔστησας, ἔσωσας.

[684. ΠΕΦΛ' ΝΘΑΙ. ἴσθι δὲ δεδεῖχθαι
ἐμὲ παράφρονα, ἀτυχῇ ἐπὶ τὰ συνετά, εἰ παρὰ-
λογίζομαι σε, ὅστις τὴν ἐμὴν φίλην γῆν ἐν πόνοις
ἀμηχανοῦσαν εὐάδωσας.

688. ΤΑ ΝΥΝ Δ' ΕΥ' ΠΟΜΠΟΣ. καὶ
τὰ τὰ παρόντα ἀγαθὸς ὁδηγός, ἡγουν κυβερνή-
της, εἰ δύναιο, γενοῦ, τῆς γῆς αὐτῆς δηλονότι.

[ΜΕΤΡ. 689. ΠΡΟΣ ΘΕΩΝ ΔΙΔΑ-
ΞΟΝ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ὁμοίον τῷ με-
τὰ τὴν στροφὴν συστήματι, οὐ ἡ ἀρχή, Ὅδ' οὖν
ἴτω. στίχων ἰαμβικῶν θ. ἐξῆς παράγραφος. Τ.]

689. ὍΤΟΥ ΠΟΤΕ. οὐτινος ἔνεκα πρά-
γματος μνηστικίαν τοσαύτην ἐστήριξας, ἐν τῇ
μνήμῃ δηλονότι, ὡς περ ἀγάλμα.

691. ΣΕ ΓΑΡ ΣΕΒΩ. ταῦτα διὰ μέσου.
ἔρῳ ἔνεκα τοῦ Κρέοντος, οἷά μοι ἐπιβεβούλευκε.
σὲ γάρ, ᾧ γύναι, τιμῶ ἐπὶ πλέον τῶνδε.]

[689. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ὍΤΟΥ ἐξωθεν τὸ
ἔνεκα, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΜΗ ΝΙΝ ἐστίν. Τ.]

693. ΛΕΓ' Εἶ ΣΑΦΗ. λέγε, εἰ σαφῆ
ἐστίν ἢ μέλλεις ἐγκαλεῖν, οἷον ἀμολογημένα.

[693. ΛΕΓ' Εἶ ΣΑΦΩΣ. εἰ καθαρῶς
καὶ οὐ βοηθῶν σαυτῷ τὴν φιλονεικίαν μέλλεις λέ-
γειν.

697. ΤΟ Γ' ΕΙΣ ΉΑΥΤΟΝ. ὅσον κατὰ τὸ εἰς ἑαυτὸν ἦκον μέρος, ἤγουν κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν. — ὅσον κατὰ τὸ ἑαυτοῦ ἦκει μέρος, ὃ μάντις πᾶσαν κακουργίαν λόγων ἀκρατῶς κινεῖ.

698. ἈΦΕΙΣ ΣΕΑΥΤΟΝ. ἀπολύσας τοὺς *) λογισμοὺς, οὓς ἔχεις εἰς ἐκεῖνα περὶ ὧν λέγεις.

700. ΒΡΟΤΕΙΟΝ ΟΥΔΕΝ. ὅτι οὐδὲν βρότειόν ἐστὶ σοι μαντικῆς ἐχόμενον τέχνης, ἤγουν ἀπτόμενον.]

[696. τὸ ΜΕΝ ΟΥΝ ἀντὶ τοῦ δέ. νοεῖται δὲ ἀπὸ τούτου, ὅτι οὐ λέγει αὐτός, εἰσπέμψας δέ. εἰ μὲν οὖν στίξεις εἰς τὸ ΤΟ Γ' ΕΙΣ ΉΑΥΤΟΝ, οὕτως ἔρεῖς ἔπει ἐλευθεροῖ πᾶν τὸ στόμα τούτου τοῦ λόγου, τοῦ λέγειν ὅτι ἐγὼ Φονεὺς εἰμι Λαΐου, ΤΟ Γ' ΕΙΣ ΉΑΥΤΟΝ, ἤγουν ὅσον τὸ καθ' αὐτόν· αὐτὸς γὰρ περὶ τούτου καθάπαξ σιγαῖ. εἰ δ' ὁμοῦ τὸ Πᾶν ἔρεῖς ΣΤΟΜΑ πρὸς τὸ ΤΟ Γ' ΕΙΣ ΉΑΥΤΟΝ, ἔσται οὕτως ἔπει τὸ γ' εἰς ἑαυτόν, ἤγουν τὸ οἰκείον πᾶν στόμα ἐλευθεροῖ καὶ ἀφίστησι τούτου τοῦ λόγου. Γ.]

[ΜΕΤΡ. 698. ΣΤ' ΝΥ'Ν ἈΦΕΙΣ. Δι' ἐξῆς αὐταὶ περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων

*) τὴς σὺς Iohnf. Vauvill.

τρων ἀκαταλήκτων ρετ' ὧν τελευτή, Οὐδὲν γὰρ ἀν' πράξαιμι ἄν, ὧν οὐ σοὶ φίλον. Ἐπὶ τῷ τέλει πορωνίς μόνη. Γ.]

701. ΦΑΝΩ ΔΕ ΣΟΙ ΣΗΜΕΪΑ. εὐ τὸ ἅμα παρακαλοῦσαν ἐκτίθεσθαι τὰ εἰς τὴν ὑπόνοιαν αὐτὸν ἐμβαλοῦντα.

[704. ὩΣ ΑΥΤΟΝ ἮΖΕΙ. ὅτι ἐλεύσεται μοῖρα θανεῖν αὐτὸν παρὰ τοῦ γ) παιδός, ὅστις ἀν' γένοιτο παρ' ἐμοῦ τε καὶ παρ' ἐκείνου.]

707. ΠΑΙΔΟΣ ΔΕ ΒΛΑΣΤΑΣ. γ) καλῶς τὸν τόπον προσέθηκεν, ἵνα εἰς ὑπόμνησιν ἀγάγη τὸν Οιδίποδα.

[707. ἘΝ ΔΙΠΛΑΪΣ ἈΜΑΞΙΤΟΪΣ. ἐν συνάψει δύο πλατειῶν ὁδῶν ἀμαξηφόρων.

709. καὶ αὐτὸν ἔρεψεν ὁ Λαΐος εἰς ἀβατον ὄρος διὰ χειρῶν ἄλλων, α) τὰ σφυρὰ περόνη συνάψας. ΠΑΙΔΟΣ ΒΛΑΣΤΑΣ εἰπὼν, ἀποδίδωσι ΚΑΪ ΝΙΝ, ἤγουν αὐτόν, πρὸς τὸ σημαίνον. τὸ γὰρ ΠΑΙΔΟΣ ΒΛΑΣΤΑΣ τὸν γεννηθέντα παῖδα δηλοῖ.

712.

γ) σοῦ omittunt Iohnf. Vauvill.

2) EN ΤΡΙΠΛΑΙΣ ΑΜΑΞΙΤΟΙΣ Brunck.

α) χειρῶν ἄλλων Iohnf. Vauvill.

712. ΟΥΤΕ ΛΑΓΙΟΝ ἤνυσεν, ἀπὸ κοινοῦ, ἤγουν ἐς τέλος ἔδειξε παθόντα παρὰ ^{b)} τοῦ παιδὸς τὸ χαλεπὸν ὃ ἐφοβεῖτο, τουτέστι τὸ Φορευθῆναι ὑπὸ τοῦ παιδός.

714. διαστέλλων λέγει ΦΗΜΑΙ ΜΑΝΤΙΚΑΙ, ἐπεὶ λέγεται Φήμη καὶ ἐπὶ τῆς ἀνδραπίνης διαλαλήσεως.

715. ἘΝΤΡΕΨΟΥ. ὧν ἐπιστρέφου σὺ μηδαμῶς. ἐντρέπομαι, τὸ φροντίζω, γενικῆ συντάσσεται. ὩΝ ΓΑΡ ἌΝ ΘΕΟΣ. ἤγουν ἄγὰρ ἂν ὁ θεὸς ζητῆ, πρέποντα κρίνας ζητεῖσθαι, ῥαδίως, ἤγουν εὐκόλως, αὐτὸς δεῖξει.

717. ΟΙΨΟΝ Μ' ἈΚΟΥΣΑΝΤ'. Φεῦ· εἶεν πλάνημα, ἤγουν οἷα φροντίς καὶ στροφή ψυχῆς καὶ ἀνακίνησις φρενῶν, ἤγουν ταραχὴ λογισμῶν ἔχει με, ὦ γυναῖ, ἀρτίως ἀκούσαντα.

722. ΗΥΔΑΪΤΟ. ἐλέγετο γὰρ ταῦτα, καὶ οὐπὼ ἐληξε.

723. ΠΑΨΟΣ. ἤγουν τὸ συμβεβηκὸς πρᾶγμα. ὥσπερ λέγεται λῆμμα καὶ δῶρον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ· ἀπὸ μὲν τοῦ δίδοντος, δῶρον· ἀπὸ δὲ τοῦ λαμβάνοντος, λῆμμα· οὕτω λέγεται καὶ πάθος καὶ πρᾶγμα ἐνίοτε ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ· ἀπὸ μὲν τοῦ ποιούντος, πρᾶγμα· ἀπὸ δὲ τοῦ πάσχοντος, πάθος. εἶεν ὁ φόνος λέγεται καὶ πρᾶγμα ἀπὸ τοῦ

b) ἔδειξεν ἀγαθόντα τὸ θανεῖν παρὰ Iohnf. Vauvill.

τοῦ ποιούντος, λέγεται δὲ πάθος ἀπὸ τοῦ πάσχοντος. καὶ ἡ στρεβλωσις ὁμοίως, καὶ ἡ πληγὴ, καὶ ὅσα τοιαῦτα.]

[711. ἀπορητέον πῶς ἂνω (703.) μὴ τὰς περὶ τούτων μαντείας Ἀπέλλωνα θεσπίσαι φάσκουσα Ἰσκάστη, ἀλλὰ τοὺς ὑπηρέτας αὐτοῦ, νῦν φησὶν ἐνταῦθα ΟΥΤ' ἈΠΟΛΛΩΝ ἮΝΥΣΕ. καὶ φάμεν, ὅτι τοῦτο λέγει, οὐκ ἐναντιομένη τῷ λόγῳ αὐτῆς, ἀλλὰ κατὰ τὴν τῶν ἄλλων ὑπόληψιν. Γ.]

724. ΦΩΚΙΣ ΜΕΝ Ἡ Γῆ ΚΛΗΙΖΕΤΑΙ. ΣΧΙΣΤῆ Δ' ὈΔΟΣ περὶ Ἀυλίδας ^{c)} φησὶ τὴν σχιστὴν ὁδὸν· ὁ δὲ Δίσχυλος, περὶ Ποτνιαίας, οὕτως·

ἐπήειμεν ^{d)} τῆς ὁδοῦ τροχίλατον σχιστῆς κελεύθου τριόδου, ἐνθα συμβολαὶς τριῶν κελεύθων ^{e)} Ποτνιαίδων ἡμείβομεν.

τινὲς δὲ τὴν Δαυλίδαν, Ἀνακρίδα λέγουσιν, οὕτως· (Πλ. Β. 520.)

Κρίσαν τε ζαθέην, καὶ Ἀνακρίδα, καὶ Παυοπῆα.

[724. Φωκίς μὲν καλεῖται ἡ γῆ· σχιστὴ δ' ὁδὸς ἀποκαθιστᾶ εἰς ταῦτο ἀπὸ Δελφῶν καὶ ἀπὸ Δαυλίας.]

729.

c) Δαυλίδα Brunck.

d) ἐπήειμεν Brunck.

e) κελεύθων Brunck.

729. Ὡ ΖΕΥ΄ ΤΙ ΜΟΙ ΔΡΑ΄ΣΑΙ. ἀναμνησκαται ὁ Οἰδῖπους καὶ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου, καὶ πρὸς τὸν Δία Φησί, Τί μοι ποιήσεις;

[731. ΦΥ΄ΣΙΝ. ἀναδρομήν. ἌΚΜΗΝ ἩΒΗΣ. κατάστασιν ἡλικίας. ἤβη, ἡ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τῆς ἀπλῶς ἡλικίας λαμβάνεται τὸ ὄνομα.]

733. ΜΕ΄ΓΑΣ ΧΝΟΑ΄ΖΩΝ. εὐ τὰ πρὸ Φωνῆς ¹⁾ ταῦτα σημεῖα εἶπεν.

[733. ΧΝΟΑ΄ΖΩΝ. ἀνθῶν ἄρτι κάρσα λευκοβαφές, τουτέστι λευκαίνόμενος.]

[733. ΧΝΟΑ΄ΖΩΝ. ἀνθῶν, ὡςπερ ὑπὸ χνοός περιεχυμένην ἔχων τὴν κεφαλήν. αἱ γὰρ περὶ αὐτὰς δεξάμεναι χνοῦν τρίχες, οὔτε λευκαὶ εἰσιν, οὔτε μέλαιναί, ἀλλ' εἶδος ἕτερον μεταξὺ τούτων ἐκφαίνουσιν.

738. ΒΛΕ΄ΠΩΝ. ἤγουν δέδοικα μήπως οὐ τυφλός, ἀλλὰ βλέπων καὶ ἀληθεύων ὁ μάντις ἤ, παρ' ὅσων ὁ τὴν ἀλήθειαν λέγων, βλέπει ὁ δὲ τὰ ψευδῆ, τυφλώττων ἐστί. Γ.]

740. ὍΚΝΩ. δέδοικα. καὶ Ὅμηρος· (Ιλ. Ε. 255.) ὀκνεῖα δ' ἵππων ἐπιβαίνεμεν.

[741. ἘΧΩ΄ΡΕΙ ΒΑΙΟ΄Σ. βαιός, ὁ μικρός· ἐνταῦθα δὲ ὡς ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ μικροπρεπῶς, εὐτελῶς, ἤγουν μετ' ὀλίγων.

742.

f) προφανῆ Brunck.

742. ἈΡΧΗΓΕ΄ΤΗΣ. ἀρχηγός τῆς τάξεως, βασιλεὺς.

744. ΚῆΡΥΞ. ἡγεμὸν ὁδοῦ, ὁ κοινῶς πρόοδος. ^{g)} ἈΠΗ΄ΝΗ Δ' ἤγε μί'α. μία λέγει, διότι οὐ διὰ ^{h)} πλειόνων ἦν δυνατὸν αὐτὸν φέρεσθαι, ἀλλὰ θέλει δηλοῦν ὁ λόγος, ὅτι καὶ ἀπήνη ἤγεν αὐτόν, καὶ αὐτὴ ἦν μόνη, καὶ ἕτερα οὐχ εἶπετο.]

747. ΟἴΚΕΥ΄Σ' ΤΙΣ. οἰκέτης, ἐκ τοῦ αὐτοῦ οἴκου ὢν.

[752. ἈΓΡΟΥ΄Σ. ἐπὶ τοὺς ἀγρούς. ἢ ἐπὶ ἀπὸ κοινοῦ, καὶ ἐπὶ τὸ νέμειν πρόβατα ποιμνία, αἱ ἀγέλαι τῶν προβάτων.

753. ΤΟΥ΄Δ' ἈΠΟΠΤΟΣ ἈΣΤΕΟΣ. ἔξω τῆς θεᾶς τοῦδε τοῦ ἄστεος.]

754. ἈΞΙΟΣ ΓΑΡ Ὁ Γ' ἈΝΗ΄Ρ. οἶον, τὸ αἴτημα οὐχ ὑπερέβαλε δούλον.

[754. ἈΞΙΟΣ ΓΑΡ Ὁ Δ' ἈΝΗ΄Ρ. ἄξιός γάρ δούλος ἦν ὁδ' ἀνῆρ ἀποφέρεσθαι καὶ μείζω χάριν τῆςδε.]

757. ΠΑ΄ΡΕΣΤΙΝ. οἶον, νόμιζε αὐτὸν παρεῖναι.

[757.

g) προεὐόδος Johnf. Vauvill.

h) λίγη οὐχ ὅτι διὰ Johnf. Vauvill.

[757. ΠΑΡΕΣΤΙΝ. ὡς παρόντα νόμιζε αὐτόν· οὕτως ἔχει ευκόλως ἀφίξεσθαι.

762. ἘΣ ΤΟΣΟΥΤΟΝ. μέχρι τοσούτου, ἤγουν μέχρι τοῦ μὴ ἀξιοθῆναι ἀκοῦσαι τὸ ἐν ἐμοὶ βάρος. ΤΩΤΙ ΓΑΡ ἌΝ. τίνι γὰρ ἂν ἄλλω ἀξίῳ μᾶλλον λέξαιμι ἂν, ἢ σοί.]

[757. ἘΦΙΕΣΑΙ. ἐντέλλη, ἐπιθυμεῖς. καὶ γενικῇ γὰρ καὶ αἰτιατικῇ συντάττεται τὸ ἐφίεμαι, ὥσπερ καὶ τὸ ἐπιθυμῶ.

762. ἢ πρὸς τὸ ΣΤΕΡΗΘΗΣ ὑπόστιζον, οὕτως· καὶ οὐ μὴ στερηθῆς ὧν ζητεῖς, βεβῶτος ἐμοῦ ἐς τοσούτον ἐλπίδων, ἤγουν τοσαύτην ἐλπίδα ἔχοντας, ὥστε τὸν ἀγροτήν μόνον ἰδεῖν, καὶ παρ' ἐκείνου ἀκοῦσαί τι. κατὰ πάντα γὰρ τὰ ἄλλα ἀπήλπισα. ἢ πρὸς τὸ ΕΛΠΙΔΩΝ οὕτως· ἐμοῦ βεβῶτος, ἤγουν ζῶντος, οὐ μὴ στερηθῆς τῶν ἐλπίδων ἐς τοσούτον, ἤγουν ἅπερ ἐλπίσεις μαθεῖν παρ' ἐμοῦ, οὐ μὴ ἀποτύχης τούτων ἐς τοσούτον, ὥστε μὴ μαθεῖν αὐτά. κρεῖττον δ' ἐστὶ τὸ πρῶτον. μαρτύριον δέ, προϊών γὰρ λέγει· (827.)

καὶ μὴν τοσούτον ἐστὶ μοι τῆς ἐλπίδος, τὸν ἄνδρα τὸν βοτήρα προσμεῖναι μόνον. Τ.]

766. ΜΗΤΗΡ ΔΕ ΜΕΡΟΨΗ. Φερεκῶδης Φησὶ Μένουσαν εἶναι τὴν Πολύβου γυναῖκα, θυγατέρα δὲ Ὀρσιλόχου τοῦ ἀδελφείου· ¹⁾ οἱ δέ, Ἀντιο-

j) ἀδελφοῦ Brunck,

Ἀντιοχίδα τὴν Χάλκωνος. ΔΩΡΙΪΣ. Πελοποννησιακῇ.

[766. ΔΩΡΙΪΣ. Δωρὶς διάλεκτος, ἢ τῶν Δωριέων· καὶ Δωρὶς γυνή, ἢ ἀπὸ τοῦ γένους τῶν Δωριέων, ὥσπερ Ἕλληνις, ἢ ἀπὸ τοῦ γένους τῶν Ἑλλήνων.]

768. ΘΑΥΜΑΣΑΙ ΜΕΝ ἈΞΙΑ. εἶδει γὰρ πρὸς τὸ ὄξυ μὲν ἀκούσαντα, ὡς εἶη νόθος, θαυμάζειν· οὐ μὴν τοσούτον φροντίσαι τοῦ πράγματος. ΣΠΟΥΔΗΣ ΓΕ ΜΕΝΤΟΙ. τῆς ἀρετῆς. ΠΛΑΣΤΟΣ. προσποιητός, ἀλλότριος, νόθος.

[768. ΘΑΥΜΑΣΑΙ ΜΕΝ ἈΞΙΑ. ἀξία μὲν θαυμάσαι αὐτὴν τινά, ἤγουν ἀξία μὲν θαύματος καὶ ἀπορίας. ΣΠΟΥΔΗΣ. ἤγουν κατὰ ταστάσεως δὲ τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.

771. ΠΛΑΣΤΟΣ. πεπλασμένος υἱός, ἤγουν ὑποβολιμαῖος.

772. καὶ γὰρ ἀγανακτήσας κατὰ μὲν τὴν παρούσαν τότε ἡμέραν συν βία κατέσχον ἑμαυτόν. τῇ ἐφεξῆς δὲ ἡμέρᾳ — ^{k)}]

773. ΘΑΤΕΡΑ. τῇ ἐτέρᾳ, τῇ ἐξῆς.

[777.

k) Iohnf. et Vauvill. insuper habent: βαρυνθεὶς ἐπὶ λύπῃ. βαρυνθεὶς ἐπὶ σώματι, ὡς βεβαρημένων τῶν ὀφθαλμῶν μόνον.

[777. ἘΚΝΙΖΕ. ἐλύπει. κυρίως δὲ ἐρω-
τικῶς λυπεῖν. — ΠΟΛΥ. κατὰ πολὺ. ὄνομα
ἀντὶ ἐπιβροχίας.]

780. ἌΤΙΜΟΝ. ἀνήκουστον. περὶ ὧν
γὰρ ἀπῆλθεν ¹⁾ οὐκ εἶπεν.

[780. ἌΤΙΜΟΝ. ἀνάξιον ἀποκρίσεως.]

783. ἌΤΑΝΤΟΝ ὈΡΑΪΝ. τὸ μὴ δυ-
νάμενον ὑπὸ ἀνθρώπων ὁρᾶσθαι.

[785. Κ' ΑΓΩ' ΠΑΚΟΥ' ΣΑΣ. καὶ γὰρ
ἀκούσας ταῦτα τὴν Κορινθίαν γῆν κατὰ τὸ ἐπι-
λοιπον δι' ἄστρον μετρούμενος, ἤγουν μακρόθεν
βλέπων, καὶ δι' ἄστρον συμβάλλων αὐτήν, ἀπε-
δήμουν, ἐκεῖσε δηλονότι, ἐνθα μήποτε ὀψοίμην
πληρούμενα ὄνειδη τῶν εἰς ἐμὲ δυσφήμων χρησμῶν,
ἤγουν τὰ ἐμὰ ὄνειδη, ἃ προεδήλκυν εἰ πρὸς ἐμὲ
δυσφημοὶ χρησμοί.]

786. ἈΣΤΡΟΙΣ ΤΟ' ΛΟΙΠΟ'Ν ἘΚ-
ΜΕΤΡΟΥ' ΜΕΝΟΣ. χρόνον τινὰ φησιν, ἐπεὶ
πρὸς τοὺς ἀστέρας ἠρίθμουν τὸν χρόνον. ἢ οὕτως
ἐπὶ τὰ ἀστρα ἐπορευόμην. ἢ δὲ μεταφορᾷ ἀπὸ
τῶν τὰ πελάγη μετρούντων, ὡς ἂν δι' ἄστρον
τεκμαιρομένων τὸν πλοῦν.

[786. ἈΣΤΡΟΙΣ. παροιμία ἐπὶ τῶν μα-
κρὰν ὁδὸν καὶ ἐρημον πορευομένων. οἱ γὰρ Φεύ-
γοντες

1) ἰπῆλθον Brunck.

γοντες αἰεφυγίαν, τοῖς ἀστροῖς ἐσημεκύντο τὴν
ἑαυτῶν πατρίδα. Τ.]

793. ΚΑ' Η' ΠΩΛΙΚΗ' Σ. ὑπὸ πάλων
ἐξευγμένης. ΚΑ' ΓΩ' ΤΟ'Ν ἘΚΤΡΕ' ΠΟΝΤΑ
ΤΟ'Ν ΤΡΟΧΗΛΑ' ΤΗΝ. τὸν ἐμπροσθεν τῶν
τροχῶν πορευόμενον. ὈΧΟΥ. ἄρματος. ΔΙ-
ΠΛΟΪΣ ΚΕ'ΝΤΡΟΙΣΙ. πληγαῖς δις ἐπαίσθ
με τοῖς κέντροις, οἷς ἐκέντριζε τοὺς ἵππους. οὐκ
ἐπίσης δὲ καὶ παρ' ἐμοῦ ἔλαβεν.

[794. ἘΜΒΕΒΩ' Σ. ἐμβεβηκῶς. ^{m)}

799. ΠΑΡΑΣΤΕΪΧΟΝΤΑ. ἢ παρὰ
ἀντὶ τοῦ πλησίον, ὡς περ ἐν τῷ, (Δ). 1274.) ἐρχέων
ποθ' ὑμᾶς οὗτος ἐγκεκλεισμένους, ἢ ἐν ἀντὶ τοῦ
ἐντός.

800. ΔΙΠΛΟΪΣ ΚΕ'ΝΤΡΟΙΣΙ. ἤγουν
μάστιγι. καθίκετό μου τῇ βακτηρίᾳ.]

[800. ΔΙΠΛΟΪΣ ΚΕ'ΝΤΡΟΙΣΙ. τοῦτο
διπλῶς νοητέον, ἢ δύο πληγαῖς, ἢ μάστιγι δύο
κέντρα ἔχουσα. τὸ δὲ ἘΤΙΣΕΝ ἀντὶ τοῦ, ἀπέ-
δωκε, παρ' ὅσον οἱ καλαζόμενοι διὰ τινὰ προῦπάρ-
ξασαν ὑπ' αὐτῶν αἰτίαν, δίκας τῆς ἀμαρτίας
ἀποδιδόσασιν ὀφειλομένας. Τ.]

804. Εἰ ΔΕ' ΤΩ' ΞΕΝΩ'Ι. τοῦ ὑπ'
ἐμοῦ φονευθέντος εἰ ἦν τις πρὸς Δαίην συγγένεια.
ἦ

m) Ἐμβεβῶς· ἐπιβεβηκῶς, ἐπάνω ἱστάμενος. Johnf. Vauvill.
— Ibidem addunt: 796. Πρέσβυς, πρεσβύτερον, ἐτερόκλητον.

ἢ οὕτως· εἰ δὲ οὗτος ὁ ξένος, ὃν ἀπέκτεινα, Λαίος ἐστίν. οὐπὼ γὰρ οἶδεν εἰ αὐτός ἐστι. ΤΙΣ ΤΟΥΤ' ΔΕ Γ' ἈΝΔΡΟΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐμοῦ.

[805. ΤΟΥΤΩ, ΠΡΟΣΗΚΕΙ. προσήκει τῷ δεῖνι· καὶ προσήκοντες, οἱ συγγενεῖς. εἰ συγγενεῖά τις ἐστὶ προσήκουσα τῷ Λαίῳ, ἤγουν εἰ ἐκεῖνος ἦν ὁ Λαίος.

807. ἘΧΘΡΟΔΑΪΜΩΝ. μισητὸς παρὰ τῶν θεῶν, ἐχθρὸς τοῖς θεοῖς.

808. Ωἶ ΜΗ' ἘΞΕΣΤΙ. ὦ τινι οὐκ ἐστὶν ἐκδοδόμενον δεχέσθαι τινα, ἐμὲ δηλονότι, ἐν τοῖς δόμοις, οὔτε ἀπὸ τῶν ξένων.]

[808. Ωἶ ΜΗ' ΞΕΝΩΝ. ἤγουν ὧ τινι οὐκ ἐστὶν ἐκδοδόμενον δεχέσθαι τινα, ἐμὲ δηλονότι, ἐν τοῖς δόμοις, οὔτε τῶν ἀσπῶν οὔτε τῶν ξένων. ἐστὶ δὲ ἡ τοιαύτη δοτικὴ τὸ Ωἶ ἢ πρὸς τὸ ἘΞΕΣΤΙ, ἢ πρὸς τὸ ΠΡΟΣΦΩΝΕῖΝ. ὥσπερ γὰρ φάμεν, μετεῖχον καὶ ἐχρώμην τῆς δόξης, οὐ πρὸς τὸ ἐχρώμην, ὅπερ ἐστὶ συνεγγυς, οὐσης τῆς γενικῆς, ἀλλὰ πρὸς τὸ μετεῖχον, διὰ μέσου ὄντος τοῦ ἐχρώμην· οὕτω καὶ τοῦτο τὸ Ωἶ πρὸς τὸ ΠΡΟΣΦΩΝΕῖΝ ἔχει τὴν δύναμιν. τὸ δὲ ΤΑΪ ΔΕ, καὶ ΤΑΪΣΔ' ἈΡΑΪΣ ταυτόν ἐστιν. αἱ γὰρ ἀραῖ, ἃς ἠράσατο τῷ Λαίου φονεῖ, οὐκ ἄλλο τι ἦσαν, ἢ μὴ προσδέχεσθαι αὐτὸν τοὺς πολίτας, μηδὲ προσφανεῖν. καὶ οὕτως ἄλλος ἦν ὁ προστιθεῖς ἐπ' ἐμαυτῶ ταῦτα, ἢ ἐγὼ ὁ τὰςδε τὰς ἀραῖς προστιθεῖς, κατὰ συνεκδοχὴν λαμβανομένου τοῦ ΠΡΟΣΤΙΘΕΪΣ. Τ.]

813.

813. ΔΙ' ὨΝΠΕΡ ὨΛΕΤΟ. δι' ὧν χειρῶν. ἈΝΑΓΝΟΣ. ἀντὶ τοῦ μιαιρός. ἘΜΒΑΤΕΥΕΙΝ. ἐπιβαίνειν.

[813. ἌΡ' ἘΦΥΝ ΚΑΚΟΣ. τὸ ἔφυν καὶ τὸ οὐχὶ ἀπὸ κοινῆς, ἤγουν ἄρα οὐχ ὑπάρχω κακός; ἄρα οὐχ ὑπάρχω ὅλος ἀκάθαρτος;

814. Εἶ ΜΕ ΧΡΗ. ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ ἀποδίδεται ἡ σύνταξις πρὸς τὸ ἀπαρέμφοτον, καὶ προσφέρεται κατ' αἰτιατικὴν· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἀποδίδεται πρὸς τὸ χρῆ, καὶ λέγεται κατὰ δοτικὴν· ἤγουν εἰ χρῆ φυγεῖν ἐμὲ, καὶ εἰ χρῆ ἐμοὶ φυγόντι μῆτε τοὺς ἐμούς ἰδεῖν, μῆτε ἐμβατεύειν πατρίδος, ἀντὶ τοῦ ἐπιβαίνειν.

819. ἌΡ' ΟΥΚ ἈΠ' ὨΜΟΥ. ἄρα οὐκ ἀπὸ σκληρᾶς τύχης ταῦτα ἐπ' ἐμοὶ τις κείνων ἀνορθοῖ ἂν λόγον, ἀντὶ τοῦ ἀποφαινοίτο;

821. Ὠ ΘΕΩΝ. ἀντὶ τοῦ, ὦ θεοὶ ἐν ἀγνείᾳ καὶ καθαρότητι τιμώμενοι. ΒΑΪΗΝ ἈΦΑΝΤΟΣ. πορευθεῖς γενοίμην ἄφαντος πρότερον.

824. ΚΗΛῖ ΔΑ ΣΥΜΦΟΡΑΪΣ. ἀντιστροφῶς ἀντὶ τοῦ συμφορᾶν, ἤγουν συντυχίαν, κηλῖδος, ἤγουν μολυσμοῦ.]

[820. ἈΝΟΡΘΟΪΗ ΛΟΓΟΝ. ἤγουν ἐξω αἰτίας θήσει. τὸ γὰρ ἈΝΟΡΘΟΪΗ ΛΟΓΟΝ οὐχ ἕτερόν ἐστιν, ἀλλ' ἡ κειμένην καὶ μὴ εἴσασαν τὴν ὑπὲρ ἐκείνου ἀπολογίαν ἀνορθώσει, καὶ δείξει δι' ὧν ἀπολογησεται.

S

824.

824. ΚΗΛΙΓΔΑ ΣΥΜΦΟΡΑΣ. ἀντι-
στρόφως, ἀντὶ τοῦ συμφοράν, ἤγουν συντυχίαν,
κηλίδος, ἤγουν μολυσμοῦ. Τ.]

826. ἘΧ' ΕΛΠΙΔΑ. ἀντὶ τοῦ, μὴ ἀθύ-
μαι, πρὶν ἂν τὸ ἀληθές καταμάθῃς.

[827. ΤΟΣΟΥΤΟΝ Γ' ἘΣΤΙ. ἀντὶ
τοῦ, τοσαύτη μοί ἐστὶν ἡ ἐλπίς.]

829. ΠΕΦΑΣΜΕΝΟΥ. Φανεροῦ γενο-
μένου καὶ ἐλθόντος τοῦ ποιμένου, τίνα ἔξεις γνώ-
μην;

831. ΣΟΙ ΤΛΥΤ'. σοὶ ὅμοια καὶ τὰ
αὐτά.

833. ἘΦΑΣΚΕΣ ΛΥΤΟΝ. τὸν βοτῆ-
ρα. ΟΙΟΖΩΝΟΝ. μονόζωνον, μόνον.

[833. ΛΗΣΤΑΣ ἘΦΑΣΚΕΣ. ἔφασκες
ἐννέπειν αὐτόν, ἤγουν τὸν βοτῆρα, ληστας ἀνδρας,
ὅτι ἐκτειναν αὐτόν, ἤγουν τὸν Λαίον ὡς τό, (Eu-
rip. Hec. 976.) εἶπέ μοι τὸν Πολύδαρον, εἰ ζῆ.]

[838. Εἶς ἤμας γράφε, μὴ εἶς
ἕμε. οὐ γὰρ ἀρμόζει οὕτως τῷ μέτρῳ. εἰ δὲ
πληθυντικὸν ἀντὶ τοῦ ἐνικοῦ τέθειται, οὐδὲν ἀπει-
κός. πολλὰ γὰρ εὐρίσκεται ὅμοια. Τ.]

840. ΤΟΥΤΟ Γ' ἘΚΒΑΛΕῖΝ ΠΑ-
ΛΙΝ. ἀποκρύπτεσθαι, ἢ ἀποστρέψαι. ταυτέστιν,
οὐ δύναται ἀρνεῖσθαι ὁ βουκόλος.

[842.

[842. ΚΑΚΤΡΕΨΟΙΤΟ. τὸ ἐκτρέπεσθαι
κυρίως ἐπὶ ὁδοῦ λέγεται, ὅταν τὴν, ἢ βαδίζει τις,
ὁδὸν καταλιπών, ἑτέραν βαδίση, καὶ ἀπὸ τοῦ-
του ἀπλῶς ἐπὶ τῶν ἀπὸ τίνος εἰς τι μεταπιπτόν-
των. Τ.]

843. ΤΟΝ ΓΕ ΛΑΙΟΥ ΦΟΝΟΝ ΦΑ-
ΝΕΙ. αὐτὸς ὁ θεράπων. ὩΣΤ' ΟΥΧΙ
ΜΑΝΤΕΙΑΣ. ὁθεν ἐγὼ χάριν τῆς μαντείας,
οὔτε ἐπ' ἐκεῖνα τὰ ῥήματα, οὔτε ταῦτα βλέψαι-
μι, οὔτε ἐκατέραις πιστεύομαι ἄλλ' ἀπορῶ.

[844. ΔΙΚΑΙΩΣ ὈΡΘΟΝ. δείξει ὁ
βοτῆρ ἀσφαλῶς κατὰ τὴν πρόβῃσιν ἀποβεβη-
κότα.

847. ΠΑΡΟΙΘΕΝ ὩΛΕΤΟ. πρὸ τοῦ
φονευθῆναι τὸν Λαίον. ὥστε μαντείας ἕνεκα οὐκ
ἂν βλέψομαι ἐγὼ οὔτε πρὸς τούτους τοὺς λό-
γους, οὔτε πρὸς τοὺς τοῦ θεράποντος.

851. ΜΗΔΕ' ΤΟΥΤ' ἈΦΗΙΣ. μὴδὲ
ἔασης τούτο.]

848. ὩΣΤ' ΟΥΧΙ ΜΑΝΤΕΙΑΣ. ὥστε
ἕνεκα τῆς μαντείας τοῦ Ἀπόλλωνος, οὔτε βλέ-
ψομαι ἂν τῆδε καὶ ἐνταῦθα, ὅτι ὑπὸ τοῦ παιδὸς
ἐπόλωλε πρὸσθεν γὰρ ὁ παῖς ἀπηνέχθη τοῦ
ζῆν. οὔτε τῆδε καὶ ἐνταῦθα ὕστερον, ὅτι ὑπὸ
σοῦ πεφόνευται. ὑπὸ τοῦ παιδὸς γὰρ ὁ Ἀπόλλων
ἐθέσπισε. ταῦτα δὲ λέγει ἀπορούσα περὶ τοῦ
φόνου, πῶς ἄρα καὶ γέγονεν. Τ.]

S 2

[ΜΕΤΡ.

[ΜΕΤΡ. 854. ΕΙ' ΜΟΙ ΞΥΝΕΙΉ. Τα ποιαῦτα εἶδη τῶν χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἶρηται. ἔστι δὲ τὸ παρὸν ἄσμα στροφῶν δύο. τῆς πρώτης δὲ στροφῆς τὰ κῶλα 1, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τσαυτά. τὸ α ἀσυνάρτητον ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ τροχαϊκῆς ἐφθημιμερούς· τὸ β ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον καθαρὸν· τὸ γ ἰαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν καθαρὸν· τὸ δ χοριαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ δύο χοριαμβῶν καὶ ἰαμβικῆς συζυγίας, ἦτοι παίανος δευτέρου· (τὸ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον τέταρτον παίανον ἐδέξατο) τὸ ε ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου, τροχαϊκῆς συζυγίας ἢ ἐπιτρέτου ὡς συγγενούς· τὸ ς ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ παίανος δευτέρου ἀντὶ ἰωνικοῦ, τροχαϊκῆς συζυγίας, ἦτοι ἐπιτρέτου καὶ συλλαβῆς· τὸ ζ ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ παίανος τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ, τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ τροχαίου· (εἶη δ' ἂν καὶ ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον τοῦ πρώτου ποδὸς ἀναπαιστού) τὸ η χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ δύο χοριαμβῶν καὶ σπονδείου· τὸ θ ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος καὶ δακτύλου· τὸ ι τροχαϊκὸν πενθημιμερές. ἐπὶ τῶ τέλει τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος. Τ.]

854. ΕΙ' ΜΟΙ ΞΥΝΕΙΉ ΦΕΡΟΝΤΙ.
εἶθε μοι συνοικίῃ τὴν ἄχραιτον καὶ σεβασμίαν ἀλήθειαν διασώζοντι. εἶν, εἶθε μοι συνείη εὐτυ-
χία,

χία, καὶ λόγων καὶ πραγμάτων ἀγνείαν φυλάττοντι. ΜΟΙΡΑ δὲ, ἡ εὐτυχία. εἶν, εἰ ἀληθεύω, γενετό μοι καὶ εὐτυχεῖν τὸ ἀληθὲς διασώζοντι. ταῦτα δὲ φησι, τὴν Ἰοκάστην αἰτιώμενος, ὅτι ἀσεβῶς ἔφη ἐψεύσθαι τὸν Ἀπόλλωνα. Φέροντι οὖν τὴν εὐσεπτον ἀγνείαν τῶν λόγων, καὶ τῶν ἔργων τῶν περὶ τῶν θεῶν, περὶ ὧν νόμοι πρόκεινται ἔργων καὶ λόγων, τὴν περὶ τούτων λέγοντες ἀκρίβειαν. καὶ τῶν μαντείων ^η) ὅτι οὐδὲν αὐτοῖς ὑγιές ἐστίν. ΟΥΡΑΝΙΑΝ ΔΙ' ΑΙΘΕΡΑ. ἀντὶ τοῦ, ἐν οὐρανῷ τεχθέντι. ^ο) ὩΝ ΟΛΤΜΠΟΣ. ὧν νόμων, τῶν ὀρθῶς ἐχόντων. ΟΥΔΕ' ΝΙΝ ΘΝΑΤΑ' ΦΥΣΙΣ. οὔτε ὑπὸ ἀνθρώπων εὑρηται ὁ περὶ θεῶν λόγος. ΜΕΓΑΣ ἘΝ ΤΟΥΤΟΙΣ ΘΕΟΣ. ἐν τοῖς νόμοις μέγας ἐστὶν ὁ θεός. τουτέστι, θεία δύναμις καὶ μεγάλη τοῖς νόμοις ἐνεστίν.

[854. ΕΙ' ΜΟΙ ΞΥΝΕΙΉ. τὸ τοῦ Χοροῦ πᾶν δυσχεραίνοντος κατὰ τῆς Ἰοκάστης, ὡς παρ' οὐδὲν τιθεμένης τοὺς χρησμούς τῶν θεῶν. εἶθε μοι οὖν, φησὶν, εὐτυχία συνείη, ἀγνοῖα καὶ λόγων καὶ ἔργων φέροντι, ὧν οἱ νόμοι οὐρανόθεν ἐγεννήθησαν, τουτέστιν οὔτε κατὰ θεῶν βλασφημοῦντι, οὔτε μὴν ἄλλο τι κατ' αὐτῶν ποιοῦντι. εἶθε ξυνείη μοι εὐτυχία, σώζοντι τὴν διὰ λόγων καὶ ἔργων πάντων εὐσεβῆ καθαρότητα, ὑπερῶν,

^η) βλασφημιῶν Brunck.

^ο) Ο. Δ. Α. ΤΕΚΝΩΘΕΝΤΕΣ. ἀντὶ — τεχθέντις. Brunck.

ων, ἤγουν τῶν εὐσεβῶν λόγων καὶ ἔργων, πρόκεινται νόμοι ἐντιμοὶ καὶ ἐν ὑψέι βαίνοντες, κατὰ τὴν αἰθέρα γεννηθέντες τὴν οὐρανίαν, ἤγουν ἐν οὐρανῶ ὧν, νόμων δηλονότι, μόνος πατήρ ὁ Ὀλυμπος, οὐδὲ θνητὴ φύσις ἀνδρῶν ἐγέννησεν αὐτούς, οὐδὲ μὴν ποτε λήθη κατακοιμήσει, ἤγουν ἀφανίσει. μεγάλη δύναμις θεοῦ ἐστὶν ἐν τούτοις ἀτελευτήτος.]

[854. καταγινώσκων ὁ Χορὸς τῆς Ἰοκάστης, ὡς P) μὴ δεχομένης τὰς τοῦ Ἀπόλλωνος μαντείας, Φησὶν Ἐμοὶ φέροντι τὴν ΕΥΨΕΠΤΟΝ ἈΓΝΕΪΑΝ, ἤτοι τὸ πάνσεπτον σέβας τῶν λόγων καὶ τῶν ἔργων πάντων, τούτεστιν, ἐμοὶ σεβομένῳ τον λόγον καὶ τὰ ἔργα, εἶδε ζυνεὴ καὶ συνυπάρχοι μοῖρα καὶ εὐτυχία. εἰπὼν δ' ἀορίστως τὸ ΛΟΓΩΝ καὶ τὸ ἘΡΙΩΝ, νῦν ὀρίζεται λέγων ὩΝ ΠΡΟΚΕΙΝΤΑΙ ΝΟΜΟΙ μεγάλοι τεκνωθέντες καὶ γεννηθέντες διὰ τὴν οὐρανίαν αἰθέρα, ἤγουν ἐξ οὐρανοῦ. δείκνυσι δ' ἐντεῦθεν, ὅτι ΛΟΓΩΝ καὶ ἘΡΙΩΝ λέγει τῶν θεῶν, ὧν ἡ τιμὴ ἐξ οὐρανοῦ νενομοδέτηται, ὧντινων νόμων μόνος ὁ Ὀλυμπος πατήρ ἐστίν· ἐστὶ δὲ ὅμοιον τῷ ΟΥΡΑΝΙΑΝ ΔΙ' Αἰθέρα ΤΕΚΝΩΘΕΝΤΕΣ. οὐδ' ἐτίκτε, οὐδ' ἐξεύρεν αὐτούς τοὺς νόμους ἢ θνητὴ φύσις τῶν ἀνθρώπων, οὐδὲ κατακοιμήσει καὶ καταβαλεῖ αὐτούς, καὶ ἀφανίσει λήθη. τούτεστιν, ἐπεὶ οἱ ἀνθρώποι οὐχ εὗρον τοὺς περὶ τῆς τιμῆς τῶν θεῶν νόμους, ἀλλ' οὐρανόθεν ἤλθον

p) καὶ ὡς edd. vett.

ἤλθον ἡμῖν, οὐδ' ὑπὸ λήθης ἀνθρώπων ἀν κατασβεσθεῖεν. ΜΕΓΑΣ ἘΝ ΤΟΥΤΟΙΣ ΘΕΟΣ ὑπάρχει ἢ ἀλήθεια, ΟΥΔΕ ΓΗΡΑΣΚΕΙ, τούτεστιν, ὡς ἀληθεῖς ὄντες οἱ νόμοι αἰεὶ εἰσονται καὶ οὐκ ἀφανισθήσονται. ἰστέον δὲ, ὅτι τινὲς ἀγνοοῦντες, ΟΥΡΑΝΙΑΣ ΔΙΘΕΡΟΣ λέγουσι, διὰ τὸ ΔΙΑ. τὸ δ' ἐστὶν ὅμοιον τῷ παρ' Αἰσχύλῳ· (Ἐπτ. ἐ. Θ. 207.) ἰππικῶν τ' αὐπνῶν πηδαλιῶν διὰ στόμα. ἔφαμεν δ' ἐκεῖ τὸν περὶ τούτου λόγον. T.]

864. ὙΒΡΙΣ ΦΥΤΕΥΕΙ ΤΥΡΑΝΝΟΝ.
διὰ τῆς ὑβρεως φύεται, καὶ ἀνανεοῦται ὁ τυραννος. ὅταν, φησί, πολλὰ διαπράξῃται, τότε εἰς μεγάλην ἐπιπίπτει, q) διὰ τῆς ὑβρεως ἐπαρθεῖς. ταῦτα μὲν φησὶ περὶ τῆς Ἰοκάστης, ὅτι ἀν ἐπιτήδεια r) λέγει περὶ τῶν θεῶν νόμων· τὸν δὲ λόγον ποιῶσι περὶ τῆς τυραννίδος, ἵνα μὴ δόξωσιν ἐμφανῶς αὐτὴν διελέγχειν. ὁ δὲ νοῦς· ὑβρις φυτεύει τυραννον, ὅποταν πολλῶν υπερπλησθῇ μάτην, ἢ ἐστὶ μὴδὲ ἐπικαιρία, μὴδὲ ἑαυτῷ s) ἐκείνῳ συμφέροντα. ἀσυνδέτως δὲ εἶπεν· ὑβρις, φησί, μὴδὲν καίριον διαπραττομένη, εἰς δυσβατον ἀκρωρειαν ἀναβιβάσασα τοὺς χρωμένους αὐτῇ, κατεκρήμνισεν, ἢ οὕτως· ἈΠΟΤΟΜΟΝ ὨΡΟΥΣΕΝ

q) ἐπιπίπτει κκκ, Brunck.

r) ἀνεπιτήδεια Brunck.

s) μὴδ' αὐτῷ Brunck.

ΣΕΝ ΕΙΣ ἈΝΑΓΚΗΝ. ἤλατο εἰς τοῦτο, ὥστε αὐτὸν εἰς ἀνάγκην γενέσθαι ὑφ' ἑτέρων κρατηθῆναι. ἘΝΘ' ΟΥ' ΠΟΔΙ' ΧΡΗΣΙΜΩΙ. ἀντὶ τοῦ, ἀχρηστούς τὰς πορείας ποιεῖται. καὶ εἰ μὲν ἐπὶ τοῦ ὑπὸ ὕβρεως δυσσεβούντος, ἔσται οὕτως· οὐ βαδίζει εὐθὺν ὁδόν, οὐδὲ χρῆται τοῖς ποσὶ δεόντως. εἰ δὲ ἐπὶ τοῦ ὑπὸ ἀνάγκης βιαζομένου, οὐ χρῆται τοῖς αὐτοῖς ποσίν. ΜΗ' ΠΟΤΕ ΛΥΣΑΙ. ἀπὸ τὸν θεὸν μὴ λύσαι τὸ συμφέρον τῆ πόλει, ἐξ οὗ κρατεῖ τῶν ἀντιπαλῶν.

[864. ὙΒΡΙΣ ΦΥΤΕΥΕΙ. ὑπερηφανία, καταφρόνησις αὐξάνει, ἐπαίρει ἐν ἑαυτῇ τὸν βασιλέα. ὕβρις, ἣν ποτε, ὁ τυράννος ἀηλονότι, πολλῶν ὑπὲρ τὸ μέτρον πληρωθῆ ματαίως, ἀ μὴ συμφέροντα αὐτῷ, ἀναβιβάσασα εἰς ἀκροτάτην ἀπορρώγα, ἐξήρπεν ἐκεῖθεν εἰς δυστυχίαν, ἐνθα οὐ πορεία συμφερούση καὶ ἀφελίμω χρῆται.

871. ΠΑΛΛΙΣΜΑ. ἤγουν τὴν ζήτησιν τοῦ φόνου τοῦ Λαίου.]

[864. ὙΒΡΙΣ ΦΥΤΕΥΕΙ. ἤγουν ἡ ὑπεροψία ποιεῖ τυράννον, τούτεστιν, ἡ ὑπεροψία κακούς καὶ ἀνόμους (τοιούτοι γὰρ οἱ τυράννοι) ἐργάζεται τοὺς αὐτὴν ἔχοντας, ὥστε καὶ Ἰοκάστη ἐξ ὑπεροψίας τὸν Ἀπόλλωνος ἠτίμησε λόγον. εἰάν ὑπερπλησθῆ ἡ ὕβρις μάτην πολλῶν, ἀ οὐκ ἔστιν ἐπίκαιρα καὶ πρέποντα, μηδὲ συμφέροντα τῷ αὐτὴν ἔχοντι, εἰς ἀκροτάτην ἀπότομον καὶ τραχεῖαν εἰσαναβάσα, ἤγουν εἰς ἄκρον κακίας ἐλάσσα-

σα

σα καὶ κορυφωθείσα, ἀνώρουσε καὶ ὤρμησε καὶ πέπτωκεν εἰς ἀνάγκην, ὍΘΙ καὶ ὅπου οὐ χρῆται ποδὶ χρησίμω. τούτεστιν, ὑβρισταὶ καὶ ἀνομοί, ὅποια ἡ Ἰοκάστη, αὐξηθέντες εἰς ἄκρον ἔπειτα εἰς τὴν τοιαύτην ἀνάγκην πίπτουσιν, ὡς δυστυχῶς καὶ ἀδέως τὸν αἰῶνα διάγειν. εἴρηται δ' ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐκ κρημοῦ πιπτόντων καὶ συντριβόντων τοὺς πόδας, ὡς μὴ δύνασθαι πορεύεσθαι. ΤΟ' ΚΑΛΩΣ Δ' ἘΧΟΝ ΠΟΛΕΙ ΠΑΛΛΙΣΜΑ. ἤγουν τὴν περὶ τῶν συμφερόντων τῆ πόλει ἐρευναν, Αἴτοῦμαι θεόν, ἤτοι τὸν Ἀπόλλω, ΜΗ' ΛΥΣΑΙ, ἀλλ' αἰεὶ ποιῆσθαι, καθάπερ καὶ νῦν ἐπὶ τῷ τοῦ Λαίου φόνω. ΟΥ' ΛΗΞΩ, καὶ παύσομαι ΠΟΤΕ ἔχων τὸν θεὸν ΠΡΟΣΤΑΤΗΝ καὶ ἀντιλήπτορα. ἰστέον δὲ ὅτι εἰς τὸ Ἄ ΜΗ' ΕΠΙΚΑΙΡΑ, τὸ Ἄ εἰ μὲν πρὸς τὸ ὕβριν νοήσεις, μακρὸν ἔστιν· οὕτω γὰρ καὶ τὸ τῆς στρεφῆς ἀπαιτεῖ κῶλον. εἰ δὲ πρὸς τὰ ἐξῆς, βραχύ. οὐ κῶλυει δὲ καὶ βραχύ εἶναι, ἐπεὶ τὸ κῶλον ἰαμβικόν ἔστιν. ἐτι ἰστέον ὅτι εἰ καὶ τὸ ΚΑΛΩΣ ἐν πολλαῖς μακρὸν εὐρηται, ἐν γε μὴν τῷ ΤΟ' ΚΑΛΩΣ Δ' ἘΧΟΝ ΠΟΛΕΙ, βραχύ ἔστι· καὶ δῆλον ἐκ τοῦ κῶλου τῆς στρεφῆς. εἰκὲν οὖν ἀμφοτέρους τοὺς χρόνους καὶ ταῦτο δεχεσθαι, ὃ καὶ κυρίως ἐγὼ φημι δίχρονον, ὡς ἀμφοτέρους τοὺς χρόνους δεχόμενον. τοιοῦτον γὰρ καὶ τὸ ὑμεῖς, καὶ τὸ αἶψ, καὶ ὕδωρ, καὶ ἱερός, καὶ τὰ τοιαῦτα. τὸ δὲ κακὸν αἰεὶ βραχύ εὐρηται, καὶ οὐδέποτε ἄλλως, εἰ καὶ ἐν τῷ (878.) ΚΑΚΑ

NIN

NIN ἘΛΟΙΤΟ ΜΟΪΡΑ, ἀντὶ μακροῦ ἔοικεν εἶναι, οὐ μὴν ἔστιν. Γ.]

[ΜΕΤΡ. 874. Εἶ ΔΕ ΤΙΣ. Ἡ δευτέρα στροφή κώλων ἐστὶ ἰδ. τὸ α παλαιὸν διμετρον υπερκατάληκτον ἐκ παίανος πρώτου, ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ συλλαβῆς. (εἶ δὲ βούλει, ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος διμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ πεντασυλλάβου καὶ τροχαικῆς συζυγίας) τὸ β τροχαικὸν διμετρον καταληκτικόν, ἦτοι ἑφθήμερες Εὐριπίδειον· τὸ γ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος διμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ καὶ τροχαικῆς συζυγίας· (ἐν τῷ κώλῳ δὲ τῆς στροφῆς παίαννα ἀντὶ ἰωνικοῦ ἐδέξατο) τὸ δ ὅμοιον τῷ δευτέρῳ· τὸ ε ὅμοιον τῷ τρίτῳ· τὸ ς ὅμοιον τῷ β· τὸ ζ ἰαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικόν· τὸ η ἰαμβικὸν διμετρον ἀκατάληκτον· τὸ θ ὅμοιον τῷ ζ· τὸ ι ὅμοιον τῷ η· (ἔχει δὲ τὸν πρῶτον πόδα τρίβραχυν, τὸ τῆς στροφῆς Φημί κώλον· τὸ δὲ τῆς ἀντιστροφῆς καθαρὸν ἐστὶ.) τὸ ια περίοδος καταληκτικὴ ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ τροχαικῆς καταληκτικῆς· τὸ ιβ ὅμοιον τῷ η· τὸ ιγ ὅμοιον· τὸ ιδ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμιόλιον ἐκ παίανος δευτέρου ἢ ἰωνικοῦ, καὶ τροχαικοῦ ἢ σπονδαίου. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἀντιστροφῆς κορωνίς. Γ.]

876. ΔΙΚΑΣ ἈΦΟΪΒΗΤΟΣ. τὴν δίκην μὴ δεδοικώς. ΔΥΣΠΟΤΜΟΥ ΧΑΪΡΙΝ ΧΛΙΔΑΣ. ἔνεκα, φησί, τῆς ἀνοσίεου τρυφῆς καὶ ὑπερη-

ὑπερηφανίας. ὑπὸ τρυφῆς γὰρ καὶ ἐπὶ τὰ αὐτὰ ¹⁾ οἱ τύραννοι παραγίγνονται. ΚΑΙ ΤΩΝ ἈΣΕΠΤΩΝ. ὁ τοιοῦτος ἐν κακῇ εἰῆ μοίρα, ὃς μὴ ἀφέξεται τῶν ἀσέπτων, ἢ ἔξεται τῶν ἀδίκτων, ὃ ἐστίν, ὧν οὐ χρεὶ ἔχεισθαι. ἘΡΞΕΤΑΙ. παύσεται, ἔκτος ἔσται. ΜΑΤΑΖΩΝ. ματαιοφρονῶν. ἘΞΕΤΑΙ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμήσει τῶν ἀσέπτων καὶ ἀδίκτων. ΤΙΣ ἘΤΙΠΟΤΕ. τίς ἐστὶ τῶν ἀδίκων ἀφέξεται τῷ θυμῷ αὐτοῦ τὰς τῆς ψυχῆς κακίας ἀπελευθύνω; ἢ οὔτις ἀν' ἀπελάσειεν αὐτοῦ ²⁾ τὴν τιμωρίαν, τοιαῦτα πράττων.

[876. ΔΙΚΑΣ ἈΦΟΪΒΗΤΟΣ. ἦγουν ἔκτος φόβου τῆς δίκης, τὴν δίκην μὴ δεδοικώς.

878. ἘΛΟΙΤΟ. ἔλοι, ἦγουν κατάσχοι, αὐτὸν ἔνεκα δυστυχούς ὑπερηφανίας, εἰ μὴ τὸ ἀξίωμα τῆς βασιλείας διοικήσει δικαίως, καὶ, εἰ μὴ ἀπὸ κοινοῦ, ἔρξεται, ἦγουν ἀφέξεται, κωλύθησεται τῶν ἀσεβῶν ἐγχειρημάτων, ἢ εἰ τῶν ἀψαύστων, ἦγουν τῶν θείων, ἀψεται ματαιοπονῶν, ματαιάζων.

883. ἘΝ ΤΟΪΣΔ'. ἦγουν τοιαῦτα πράττων ἀνὴρ ἀπὸ θυμοῦ κωλύσει ΒΕΛΗ, τὴν θείαν δίκην, ἢ τὰ κακὰ ὀρμήματα τῆς ψυχῆς, ὥστε ἀποσοβεῖν αὐτὰ τῆς ψυχῆς. ΤΟΙΑΙΓΔΕ ΠΡΑΞΕΙΣ

1) τοιαῦτα Brunck.

2) αὐτῷ Brunck.

ΞΕΙΣ. αἱ ἀσεβεῖς, τὸ καταφρονεῖν τῶν θεῶν.
 ΤΙ ΔΕῖ ΜΕ ΧΟΡΕΥΕΙΝ. κατὰ τί πρέπει
 πανηγυρίζειν με τοῖς θεοῖς;]

[874. Εἰ δὲ ΤΙΣ ΠΟΡΕΥΕΤΑΙ καὶ
 διάγει ὑπερόπτα καὶ σοβαρῶς καὶ ἐν χερσὶ
 καὶ ἐν λόγῳ, τουτέστι καὶ οἷς πράττει καὶ οἷς λέ-
 γει, ἀφοβητος τῆς θείας δίκης, οὐδὲ σέβων καὶ
 τιμῶν τὰ ἔδη καὶ εἰδῶλα τῶν δαιμόνων, ἦτοι τοὺς
 θεούς, ἘΛΟΙΤΟ καὶ λάβοι ΝΙΨΝ καὶ αὐτὸν
 κακῆ ΜΟΪΡΑ καὶ τύχη, ΧΑΡΙΝ καὶ ἔνεκα
 τῆς τρυφῆς καὶ τῆς ὑπεροψίας, ἣν πρὸς τοὺς
 θεούς ἔχει, τῆς ΔΥΣΠΟΤΜΟΥ καὶ δυστυχούς,
 (μέγιστον γὰρ ἀτύχημα ἢ ἀσεβεία) εἰ μὴ κερδα-
 νεῖ δικαίως τὸ κέρδος, ἦγουν εἴαν μὴ τὰ τῆς ὑπερο-
 ψίας ἀθλα δικαίως λάβῃ τιμωρηθεῖς, καὶ ἘΡ-
 ΖΕΤΑΙ καὶ κωλυθῇ τῶν ἈΣΕΠΤΩΝ καὶ
 ἀσεβῶν ἐγχειρημάτων, ἢ ἘΡΖΕΤΑΙ καὶ κωλυθῇ
 πάλιν τῶν ἈΘΙΚΤΩΝ καὶ ἀπροσψαύστων, καὶ
 ὧν οὐδεὶς ἀπτεται ἀσεβῶν ἐγχειρημάτων, ΜΑ-
 ΤΛΨΩΝ καὶ ματαιοποιῶν. τίς ἄρα ἀνὴρ ἘΤΙ
 καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἘΝ ΤΟΙΣ ΔΕ, ἦγουν ἐν τῷ μὴ
 τιμωρεῖσθαι τοὺς κακοὺς, ἘΡΖΕΤΑΙ καὶ κωλυ-
 θήσεται, τῆς κακίας δηλονότι, τῷ ΘΥΜΩ, ἢ
 ἦγουν οἰκοφεν, ὥστε ἈΜΥΝΕΙΝ καὶ ἀποσοβεῖν
 δι' εὐχῶν καὶ θυσιῶν, τὰ ΒΕΛΗ τῆς ΨΥΧΗΣ,
 ἦγουν τὰ ἀμαρτήματα; ἦγουν οὐδεὶς τοὺς κακοὺς
 ὄρων ἀπαθεῖς, ἐπιστροφὴν ποιήσεται τῶν οἰκειῶν
 πλημμελημάτων, καὶ πρὸς τοὺς θεούς καταφεύ-
 ζεται. Εἰ γὰρ αἱ τοιαῖδε, ἦγουν αἱ κα-

καὶ

καὶ πράξεις ΤΙΜΙΑΙ καὶ καλαί, ΤΙ ΔΕῖ
 ΜΕ ΧΟΡΕΥΕΙΝ καὶ πανηγυρεῖς ἰστώναι τοῖς
 θεοῖς, αἰτούμενον τὰ λυσιτελεῖ; εἴαν μὴ ἀρμόσῃ
 πᾶσι τοῖς βροτοῖς τὰδε ΧΕΙΡΟΔΕΙΚΤΑ καὶ
 φανερά, τουτέστι, εἰ μὴ ἐνὶ ἐκάστῳ ἀρμόδιως
 παρέσται ἐκ τῶν θεῶν τὰ τῆς προαιρέσεως ἐπαθλα,
 τῷ μὲν κακῷ κακά, τῷ δ' ἀγαθῷ ἀγαθὰ, ἀλλὰ
 πάντες ἐπίσης μετέχουσιν τῶν θεῶν, ΟΥΚ ἘΤΙ
 ἘΙΜΙ καὶ πορευσομαι ἐπὶ τὸν ἈΘΙΚΤΟΝ καὶ
 σεβάσμιον ὀμφαλον τῆς γῆς, ἦτοι εἰς τὸν Ἀπόλ-
 λωνα, ΣΕΒΩΝ καὶ τιμῶν αὐτόν, οὐδὲ εἰς τὸν
 Ἀπόλλωνος ναὸν τὸν ἐν Ἀβαῖσι καὶ ἐν Λυκίᾳ.
 Ἀβαὶ γὰρ, τόπος Λυκίας· οὐδ' εἰς τὴν Ὀλυμπίαν,
 ἦτοι τὸν Δία. ἀλλ', ὦ Ζεῦ, ὁ κρατῶν καὶ ἐξου-
 σιάζων πάντα καὶ ἀνάστων, εἶπερ ὀρθῶς Ζεὺς
 ἈΚΟΥΕΙΣ καὶ ὀνομάζῃ, ὥσπερ οὖν εἶ, μήτε σέ
 μήτε τὴν σὴν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχὴν λάθῃ τοῦτο,
 τὸ τοὺς κακοὺς τιμωρῆσθαι, ἀλλὰ μεχεῖς ἂν ἡ
 σὴ ἀρχὴ ἐπέχῃ, κολάζοντο οἱ κακοί. ἘΞΑΪ-
 ΡΟΥΣΙ γὰρ καὶ ἐκβαλλουσι καὶ ἀτιμάζουσιν ἩΔΗ
 καὶ νῦν ΦΘΙΝΟΝΤΑ καὶ ἀτιμαζόμενα τὰ πα-
 λαιὰ ΘΕΣΦΑΤΑ καὶ μαντευματα τοῦ Λαίου.
 τουτέστι, τὸν παλαιὸν δεδέντα παρ' Ἀπόλλωνος τῷ
 Λαίῳ χρησμόν, ὡς ὑπὸ παιδὸς τεθνήξεται, Ἰο-
 κάστη νῦν ἀτιμάζει καὶ ψευδῆ οἰεταί, καὶ οὐδα-
 μῶς ὁ Ἀπόλλων ἐμφανῆς ὑπάρχει ἐν ταῖς τιμαῖς,
 ἀλλ' εἰς οὐδὲν τὰ ἐκείνου λογίζεται καὶ ἀτιμάζε-
 ται. ἘΡΡΕΙ ΔΕ καὶ ἐφθάρη καὶ καταπεφρό-
 νηται τὰ θεῖα. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ τῆς ἀντιστροφῆς
 δίκαιον κῶλον, τὸ ΦΘΙΝΟΝΤΑ Δ' ὈΣ
 ἘΜΟΙ

ἜΜΟΙ ΔΟΚΕΙ, ἑλλιπὲς ἦν πρὸς τὸ τῆς στερο-
φῆς· διὸ καὶ προσετέθη παρ' ἐμοῦ τὸ ὩΣ
ἜΜΟΙ ΔΟΚΕΙ, ὅπως ὀλόκληρον καὶ τοῦτο
γένηται· καὶ οἶμαι ὡς καλῶς προσετέθη· εἰ δὲ τις
βέλτιόν τι νοήσει, τοῦτο τεθείτω. Τ.]

888. ΟΥΚ ἜΤΙ ΤΟΝ ἈΘΙΚΤΟΝ
ΕΙΜΙ. οὐκ ἔτι ἀπειμι πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα,
οὐδὲ πρὸς τὸν ἄχραντον καὶ ἀπροπέλαστον αυ-
τοῦ νεῶν. ΑΒΑΙΣΙ ΝΑΟΝ. Ἀβαί, τόπος
Λυκίας. ἐνθα ἱερόν ἐστιν Ἀπόλλωνος. ἢ διὰ τῶν
Σαμίων, ὅτι καὶ ἐκεῖ μαντεύονται, ὡς καὶ Πίνδα-
ρος. ἢ ἐπὶ τῶν πανηγύρεων. ὅτι καὶ τῶν τοιού-
των ἀφέξομαι, εἰ μὴ ταῦτα φανερωθῶσιν. Εἶ
ΜΗ ΤΑΔΕ. εἰ μὴ ταῦτα τῶν χρησμῶν, ἢ
τὰ λεχθέντα ὑπὸ Ἰοκάστης φανερά καὶ καταδη-
λα γένηται, οὐκ ἔτι τιμήσω θεοῦ. *) ΦΘΙ-
ΝΟΝΤΑ. ἀντὶ τοῦ παλαιᾶ, παρεληλυθότα.
γράφεται ΦΘΙΝΩΝ, ἴν' ἢ, μὴ λάθοι σε ὁ
Λαῖος φθίνων, ἀλλὰ δείξαις αὐτοῦ τὸν θάνατον.
τὰ γὰρ περὶ Λαίου μαντεύματα ἐκβάλλουσι, καὶ
οὐ παραδέχονται τὰ παρὰ τῶν θεῶν εἰρημένα ὡς
ἀληθῆ. ἘΞΕΡΟΥΣΙΝ. γ) ἀφανίζουσι. τὰ
γὰρ ἐπὶ Λαίῳ θεσπισθέντα ἐκφραυλίζεται ὑπὸ
Ἰοκάστης, καὶ παραγράφεται, καὶ ψευδῆ νομίζε-
ται.

[888.

*) τὰς θεῶν Brunck.

γ) ΕΞΑΙΡΟΥΣΙΝ Brunck.

[888. οὐκ ἔτι ἐπὶ τὸν ἀψαυστον καὶ θεῖον
τῆς γῆς ἐλεύσομαι ὀμφαλόν, ἤγουσιν τὴν Πυθίαν.
ΣΕΒΩΝ. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τιμῆ.

892. ΤΑΔΕ. τὰ τῶν χρησμῶν. ΧΕΙ-
ΡΟΔΕΙΚΤΑ. φανερῶς διὰ τῶν χειρῶν δεικνύ-
μενα. ἈΡΜΟΣΕΙ. ἀποβήσεται. ὈΡΘ'. ὀρ-
θῶς, ἀσφαλῶς.

897. ΦΘΙΝΟΝΤΑ. φθιζόμενοι γὰρ οἱ
παλαιοὶ χρησμοί, οἱ δοθέντες τῷ Λαίῳ, ἀφανί-
ζονται ἤδη, καὶ ἐν εὐδενί φαίνεται ὁ Ἀπόλλων τι-
μώμενος.]

[ΜΕΤΡ. 902. ΧΩΡΑΣ ἈΝΑΚΤΕΣ. Αἱ
ἐξῆς αὐταὶ περίοδοι καὶ οἱ λοιποὶ πάντες στίχοι
ἰαμβικοί εἰσι τρίμετροι ἀκατάληκτοι ροε. ὦν τε-
λευτή, Ποτ' ἄλλος ὥστε μὴ ἔμαθεῖν τοῦμόν γέ-
νος. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη κορωνίς. Τ.]

902. ΧΩΡΑΣ ἈΝΑΚΤΕΣ. ἀνακτᾶς
φῆσι τοὺς τοῦ Χοροῦ, οἷον βασιλικούς καὶ ἐντι-
μούς. ὙΨΟΥ ΓΑΡ ΑἶΡΕΙ. ἀντὶ τοῦ μεταιω-
ρίζεται γ) τὴν ψυχὴν, καὶ ὑπερβαλλόντως ἀχθε-
ται, πάντα λογιζόμενος, αὐτὸν τὸν Φόρον, τὸ τὴν
γυναῖκα ἔχειν τοῦ ἀνηρημένου, τὴν προσδοκωμένην
φυγὴν, τὸ μὴ δύνασθαι ἀναστρέψαι πρὸς τοὺς
οἰκείους, τὸ δέος τῶν χρησμῶν. ΟΥΔ' ὍΠΟΙ'
ΑΝΗΡ ἘΝΝΟΥΣ. οὐχ, ὡς συνετὸς ἀνὴρ, διὰ
τῶν

γ) μεταρίζεται Brunck.

τῶν Φθασάντων τὰ παρόντα γιγνώσκει. εἰ γὰρ ὁ ὑπὸ Ἀπόλλωνος δοθεὶς τῷ Λαίῳ χρῆσμός ἠκυρώται, δῆλον ὅτι καὶ ἂ νῦν ἐμαντεύσατο ὁ Τειρεσίας, ψευδῆ ἐστίν.

[904. ἘΠΙΘΥΜΙΑΪΜΑΤΑ. ἀντὶ τοῦ θυμιάματα ὡς ἐπιβούκολος αἰήρ. (Od. γ'. 422.)

905. ὙΨΟΥ ΓΑΡ ΑἴΡΕΙ. αἴρει θυμὸν ἐκ ἐργῆ, ἀλλὰ λύπη.

907. ΤΑ ΚΑΙΝΑ ΤΟῖΣ ΠΑΛΑΙ. τοὺς νέους χρῆσμούς τεκμαίρεται, ἤγουν συμβάλλει διὰ τῶν παλαι, ἤγουν πρὸ μακροῦ, χρῆσμων.]

[907. ΤΑ ΚΑΙΝΑ ΤΟῖΣ ΠΑΛΑΙ. ἤγουν τοὺς νῦν χρῆσμούς διὰ τῶν παλαιῶν συμβάλλει, τῶν εἰρηκοτῶν ὅτι Λαῖος ὑπὸ παιδὸς τεθνήσκειται. T.]

908. ἌΛΛ' ἜΣΤΙ ΤΟΥ ΛΕΓΟΝΤΟΣ. μόνοις προσέχει τοῖς τὰ δεινὰ καὶ φοβερὰ ἀπαγγέλλουσι τῶν δὲ παραμυθουμένων ἐκ ἀνέχεται.

910. ΠΡΟΣ Σ' Ω ΛΥΚΙ' ΑΠΟΛΛΩΝ. Λυκίον γυμνάσιον ἐστὶν Ἀθήνησιν, ἐνθα Ἀπόλλων τιμᾶται. καὶ Καλλιμαχος

ἐγὼ δ' ἠντήσα Λυκίου

καλὸν αἰεὶ λιπέωντα κατὰ δρόμον Ἀπόλλωνος.

ἌΓΧΙΣΤΟΣ οὖν, καθὸ ἐν πόρῳ τῆς Ἀττικῆς αἰ Θήβαι. ἢ καὶ ἐν Θήβαις ὀμῶνμον ἦν γυμνάσιον

σιον Λυκίου Ἀπόλλωνος· νῦν οὖν οὐ τὸν ἐν Λυκίᾳ, ἀλλ' ἢ τὸν ἐν Θήβαις, ἢ ταῖς πλησιοχώροις Ἀθήναις τιμῶμενον.

[911. ΚΑΤΕΥΓΜΑΣΙΝ. τοῖς κινουῖσιν εἰς κατάνευσιν τῶν εὐχῶν. ἤγουν τοῖς θυμιάμασιν καὶ ἀναθήμασιν.]

[911. ΚΑΤΕΥΓΜΑΣΙΝ. ἤγουν τοῖς κινουῖσι κατάνευσιν τῶν εὐχῶν, ἤγουν τοῖς θυμιάμασιν καὶ ἀναθήμασιν. ΕΥΑΓΗ ΠΟΡΗΣ. ἤγουν ἵνα λύσιν εὐαγῆ τῆς παρουσίας ἀνάγκης τοῦ Οἰδίποδος παρασχῆς, ἤγουν ἀγνῆν καὶ ἱεράν. ἐναντίον δὲ τῷ εὐαγεὶ τὸ ἐναγές. T.]

915. ἌΡ' ἌΝ ΠΑΡ' ὙΜΩΝ. ἐρχεται ἀγγελὸς ἀπὸ Κορίνθου, ἀπαγγέλλων ^{a)} τὸν θάνατον Πολύβου, καὶ ἀντ' αὐτοῦ τύραννον τὸν Οἰδίποδα αἰρεῖσθαι. οὗτος δὲ ἐστὶν ὁ ἐκτεθέντα τὸν ^{b)} Οἰδίποδα εὐρών, καὶ δούς Πολύβω.

919. ΓΥΝΗ ΔΕ ΜΗΤΗΡ. κἀνταῦθα ἐθῆκε τὸ ἀμφίβολον, ὃ τέρπει τὸν ἀκροατήν.

921. ἘΚΕΙΝΟΥ Γ' ΟΥΣΑ ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΔΑΜΑΡ. τοῦτο πρὸς τὸ, Γυνὴ δὲ μήτηρ ^{c)} τῶν κείνου τέκνων. τοῦτο γὰρ τέλειον ἐν

a) ἀπαγγελλῶν Brunck.

b) τὸν ἐκτεθέντα Brunck.

c) μήτηρ ἢ et mox κείνου Brunck.

ἐν γάμῳ ὄθεν καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου Ὀμηρός Φησι·
(Ιλ. Β. 701.) καὶ δόμος ἡμιτελής.

[922. ἌΞΙΟΣ ΓΑΡ Εἶ. τοῦ εἶναι
ὄλβιος.]

[921. ΠΑΝΤΕΛΗΣ. τελεία, νόμιμος. οὕτως,
εἰ πρὸς τὸ ΔΑΜΑΡ συνάψεις· εἰ δὲ πρὸς τὸ ὈΛ-
ΒΙΑ, τελεία μόνον. Τ.]

928. ἮΔΟΙΟ ΜΕΝ. διὰ μὲν τὸ εὖ
πράσσειν, καὶ ἑτέρας ἀρχῆς ἀντιλαβεσθαι, ἠσθῆ-
σεσθαι Φησιν αὐτήν· ἀσχάλλειν δὲ δὴ ⁴⁾ τὸ ἀπιέ-
ναι Οἰδίπουν ἐπὶ τὰ οἰκεία.

[928. ἌΣΧΑΛΛΟΙΣ. ἀλγοίης δ' ἄν.]

[928. ἮΔΟΙΟ ΜΕΝ. ευφρανθεῖς μὲν,
διότι ὁ σὸς πόσις καὶ ἑτέρας βασιλείας ἐγκρατῆς
μέλλει γενήσεσθαι· λυπηθεῖς δέ, εἰ τὸν τοῦ σοῦ
κηδεστοῦ θάνατον ἀκούσαις. Τ.]

930. ΤΥΡΑΝΝΟΝ ΑΥΤΟΝ. πιθα-
νῶς ὁ ἄγγελος τὰ ἡδέα πρῶτον ἀπαγγέλλει, πρὶν
εἰπεῖν τὰ περὶ θανάτου. ΤΗΣ ἸΣΘΜΙΑΣ.
τῆς Κορινθίας. ἐκεῖσε ⁵⁾ γὰρ ὁ Ἰσθμός.

[930. ὈΥΠΙΧΩΡΙΟΙ. οἱ ἐγγχώριοι. ΣΤΗ-
ΣΟΥΣΙ. καταστήσουσι, τάξουσι.

933.

d) ἀσχάλλειν δέ, δὴ — Brunck.

e) ἰσθ Brunck.

933. ΟΥ ΔΗ Τ. οὐδαμῶς. οὐκ ἔστι.

934. Ἦ ΤΕΘΝΗΚΕ. ἀρα καὶ ἡ ἀντι-
τοῦ ὄντως.]

[931. ΤΗΣ ἸΣΘΜΙΑΣ. τῆς Κοριν-
θίας, τῆς ἐν τῷ Ἰσθμῷ τῆς Πελοποννήσου κειμέ-
νης. Τ.]

936. Ὡ ΠΡΟΣΠΟΛ. Θεραπαινίδι κε-
λεύει τοῦτο ἡ Ἰοκάστη. ἀσμένως γὰρ ἀκήκοε τὰ
περὶ τοῦ θανάτου, ἵνα πάλιν ἀνατρέψῃ τὰ μαν-
τεύματα. οἶδε γὰρ τὸν Οἰδίποδα τοῦτον δεδοικό-
τα. Ὡ ΘΕΩΝ ΜΑΝΤΕΥΜΑΤΑ ἸΝ'
ἜΣΤΕ. ὅπου ἐστέ; καὶ ἐγκεῖται παιδευτικὸν τι
τῷ δράματι, ὡς οὐ δεῖ καταφρονεῖν τῶν θείων. οἱ
γὰρ τοιαῦτα φθεγγόμενοι μετ' ὀλίγον φανήσου-
νται οἱοὶ εἶσι.

[938. ΠΑΛΛΙ ΤΡΕΜΩΝ. ἐκ μακροῦ
Φαβούμενος. τοῦτον τὸν ἄνδρα Φαβούμενος ὁ Οἰδί-
πους ἐκ μακροῦ ἵνα μὴ κτάνῃ, ἐφευγεν, ἤγουν
ἀπεδήμει, ἐξόριστος ἐγένετο.

941. ὦ Φιλτάτη γυνὴ Ἰοκάστη, τί με με-
τεκαλέσω, μετεπέμψω δεῦρο ἐκ τῶνδε δωμά-
των.]

943. ΣΚΟΠΕΙ ΚΛΥΩΝ. δοκίμαζε.

[944. ΤΑ ΣΕΜΝ'. εἰρηνικῶς, ἀντὶ τῶν
τὰ μάτην τιμώμενα.]

949. ΕΙ ΤΟΥΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΔΕΙ Μ' ΑΠΑΓΓΕΛΛΕΙΝ. ἡθικῶς ὁ ἄγγελος, οὐχ ὡς ^{f)} ἀπὸ τούτων θέλων ἀρξασθαι, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἠδέων.

951. ΣΤΝΑΛΛΑΓΗ. κοινωνία νόσου. ε) ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ νόσου.

952. ΣΜΙΚΡΑ ΠΑΛΛΙΑ. ἡ τυχούσα πρόφασις ἐξαρκεῖ, ὥστε τὸ παλαιὸν σῶμα ἐξενεγκεῖν τοῦ βίου. ΕΥΝΑΖΕΙ. κατακοιμίζει.

[952. ΣΜΙΚΡΑ. μικρὰ ἔσπῃ, ἡγουν βαρὸς καταστρέφει παλαιὰ σώματα, τουτέστι πολυχρόνια.]

954. ΚΑΙ ΤΩΙ ΜΑΚΡΩΙ ΓΕ. τοῦτο ὁ ἄγγελος φησιν, ὡς παραμυθούμενος, ἐπι μακρῶν ἀπέθανε, καὶ οὐ δεῖ ἐπ' αὐτῷ ἀπολοφύεσθαι.

[954. καὶ νόσοις ἐφθάρη, καὶ τῷ ἐπὶ πολὺ παρατεινομένῳ χρόνῳ συμπαρατεινόμενος.

956. ΤΗΝ ΠΥΘΟΜΑΝΤΙΝ. τὴν τῆς μαντικῆς Πυθοῦς ἐστίναν.]

957. ὩΝ ὙΦΗΓΗΤΩΝ. ὑφ' ὧν μαντικίαν δεχόμενος, τῶν ὀργνεσκοπῶν καὶ μάντεων. ^{h)}

ΚΕΥΘΕΙ

f) ὡς οὐκ Brunck.

g) ΝΟΣΟΙ ΣΤΝΑΛΛΑΓΗ. κοινωνία νόσου. Brunck.

h) μαντικῶν Brunck.

ΚΕΥΘΕΙ ΚΑΤΩ ΓΗΣ. ἀντὶ τοῦ κεύθεται, κρύπτεται. καὶ ἐν Αντιγόνη· (903.)

μητρός δ' ἐν Αἴδου καὶ πατρὸς κευθότων.

ΕΓΩ Δ' ΟΔ' ΕΝΘΑ ΔΕ. ἐγὼ ὁ ἐνταῦθα ὢν, οὐκ ἔλαβον δόρυ, ἵνα αὐτὸν ἀποκτείνω· εἰ μὴ τις εἶποι ὅτι τάχα διὰ τὸν ἐμὸν πόθον ἀπέθανεν. ΟΥΤΩ Δ' ΑΝΘΑΝΩΝ. τοῦτο ὡς ἐπιμακώμενός φησι. δῆλον δὲ ἐκ τῶν ἐξῆς. ὁ γὰρ Πόλυβος τὰ παλαιὰ θεσπίσματα, φησί, παραλαβὼν μηδενὸς ἀξία, κεῖται παρὰ τῷ Αἴδη.

[960. ἌΨΑΥΣΤΟΣ. μὴ ἀψάμενος. ἀψαυστος, ὁ μὴ δυνάμενος ψάεσθαι. ἐνταῦθα δέ, ὁ μὴ δυνάμενος ἀψασθαι, ἐπὶ ἐνεργείας.

962. ἀλλως δὲ τοὺς ἐνταῦθα διδομένους χρησμοὺς μεθ' ἑαυτοῦ λαβὼν ὁ Πόλυβος ἀξίους οὐδενὸς κεῖται παρὰ τῷ Αἴδη.

965. ΤΩΙ ΦΟΒΩΙ ΠΑΡΗΓΟΜΗΝ. ὑπὸ τοῦ φόβου ἠπατώμην.

966. μηκέτι νῦν μηδὲν ἀπ' αὐτῶν βάλῃς εἰς θυμόν, ἡγουν εἰς τὸν λογισμόν.]

[962. ΤΑ Δ' ΟΥΤΩΝ ΠΑΡΟΝΤΑ. ἡγουν, ἀλλὰ τοὺς ἐνταῦθα διδομένους χρησμοὺς μεθ' ἑαυτοῦ λαβὼν ὁ Πόλυβος ἀξίους οὐδενὸς, κεῖται παρὰ τῷ Αἴδη, ἥτοι ἐν τῷ Αἴδη.

967. ΚΑΙ ΠΩΣ ΤΟ ΜΗΤΡΟΣ. *περί του λείποντος εὐλαβεῖται, τοῦ μιχθῆναι τῇ μητρὶ.*

[967. καὶ κατὰ τῖνα τρόπον ἐστὶ πρέπον οὐ φοβεῖσθαι με τὴν μετὰ τῆς μητρὸς συνάφειαν;]

968. Ω, ΤΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ. ᾧ ἡ τύχη δεξιῶς ἔχει. ἀντὶ τοῦ τῆς ἀγαθῆς τύχης ἐπικρατούσης. ΠΡΟΝΟΙΑ. πρόγνωσις. ΕΪΚΗ ΚΡΑΤΙΣΤΟΝ. καλὸν τὸ ζῆν ἀλόγως.

[968. ΤΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ. τὰ τῆς εὐτυχίας, ἤγουν ἡ εὐτυχία. ΠΡΟΝΟΙΑ ΣΑΦΗΣ. πρόγνωσις ἀληθῆς.

974. ΠΑΡ' ΟΥΔΕΝ. ἐν οὐδενὸς μοίρα, εὐκλωτάτα τὴν ζῶν διαβιβάζει.]

[970. ΕΪΚΗ. ἤγουν ἀπλῶς καὶ ἀφροντίστως, καὶ μὴ πρὸς μαντείας ὁρᾶν. Τ.]

978. ΚΑΙ ΜΗΝ ΜΕΓΑΣ ΟΦΘΑΛΜΟΣ. ὄψις καὶ τεκμήριον τοῦ μὴ τὰ κατὰ τὴν μητέρα ἀποβῆσθαι, ἢ πατὴρ τελευτῆ.

[984. ἄρα δυνατὸν βῆθῆναι, ἢ οὐ πρέπει ἄλλον γινώσκειν;

987. ΠΑΤΡΩΙΟΝ ΑἶΜΑ διὰ τῶν ἐμῶν χεῖρῶν ἐξελεῖν, ἐκχέαι ἤγουν φονεῦσαι τὸν πατέρα.

991. ΚΕῖΘΕΝ. ἀπὸ τῆς Κορίνθου. ΠΑΤΡΟΣ ΤΕ. καὶ ταῦτα φοβούμενος, καὶ θέλων μὴ φονεὺς εἶναι τοῦ πατρὸς.

995. ΧΑΡΙΝ. χάρις, ἢ εὐχαριστία, καὶ ἡ δωρεά.]

996. ΚΑΙ ΜΗΝ ΜΑΛΙΣΤΑ ΤΟΥΤ' Ἀφικόμην. ἤγουν διὰ τοῦτο. ΣΟΥ ΠΡΟΣ ΔΟΜΟΥΣ Ἐλθόντος. ἀντὶ τοῦ, εἰς Κόρινθον.

[996. ΤΟΥΤ'. διὰ τοῦτο, ἢ εἰς τοῦτο. ΕΥ ΠΡΑΞΑΙΜΙ. καλῶς πάθοιμι.

998. ΕΓΜΙ ὈΜΟΥ. ἀντὶ τοῦ, συναστραφήσμαι τοῖς γενήσασιν.]

999. Ω ΠΑΓΚΑΛΩΣ. ἀντὶ τοῦ, περιφανῶς.

[1001. εἰ διὰ τὰς αἰτίας ταύτας, ἄς προέτειναι, φεύγεις εἰς οἴκους μολεῖν.

1002. ΜΗ ΜΟΙ ΦΟΪΒΟΣ. ἤγουν μὴ οἱ χρησμοὶ τοῦ Φοίβου τελεσθῶσιν ἀληθεῖς.]

1005. ἌΡ ΟἶΣΘΑ ΔΗΤΑ. ἢ ἄρ οἶσθα, ὅτι ἀδίκως εὐλαβῆ;

1006. ΤΩΝΔΕ ΓΕΝΝΗΤΩΝ. τῶν κ) γεγεννηκότων.

1007.

δ) ΠΡΟΣ ΔΙΚΗΣ ΟΥΔΕΝ ΤΡΕΜΩΝ Brunck.

κ) τούτων τῶν Brunck.

1007. ὍΘ' ΟΥ' ΝΕΚ' ἦΝ ΣΟΙ ΠΟ-
ΛΥΒΟΣ. ὅτι οὐδέν σοι διαφέρει κατὰ γένος ὁ
Πολύβος.

[1006. ΓΕΝΝΗΤΩ'Ν. γεννητόρων. ΟΥ'-
ΔΕ'Ν ἘΝ ΓΕ'ΝΕΙ. ὅτι οὐδέν ἦν σοι ἐν γένει ὁ
Πολύβος. οὐδαμῶς ἦν σοι κατὰ τι ἐν γένει.]

1009. ΟΥ' Μᾶλλον ΟΥ' ΔΕ'Ν. οὐδα-
μῶς, κατ' ἐπίτασιν τῆς ἀγνήσεως. ΤΟΥ' Δ' ἌΝ-
ΔΡΟΣ. ἐμου.]

1010. ἘΞ ἼΣΟΥ ΤΩ' ΜΗΔΕΝΙ. τῷ
ἠλλοτριωμένῳ καὶ μὴ οἰκείῳ. ἐτι γὰρ Πολύβου
νομίζει αὐτόν.

[1010. καὶ πῶς ὁ γενήσας ἐφυσεν ἐξ ἴσου
τῷ μηδὲ κατὰ τι προσήκοντι;]

1011. ἌΛΛ' ΟΥ' ΣΕ ΓΕΪΝΑΤ' ΟΥ' Γ'
ἘΚΕΪΝΟΣ ΟΥ' Τ' ἘΓΩ'. ὥσπερ οὐ γεγάσας.
ἐξ ἐμου, οὕτως οὐδὲ ἐκ Πολύβου.

1014. ΚΑ' ἸΘ' ὩΔ' ἈΠ' Ἀλλῆς. ἴδιον
τῶν ἐν παραδόξοις ἀκούσασιν, τὸ αὐτὸ πολλαίκις
ἐπερωτᾶν.

1016. ΣΥ' Δ' Ἐμπολήσας. ὁ ἐστίν,
ἀγοράσας, δηλοῖ δὲ ἡ λέξις καὶ τὸ εὐρών.

[1017. ΝΑΠΑΪΑΙΣ ΠΤΥΧΑΪΣ. ἐν
ταῖς ὀρειναῖς κοιλότησι τοῦ Κιθαιρώνος.]

1020.

1020. ΚΑ' ΠΙ' ΘΗΤΕΪΑΙ ΠΛΑ'ΝΗΣ.
ἦτοι μίσθιος, καὶ ἐπὶ μισθῷ πλάνης. ἐστὶ δὲ ἀρ-
σενικόν.

[1020. εἰκότως εἶπε τὸ ΠΛΑ'ΝΗΣ. οἱ γὰρ
ποιμένες νῦν μὲν ἐνταῦθα, νῦν δ' ἐκεῖσε τὸ ποιμνίον
ἀνάγουσι πρὸς τὸ λυσιτελοῦν. Τ.]

1022. ΤΙ' Δ' Ἄλγος Ἴσχοντ'. εἰπόν-
τος τοῦ γέροντος ὅτι σωτὴρ σοι γέγονα, ὅπερ κοι-
νὸν ἐπὶ πάντων ἐκτεθειμένων, ἀναπυθάνεται ὁ
Οἰδίπους ὅτι ἐν ποίῳ ἄρα κακῷ ὄντα κατὰ τὴν ἐκ-
θεσιν; ἵνα ἐκεῖνος εἴπῃ τὸ περὶ τῶν ποδῶν, ὅπερ
ἐπιγινώσκει ἡ Ἰσκάστη.

[1022. τί πάθος ἔχοντα ἐν δυστυχίαις με
λαμβάνεις, ἤγουν ἐλαβες; λαμβάνει τίς τί παρὰ
τινος, ἤγουν δέχεται; καὶ λαμβάνει, ὅταν αὐτὸς
δι' αὐτοῦ λαμβάνῃ μὴ δίδοντος ἐτέρου.]

1024. ΤΙ' ΤΟΥ' Τ'. τί ἐστὶ τοῦτο τὸ πα-
λαιὸν κακόν, ὃ λέγεις; ὅμοιον τῷ. Τίνας ποθ'
ἔδρας τάσδε μοι θοάζετε; ΔΙΑΤΟΡΟΥΣ. δι-
ηλαμένους, διαπεπερονημένους.]

1026. ΔΕΙΝΟ'Ν Γ' Ὀνειδος ΣΠΛΡ-
ΓΑ'ΝΩΝ. ἐκ σπαργάνων χαλεπὴν αἰσχύνην,
διὰ τὴν τῶν ἄρθρων βλάβην.

[1026. ὈΝΕΙΔΟΣ. τὸ αἰσχος· ὥσπερ
ἐγκλημα, τὸ ἀμάρτημα. ἀκολουθεῖ γὰρ ὥσπερ τῷ
ἀμαρτήματι τὸ ἐγκαλεῖσθαι, οὕτω τῷ αἰσχει τὸ
ὀνειδίεσθαι.]

1027.

1027. ἐκ τούτου τοῦ συμβεβηκότος ὀνομάζει
ἄΟΣ Εἶ', ἤγουν Οἰδίπους.]

1028. ΠΡΟΣ ΜΗΤΡΟΣ ἢ ΠΑΤΡΟΣ
ΦΡΑΣΣΟΝ. ὑπὸ μητρὸς ὀνομάσθην, ἢ ἀπὸ 1)
τοῦ πατρὸς, Οἰδίπου; ἢ, πρὸς θεῶν, τίνος εἰμι
μητρός, ἢ πατρὸς;

[1028. ΠΡΟΣ ΜΗΤΡΟΣ ἢ ΠΑΤΡΟΣ
ἐπαθον τούτο, τὸ διατρηθῆναι τὰ ἄρθρα;

1029. ΤΑΥΤ'. εἶτε ἐκ πατρὸς, ἢ μητρὸς
ἐπαθες.

1030. ΤΥΧΩΝ. ἐντυχῶν, εὐρών.

1033. ΤΩΝ ΛΑΙΟΥ. οἰκετῶν δηλονότι.

1035. ΒΟΤΗΡ. οὐχ ὡς βοτῆρ λέγεται
τούτου, ἀλλ' ὡς οἰκέτης ἐνεργῶν ταύτην αὐτῷ τὴν
ἐνέργειαν, τὴν τοῦ νέμειν δηλονότι. ἐπὶ γὰρ ἐκεί-
νων, ὧν νέμει τις, λέγεται βοτῆρ, οἷον βοτῆρ προ-
βάτων, ἢ βοῶν, ἢ τοιούτων τινῶν.]

[1028. ΠΡΟΣ ΜΗΤΡΟΣ, ἢ ΠΑΤΡΟΣ
ἐπαθον τούτο δηλονότι; ἤγουν τὸ διατρυπηθῆναι
τοὺς ἀστραγάλους. ἀσύνετον γὰρ καὶ ἀνακόλου-
θον πρὸς τὰ ἐπαγόμενα, τὸ νομίζειν ἐρωτᾶν τὸν
Οἰδίποδα, εἰ ὑπὸ τοῦ πατρὸς, ἢ τῆς μητρὸς ὀνο-
μάσθη. Γ.]

1037.

1) ὑπὸ et mox Οἰδίπους Brunck.

1037. ὙΜΕῖΣ ΓΑΡ ἄΡΙΣΤ' ΕἶΔΗΤ'
ἄΝ. ἀντὶ τοῦ, εἰδείητε ἄν.

1042. ΟἶΜΑΙ ΜΕΝ ΟΥΔΕΝ' ἄΛ-
ΛΟΝ. ἐστοχάζετο ὁ Χορὸς ἐκεῖνον εἶναι, τὸν τὴν
ἐκθεσιν ποιησάμενον τοῦ παιδίου, διὰ τὸ ἤδη εὐνοϊ-
κὸν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ στήσαι τῷ οἴκῳ. ΟΥΧ
ἔΗΚΙΣΤΑ. ἀντὶ τοῦ, πάνυ. αἱ γὰρ δύο ἀρνή-
σεις μίαν συγκατάθεσιν ποιῶσι. μάλιστ' ἄν ταῦ-
τα εἴποι ἢ Ἰοκάστη.

[1043. ἄΟΝ ΚΑΜΑΤΕΤΕΣ. ὃν καὶ πρό-
τερον ἐζήτεισ ἰδεῖν.

1044. ἔΗΔ' ἄΝ. ἠδὲ δὲ ἢ Ἰοκάστη λέγοι
ἄν μάλιστα τάδε.]

1047. ὄΝΤΙΝ' ΕἶΠΕ. συνίησιν ἤδη τὰ
πάν ἢ Ἰοκάστη, καὶ θέλει ἤδη ἑαυτὴν διαχειρί-
σασθαι, πρὶν ἐκπυστα γενέσθαι τὰ κακά. τούτο
δὲ δηλοῖ διὰ τὸ ἄΛΙΣ ΝΟΣΟΥΣ' ἔΓΩ'.

[1047. ἔΝΤΡΑΠΗΤΣ. μηδαμῶς ἐπιστρα-
φῆς, ἤγουν φροντίσης. ΜΑΤΗΝ. ματαίως,
ἀκαίρως.

1052. ἄΛΙΣ ΝΟΣΟΥΣ' ἔΧΩ. ἄλις
ἔχω νοσῶν, καὶ ἄλις ἔχω τῆς νόσου. καὶ ἀμφο-
τέρα ἐν χερίσει.]

1053. ΟΥΔ' ἄΝ ἔΚ ΤΡΙΤΗΣ ἔΓΩ'.
τρίτον πεπραμένος καὶ αὐτὸς τρίπρατος. οἶεται

δδ

δὲ τὴν Ἰσκάστην δυσγένειαν αὐτῷ συνειδυῖαν, ἀποκρύπτειν, καὶ κωλύειν τὴν ζήτησιν.

[1053. ΟΥΔ' ἌΝ ἘΚ ΤΡΙΤΗΣ. οὐδ' ἂν Φανῶ, ἤγουν δειχθῶ, ἐκ τρίτης μητρός, ἤγουν ἐκ προμάμης. καθ' ὁμαλισμὸν ἀναγινώσκειν δεῖ ἐνταῦθα τὸ ἂν.

1055. ὅπως ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, πείσθητί μοι, δεόμεαι μὴ πράττειν τόδε, ἤγουν τὸ ζητεῖν ἃ ζητεῖς.

1056. ΜΗ ΟΥ ΤΑΔ' ἘΚΜΑΘΕΓ'Ν. ὥστε μὴ ἰδεῖν τάδε καθαρῶς.]

[1054. ΤΡΙΔΟΥΛΟΣ. δούλου γὰρ τὸ μὴ ἐμφανὲς ἔχειν τὸ γένος, ἀλλὰ λαθραῖον. εἰκότως δὲ τὸ ΤΡΙΔΟΥΛΟΣ εἶπε πρὸς τὸ ΤΡΙΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ. Τ.]

1061. ΠΛΟΥΣΙΩΙ ΧΑΪΡΕΙΝ ΓΕΝΕΙ. ἦτοι τρυφᾶν καὶ ἐναβρύνεσθαι.

[1061. ΠΛΟΥΣΙΩΙ. εὐδαίμονι· τοῦτο δὲ λέγει, διὰ τὸ μὴ θέλειν ταύτην ἐξ ἀσχημάτων ὄντα Φανήσεσθαι. Τ.]

1062. ΙΟΥ ΔΥΣΤΗΝΕ. ἐννοουμένη τὰ τῆς ἀναιρέσεως, αὐτὴ μὲν ἀπήλλακται· ὁ δὲ Οιδίπους περιλείπεται. τὸ γὰρ αὐτοῦ πρόσωπόν ἐστι τὸ περιπαθεῖς, περὶ ὃ πᾶσα ἡ διάθεσις τοῦ δράματος.

1064.

1064. ΤΙ ΔΗΠΟΤΕ ΒΕΒΗΚΕΝ ΟΙΔΙΠΟΥ. ἀντὶ τοῦ, ὡ Οιδίπου. ^{m)} ἔστι δὲ Ἀττικόν.

[1064. ἌΓΡΙΑΣ. ἀνημέρου, ἀκατασχέτου, ἀκαταπονήτου.]

1071. ἘΓΩ Δ' ἘΜΑΥΤΟΝ ΠΑΪΔΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΝΕΜΩΝ. ἀντὶ τοῦ, ἑμαυτὸν τῇ τύχῃ παραδούς, ἀτιμίαν ἐκφεύξομαι. ΤΟΙΟΣΔ' ἘΚΦΥΣ. τοιοῦτος πεφυκώς, οὐκ ὀκνήσας ὃ γένος ἐξερευνῆσαι τὸ ἡμέτερον.

[1071. ΝΕΜΩΝ. ἔχων, κρῖνων. ΤΗΣ ΓΑΡ ΠΕΦΥΚΑ ΜΗΤΡΟΣ. ταύτης τῆς τύχης ὑπάρχω υἱός. ΟΙ ΔΕ ΣΤΙΓΓΕΝΕΪΣ. τῆς τύχης δηλονότι.]

[1072. τὸ ΤΗΣ ΕΥ³ ΔΙΔΟΥΣΗΣ λέγει, διότι πάντα τὰ τῆς Τύχης δῶρα, εἰ καὶ δυσχερῆ ἐστὶν ἡμῖν, ἀλλὰ καλὰ ἐστὶ, καὶ πρὸς συμφέρον ⁿ⁾ ἡμῖν, εἰ καὶ μὴ δυνάμεθα αὐτοὶ τοῦτο καταμαθεῖν. ΜΗΝΕΣ ΜΕ ΔΙΩΡΙΣΑΝ. ἤγουν ὁ χρόνος δυστυχῆ με καὶ εὐτυχῆ πεποίηκεν ἢ τὸ ΜΙΚΡΟΝ καὶ ΜΕΓΑΝ διὰ τὴν ἡλικίαν λέγει. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 1077. ΕΙ' ΠΕΡ ἘΓΩ'. Τὰ ταιαῦτα εἶδη τῶν Χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται.

m) ΟΙΔΙΠΟΥΣ. ἀντὶ τοῦ, ὡ Οιδίπου. Brunck.

n) πρὸς τὸ συμφέρον edd. vett.

εἴρηται. ἔστι δὲ τὸ παρὸν ἄσμα στροφῆς μιᾶς· τὰ κῶλα δὲ τῆς στροφῆς ιβ, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα· τὸ α χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ χοριάμβου καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας· τὸ β ὅμοιον δίμετρον καταληκτικόν, ἦτοι ἐφθημιμερὲς ἐκ χοριάμβου καὶ ἰαμβικῆς συζυγίας καταληκτικῆς ἦτοι παλιμβανχείου· τὸ γ ὅμοιον, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαιστού· (εἴη δ' ἂν τοῦτο καὶ ἀναπαιστικὸν πενθημιμερὲς) τὸ δ τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν Εὐριπίδειον· τὸ ε ὅμοιον τῷ πρώτῳ χοριαμβικόν· (ἔχει δὲ ἐν τῷ κῶλῳ μὲν τῆς στροφῆς ἐπιτρέτειν τρίτον ἀντὶ χοριάμβου· ἐν δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς ἐπιτρέτειν δευτέρου ἀντὶ διτροχαίου) τὸ ς προσδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ χοριάμβου καὶ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος· (ἔχει δὲ ἐν τῷ τῆς στροφῆς κῶλῳ συνίτησιν ὁ χοριάμβος) τὸ ζ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρέτειν δύο συγκείμενον, δευτέρου τε καὶ πρώτου (οἰκείῳ γὰρ τῷ μέτρῳ) τὸ οὐδοον ὅμοιον ἐξ ἐπιτρέτειν πρώτων· τὸ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον διτροχαῖον ἔχει τὸν δευτέρου· τὸ θ ὅμοιον, τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἐπιτρέτειν πρώτου, ἀντισπαστού, ἢ παίωνος τρίτου, καὶ δύο συλλαβῶν· τὸ ι ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ ἰωνικοῦ· εἴη δ' ἂν τοῦτο καὶ ἰαμβικὸν ἐφθημιμερὲς τοῦ τρίτου ποδὸς ἀναπαιστού· τὸ ια ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμιόλιον ἐκ παίωνος δευτέρου ἀντὶ ἰωνικοῦ καὶ τροχαίου· (ἀλλὰ τὸ τῆς ἀντιστροφῆς οὐκ ἔστιν ὅμοιον. ἐκεῖνο γὰρ ἀναπαιστικὸν ἔστι καθαρὸν μονόμετρον· εἴη δ' ἂν

καὶ

καὶ ἰωνικόν, ἀλλ' ἀπ' ἐλάττονος, ἐκ παίωνος τρίτου καὶ ἰαμβου) τὸ ιβ τροχαϊκὸν Εὐριπίδειον ὅμοιον τῷ τεταρτῷ. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἀντιστροφῆς κορωνίς μόνη. Γ.]

1077. Εἴπερ ἔγωγ' ἄντις εἴμι.
 ὑπονοῦσιν οἱ κατὰ τὸν Χορὸν χρηστότερόν τι περὶ τοῦ Οἰδίποδος, ὅτι θειότερου γένους τυγχάνει ἀπὸ τίνος τῶν ὀρείων Νυμφῶν. ποιοῦνται δὲ τὸν λόγον πρὸς τὸν Κιθαιρῶνα, καὶ Φασίν· Οὐκ ἔση ἐς τὴν αὖριον ἀπείρατος τοῦ ἡμᾶς αὖξειν σε, ὡς τροφὸν καὶ μητέρα τοῦ Οἰδίποδος. ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΓΝΩΜΗΝ ἸΔΡΙΣ. ἐμπειρος κατὰ τὴν γνώμην, ὃ ἔστι συνετός. ΑΥ'ΞΕΙΝ. μεγαλύνειν, λέγειν. ΚΑΙ ΧΟΡΕΥΕΣΘΑΙ. ἀντὶ τοῦ ὑμνεῖσθαι, τιμασθαι. ὩΣ ἘΠΊΗΡΑ ΦΕΡΟΝΤΑ. ὡσπερ τὰ θυμῆρη παρέχοντα τοῖς ἐμοῖς βασιλευσίν. ἐνόμιζε γὰρ ὁ Χορὸς τὴν ἀναγνωρισμὸν ὑπὲρ Οἰδίποδος γίγνεσθαι. ἸΗΪΕ ΦΟΙΒΕ. ἀναγκαίως πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ἀποτείνει, διὰ τὸ ἄρξαι τῶν χρησμῶν.

[1078. ΚΑΤΑ ΓΝΩΜΗΝ ἸΔΡΙΣ. κατὰ νοῦν ἐμπειρος, Φρόνιμος. οὐ μὰ τὸν Ὀλυμπον, ἀπείρος οὐκ ἔση, ὦ Κιθαιρῶν, κατὰ τὸν αὖριον πανσέληνον ἡμέραν, ἦγουν πάνυ λαμπράν, τοῦ μὴ οὐκ αὖξειν, ἦγουν τιμᾶν σε, ἡμᾶς δηλονότι, καὶ ὁμοδίαιτον τοῦ Οἰδίποδος, καὶ τροφόν, καὶ μητέρα, καὶ τιμασθαι παρ' ἡμῶν, ὡς ἐπέραστα φέροντα τοῖς ἐμοῦ βασιλευσίν. ἘΠΊΗΡΑ. ἐπέραστα. ἐράσμιον

εράσμιον γὰρ ἦν τῷ Οἰδίποδι, γινῶναι τοῦ αὐτοῦ γένος. ΠΑΤΡΙΩΤΑΝ. πατριῶται, οἱ ἐν τῇ αὐτῇ πατριδί στρεφόμενοι.]

[1077. Εἴπερ ἔγω' κατὰ γινῶ-
μην μάντις εἶμι καὶ ἴδρις καὶ
ἐπιστήμων καὶ ἀριστος στοχαστής, μὰ τὸν παν-
σέληνον Ὀλυμπον, οὐκ ἔση καὶ ὑπάρξεις, ὦ Κι-
θαιρῶν, ἀπειρῶν καὶ ἀμέτοχος κατὰ τὴν
αὔριον ἡμέραν, μὴ οὐκ ἄτ' ἔειν καὶ φαίνεσθαι
σε πατριώτην τοῦ Οἰδίποδος, τροφὸν καὶ μητέρα,
καὶ χορεύεσθαι παρ' ἡμῶν, (τούτεστιν, ὅσον οὐπω
φανήσεται ὁ Οἰδίπους εὐρεθεὶς ἐν Κιθαιρῶνι τὴν
ἀρχὴν· διὸ καὶ πατέρα καὶ μητέρα αὐτοῦ τούτου
καλεῖ.) ὡς ἐπίηρα καὶ ἐπιθυμητὰ φέροντα τοῖς
ἐμοῖς τυράννοις, ἦτοι τῷ Οἰδίποδι. ἐπιθυμεῖ γὰρ
αὐτος, ὅστις ἔστι Φανῆαι. σοὶ δέ, ὦ Ἰηίε καὶ
τοξικῆ Φοῖβε, ἀρεστά καὶ ἀποδεκτὰ εἶη καὶ ὑπάρ-
χοι ταῦτα, ἢ τοῦ Οἰδίποδος λέγω ἐκφανσίς· σὺ
γὰρ ἐδέσπισας τὴν περὶ τούτου ἐρευναν. Τ.]

1090. Ἄρα Πανός ὄρεσσι. ἄρα
τις προσπελασθεῖσα τοῦ Πανός, ἢ τοῦ Ἀπόλλω-
νος θυγάτηρ; καὶ γὰρ αὐτὸς νόμιος. Τῶ γὰρ
πλάκες. αἱ ἐξοχαί, αἱ ἀνατάσεις τῶν ὄραν.
ἄγρονόμοι. ἐνθα τὰ ἀγρία νέμεται, ὃ
ἔστι, τὰ μὴ ἡμερὰ θηρία. Ἔϊθ' ὁ Κυλλά-
νας. εἴτε ὁ Ἑρμῆς νόμιος γὰρ εἴτε ὁ Διόνυ-
σος ἀπὸ τινος Νυμφῆς γεννηθέντα σε ἀνεδέξατο.

[1090. Τῶν μακραιῶνων. αἰεζῶων
θεαίνων, ἤγουν Νυμφῶν.

1071.

1091. Πανός. ἄρα Πανός θυγάτηρ τις,
ἀπὸ κοινοῦ, ὄρεσσι κίτη προσπελασθεῖσα, ἢ Λοξίου
θυγάτηρ τις προσπελασθεῖσα σέ γε, ἔτεκε δηλον-
ότι.

1094. Πλάκες ἄγρονόμοι. τό-
ποι ἐνθα νέμεται ὃ) τὰ ἀγρία.]

[1089. τίς σε, ὦ τέκνον, τῶν μακραιῶ-
νων καὶ αἰδίων θεῶν ἔτικτε; ἄρα τοῦ ὄρεσιβά-
του καὶ ὄρεινου Πανός θυγάτηρ προσπελασθεῖσα
ἐνταῦθα; ἢ ἔτικτέ σε ἢ τοῦ Λοξίου θυγάτηρ;
τῶ γὰρ καὶ τούτῳ τῷ Πανί, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι
νόμιος γὰρ καὶ αὐτὸς καλεῖται· πᾶσαι αἱ ἀγρο-
νόμοι καὶ ὄρειναι πλάκες καὶ πέτραι φίλαι εἰσίν.
εἴτε ὁ Κυλλάνας ἀνάσσαν Ἑρμῆς ἐδέξατο εὐρημα
καὶ δῶρον τῶν Νυμφῶν· εἴθ' ὁ Βακχίος θεός,
ἤγουν ὁ Διόνυσος, ὁ ναίων καὶ κατοικῶν ἐπ' ἀκρῶν
τῶν ὄρων, ἐδέξατο τὸ εὐρημα τῶν Νυμφῶν τῶν
Ἑλικωνιάδων, ἤγουν τῶν ἐν Ἑλικῶνι τῆς Βοιωτίας
οὐσῶν, σὺν αἷς πλεῖστα παίξει. λέγει δὲ τοῖς Διόνυ-
σον ναίειν ἐπ' ἀκρῶν ὄρων, ἢ διότι αἱ Βακχίαι
αὐτοῦ, ὡς μαινόμεναι, τὰ ὄρη περιέρχοντο, ἢ ὅτι
ἐν τῷ Κιθαιρῶνι τὸ ἱερόν ἦν αὐτοῦ. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 1101. Εἴρη τι κάμε. οἱ
ἐξῆς οὗτοι στίχοι ἰαμβικοί εἰσιν ἀκατάληκτοι 15.
ὦν τελευτή, τ' οὐ χρῆν μ' ὁμιλῶν, οὐς τε μ' οὐκ
ἔδει κτανῶν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς μόνη. Τ.]

1101.

ο) νέμεται Johnf. et Vauvill. Cf. Porson. in Addend. ad
Hecubam p. 79. (p. 99. ed. Lips. 2.)

V

1101. ΜΗ' ΣΥΝΑΛΛΑΞΑΝΤΑ' ΠΩ.
 μὴ κοινωήσαντα, μὴ συναλλάξαντα, τουτέστι μὴ
 συντυχόντα, ^{p)} μὴ εἰς ἀμοιβὴν καὶ ἐμιλίαν ἐλθόν-
 τα. Θεασάμενος δὲ ὁ Οἰδίπους τὸν πρεσβύτερον
 ἐρχόμενον, ὃν μετεπέμψατο, στοχάζεται μὲν εἶναι
 αὐτὸν ἐκ τοῦ γήραος, καὶ τῶν ἀγόντων οἰκετῶν·
 τὴν δὲ ἐπιστήμην καὶ ἀκριβῆ γνῶσιν τῷ Χορῶ
 ἀνατίθησι. ΤΩΤΙΔΕ ΤΑ'ΝΔΡΙ' ΣΥΜΜΕ-
 ΤΡΟΣ. τῷ Κορινθίῳ ἐμίλιξ καὶ ἴσος ἐστὶ κατὰ
 τὴν ἡλικίαν. ΤΗΤΙ Δ' ΕΠΙΣΤΗ'ΜΗ. τῇ γνῶ-
 σει ὑπερβάλλεις, ὡς καὶ πρὶν αὐτὸν θεασάμενος.

[1101. εἰ πρέπει μὲ μῆδαμῶς ξυντυχόντα,
 τὸν γηραιὸν ἀκριβοῦσθαι, ὅραν νομίζω τὸν νομέα,
 ὃν ἐκ μακροῦ ζητοῦμεν. ἐν γὰρ τῷ πολυχρονίῳ
 γήραϊ ξυμφωνεῖ τῷ λόγῳ. ΤΩΤΙΔΕ ΤΑ'ΝΔΡΙ'.
 τῷ Κορινθίῳ. ΣΥΜΜΕΤΡΟΣ. ἐν ἴσῳ μέτρῳ
 ἡλικίας, ὧν ὁληνοῦσι.]

1105. ΤΟΥΣ ἄΓΟΝΤΑΣ. αὐτὸν δηλον-
 ὅτι, ὡς περ οἰκέτας ὄρω ἑμαυτοῦ· ὄρω ὅτι εἰσὶν οἱ
 ἐμοὶ οἰκέται. ΤΗΤΙ Δ' ΕΠΙΣΤΗ'ΜΗ. τῇ
 ἀκριβεῖ γνῶσει, τῇ καταλήψει.

1109. ὩΣ ΝΟΜΕΥ'Σ ἄΝΗ'Ρ. καθὰ
 προσήκει ἀνδρὶ νομεῖ.]

[1105. εἰκότως εἶπε τὸ ὩΣ ΠΕΡ. οὐ γὰρ
 ἀκριβῶς εἶδεν, ^{q)} ἀλλ' εἰκάζων ἦν. Τ.]

1112.

p) ΜΗ Σ. Π. τουτέστι μὴ συντυχόντα. μὴ κοινωήσαντα Brunck.
 q) οἶδεν codd. vett.

1112. ΔΕΥ'ΡΟ' ΜΟΙ ΦΩ'ΝΕΙ ΒΛΕ'
 ΠΩΝ. ἀντὶ τοῦ, ἐγνωκῶς.

[1112. ΔΕΥ'ΡΟ' ΜΟΙ ΦΩ'ΝΕΙ ΒΛΕ'
 ΠΩΝ. πρὸς ἐμὲ βλέπων Φώνει μοι, ἤγουν λέγε
 μοι.]

1116. ΤΑ' ΠΛΕΙ'ΣΤΑ. κατὰ τὰ πλεῖ-
 στα μέρη τῆς ζωῆς μου ποιμναὶς ἠκολούθουν.

1117. ΞΥΝΑΥΛΟΣ. τόποις παρὰ τίσι
 αὐλιζόμενος.]

1118. ἮΝ ΔΕ' ΠΡΟΣΧΩΡΟΣ ΤΟ'
 ΠΟΣ. ἀντὶ τοῦ, ἦσαν οἱ πλησιόχωροι.

[1118. ἦν μὲν Κιθαιρῶν, ἐνθα ἠυλιζόμεν, ἦν
 δὲ πλησιόχωρος τῷ Κιθαιρῶνι τόπος.]

1119. Οἶ'ΣΘΑ ΤΗΤΙΔΕ' ΠΟΥ ΜΑ-
 ΘΩ'Ν. ἀντὶ τοῦ, ἐκεῖ μαθῶν.

[1119. Οἶ'ΣΘΑ ΤΗΤΙΔΕ' ΠΟΥ ΜΑ-
 ΘΩ'Ν. ἄρα γινώσκεις, ἐκεῖ που ἰδῶν;]

1121. Ἦ ΞΥΝΑΛΛΑΞΑΣ. ἢ οἶδας, ἀπὸ
 κοινοῦ, συντυχῶν κατὰ τι.

1131. οὐκ οἶδα οὕτως, ὥστε μνησθῆναι καὶ
 εἰπεῖν ταχέως.

1124. ἌΓΝΩΤ'. ἐπιλαθόμενον. ΚΑ'ΤΟΙ-
 ΔΕΝ. οἶδεν, ὁπνίκα κατὰ τὸν Κιθαιρῶνα σὺν
 διπλοῖς ποιμνίοις ἐπλησίαζεν ἐμοί. τὰ δὲ ἘΓΩ'
 Δ' ἘΝΙ' δια μέσου.]

V 2

[1125.

[1125. Τὸ ΚΑΪΤΟΙΔΕΝ ἢ πρὸς τὸ ΤΟΨΝ ΚΙΘΑΙΡΩΨΝΟΣ ΤΟΨΟΝ *σύναπτε*, εἰ καὶ τὸ ἦΜΟΣ διὰ μέσου ἐτέθη, ὃ δὴ καὶ ποιεῖ τὴν δυσχερείαν ἢ πρὸς τὸν Κιθαιρῶνος τόπον ἐξωθεν εἰσλάμβανε, λαμβανομένου κατὰ συνειδοχὴν τοῦ ἘΠΛΗΣΙΑΖΕΝ. Τ.]

1126. Ὁ ΜΕΨ ΔΙΠΛΟΨΣΙ ΠΟΙΜΝΨΟΙΣ. δύο ἀγέλαις. ἘΠΛΗΣΙΑΖΟΝ ΤΩΨΔΕ. *συνήμην*, Φησί, τούτω ἔαρ, *θέρως*, Φθινόπωρον. καὶ οὗτοι ἂν εἴεν οἱ τρεῖς χρόνοι. ἘΜΜΗΝΟΥΨ δέ, *τους ἐν μηνὶν ὀριζομένους*, οὐκ ἐνιαυτοῖς. ἘΞ ἦΡΟΣ ΕΨΣ ἈΡΚΤΟΥΨΡΟΝ. τὴν ἑῶαν ἐπιτολὴν ποιούμενον· ποιεῖ δὲ ταύτην, ἡλίου ὄντος ἐν τῇ παρθένω.

[1128. ἘΞ ἦΡΟΣ. ἐκ τοῦ τέλους τοῦ ἔαρος εἰς τὴν ἑῶαν ἐπιτολὴν τοῦ ἀρκτούρου, ἥτοι τὴν ὥραν τοῦ θέρους. ὃ γὰρ ἀρκτούρος κατὰ τὴν ἀρχὴν ἐπιτέλλει τοῦ μετοπώρου.

1129. ΕΨΣ ἘΠΑΥΛΨ. εἰς ἐπαύσεις. ΣΤΑΘΜΑ. ἐνθα ἐστήκασι τὰ ζῶα.]

1132. ΛΕΨΓΕΨΣ ἈΛΗΘΗΨ. συγκατατίθεται ὁ γέρον. εἶδει γὰρ ταῦτα πρῶτον ὁμολογῆσαι, εἶτα ἐπάγειν τὰ συνεκτικώτατα, ἵνα μὴ ἦ ἕξαρτος.

[1132. ἘΚ ΜΑΚΡΟΥΨ ΧΡΟΨΝΟΥ. ταυτὸν ἐστὶν ἐκ μακροῦ χρόνου, καὶ διὰ μακροῦ χρόνου· ἢ μὲν γὰρ ἐκ δηλοῖ τὴν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς κίνη-

σιν τοῦ μακροῦ χρόνου· ἢ δὲ διὰ, τὴν ἐν τῷ μέσῳ κίνησιν τοῦ ἐπὶ πολὺ παρατεινομένου χρόνου. ἐστὶ δὲ ταυτὸν μακρόθεν εἰπεῖν ἀρξασθαι, καὶ, ἀρξάμενον διάστημα πολὺ διελθεῖν.

1134. ἘΜΑΨΤΩΨ ΘΡΕΨΜΜΑ. ἵνα ἀναθρεψαίμην ἐγώ, αὐτὸν δηλονότι, θρέμμα ἑμαυτῶ. ἦγυσεν δὲ ἑμαυτὸν, ὡς ἐσόμενον ἑμαυτοῦ.]

1135. ἸΣΤΟΡΕΨΣ. ἐρωτᾶς, ζητεῖς.

[1135. ΠΡΟΨ ΤΨ. ἐπὶ ποίῳ σκοπῷ τούτου ἐρωτᾶς;]

1137. ΟΨΚ ΕΨΣ ὈΛΕΘΡΟΝ. αἰσθηθεῖς ὁ γέρον τοῦ παντός, ἀρνήσασθαι ¹⁾ βούλεται, οὐχ ὡς εἰδῶς καὶ ἀποκρυπτόμενος.

[1137. ΟΨΚ ΕΨΣ ὈΛΕΘΡΟΝ. οὐκ εἰς φθορᾶν, ἀπει δηλονότι;

1138. Ἄ. ἐπιφώνημα ἐφεκτικόν. ΚΟΨΛΑΖΕ. ἐπίπληττε. ΤΑΨ ΣΑΨ. οἱ σοὶ λόγοι.

1142. ἈΛΛΩΨΣ ΠΟΝΕΨΨ. μάτην, ἕξω τοῦ προσήκοντος κοπιᾶ.

1143. ΠΡΟΨ ΧΑΨΡΙΝ. μετὰ εὐχαριστίας.

1144. ΜΗΨ ΔΗΨΤΑ. δέομαι πρὸς τῶν θεῶν, ἵνα μὴ με αἰκίσῃς τὸν γέροντα. ΑΨΠΟΨΣΤΡΕΨΨΕΨ. εἰς τοῦπίσω στρέψει.]

[1138

1) ἀρνήσασθαι Brunck.

[1138. τὸ Ἄ ἐστὶν ἐνταῦθα ἐπιβήμα σχε-
τλιαστικόν, σιωπὴν παρακελεύόμενον. Γ.]

1146. ἌΝΤΙ ΤΟΥΤ. ἀντὶ τοῦ τίνος ^ς);
ΤΙ ΠΡΟΣΧΡΗΖΩΝ ΜΑΘΕῖΝ. λέει, *ταῦτά με διατίθης;*

[1146. ΤΙ ΠΡΟΣΧΡΗΖΩΝ. ἐνεκα τί-
νος προστάτεις ἀποστρέφειν τὰς χεῖρας ἐμοῦ;
τί ἐπὶ τούτοις θέλων μαθεῖν;]

[1146. ἢ πρὸς τὸ ΔΥΣΤΗΝΟΣ στικτέον,
οὕτως· δύστηνός εἰμι, ἀντὶ τοῦ λέγεις τούτο, τί
προσχερῆζων μαθεῖν; ἢ τὸ ΔΥΣΤΗΝΟΣ καὶ τὸ
ἌΝΤΙ ΤΟΥΤ. συναπτέ, οὕτως· ἀντὶ τοῦ πε-
ριαχθήσομαι ὁ δύστηνος; τί προσχερῆζων μαθεῖν
λέγεις τούτο; Γ.]

1148. ὈΛΕΨΘΑΙ Δ' ὨΦΕΛΟΝ. τοῦ-
το πάλιν, οὐχ ὡς εἰδὼς ὅτι αὐτὸς εἴη ὁ ἐκτεθει-
μένος, ἀλλ' ὅτι διὰ τὴν ἐκθεσιν τούτο πάσχει.

[1148. ὨΦΕΛΟΝ. πρέπον δ' ἦν ὀλέσθαι
με, τούτεστιν ἐπρεπον δὲ ὀλέσθαι.]

1149. ἌΛΛ' Εἴς ΤΟΔ' ἩΞΕΙΣ. εἰς
τὸ ἀποθανεῖν, μὴ λέγων τὸ ἀληθές.

[1159. Εἴς ΤΟΔ'. εἰς τὸ ὀλέσθαι, μὴ
λέγων ὅπερ ἐστὶ δίκαιον λέγειν σε.]

1151.

ς) ἀντὶ τίνος Brunck.

1151. ἘΣ ΤΡΙΒΑΣ ἘΛΑΖ. ἤγουν εἰς
βραδυτῆτα ^ι), καὶ διατριβάς, καὶ ἀναβολάς.

[1154. ΟΥΚ ἘΓΩΓΕ. οὐδαμῶς. ὡσπερ
τὸ μάλιστα ἐν τοῖς κατ' ἐρώτησιν λόγοις ἀπαντᾷ
παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀντὶ τοῦ ναί, οὕτω καὶ τὸ
ἔγωγε· καὶ τὸ οὐκ ἔγωγε ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς, ὡς
ἐνταῦθα· ἘΜΟΝ ΜΕΝ ΟΥΚ ἘΓΩΓΕ,
ἤγουν ἐμὸν μὲν οὐδαμῶς ὄντα ἐδῶκα. ἘΔΕΞΑ-
ΜΗΝ ΔΕ ΤΟΥ. ἀντὶ τοῦ, παρὰ τίνος]

[1152. τὸ ΠΑΛΛΑΙ πρὸς τὸ ΕἴΠΟΝ συν-
απτέον, καὶ αὐτὸ πρὸς τὸ ΔΟΪΗΝ. Γ.]

1157. ὈΛΩΛΑΣ. Εἴ ΣΕ ΤΑΥΤΑ. εἰ
δευτέραν ἀναμείνεις ^ι) ἐξέτασιν.

[1157. ὈΛΩΛΑΣ. ὁ δῆθεν ἀπαραιτή-
τως ποιήσει, τούτο δὴ ὡς ἤδη γεγονός ἐπάγει. Φυ-
σικός δὲ ὁ λόγος οὗτος, τὸ τὰ ἀπαραιτήτως γε-
νησόμενα, καὶ ὁμολογουμένην ἔχοντα τὴν ἀπόβα-
σιν, λέγειν ὡς ἤδη γεγονότα· οἶον, τέθνηκα εἰ
ποιήσω τόδε, ἤγουν οὕτω νομίζω ἀπαραιτήτως
τεθνήξασθαι, ὥστε καὶ ὡς γεγονός τούτο ἤδη ἀπο-
φαινομαι. Εἴ ΣΕ ΤΑΥΤ'. εἰάν ἐτι δεήσωμαι
ἔρεσθαι σε ταῦτα.

1161. ἈΚΟΥΣΤΕΨΟΝ ἐνεργητικόν, ἐπιβή-
μα παθητικὸν κλίνεται.

1162.

ι) βραδυτῆτα Brunck.

ι) ἀναμείνεις Brunck.

1162. Ἡ Δ' ἜΣΩ. ἢ δὲ ἔνδον οὔσα σὴ γυνή εἴποι ἂν τάδε κάλλιστα καθὰ διάκειται.]

1165. ὩΣ ἈΝΑΛΩΨΑΙΜΙ ΝΙΝ. αἰτί τοῦ ἀπολέσαιμι.

1166. ΤΕΚΟΥΨΑ ΤΛΗΜΩΝ; κατ' ἐρώτησιν.

[1165. ἈΝΑΛΩΨΑΙΜΙ. ἀπολέσαιμι. ὈΚΝΩ. καὶ διὰ φόβον κακῶν ὑπὸ θεοῦ προρρηθέντων.]

1167. ΚΤΕΝΕΪΝ ΝΙΝ ΤΟΥΨ ΤΕΚΟΝΤΑΣ. τούτο κατὰ σύλληψιν. οὐ γὰρ φονεύει τὴν μητέρα.

[1167. ΤΟΥΨ ΤΕΚΟΝΤΑΣ. σύλληψις ὁ τρόπος. οὐ γὰρ καὶ τὴν μητέρα ἐφόνευσεν.]

1168. ΠΩΨ ΘΗΤ'. παρατηρητέον, ὅτι τὸν γέροντα μετεπέμψατο ἐπὶ τὸ ἀνακρίναι τὸν φόνον τοῦ Λαίου, καὶ προβληθέντος ἐτέρου τινός, ἐπὶ τὸ ἀναγκαϊότερον τρέπεται.

[1169. ΚΑΤΟΙΚΤΙΨΑΣ. ἐλεήσας. ὩΣ ἈΛΛΗΝ ΧΘΟΝΑ. καθὰ νομίζων εἰς ἄλλην χθόνα ἀποίσειν.

1171. ΚΑΚ' ΕἶΣ ΜΕΓΙΣΤ'. εἰς μεγίστας δυστυχίας ἐφύλαξεν. ΓΕΓΩΨ. γεγώς, ὑπάρχων.]

[1170.

[1170. Ἰστέον, ὅτι τὰ ἀπαρέμφατα, εἰ μὴ προηγεῖται εὐθεία, οὐδέποτε εἰς εὐθείαν συντάσσεται, ὥστε καὶ τὸ ΑΥΤΟΣ ἐνταῦθα οὐ πρὸς τὸ ΑΠΟΪΣΕΙΝ ἐστίν, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἘΝΘΕΝ ἦΝ, οὕτως· δεκῶν καὶ νομίζων εἰς ἄλλην χθόνα ἀποίσειν καὶ κομίσειν, ἐνθεν ἦν αὐτός. Τ.]

1173. ἘΞΙΚΟΙ ΣΑΦΗ. ἀντὶ τοῦ ἀποβααίη. Ὡ ΦΩΨ ΤΕΛΕΥΤΑΘΝ ΣΕ. εὐ πεπλαγιάσται ὁ λόγος, οὐχ ὡς τὴν πῆρῶσιν αἰνιττομένου· ἀλλ' ἐπὶ τὸν θάνατον αὐτῶ ὁ λόγος. ἀπορήσας γὰρ ξίφους, ἑαυτὸν ἐτύφλωσεν.

[1173. ἘΞΙΚΟΙ. ὑποδεδειγμένα εἰς σαφῶς. ΠΡΟΣΒΛΕΨΑΙΜΙ. ἀντὶ τοῦ θεάσομαι. εὐκτικὸν ἀντὶ ὀριστικῶ.

1175. ὍΣΤΙΣ ΠΕΨΑΣΜΑΙ. ὅστις δεδευγμαι γεννηθεῖς ἀφ' ὧν οὐ πρέπον ἦν, γεννηθεῖναι με δηλονότι, καὶ ὀμιλῶν καὶ συνευναζόμενος σὺν οἷς οὐ πρέπον ἦν ὀμιλεῖν με, ἤγουν τῇ μητρί, καὶ κτανῶν ὃν οὐκ ἔδει κτανεῖν με.]

[ΜΕΤΡ. 1177. Ὡ ΓΕΝΕΑΪ. τὰ τοιαῦτα εἶδη τῶν Χορῶν καλεῖται μονοστροφικά, ὡς εἴρηται. ἐστὶ δὲ ἡ παρούσα μονοστροφος στροφὴ κῶλων λς. τὸ α χοριαμβικὸν τετράμετρον καταληκτικὸν ἐκ χοριάμβου, ἐπιτρίτου πρώτου, χοριάμβου αὐθις καὶ ἀμφιβράχους ἢ βακχείου· τὸ β ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμιόλιον (εἰη δ' ἂν καὶ ἰαμβικὸν πενθημιμερές, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαίστου) τὸ γ ὁμοιον, ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν

εἶξ

ἐξ ἰωνικοῦ καὶ δακτύλου· τὸ δ' ἀντισπαστικὸν δι-
 μετρον ἀκατάληκτον γλυκῶνειον ἐξ ἐπιτρίτου τε-
 τάρτου ἀντὶ ἀντισπάστου καὶ ἰαμβικῆς συζυγίας·
 τὸ ε' περίσδος ἀντεστραμμένη· (σύγκειται γὰρ ἐκ
 δύο τροχαίων καὶ δύο ἰάμβου) τὸ ζ' τροχαϊκὸν δι-
 μετρον καταληκτικὸν ἐφθήμερες Εὐριπίδειον· (εἴη
 δ' ἂν καὶ ἀντισπαστικὸν Φερεκράτειον ἐξ ἐπιτρί-
 του τετάρτου ἀντὶ ἀντισπάστου καὶ βακχείου)
 τὸ ζ' ἀντισπαστικὸν καθαρὸν ὅμοιον τῷ τετάρτῳ·
 τὸ η' ὅμοιον, τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἐπι-
 τρίτου δ, ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ τροχαίου· τὸ θ'
 χοριαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ χοριάμβου,
 ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου δευτέρου πεντασυλλά-
 βου, διαλελυμένης τῆς πρώτης μακρᾶς, ὃ καλεῖ-
 ται πολυσηματίστον· τὸ ι' ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος
 τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ, τροχαί-
 κης συζυγίας, ἦτοι ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ σπον-
 δείου· τὸ ια' ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος τρίμετρον ἀκα-
 τάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ, δισπονδείου καὶ αὐθις ἰωνι-
 κοῦ· τὸ ιβ' χοριαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν
 ἐκ χοριάμβου, ἐπιτρίτου πρώτου καὶ δακτύλου·
 τὸ ιγ' τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικὸν δίμετρον, ἦτοι διμε-
 τρον βραχυκατάληκτον· τὸ ιδ' ἰωνικὸν τρίμετρον
 ἀκατάληκτον ἐκ παίανος τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ, δι-
 σπονδείου καὶ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος· τὸ ιε' ἀντι-
 σπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἐπιτρί-
 του τετάρτου, ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ δύο συλλα-
 βῶν, ἦτοι ἰάμβου· τὸ ις' χοριαμβικὸν δίμετρον
 ἀκατάληκτον ἐκ χοριάμβου καὶ ἐπιτρίτου πρώτου·
 τὸ δ' αὐτὸ εἴη ἂν καὶ τροχαϊκὸν ἐφθήμερες,
 τοῦ

τοῦ πρώτου ποδὸς δακτύλου· τὸ ιζ' ὅμοιον τῷ ιβ'
 χοριαμβικὸν, ἐκ χοριάμβου, ἐπιτρίτου πρώτου καὶ
 βακχείου· τὸ ιη' ἀσυνάρτητον ἐξ ἰαμβικῆς συζυ-
 γίας καὶ τροχαϊκῆς ἐφθήμερους· (εἰ βούλει δέ,
 καὶ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν πο-
 λυσηματίστον ἐξ ἰαμβικῆς καὶ τροχαϊκῆς συζυ-
 γίας καὶ δακτύλου) τὸ ιθ' ἀντισπαστικὸν τρίμε-
 τρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας,
 ἀντισπάστου καὶ ἰάμβου· τὸ κ' ἰαμβικὸν καθαρὸν
 δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ κα' ὅμοιον· τὸ ιβ' ἀσυν-
 ἀρτητον ἐκ δύο τροχαϊκῶν πενθήμερων· τὸ κγ'
 ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ τροχαί-
 κης συζυγίας, ἐπιτρίτου δευτέρου, ἀντισπάστου
 πεντασυλλάβου καὶ ἀμφιμάκρου· τὸ κδ' χοριαμβι-
 κὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ χοριάμβου, ἰαμβι-
 κῆς συζυγίας καὶ συλλαβῆς, τὸ κε' ἀντισπαστι-
 κὸν δίμετρον καταληκτικὸν Φερεκράτειον ἐξ ἀντι-
 σπάστου καὶ κρητικοῦ· τὸ κς' χοριαμβικὸν τρίμε-
 τρον βραχυκατάληκτον ἐκ χοριάμβου, τροχαϊκῆς
 συζυγίας καὶ τροχαίου· τὸ κζ' ὅμοιον κατα πάντα
 τῷ ιη'· τὸ κη' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτι-
 κὸν ἐξ ἀντισπάστου, παίανος τρίτου καὶ κρητικοῦ·
 τὸ κθ' ὅμοιον τῷ κ'· τὸ λ' ὅμοιον, δίμετρον κατα-
 ληκτικὸν, ἦτοι ἐφθήμερες· τὸ λα' τροχαϊκὸν δι-
 μετρον ὑπερκατάληκτον· τὸ λβ' ἰαμβικὸν δίμετρον
 ὑπερκατάληκτον· τὸ λγ' ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον
 ἀκατάληκτον ἐκ παίανος τετάρτου καὶ χορι-
 άμβου· τὸ λδ' ἰαμβικὸν πενθήμερες· τὸ λε'
 ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἀντισπά-
 στου καὶ ἐπιτρίτου δευτέρου· τὸ λς' ἀναπαιστικὸν

ἐφθήμε-

ἔφθυμιμερές, τοῦ τρίτου ποδὸς ἰάμβου· ἐπὶ τῷ τέλει μόνη κορωνίς. T.]

117. ὩΣ ὙΜΑΣ ἼΣΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΗΔΕΝ. οὕτως καὶ *) ἐν Αἰάντι· (125.)

Ὅρῳ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο, πλὴν εἰδῶλ', ὅσοι περ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν.

καὶ Πίνδαρος· (Π ἢ. 135.) Τί δὲ τις; τί δ' οὔτις; σκιάς ὄναρ ἀνθρώποι. ἘΝΑΡΙΘΜΩ. ἐναριθμοῦμαι ἢ ἢ ῥῆμα πρώτου προσώπου, καὶ οὐ δοτική ἀρσενικοῦ.

[118. ὩΣ ὙΜΑΣ. ὡς ἐπίσης ὑμᾶς ζώσας τάττω, καὶ τὸ μηδέν.]

[117. ἀπιδὼν ὁ Χορὸς πρὸς τὴν πάλαι τοῦ Οἰδίποδος εὐδαιμονίαν, καὶ τὴν ἄρτι συμβᾶσαν αὐτῷ τύχην, ἀποκλαίεται τὸ ἀνθρώπινον, λέγων· ὦ γενεαὶ ἀνθρώπων, ὄντως ἐναριθμῶ καὶ συντάττω ζώσας ὑμᾶς γ) τὰς γενεὰς καὶ τὸ μηδέν, ἴσα καὶ ὁμοίως. τουτέστιν, ἅπαντας τοὺς ζῶντας ἀνθρώπους οὐκ ἄλλο τι ἠγοῦμαι, ἢ οὐδέν. τίς γὰρ αἴη φέρει ΤΑΣ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑΣ καὶ τὰς εὐτυχίας πλέον, ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν καὶ φαίνεσθαι ὅτι ἐστὶ τις, καὶ δόξαντα ἀποκλίνειν καὶ ἀποπεσεῖν τῆς εὐδαιμονίας; τουτέστιν, οἱ εὐτυχοῦντες

x) καὶ onisist Brunck.

γ) Edd. antiqq. ἡμᾶς et mox τὰς εὐδαιμονίας καὶ τὰς εὐτυχίας.

τες οὐδὲν πλέον ἀποφέρονται τῆς τύχης, ἢ ὅσον δόξαν παρέχειν τοῖς ἀνθρώποις, ὅτι εἰσὶ τινες, εἴτα ἀθρόον, εἰς τὸ μηδὲν χωροῦσι. νοεῖ δὲ καὶ τὸ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑΣ γενικὴν, οὕτω· τίς αἴη φέρει τῆς εὐδαιμονίας πλέον, ἢ τοσοῦτον ὅσον, καὶ τὰ ἐξῆς. T.]

1182. ὍΣΟΝ ΔΟΚΕῖΝ. ὅσον δόξαι εὐδαιμῶν εἶναι. κατὰ ἀληθῆαιο δὲ τοῦτο αἰθρῶπω οὐκ ἐστὶ. τὸ τῆς τύχης γὰρ ῥεῦμα μεταπίπτει ταχύ. 2) ΑΠΟΚΛΙΝΑΙ. πεσεῖν, ἢ ἀποβαλεῖν.

1184. ΤΟ' ΣΟ'Ν ΤΙ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜ' ἘΧΩΝ. τὸν σὸν βίον παράδειγμα εχων, οὐδένα μακαρίζω καὶ εὐδαιμονίζω.

[1187. ΜΑΚΑΡΙΖΩ. ἐπαινεῖται τις ἐφ' οἷς ποιεῖ καλοῖς, καὶ ψεγεται ἐφ' οἷς ποιεῖ κακοῖς. μακαρίζεται δὲ τις ἐπὶ ἰσχύϊ καὶ πλούτῳ καὶ δυνάμει, ἢ οὐκ αὐτὸς ἐνεργήσας ἐκτήσατο, ἀλλ' ἢ κληρονομήσας ἢ ἀπὸ φύσεως λαχῶν.]

1189. ΤΟΞΕΥΣΑΣ. ἐπιτυχῶν, εὐτυχησας. ΓΑΜΨΩΝΥΧΑ ΠΑΡΘΕΝΟΝ. τὴν Σφίγγα. ΘΑΝΑΓΩΝ Δ' ΕΜΑῖ ΧΩΡΑΙ. θανάτων τῶν ὑπὸ τῆς Σφίγγος γιγνομένων. ΠΥΡΓΟΣ

2) Τὸ τῆς — ταχύ. Hic est versus Menandri apud Clericum p. 34. et Etymologicum M. p. 685, 38. observante Porfano ad Eurip. Med. 139. IV.

ΓΟΣ δέ, ἀντί τοῦ ἀσφάλεια καὶ ἀππλέξῃσις γέγονε.

[1188. ΚΑΘ' ὙΠΕΡΒΟΛΑΝ ΤΟΞΕΥΣΑΣ. ὑπερβολικῶς εὐτυχήσας. ἘΚΡΑΤΗΣΑΣ. ἐγκρατῆς ἐγένου τῆς κατὰ πάντα εὐτυχούς μακαριότητος.

1191. Ω ΖΕΥ. Φεῦ· διὰ μέσον. ΓΑΜΨΩΝΥΧΑ. τὴν ἀγκύλους ἔχουσαν ὄνυχας. *)]

[1191. ΤΑΝ ΓΑΜΨΩΝΥΧΑ. ἦτοι τὴν Σφίγγα. ἰστέον δέ, ὅτι ἡ Σφίγξ εἶχε πρόσωπον καὶ κεφαλὴν κόρης, σῶμα κυνός, πτερὰ ὄρνιθος, Φωνὴν ἀνθρώπου, ὄνυχας λέοντος. Γ.]

1199. ΤΑΝΤΥΝ Δ' ἈΚΟΥΕΙΝ. εἰς τὸ ἀκούειν. ΞΥΝΟΙΚΟΣ ἈΛΛΑΓΑΙ ΒΪΟΥ. συνοικῶν τῇ τοῦ βίου μεταβολῇ.

[1200. ἈΓΡΪΑΙΣ. ἀκατασχέτοις, ἀκαταπονήτοις.

1202. ΚΛΕΙΝΟΝ ΚΑΡΑ. περιφραστικῶς, ἀντί τοῦ ὧ ἐνδοξε Οιδίπου.]

1203. Ω, ΜΕΓΑΣ ΛΙΜΗΝ. ὧ ὑποδοχή εἰς τὸ ἄμφω δέξασθαι, σὲ καὶ τὸν πατέρα. ἢ ὅτι μήτηρ ἦν καὶ γυνὴ ἡ Ἰοκάστη, ἣν λέγει λιμένα. ΘΑΛΑΜΗΠΟΛΩι. νυμφίω. ἈΛΟΚΕΣ. ἀντί τοῦ αὐλακες. αἱ κοῖται, αἱ σποραί, οἱ

a) τοῦς ὄνυχας Vauvill.

οἱ γάμοι. ΣΙΓ' ἘΔΥΝΑΨΘΗΣΑΝ. πῶς, Φησί, Φωνὴν οὐκ ἐβήξαν;

[1206. ΠΑΤΡΩΤΑΙ ἈΛΟΚΕΣ. ἤγουν ἡ γυνὴ, ἐνθα σπεῖρει σε πατῆρ.

1210. ἈΓΑΜΟΝ. τὸν κακόγαμον γάμον, σου δηλονότι, τεκνούντος ὅθεν ἔτεκνώθης.]

[1203. Ω, ΜΕΓΑΣ ΛΙΜΗΝ. ὧ τινι Οιδίποδι μέγας λιμὴν ὁ β) αὐτὸς καὶ εἰς, ἦτοι Ἰοκάστη, ἤρκεσε καὶ ἀρετὸς ἐφάνη παιδί καὶ θαλαμηπόλῳ καὶ νυμφίῳ πατρί, ὥστε πεσεῖν τοῦτον τὸν Οιδίποδα ἐν αὐτῷ τῷ λιμένι. τουτέστιν, Ἰοκάστη καὶ παῖδα τὸν Οιδίποδα ἔσχε καὶ πατέρα τῶν αὐτῶν παίδων.

1210. ΔΙΚΑΖΕΙ καὶ κρίνει καὶ ἐκφαίνει ὁ χρόνος τὸν πάλαι κακόγαμον γάμον, τεκνούντα καὶ γεννῶντα, καὶ τεκνούμενον καὶ γεννώμενον. τουτέστι, τὸν ἀνόμως υπαρέξαντα γάμον τοῦ Λαίου δεικνυσιν ὁ χρόνος γ) καὶ τεκνούντα καὶ τεκνοποιούντα, διὰ τὴν Οιδίποδος πρὸς Ἰοκάστην μίξιν, καὶ τεκνούμενον καὶ γεννώμενον, διὰ τὸ ἐξ αὐτῆς τοῦτον γεννηθῆναι. ἢ τὸ ἈΓΑΜΟΝ διὰ τὸν Οιδίποδα νεητέον, οὕτω δικάζει ὁ χρόνος τὸν ἈΓΑΜΟΝ καὶ κακόγαμον γάμον τοῦ Οιδίποδος πρὸς Ἰοκάστην, τεκνούντα καὶ τεκνοποιούντα ἐξ αὐτῆς,

b) ὁ non habent edd. antiqq.

c) Edd. antiqq. χρόνος.

αυτῆς, καὶ τεκνούμενον καὶ γεννώμενον αὐτὸν ἐξ αὐτῆς. Τ.]

1214. ὩΣ ΠΕΡΙΆΛΛΑ. *περιάλλως, ὑπερβολικῶς.* ἈΝΕΨΝΕΥΣΑ΄ Τ΄ ἘΚ ΣΕΨΘΕΝ. ἤγουν διὰ σέ, καὶ νῦν κατέμυσα τὸ ὄμμα. ἐξ οὗ δηλοῖ, καὶ νῦν ἐπήρθημεν περισωθέντες.

[1216. ΤΟ΄ Δ΄ ὈΡΘΟΝ. ἤγουν σύντομον καὶ οὐ σκολιόν.

1217. ἈΝΕΨΝΕΥΣΑ. ἀναψυχὴν ἔσχον ἐκ σοῦ. ἀναπνέω τὸν ἀέρα, καὶ ἀπὸ τούτου ἀνέπνευσα ἀμεταβάτως, ὅτε ἐν βία τιῖ ἄν εἶτα ἀπηλλάγην αὐτῆς.]

[ΜΕΤΡ. 1219. Ὡ ΓΗΨ ΜΕΓΙΣΤΑ. Αἱ περίοδοι αὗται στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων οδ, ὦν τελευτῆ, Τοῦτον οἶον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι. ἐπὶ τῶ τέλει κορωνίς. Τ.]

1223. Ὡ ΓΗΨ ΜΕΓΙΣΤΑ. ἐξάγγελος ἔρχεται ἀπαγγέλλων, ^{d)} ὅτι ἀγχόνῃ ἐτελευτήσεν ἡ Ἰοκάστη, καὶ ὁ Οἰδίπους ἑαυτὸν ἐτύφλωσεν. ἈΡΕΨΘΕ ΠΕΨΘΟΣ. ἀντὶ τοῦ, λήψισθε. ἘΓΓΕΝΩΨ. γνησίως. Αἰ΄ ἸΝ ΦΑΝΩΨ ἈΥΨΑΨΡΕΤΟΙ. ἐκουσίως γὰρ ἑαυτὸν καὶ ὁ Οἰδίπους ἐτύφλωσε καὶ ἡ Ἰοκάστη ἀπήγξατο. μάλιστα, φησί, τῶν κακῶν λυπεῖ τὰ μὴ ἐκ τύχης

d) ἀπαγγεῖλον Brunck.

χῆς συμβάντα, ἀλλ' ὥσπερ ἐπίσπαστα καὶ αὐτάγρετα γιγνόμενα.

[1219. Ὡ ΓΗΨ οἰκήτορες δηλονότι, οἱ τὰς μεγίστας ἀεὶ τιμώμενοι τιμάς.

1221. ἘΓΓΕΝΩΨ. γνησίως. ἘΝΤΡΕΨΕΨΘΕ. ἐπιστρέψετε, ἐπιστροφὴν ἔχετε.

1224. ΝΨΑΨ ΚΑΘΑΡΜΩΨ. ἀποπλύναι διὰ καθάρσεως.

1226. ἘΚΟΝΤΑ. ὅτι ἐκόντες, ὁ μὲν Οἰδίπους ἐτύφλωσεν ἑαυτὸν, ἡ δ' Ἰοκάστη ἀπήγξατο. ΤΩΨ Ν ΔΕΨ ΠΗΜΟΝΩΨ Ν. ἤγουν ἀπὸ τῶν βλαβῶν ἐκεῖναι μάλιστα λυποῦσιν, αἱ ἄν Φανῶσιν αὐθόρητοι, ἐκούσισαι.

1229. ΠΡΟΣ Δ΄. τί ἕτερον λέγεις;

1231. ΘΕΨ ΟΝ ΚΑΨ ΡΑ. περιφραστικῶς, ἡ θεῖα Ἰοκάστη.

1234. ἈΛΓΨ Τ΄. τὰ πάνυ ἀλγεινά, ἤγουν ἡ πρῶξις τοῦ θανάτου ἀπεστίν, ἤγουν οὐκ ἔχομεν διηγείσθαι αὐτήν. ἡ γὰρ θεῖα οὐ παρῆν, ἤγουν οὐ γὰρ ἐθεασάμεθα.

1237. ὈΠΩΨ ΓΑΨ Ρ. ὡς γὰρ παρῆλθεν, ἤγουν παρεγένετο ἔσω τοῦ θυρῶνος, ὄρηγῃ, ἀντὶ τοῦ λύπη, χρωμένη. θυρῶν, ὁ περιέχων τόπος τὰς θύρας. ἸΕΨ ΕΥΨ ΘΥ΄. ἄρμα κατ' ὄρθον πρὸς τὴν κοίτην, ἐνθα μετὰ τοῦ ἀνδρὸς ἐκεῖτο.

1239. ἈΜΦΙΔΕΞΙΟΙΣ. ἀμφὸν χερσῶν.]

[1224. τὸ ὍΣΑ ΚΕΥΘΕΙ οὕτω λέγει· νίψαι καὶ καθάραι ἐν καθαρῶ τήνδε τὴν στέγην ἐκείνων ὅσα κεύθει καὶ κρύπτει. ὁμοιον δὲ τῶ, (Ιλ. ε. 304.) οἷοι νῦν βροτοὶ εἰσι. ὀφείλων δὲ ε) εἶπειν, νίψαι τὴν στέγην τῶν κακῶν ὅσα κρύπτει, ἃ αὐτίκα εἰς τὸ φῶς δείξει, ὃ δὲ λέγει, νίψαι τὴν στέγην ὅσα κακὰ κρύπτει, ἀποδοῦς τὸν λόγον πρὸς τὸ ἀνανταποδοτικόν, f) τὸ δὲ ΤΛ' Δ' ΛΥ' ΤΙΚΑ, τὰ τοῦ Οἰδίποδος λέγει. ἐμελλε γὰρ αὐτὸς μετ' ὀλίγον ἐξίεναι τυφλός.

1226. ἘΚΟΝΤΑ. ἐκὼν Οἰδίπους τετύφλωται, διὰ τὸ αὐτὸς ἑαυτὸν τυφλωσάι· ἄκων δ', ὡς ὑπὸ τῶν κακῶν εἰς τοῦτο συναλαθεῖς, καὶ οὐ προαιρέσει οἰκεία.

1231. Ἴστέον, ὅτι ὁ μὲν Εὐριπίδης φησὶ τὴν Ἰσκάστην τεθνάναι πλησίον τῶν παίδων, ὅτε μονομαχήσαντες ὑπ' ἀλλήλων ἀπώλοντο· Σοφοκλῆς δὲ νῦν ταύτην φησὶν ἀγχόνῃ χρησασθαι.

1239. ἈΜΦΙΔΕΞΙΟΙΣ ἈΚΜΑΙΨ. ἀμφιδέξιον, τὸ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν δεχόμενον καὶ λαμβανόμενον. ἐστὶ δὲ καὶ ἀμφιδέξιον εἶδος υποδήματος, ὃ καλοῦσι κόθορον. ἀμφιδέξιον δὲ νῦν, τὸ περιεκτικόν. Τ.]

1240.

e) ὀφείλων γὰρ edd. antiqq.

f) ἀνανταποδοτικόν edd. antiqq.

1240. ΠΥΛΑΣ Δ' ὍΠΩΣ ΕἴΣῃ ΛΘ'. τὸ ἐξῆς· ὅπως εἰσῆλθεν ἔσω, ἐπιβῆξασα τὰς πύλας, τουτέστι κλείσασα. Ὅμηρος (Ιλ. Ω. 454.)

τὸν τρεῖς β) ἐπιβῆξασσκον Ἀχαιοί,
τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον.

καλῶς δὲ τοῖς λέκτροις ἐπεμπίπτει· δι' αὐτὰ γὰρ ἀπόλλυται.

1243. ΤΗ'Ν ΔΕ' ΤΙΚΤΟΥΣΑΝ ΛΙΠΟΙ. τὴν δὲ γυναῖκα λίποι τὴν ἑαυτοῦ, τουτέστι τῶ υἱῷ χυναῖκα παιδοποιόν.

[1241. ΚΑΛΕΙ. ἐκάλει τὸν Λαῖον, τὸν πρὸ μακροῦ ἤδη νεκρόν.

1243. ΤΙΚΤΟΥΣΑΝ ΔΥΣΤΕΚΝΟΝ ΠΑΙΔΟΥΡΓΙΑΝ. ἀντὶ τοῦ παιδῆος δὺςπαιδῆος.

1245. ΓΟΛΤΟ. ἐκώκυε. ποιά λέξις.

1247. ἘΚ ΤΩ'ΝΔ'. μετὰ ταῦτα. ΕἴΣ-Ε'ΠΑΙΣΕΝ. εἰσῆλθεν. ὙΦ' ΟΥ'. ἀφελκομένουσ ἡμᾶσ δηλονότι. ΠΕΡΙΠΟΛΟΥ'ΝΤ'. περὶστρεφόμενον.]

[1242. ὙΦ' ὼΝ. εὐρηται καὶ ὙΦ' ἩΣ πρὸς τὸ μνήμην, οὕτως· ἐχουσα κατὰ νῦν καὶ λέγουσα τὴν μνήμην καὶ τὴν φροντίδα τῶν παλαιῶν σπερμάτων, ἣν εἶχεν ὁ Λαῖος τεκνοποιῆσαι, ὕφ' ἧσ

g) τρεῖς μὲν Brunck.

ἤς Φροντίδος θάνοι μὲν αὐτός, λίπαι δὲ παιδου-
γίαν δύστεκνον καὶ ἄνομον, τὴν τίκτουσαν. τίσι
δὲ λίπαι; τοῖς οἷσιν καὶ τοῖς ἰδίοις αὐτῶν γεννήμα-
σιν, ἦτοι τῷ Οἰδίποδι. Γ.]

1250. ΠΕΡΙΠΟΛΟΥΨΝΤΑ. περιερχόμε-
νον, ὡς περ ἔμμανῆ.

[1251. ΦΟΙΤΑΪ. ἐφοῖτα, ἔμμανῶς πε-
ριστρέφετο, ἔγχος ἐξαιτῶν πορεῖν ἡμᾶς, ἦγουν
παρασχεῖν.

1253. ΚΙΧΟΙ. εὖροι μητρικὴν ἀρουραν δι-
πλὴν ἑαυτοῦ καὶ τῶν τέκνων. ὅτι ἐξ ἐκείνης ἐσπά-
ρη, καὶ εἰς ἐκείνην ἐσπειρεν.

1254. ΔΕΪΚΝΥΣΙ. ἀντὶ τοῦ εἰδείξεν, ὅπου
ἦν ἡ γυνὴ δηλονότι.]

[1251. τὸ ΦΟΙΤΑΪ πρὸς τὸ ὈΠΟΥ ΚΙ-
ΧΟΙ κατὰ καινοῦ λάμβανε, οὕτω Φοῖτα δὲ ὅπου
κίχοι καὶ καταλαμβάνει τὴν γυναῖκα Ἰοκάστην,
τὴν οὐ γυναῖκα· μήτηρ γὰρ αὐτοῦ ἦν· τὴν μη-
τράαν διπλὴν ἀρουραν, οὐ τε, ἦγουν αὐτοῦ, καὶ
τῶν αὐτοῦ τέκνων. Γ.]

1257. ἘΚ ΔΕ ΠΥΘΜΕΝΩΝ. ἀνέτρε-
ψε τὰς πύλας, καὶ κατέβαλεν ἐκ τῶν πυθμέ-
νων.

[1257. ἘΝΗΛΑΤ. λαξ ἐπέθετο. ἘΚΛΙ-
ΝΕ. ἀνέτρεψε. ΚΛΗΤΘΡΑ. τὰ εἰς ἀσφά-
λειαν τῶν θυρῶν. ΚΛ' ΜΗΨΤΕΙ. ἀντὶ τοῦ
ἐνέπεσε

ἐνέπεσε τῇ στέγῃ, ἦγουν μετὰ σφοδραῶς ὀρμῆς
ἦλθεν εἰς τὸν οἶκον.]

1260. ΠΛΕΚΤΑΪΣ ἘΩΡΑΙΣ. εἴωρα
λέγεται κρέμασις, ὑψωσις, μεταρσις. ἈΡΤΑ-
ΝΗΝ. τὴν ἀναρτητικὴν. κυρίως δὲ ἀρτάνη λέγε-
ται ἢ ἐκ τῶν καλωδίων ἀγχόνη.

[1260. ἘΩΡΑΙΣ. δεδεμένην, ἐγκλωσμέ-
νην κρεμάθραις. εἴωρα, διὰ τοῦ ε, ὅθεν καὶ με-
τέωρον, κρεμάθρα, δι' οὗ κρεμαῖ τις τι.

1261. ΒΡΥΧΗΘΕΪΣ. βρυχησάμενος, ἀπὸ
τῆς Φωνῆς τῶν λεόντων, ἀντὶ τοῦ ἀνοιμῶξας.

1262. ΧΑΛΛΑΪ. ἐχάλασε, κατεβίβασε τὴν
μετέωρον κρεμάθραν.

1264. ἈΠΟΣΠΑΣΑΣ. ἀφελόμενος ἀπ'
αὐτῆς τὰς ἐκ χρυσοῦ ἠλασμένου περόνας τῶν ἱμα-
τίων. ἀποσπάσας, κατασπάσας, καθελκύσας·
ἀνασπάσας, ἀνελκύσας· διασπάσας δὲ, διαμε-
ρίσας.

1266. ἌΡΑΣ. ἐπάρας, ἀναπετάσας, ἐκέν-
τησεν τὰ μέρη τῶν ἑαυτοῦ ὀφθαλμῶν, εἶθ' ἀρμό-
ζεται τὰ βλέφαρα, τουτέστι τὰς κόρας.]

1269. ἌΛΛ' ἘΝ ΣΚΟΤΩ, ΤΟ' ΛΟΙ-
ΠΟ'Ν, ΟΥ' Σ ΜΕ'Ν ΟΥ' Κ' ἘΔΕΙ ὈΨΟΪ' ΑΘ',
ΟΥ' Σ Δ' ἘΧΡΗΖΕΝ ΟΥ' ΓΝΩΣΟΪ' ΑΤΟ.
τὸ συμβαῖνον πᾶσι τοῖς τυφλοῖς εἶπεν. οὐχ ὀρών-
τες γὰρ πολλαῖς συμπίπτουσιν οἷς οὐκ ἂν ἠβού-
λοντο·

λοντο·

λοντο· ουχ ὀρῶσι δέ, ὧν δεονται. ἐν σκοτῶ οὖν ἔσται καὶ ἀγνωσία.

[1267. ὍΘ' ΟΥ'ΝΕΚ'. ἀντὶ τοῦ ὅτι, ἐκ παραλλήλου. ΟΥ'Κ ΟΨΟΙΝΤΟ' ΝΙΝ. οὐκ ὀψονται αὐτὸν οὔτε οἷα ἐπασχεν, οὔτε ὁποῖα ἐδρα. ὅμοιον τῶ (Ιλ. δ'. 350.) ποιὸν σε ἐπος Φύγεν ἔρκος ὀδόντων. ἌΛΛ' ἘΝ ΣΚΟΤΩ. οἱ γὰρ τυφλοὶ πρὸς ἃ μὲν ἀπελθεῖν βούλονται, οὐ καταρῥοῦνται, πρὸς ἃ δ' οὐ βούλονται, ἀγνοοῦντες πορεύονται. ΟΨΟΪ'ΑΤΟ, ΓΝΩΣΟΪ'ΑΤΟ. ὀψοῖντο, γνώσοιντο. ἀντὶ τοῦ θεάσσονται, γνώσσονται.]

[1269. ἌΛΛ' ἘΝ ΣΚΟΤΩ. οἱ γὰρ τυφλοὶ περιφερόμενοι, οὐ δύνανται ὑπὸ τῆς τυφλώσεως καταμαθεῖν οὐς ἂν θέλωσιν, ἀλλ' ἄλλοις ἀντὶ ἄλλων προσέρχονται. Τ.]

1271. ἘΦΥΜΝΩ'Ν. ἀνοιμάζων. ἭΡΑΣΣ' ἘΠΑΪΡΩΝ ΒΛΕΨΑΡΑ. ἀναπετάσας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπαίεν.

[1272. ΦΟΪΝΙΑΙ Δ' ὍΜΟΥ'. ἅμα δὲ τῶ παίειν αἱ αιματηραὶ τῶν ὁμμάτων κόραι ἔβρεχον τὰ γένηα.

1272. ΦΟ'ΝΟΥ. αἵματος. ἘΤΕΪΓΓΕΤΟ. ἔχεϊτο.

1276. ἐκ δυοῖν ἐρβᾶγη, οὐκ ἐκ μόνου τοῦ Οιδίποδος· ἀλλὰ συμμιγῇ ἀνδρὸς καὶ γυναικός.

1278.

1278. ΠΑΛΑΙΟ'Σ. ὁ πολυχρόνιος δὲ ὄλβος, ὁ πρότερον.]

[1274. ἐπειδὴ τὸ μὲν αἶμα μέλαν, λευκὸν δὲ τὸ δάκρυον, μίγμα δ' ἦν ἀμφοτέρων τούτων τὸ ἐξ ὀφθαλμῶν τοῦ Οιδίποδος στάζον, πρὸς μὲν τὸ αἶμα ^{h)} ΜΕΛΛΑΣ ὍΜΒΡΟΣ εἶπε, πρὸς δὲ τὸ δάκρυον, ὍΜΒΡΟΣ ΧΑΛΛ'ΖΗΣ. Τ.]

1282. ἘΝ ΤΙΝΙ ΣΧΟΛῆ. οἷον ἐν ποίᾳ διατριβῇ.

1283. ΒΟΛῆ ΔΙΟΪΓΕΙΝ ΚΛΗΤΘΡΑ. πιθανὴ ἢ αἰτία τοῦ ἐξιέναι αὐτόν, ἵνα, Φησί, δείξῃ τοῖς πολίταις, ὅτι ἀξίως ἑαυτὸν ἐτιμωρήσατο ἐπὶ ἀκουσίαις παθήμασι, καὶ ὡς μέλλων ἐκοντὶ ἐξιέναι τῆς πόλεως διὰ τὰς ἀράς, ἃς ἐφθασεν ἐπαρασάμενος.

[1283. ΔΙΟΪΓΕΙΝ ΚΛΗΤΘΡΑ. ἀνοίγειν τὰ κατέχοντα καὶ ἀσφαλίζοντα τὰς πύλας. ἀπὸ τούτου δὲ δηλοῖ τὰς πύλας.

1285. ΤΟ'Ν ΜΗΤΡΟ'Σ. ἐμελλε λέγειν τὸν μητρὸς μιάστορα· σιγαῖ δὲ τοῦτο διὰ τὸ αἰσχρὸν, καὶ Φησὶν ἀνόσιον, ἀρρήτον εἶναι. ΟΥ'ΔΕ ΡΗΤΑ' ΜΟΙ. οὐ πρέποντα λέγεσθαι ὑπ' ἐμοῦ.

1288. ΡΩ'ΜΗΣ. βοηθείας. ΜΕΪΖΟΝ ἢ ΦΕΡΕΙΝ. βαρὺ πλέον ἢ ὥστε δύνασθαι φερεῖν τινά.

1290.

h) αἵματος edd. antiqq.

1290. ΔΕΙΪΞΕΙ. δεδείζεται καὶ σοὶ ὁποῖον ἔστι τὸ νόσημα.]

[ΜΕΤΡ. 1293. Ὡ ΔΕΙΝΟΝ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές. ἔστι δὲ κώλων ἀναπαιστικῶν δέκα, ὧν τὰ μὲν θ εἰσὶ δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ δέκατον καταληκτικόν, ἧτοι ἐφθήμερές. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. Τ.]

1293. Ὡ ΔΕΙΝΟΝ ἸΔΕῖΝ ΠΑΘΟΣ ἈΝΘΡΩΠΟΙΣ. ἴσως οἱ κατὰ τὸν Χορὸν ἰδόντες ἀπεστράφησαν, μὴ δυνάμενοι θεάσασθαι τὸ πάθος.

[1296. ΤΙΣ Ὁ ΠΗΔΗΣΑΣ. τίς ἀπὸ τῶν δαιμόνων ὁ κατορθώσας μείζονα τῶν μηκίστων ἐπὶ τῇ σῆ δυστυχεῖ μοίρα;]

[1296. ΤΙΣ Ὁ ΠΗΔΗΣΑΣ. ὁ ἐπιδραμῶν. τὸ δὲ πᾶν, οὕτως· τίς ἀπὸ τῶν δαιμόνων κατώρθωσε μείζονα τῶν μηκίστων, ἐπὶ τῇ σῆ δυστυχεῖ μοίρα; Τ.]

[ΜΕΤΡ. 1303. Λῖ Αῖ Λῖ Λῖ. Τὰ τοιαῦτα εἶδη καλεῖται, ὡς εἴρηται, ἀλλοίστροφα. ἔστι δὲ τὸ παρὸν σύστημα προφθικὸν κώλων 5· τὸ α ἀναπαιστικὸν μονόμετρον· τὸ β καὶ τὸ γ ἀναπαιστικά δίμετρα ἀκατάληκτα· τὸ δ καὶ ε ὅμοια, δίμετρα βραχυκατάληκτα· τὸ 5 ἰαμβος τρίμετρος ἀκατάληκτος· ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη. Τ.]

1304.

1304. ΔΥΪΣΤΑΝΟΣ ἘΓῶ ΠΟῖ ΓΑΪΣ. ποῦ εἶμι; ἐν ποίῳ χωρίῳ ἢ φθογγῇ μου φέρεται; τίνος ἀκούω; ποῦ ἔστιν ἡ φθογγή, ἧτις σφόδρα μοι διαπέταται, ἢς φερομένης ἀκούω; ἢ οὕτως· ἀντὶ τοῦ ἀπέπτη ἢ Φωνῇ; ἸΝ' ἘΞΗΛΟΥ. ἢ μεταφραζά ἀπὸ τῶν ἀγωνιζομένων πένταθλον, καὶ ἀλλομένων.

[1306. ΦΟΡΑΔΗΝ. φερομένη. ΔΛῖ ΜΟΝ. ὦ τύχη, ποῖ προέβης;

1308. ἘΣ ΔΕΙΝΟΝ. εἰς χαλεπὸν, προέβη δηλονότι, οὐ προσιτὸν εἰς ἀκοήν, οὐδὲ προσιτὸν εἰς θεῶν.]

[1305. Πᾶ ΜΟΙ ΦΘΟΓΓΑ. ἤγουν ἐν ποίῳ μέρει τῆς γῆς ἢ ἐμῇ φωνῇ διακέχεται; οὐκ εἶδα γὰρ ὅπου τυγχάνων βεῶν. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 1309. Ἰὼ ΣΚΟΤΟΤ ΝΕΦΟΣ. Ἡ πρώτη αὕτη στρεφὴ κώλων ἔστι 5. τὸ α ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας ἔχον τὸν πρῶτον πόδα συγκείμενον, τὸν δὲ δεύτερον τετράβραχυον, ὅς κατὰ συνίτησιν γίνεται τρισύλλαβος δάκτυλος ἢ ἀναπαιστος· τὸ β ὅμοιον, τοῦ πρώτου ποδὸς ἑξασυλλαβου· τὸ γ ὅμοιον, τοῦ πρώτου ποδὸς πεντασυλλαβου· τὸ δ ὅμοιον καθαρόν· τὸ ε καὶ 5 ἰαμβοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι. εἶτα ἡ παράγραφος καὶ αἱ συνήθεις διπλαῖ. Τ.]

1310.

1310. ΛΗΟΤΡΟΠΟΝ. ὁ ἂν τις ἀπο-
 τρέψαιτο. ἌΦΑΤΟΝ. ἀφάτως ἐπεληλυθός.
 ΔΥΣΟΥΡΙΣΤΟΝ. ὄρον μὴ ἔχον, ἀλλ' αἰεὶ
 παραμένον, δυσπεριόδευτον. ἌΔΑΜΑΣΤΟΝ.
 ἀνίατον, ὃ οὐδεὶς δαμάσαι δυνήσεται, ἢ σκληρὸν
 καὶ τραχύ, ἀπὸ τοῦ ἀδάμαντος. ΟἶΟΝ ΕἶΣΕ-
 ΔΥΜ' ἌΜΑ. οἶον ὁμοῦ με εἰσέδου ἢ τε ἀπὸ τῆς
 πηρώσεως ἀλγηδάν, καὶ ἢ τῶν κακῶν ὑπόμνησις.
 ΚΕΝΤΡΩΝ ΤΕ ΤῶΝΔΕ. εἰλήφει γὰρ αὐτὸν
 ὀδύνη, ἐπεὶ νεωστὶ τοῖς κέντροις ἐπαπήρωτο.

[1309. ΣΚΟΤΟΥ ΝΕΦΟΣ. νέφος τοῦ
 ἐμοῦ σκότου, ἤγουν τῆς ἐμῆς τυφλώσεως, ἐπερχό-
 μενον ἀρρήτον, ἀμετρον, καὶ ἀκαταπόνητον, καὶ
 δυσπερίληπτον.]

[1313. ΚΕΝΤΡΩΝ. ἤγουν τῶν ἀλγηδό-
 νων τῆς πηρώσεως. τὸ δὲ πᾶν οὕτως· οἷα περιω-
 δυνία τῶν ἀλγηδόνων τῶνδε εἰσέδου με ἅμα, καὶ
 οἷα δηλονότι μνήμη κακῶν τῶν προτέρων. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 1314. ΚΑΙ ΘΑΥΜΑ. Σύστη-
 μα κατὰ περικοκὴν στίχων ἰάμβων δύο. ἐπὶ τῷ
 τέλει παράγραφος. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 1316. ἼΩ ΦΙΛΟΣ. Ἡ ἀντι-
 στροφὴ αὕτη τῆς ρηθείσης ἐστὶ στροφῆς· ἐστὶ δὲ
 καὶ αὕτη κῶλων 5, ὧν τὰ μὲν δ' εἰσὶν ἀντισπα-
 στικά, τὰ δὲ δύο στίχοι ἰαμβικοί τρίμετροι. ἐπὶ
 τῷ τέλει κορωνίς. Τ.]

1317. ΕΠΙΠΟΛΟΣ. περιπολῶν ἐμὲ καὶ
 περιμένων ἐτι. νῦν δὲ τοὺς ἀπὸ τοῦ Χορεῦ γνω-
 ρίζει,

ρίζει, ἴσως διὰ τὸ τεταράχθαι ἐπὶ τῷ τοσούτῳ
 προσφάτῳ κακῷ.

[1317. ἜΤΙ ΜΟΝΙΜΟΣ. ἐτι παραμέ-
 νων μοι. ΚΗΔΕΥΩΝ. θεραπεύων.

1320. ΚΑΪΠΕΡ ὍΜΩΣ ἐκ παραλλή-
 λου.]

[ΜΕΤΡ. 1321. Ὡ ΔΕΙΝΑ' ΔΡΑΣΑΣ. Σύστημα κατὰ περικοκὴν ἀνομοιομερῆς στίχων
 ἰάμβων δύο. εἶτα παράγραφος. Τ.]

1322. ΤΙΣ Σ' ἘΠΗΤΡΕ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. ἤγουν
 ἐπίεισε. καὶ Εὐριπίδης (Ὁρ. 288.)

Ὅστις μ' ἐπάρεις ἔργον ἀνοσιώτατον.

[1322. ὍΨΕΙΣ ΜΑΡΑΪΝΑΙ οφθαλμοὺς
 ἀμαυρῶσαι.]

[ΜΕΤΡ. 1323. ἈΠΟΛΛΩΝ. Ἡ δευτέ-
 ρα αὕτη στροφὴ κῶλων ἐστὶ ε' τὸ α ἀντισπαστι-
 κὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἀντισπαστου,
 ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ ἰάμβου· τὸ αῖς ἀντιστρο-
 φῆς δὲ κῶλον πεντασύλλαβον ἔχει τὸν ἐπιτρίτον γ.
 τὸ β ὁμοιον, δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ δύο διάμ-
 βων πεντασυλλάβων· τὸ τρίτον ἰαμβος τρίμετρος
 ἀκατάληκτος· τὸ δ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον κατα-
 ληκτικόν, τοῦ πρώτου ποδὸς ἐπιτρίτου πεντασυλ-
 λάβου, τοῦ δὲ δευτέρου κρητικῷ (εἰ δὲ βούλει,
 ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνι-
 κοῦ καὶ διαίμβου) τὸ ε' ἰαμβος ὁμοιος τῷ τρίτῳ.
 ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ. Τ.]

[1323.

[1323. Ἀπόλλων ἦν ὁ τὰ ἐμὰ κακὰ πάθη
τάδε τελέσας.

1326. ΝΙΝ, αὐτάς, τὰς ὄψεις. οὐδεὶς ἄλ-
λος ἐπληξεν. ἐκέντησε τὰς ἐμαὶς ὄψεις.]

[ΜΕΤΡ. 1329. ἮΝ ΤΑΥΘ'. Σύστημα
κατὰ περικοπὴν κῶλον ἰαμβικὸν ἀκατάληκτον. Τ.]

[1329. ἮΝ ΤΑΥΘ'. ἐστὶ ταῦτα. ὁ πα-
ρατατικός ἀντι ἐνεστῶτος.]

[ΜΕΤΡ. 1330. ΤΙ ΔΗΤ'. Ἡ τρίτη αὕτη
στροφὴ κῶλον ἐστὶν ζ. τὸ α ἀντισπαστικὸν δι-
μετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ
κηρτικῆς τὸ β ὅμοιον ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ
δακτύλου (εἰ δὲ βούλει, τροχαϊκὸν ἐφθήμερες)
τὸ γ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον
ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, ἐπιτρέτου τρίτου καὶ ἰάμ-
βου (εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν τρίμετρον βραχυκα-
τάληκτον) τὸ δ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον κατα-
ληκτικόν, τοῦ πρώτου ποδὸς διὰμβου πεντασυλ-
λάβου, τοῦ δευτέρου ἐξαβράχους καὶ δακτύλου·
τὸ ε ὅμοιον, τῶν δύο ποδῶν πεντασυλλάβων· τὸ ς
γοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ
δευτέρου ποδὸς ἐξασυλλάβου· τὸ ζ ἀντισπαστικὸν
δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἀντισπαστικῆς καὶ διὰμ-
βου. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ. Τ.]

[1330. κατ' αἰτιατικὴν λέγεται τὸ ΤΙ.
προσυπακούεται δὲ ἐν τούτοις τὸ οἰκείον, ἰ) κατὰ
ἀνα-

i) τὸ οἰκείον et max προσρηθέντος edd. antiquae.

ἀναλογίαν τοῦ προσρηθέντος. οἶον, τί δῆτ' ἐμοὶ
ΠΡΟΣΗΓΟΡΟΝ ἦτοι προσαγορευτικὸν ἀπὸ τοῦ
νῦν ἐστὶν ἐμοὶ ἀκούειν σὺν ἡδονῇ; ἢ τί ΒΛΕΠΤΟΝ
ἢ ὄρατόν ἐστιν ἐμοὶ ὄραῖν σὺν ἡδονῇ; ἢ τί ΣΤΕΡ-
ΚΤΟΝ ἦτοι ἀγαπητόν ἐστιν ἐμοὶ ἀγαπᾶν σὺν
ἡδονῇ; Τ.]

[ΜΕΤΡ. 1337. ΔΕΪΛΑΙΕ. Σύστημα κα-
τὰ περικοπὴν στίχων ἰαμβικῶν β. Τ.]

1337. ΔΕΪΛΑΙΕ ΤΟΥ ΝΟΥ. δέιλαιε
τῆς συνέσεως ἕνεκεν, καὶ τῆς συμφορᾶς χάριν.
χαλεπὸν γὰρ συνετῶ ἀνθρώπῳ τὰ τοιαῦτα συνε-
νεχθῆναι.

[1337. ΔΕΪΛΑΙΕ ΤΟΥ ΝΟΥ. ἄθλιε
κατ' ἴσον ἕνεκα τοῦ νοῦ, ἡγουν τοῦ σκοποῦ τῆς
ἐπινοίας καὶ ἕνεκα τῆς συμφορᾶς. ἡγουν ἕνεκα ὧν
σοὶ συνέβη, καὶ ἕνεκα ὧν ἐπενοήσω.]

[ΜΕΤΡ. 1339. ὈΛΟΙΘ' ὈΣΤΙΣ. Ἡ
ἀντιστροφή αὕτη τῆς δευτέρας ἐστὶ στροφῆς, ἧς
ἡ ἀρχὴ, Ἀπόλλων τάδ' ἦν. ἐστὶ δὲ καὶ αὕτη
κῶλον ε, ὁμοίαν ἐκείνη. τὸ μὲντοι πρῶτον κῶλον
πεντασύλλαβον ἔχει τὸν δεύτερον πόδα, τὸ δὲ δεύ-
τερον κῶλον περισσὸν εἶχε τὸ νομάδος, διὸ καὶ ἐξε-
βλήθη παρ' ἐμοῦ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μό-
νη. Τ.]

1339. ὈΛΟΙΘ' ὈΣΤΙΣ ἮΝ. ἀπόλοιτο,
Φησὶν, ὅστις ἀπὸ τῆς ἀγρίας πέδης, τῆς διανεμο-
μένης τοὺς πόδας μου, ἔλαβε καὶ διέσωσέ με.
ΝΟΜΑ-

ΝΟΜΑΪΔΟΣ ἘΠΙΠΟΔΙΑΣ. ἐν τῇ δημοσίᾳ ὁδῷ, τῇ ὑπὸ τῶν νομέων πατρύμενη. ΟΥΔ' ἘΝ ΕἼΣ ΧΑΡΙΝ. εἰς οὐδενὸς χάριν τὴν ἐμὴν σωτηρίαν ἐργαζόμενος. ἀντὶ τοῦ, μηδὲν χρηστὸν ἐργασάμενος ἐν τῷ διασωσαί με. ΤΟΤΕ ΓΑΡ ἌΝ ΘΑΝΩΝ. ἀντὶ τοῦ, θανόντος, ἢ τὸ ἦΝ ἀντὶ τοῦ ἤμην.

[ΜΕΤΡ. 1345. Θ' ἘΛΟΝΤΙ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν κώλου ἰαμβικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου ὁμοίου τῷ μετὰ τὴν δευτέραν στροφὴν κώλου. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 1346. ΟΥΚΟΤΝ ΠΑΤΡΟΣ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς τρίτης ἐστὶ στροφῆς, ἢ ἡ ἀρχή, Τί δῆτ' ἐμοί. ἐστὶ δὲ καὶ αὕτη κώλων ζ. τὸ μόντον πρῶτον κῶλον ἐπίτριτον ἔχει τὸν πρῶτον πόδα· τὸ τέταρτον τὸν μὲν πρῶτον ἐπίτριτον τρίτον, τὸν δὲ δεύτερον πεντασύλλαβον· τὸ πέμπτον τὸν πρῶτον πόδα πεντασύλλαβον, τὸν δὲ δεύτερον ἐπίτριτον τέταρτον· τὸ δὲ ἕκτον τὸν δεύτερον πόδα πεντασύλλαβον. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ. Τ.]

1350. ἈΦ' ὧΝ ΑΥΤΟΣ ἘΦΗΝ ΤΑΛΛΑΣ. ἐξ ὧν ἐτέχθη, ^{κ)} ἐξ αὐτῶν καὶ τέτοκα. Εἰ δέ τι ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΝ. εἴ τι κακοῦ κάκιον, τοῦτ' ἔλαχεν Οἰδίπους.

[1348.]

κ) ἐτέχθη Brunck.

[1348. ὧΝ ἘΦΥΝ ἌΠΟ. οὔτε ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐκλήθη ἀν' ἑνὸς τῆς γυναικὸς ἀφ' ἧς ἐγεννήθη, ἢ γονὸς τῆς μητρός.]

[1348. εἰ μὲν τὸ ΒΡΟΤΟΪΣ πρὸς τὸ ἘΚΛΗΘΗΝ συνάψεις, ἀντὶ τοῦ πᾶσι τοῖς βροτοῖς νοήσεις· εἰ δὲ πρὸς τὸ ΝΥΜΦΙΟΣ, ἀντὶ τοῦ, τῇ μητρὶ. τὸ δὲ ἌΝΟΣΙΩΝ ΠΑΪΣ ἀντὶ τοῦ ἀνάγων καὶ ἀκαθάρτων, καὶ μὴ κατὰ γνώμην θεῶν σπειράντων. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 1353. ΟΥΚ ΟΙΔ'. Σύστημα κατὰ περικοπὴν στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων δύο. εἴτα παράγραφος. Τ.]

[1354. ΚΡΕΪΣΣΩΝ ΓΑΡ ἮΣΘΑ. προτιμότερον ἀν' ἢ τὸ μηδαμῶς εἶναι σε, ἢ ζῆν σε τυφλὸν ἔντα.]

[ΜΕΤΡ. 1355. ὩΣ ΜΕΝ ΤΑΔ'. Αἱ μονοστροφικαὶ αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ρμδ, ὧν τελευτῆ, Ἰμας κυρῆσαι τοῦ φυτεύσαντος πατρός· μετὰ δὲ τὸν ἦθ καὶ τὸν ρα καὶ τὸν ρδ κῶλα ἰαμβικὰ μονόμετρα καταληκτικὰ τρία. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. Τ.]

1355. ὩΣ ΜΕΝ ΤΑΔΕ. τὰ τῆς τυφλώσεως. Εἰς ὧν ΓΑΡ ΟΥΚ ΟΙΔ' ὈΜΜΑΣΙΝ. φησὶ πρὸ τοῦ θανάτου ταῦτα διαθεῖναι, ὅπως ἀν' τοῖς γονεῦσι κατ' Αἴδου μὴ συντυγχάνῃ ὄρων· εἶναι γὰρ αὐτῷ τοῦτο αἰσχρὸν.

[1359]

[1359. ΟΙΨΟΝ ἘΜΟΙ ΔΥΟΪΝ. πρὸς οὖς ἀμφοτέρους ἔργα ἐστὶν ὑπ' ἐμοῦ πεποιημένα κρείσσονα ἀγχόνης, ἢ γουν μείζονος κακοῦ ἀξία ἢ ἀγχόνης, πνιγμονῆς.]

[1358. Εἶς Αἴδου Μολῶν. φαίνεται ἐντεῦθεν, ὅτι οἱ Ἕλληνες τοιαύτην εἶχον δόξαν, ὡς εἶτε τυφλὸς τις, εἶτε βλέπων ἐτελεύτα, τοιοῦτος καὶ ἐν Αἴδου ἦν. Τ.]

1359. ΟΙΨΟΝ ἘΜΟΙ ΔΥΟΪΝ ἘΡΓ' ἘΣΤΙ ΚΡΕΙΣΣΟΝ' ΑΓΧΟΝΗΣ ΕἲΡΓΑΣΜΕΝΑ. ἀγχόνης ἐπικρατέστερα, ἀπερ οὐκ ἦν ἰᾶσθαι οὐδὲ ἐν θανάτῳ. διὰ τούτου οὖν ἀπολογεῖται, ὅτι μείζον κακὸν διεπράξατο εἰς ἑαυτόν, ἢ εἴπερ ἦν τελευτήσας. Ἄλλ' ἢ τέκνων δὴ τ' ὄψις. ἐν ἐρωτήσει.

[1361. Ἐφίμερος. ἀξία ἐπιθυμεῖσθαι. βλαστοῦς. εἰς φῶς φανεῖσα, ὅπως ἐφάνη.

1363. ΟΥ' ΔΗΤΑ. οὐδαμῶς ἐφίμερος ἦν ἂν ἢ θεὰ τοῖς ἐμοῖς ὀφθαλμοῖς.

1366. ΤΡΑΦΕΙΣ. διατρέψας.

1368. Ἐκ θεῶν. ἐκ τῆς μερίδος τῶν θεῶν. καὶ ἰένουσι. καὶ ἀπὸ τῆς μερίδος τοῦ γένους τοῦ Λαίου.]

[1361. Ἄλλ' ἢ τέκνων θεωρία εἰς φῶς φανεῖσα, ὡς ἐφάνη, ἦν ἐμοὶ ἀξία ἐπιθυμεῖσθαι, εἰς τὸ βλέπειν αὐτήν ἐμέ;

ἐμέ; οὐδ' ἄστου, οὐδὲ πύργου, οὐδὲ τὰ ἱερά ἀγάλματα τῶν θεῶν ἦσαν, ἐμοὶ δηλονότι, ἀξία ἐπιθυμεῖσθαι εἰς τὸ βλέπειν αὐτὰ ἐμέ.

1365. τὸ Ὅ οὐ πρὸς τὸ ΠΑΝΤΛΗΜΩΝ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΤΡΑΦΕΙΣ συναπτεῖον, τὸ δὲ ΚΑΛΛΙΣΤΑ πρὸς τὸ ἈΠΕΣΤΕΡΗΣΑ. Τ.]

1370. ΚΗΛΙΔΑ. ὄνειδος, συμφορὰν.

[1370. ΚΗΛΙΔΑ. οὕτως ἐγὼ τὸν ἐμὸν μολυσμὸν προκηρύξας.

1372. Ἄλλ' εἴ τῆς. ἀλλ' εἰ ἐπὶ τούτοις ἦν φραγμὸς διὰ τῶν ὠτων τῆς ἀκουούσης πηγῆς, ἢ γουν τῆς ἀκουστικῆς δυνάμεως.

1380. ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ ΛΟΓΩ. ἂ πρὸ πολλοῦ ἐνομίζετο πατρῶα ἐμά.]

[1376. Τῆν φροντίδα ἔβλεψον. ἢ γουν τὸ μὴ τῶν κακῶν φροντίδα καὶ μνήμην ποιεῖσθαι, ὃ γένοιτο ἂν, ὀφθαλμῶν καὶ ὠτων οὐκ ὄντων. ὄρων γὰρ τις καὶ ἀκούων ἀναπεμπάζει ἂ εἶδε καὶ ἤκουσε. Τ.]

1382. ΚΑΚΩΝ ὙΠΟΥΛΟΝ. ὑποπτον, κρυπτόν, ὡς εἰ ἔλεγε τὸ κράτιστον τῶν κακῶν.

[1382. ὙΠΟΥΛΟΝ. κερκρυμμένον. ΚΑΚΟΣ ΚΑΚ ΚΑΚΩΝ. ἀκάθαρτος καὶ ἐξ ἀκαθάρτων.

1384. ΝΑΨΗ. κοιλότης ὄρους. ΔΡΥ-
ΜΟΨ. ἄλσος, σύνδενδρος τόπος. ΣΤΕΝΩ-
ΠΟΨ. στενή ὁδός.

1386. ΑΙΨ ΤΟΥΜΟΝ. ἤγουσ αἱ ὁδοί,
ἐπίετε ἀπὸ τῶν ἐμῶν χειρῶν τὸ αἷμα τοῦ ἐμοῦ
πατρός.

1391. ἌΝΕΙΨΤΕ. ἀνεδώκατε. ΤΑΥ-
ΤΟΝ ΣΠΕΡΜΑ. οἱ αὐτοὶ γὰρ ἦσαν αὐτῶ
οἱ ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶ γεγονότες παῖδες.

1392. ΑΙΨΜΨ ἘΜΦΥΛΙΟΝ. γένος ἀνα-
πεφυρμένον γένει. οὐ μόνον γὰρ πατήρ ὁ πατήρ
ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ ἀδελφός· καὶ οὐ μόνον οἱ παῖ-
δες, παῖδες, ἀλλὰ καὶ ἀδελφοί. καὶ γὰρ ἡ αὐτὴ
μήτηρ ἦν καὶ ἐνυμφεύθη τῷ υἱῷ, καὶ ἐπαιδοποιεῖ
αὐτῶ.

1396. ἘΞΩ ΚΑΛΨΨΑΤΨ. ἐκβάλλοντες
ἀφανῆ ποιήσατε. ΘΑΛΑΨΣΙΟΝ ἘΚΡΙΨΑΤΨ.
ἐκβάλλοντες ρίψατε εἰς τὴν θάλασσαν.]

[1383. ΚΑΚΟΨ ΤΨ ὨΝ. μὴ λάβης τὸ
ΤΕ ἀργόν, ὡς τινὲς φασιν, ἀλλΨ οὕτω λέγε· ἵν
γὰρ ευρίσκομαι καὶ ὦν κακός καὶ ἐκ κακῶν.

1384. τὸ ΚΕΚΡΥΜΜΕΝΗ διπλῶς νοη-
τέον. ἢ διότι πάσαι αἱ λόχμαι σὺν ἐμπροσθέν
εἰσι τῆς ὁδοῦ, ἀλλΨ ἰδίᾳ ἐν Φάραγγιν, ἢ ὄρεσιν· ἢ
ὅτι ἐν αὐταῖς κρυπτόμενοί τινες ληστεῖαν ἐργάζον-
ται. ἢ τὸ ΚΕΚΡΥΜΜΕΝΗ ἀντὶ τοῦ ἀκατα-
νοητε

νόητε· οὐ γὰρ ἐγίνωσκε τίς τί ἐμελλεν ἐν αὐτῇ
γενήσεσθαι.

1391. ἌΝΕΙΨΤΕ. ἀνεδώκατε. ἤγουσ, ὧ
μήτηρ ἢ γενήσασά με, καὶ πάλιν ἑαυτὴν εἰς σπο-
ράν ἐμοὶ δῶσα. τὸ δὲ ΠΑΤΕΡΑΣ, ἈΔΕΛ-
ΦΟΥΨ, διότι ἐκ μητρὸς ἐπαιδοποιήσα, καὶ διότι
οὐς ἐσπειρα, ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς ἐγεννήθησαν.

1398. ΜΗΨ ΠΟΤΨ ΕἶΣΟΨΨΕΣΘΨ ἘΤΙ.
ἀντὶ τοῦ, μηκέτι ποτέ, ἤγουσ μηδαμῶς εἰς τὸ
ἐξῆς ποτΨ ὄψεσθε. Τ.]

1402. ἌΛΛΨ ὨΝ ἘΠΑΙΤΕΨΨ. ὦν
Χρείαν ἔχεισ εἰς βηθειαν.

[1402. ἘΣ ΔΕΨΟΝ. εἰς τὸ ἀρμόζον τοῦ
χρόνου· τούτέστιν εἰς καιρῶν, εὐκαιρίας.

1406. ἘΝΔΙΚΟΨ. ευπρόσωπος, δικαία.

1410. ΤΑΨ ΘΝΗΤΩΨΝ ΓΕΨΝΕΘΛΑ.
τὰ τῶν ἀνθρώπων τέκνα, τούτέστι τοὺς ἀνθρώ-
πους.

1413. ἈΚΑΨΛΥΠΤΟΝ ΟΥΨΤΩ. φλαύ-
ρος οὕτως καὶ ἀνακεκαλυμμένως.

1414. ΠΡΟΣΔΕΨΞΕΤΑΙ. ἤγουσ ἀνέξεται
προσδέξεσθαι.

1416. ΤΟΨΨ ἘΝ ΓΕΨΝΕΙ. τοῖς προσή-
κουσι γὰρ κατὰ γένος μόνοις διάκειται τὸ πρᾶγμα,
Υ 2 τὰ

τὰ τῶν προσηκόντων κατὰ γένος κακὰ εὐσεβῶς
μάλιστα ὄραν καὶ ἀκούειν.

1418. ἙΛΠΙΔΟΣ. ἐπεὶ τῆς προσδοκίας
με ἀπέστησας, ἀπήγαγες.]

[1403. μὴ λάβης τὸ ΤΟ ἄργον, ὡς τινὲς
φασιν, ἀλλ' οὕτω λέγε· ἀλλὰ πάρεστιν ὅδε ὁ
Κρέων εἰς δέον ἐκείνων ὧν ἐπαιτεῖς. εἶτα μεθερμη-
νευτικὸν τοῦ Εἰς Δέον ἐπάγει ΤΟ ΠΡΑΣ-
ΣΕΙΝ ΚΑΙ ΤΟ ΒΟΥΛΕΥΕΙΝ. καὶ ἐπειδὴ
τὸ Δέον ἐστὶν αἰτιατικὴ διὰ τὴν Εἰς πρόθε-
σιν, διὰ τοῦτο καὶ τὸ αἰτιατικὸν ἄρθρον τὸ ΤΟ
τέθειται.

1418. ἐπειδὴ κακὸν Οἰδίπους τὸν Κρέοντα
προλαβὼν ἐνόμισε, διὸ καὶ ἐξορίαν αὐτοῦ κατεψη-
φίσατο, ἠλπίζεν αὐτὸς μᾶλλον ἀποδειχθεὶς κα-
κὸς καὶ παράνομος, ὡς οὐκ ἂν ἐδεήσεται, ¹⁾ εἰ τι-
νος αὐτοῦ δεηθεῖν, τοῦτο πληρῶσαι· διὰ τοῦτο
ἌΝΔΡΑ ΚΑΚΙΣΤΟΝ ἑαυτὸν λέγει, καὶ ἀπο-
σπάσαι αὐτὸν τῆς ἐλπίδος, ἣν εἰς αὐτὸν εἶχεν. Γ.]

1420. ΠΙΘΟΥ ΤΙ ΜΟΙ ΠΡΟΣ ΣΟΥ
ΓΑΡ. ὑπὲρ σοῦ, καὶ οὐχ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ λέξω.

[1420. ΠΡΟΣ ΣΟΥ. τὸ γὰρ ὄν πρὸς
σοῦ ἔρω, οὐ τὸ ὄν πρὸς ἐμοῦ. ἤγουν σὸν γὰρ ἔρω
πρᾶγμα, ταυτέστι τῆς δυνάμεως τῆς σῆς· οὐκ
ἐμόν, ἤγουν οὐ τῆς δυνάμεως τῆς ἐμῆς.

1423.

1) ἐδεήσεται edd. antiq.

1423. ΠΡΟΣΗΓΟΡΟΣ. ὡςπερ βολὴ λέ-
γεται μὲν ἢ ἄφεςις τοῦ βέλους, λέγεται δὲ τὸ
τρεῦμα, τὸ ἀπὸ τοῦ βέλους, οὕτω καὶ προσήγο-
ρος λέγεται μὲν καὶ ὁ προσαγορευόμενος, καθὸ λέ-
γεται ἐνταῦθα· λέγεται δὲ καὶ προσήγορος λόγος,
ὃν προσαγορευὼν λέγει τις πρὸς ἕτερον, ἤγουν ἢ
πρόσρησις καὶ προσαγορευσις, καθὸ λέγεται
(1330.) τί δῆτ' ἐμοὶ βλεπτόν, ἢ στεργτόν, ἢ
προσήγορον ἐτ' ἀκούειν ἠδονῆ, Φίλοι;

1425. ἘΚΜΑΘΕῖΝ. μαθεῖν ἐκ τοῦ
θεοῦ, τί ἐστὶν ἄξιον πράττειν.

1426. Πᾶσα Φατίς. πᾶσα ἡ γνώμη,
ὁ σκοπὸς πᾶς τῶν ἐκείνου χρησμάτων, λέγω ἀπόλ-
λύναι, ἤγουν φθεῖρειν, ἐμὲ τὸν τοῦ πατρὸς ἀσεβῆ
Φονέα.]

[1420. μὴ λάβης τὸ ΠΡΟΣ ἀντὶ τοῦ
ὑπὲρ, ὡς τινὲς φασιν· ἀλλὰ λαμβάνων τὸ
ΠΡΟΣ ἄργόν, οὕτω λέγε· ὁ γὰρ μέλλω εἰπεῖν,
Φράσω καὶ εἶπω τοῦτό σου, ἤγουν εἰς σὲ συντε-
λοῦν. Γ.]

1428. ΟΥΤΩΣ ἘΛΕΧΘΗ ΤΑΥΤ'
ΟΜΩΣ Δ' ἸΝ' ἘΣΤΑΜΕΝ. ὁ μὲν τῶ προει-
ρημένῳ χρησμῶ ἄξιόν ἀκολουθεῖν, ὅτι δεῖ εἰπεῖν
αὐτὸν ^{m)} ἀπὸ τῆς χάρας· ὁ δὲ Κρέων ἐπανέρεσθαι
φησι δεῖν, ὅτι καὶ Λαίῳ παῖς, καὶ βασιλεὺς
τυυχά-

m) αὐτὸν Brunck.

τυγχάνει. ὍΜΩΣ Δ' ἼΝ' ἘΣΤΑΜΕΝ
ΧΡΕΪΑΣ. ἡ χρεία ἢ κατέχουσα ἡμᾶς, φη-
σί, η) ταῦτα ἀπαιτεῖ.

[1428. ἼΝ' ἘΣΤΑΜΕΝ ΧΡΕΪΑΣ. ἐν-
ταῦθα τῆς χρείας ὅπου ἐσμέν, ἤγουν ἐν ταύτῃ τῇ
χρείᾳ ἐν ἣ ἐσμέν.

1430. ΠΕΥΣΕΣΘ' ὙΠΕΡ. ὑπὲρ ἀν-
δρὸς οὕτως ἀθλίῳ ἐρωτήσετε;]

[1430. τὸ ΟΥΤΩΣ πρὸς τὸ ἈΘΛΙΟΥ,
καὶ οὐ πρὸς τὸ ΠΕΥΣΕΣΘΕ συναπτεόν. Τ.]

1431. ΚΑΙ ΓΑΡ ΣΥ' ΝΥ'Ν Τ' ἌΝ
ΤΩΙ ΘΕΩΙ ΠΙΣΤΙΝ ΦΕΡΟΙΣ. ἵνα καὶ
μετὰ γνώμης Θεοῦ ἀπέλθῃς.

[1432. ἘΠΙΣΚΗΠΤΩ. ἐνόρκως ἐντέλλο-
μαι. ΠΡΟΤΡΕΨΟΜΑΙ. αἰτήσεμαι. ΘΟΥ'.
ποιήσον.

1435. ἈΞΙΩΘΗΤΩ. ἐμοῦ δὲ ζῶντος
μήποτε ἄξιον κριθῆτω τόδε τὸ πατρῶον ἄστῳ
οἰκῆτορος τυχεῖν.]

[1431. ΠΙΣΤΙΝ. βεβαίωσιν. ἤγουν ἤκου-
σα τί ποτε περὶ σου ὁ Θεὸς ἐθέσπισεν· οὐκοῦν
ἐμμένοις ἀν τῷ θεσπισματι. Τ.]

1439.

η) φησι post χρεῖα posuit Brunck.

1439. ΚΥΡΙΟΝ ΤΑΨΟΝ. ἴδιον, ἢ
ὀφειλόμενον, καὶ ο) κεκυρωμένον. ἼΝ' ΕΞ ἘΚΕΙ-
ΝΩΝ ΟΙ' Μ' ἈΠΩΛΛΥΤΗΝ ΘΑΨΩΝ. ἵνα
δοξῶ νῦν ἀναίρεισθαι ἐν τῷ Κιθαιρῶνι, καθὼς τοῖς
γονεῦσιν ἐδόκει· καὶ νῦν τῷ βουλευματι αὐτῶν
ἀπέλλυμαι.

[1439. ΚΥΡΙΟΝ. κεκυρωμένον.

1441. ΚΑΙ ΤΟΙ ΤΟΣΟΥΤΟΝ. καὶ
τοὶ κατὰ τοῦτο οἶδα μήτε νόσον ἀν ἐμέ, μήτ' ἄλ-
λο μὴδὲν πέρσαι, ἤγουν καταστρέψαι, πρότερον
δηλονότι. θνήσκων γὰρ ἀν, ἤγουν, εἰ ἐθνησκον
γὰρ, οὐ μήποτε ἀν ἐφυλάχθην ἐπὶ τινι τοιοῦτῳ
δεινῷ κακῷ.

1449. ΛΙΨΟΥ' ΠΟΘ'. τὸ πᾶν τοιοῦτον.
ὣν χωρὶς οὐποτε ἐστάθη ἐμοῦ τοῦ ἀνδρὸς βορᾶς,
ἤγουν τροφῆς, τραπέζα. ἤγουν χωρὶς τούτων οὐ-
ποτε ἐστάθη μοι τροφῆς τραπέζα. τὸ ΧΩΡΙΣ
καὶ τὸ ἌΝΕΥ ἐκ παραλλήλου.

1452. ΜΕΛΕΣΘΑΙ. ἤγουν μέλειν. τοῦ-
το δὲ ἀντὶ τοῦ, θέλησον μέλειν σοι, φροντίδα εἶ-
ναί σοι.

1454. ἼΘ' Ὡ' ΝΑΞ. ἄγε, ὦ ἀνάξ. ποιή-
σον δηλονότι ὁ αἰτῶ.]

[1440.

ο) ἢ Brunck.

[1440. ἸΝ' ΕΞ ΕΚΕΙΝΩΝ. ἤγουν ἵνα πληρωθῇ τὸ βούλημα αὐτῶν. ὅσον γὰρ τὸ κατ' ἐκείνους ἐπ' ἀπωλεία με ἐρρίψαν ἐκεῖ. ἐπεὶ δὲ ἌΠΩΛΛΥΤΗΝ εἶπεν, ἐπάγει εἰ ρ) καὶ ἐπ' ἀπωλεία ἐκείσε ἐρρίψην, ἀλλ' ἐπειδὴ εἰμαρμένον ἐκ Θεῶν ἦν τὰ καὶ τὰ ποιήσειν με, οὔτε νόσος ἐμελλεν ἀφανίσειν με, οὔτε θηρίον, οὔτε ληστής. ἐστὶ δὲ τὸ ΟΥ' ΓΑΡ καὶ τὸ ΜΗ' ἐκ παραλλήλου.

1449. τὸ ἌΝΕΥ καὶ τὸ ΧΩΡΙΣ ἐκ παραλλήλου, οὕτως ὡν χωρὶς οὐποτε ἡ ἐμὴ τοῦδε τοῦ ἀνδρός βορᾶς τράπεζα ἐστάθη. δεῖν δ' εἶπεν, ἡ τράπεζα ἐμοῦ τοῦδε τοῦ ἀνδρός, Ἡ ἘΜΗ' πρὸς τὸ ΤΡΑΠΕΖΑ εἶπε. καὶ ἐστὶν ὁμοίον τῷ (Ἀριστοφ. Βατρ. 211.) λιμναῖα κρηῶν ς) τέκνα. συναπτε δὲ καὶ τὸ ΜΑΛΙΣΤΑ ΜΕΝ ΧΕΡΟΓΝ ΨΑΥΣΑΙ Μ' ἘΑΣΟΝ πρὸς τὸ ΤΑΙΝ Δ' ΑΘΛΙΑΙΝ ΟΙΚΤΡΑΙΝ ΤΕ. τὸ δὲ ΑΙΝ ΜΟΙ ΜΕΛΕΣΘΑΙ διὰ μέσου λέγει. ἔχει δὲ τὸ ΜΕΝ τὴν ἀπόδοσιν πρὸς τὸ ΧΕΡΣΙ Δ' ἌΝ ΘΙΓΩΝ, εἰ καὶ τὸ ἸΘ' Ω' ἸΝΔΞ διὰ μέσου εἴρηται. Τ.]

1458. ΟΥ' ΔΗ' ΚΛΥΩ ΠΟΥ ΠΡΟΣ ΘΕΩΝ. αἰσθάνεται τῶν θυγατέρων παρουσῶν. ΤΟΙΝ ΜΟΙ ΦΙΛΟΙΝ ΔΑΚΡΥΡ' ΡΟΟΥΝΤΟΙΝ

ρ) ἐπι edd. antiqq.

ς) κρηναῖα λέγουσιν edd. antiqq.

ΤΟΙΝ. ἀντὶ τοῦ τῶν ἐμῶν θυγατέρων. δεῖν δὲ εἶπεν δακρυβροοῦσαι, ἀρσενικῶς ἐξήνεγκεν. ἐστὶ δὲ Ἀττικώτερον, ὡς τό, μὰ τῷ Θεῷ, καὶ τῷ χεῖρε. ς)

[1462. Ὁ ΠΟΡΣΥΝΑΣ. ὁ παρασχών.

1464. ΤΗΣΔΕ ΤΗΣ ὈΔΟΥ. καὶ σε ἔνεκα ταύτης τῆς ὁδοῦ, ἧς ἐπεμψας δηλονότι τὰς κόρας.]

[1458. τὸ ΠΡΟΣ ΘΕΩΝ διὰ μέσου λάμβανε καὶ ἐστὶ τοῦτο ὡς περ δεῖγμα τῆς τοῦτου πρὸς αὐτὰς προθυμίας.

1464. ΤΗΣΔΕ ΤΗΣ ὈΔΟΥ. τῆς τῆς ἀρχῆς ἐπικρατήσεως, μέχρις οὗ οἱ ἐμοὶ παῖδες ἀξιοὶ γένωνται. ἡ αὐτῶ καὶ σε ὁ δαίμων θρουρήσειεν ἐν τῷ βίῳ κρεῖττον ἢ ἐμέ, ἔνεκα τῆςδε ὁδοῦ, ἤγουν τῆς τῶν θυγατέρων πρὸς ἐμὲ πέμψεως. Τ.]

1468. ΑΙ' ΦΥΤΟΥΡΓΟΥ ΠΑΤΡΟΣ. αἰτίνας χεῖρες τὰ πρόσθεν λαμπρὰ ὄμματα τοῦ ὑμετέρου πατρὸς ὡς ὄραν προῦξένησαν.

[1468. ΑΙ' ΤΟΥ ΦΥΤΟΥΡΓΟΥ. αἰ χεῖρες τοῦ πατρὸς, τοῦ φύσαντος ὑμᾶς, οὕτως ὄραν,

ς) καὶ τό, τῷ χεῖρε Brunck

εἶραν, ἤγουν τυφλώττειν, προξένησαν τὰ πρότερον λαμπρὰ ὄμματα. ΠΡΟΥΞΕΝΗΣΑΝ. εἰργάσαντο, αἵτιοι ἐγένοντο.

1470. ΟΣ ΥΜΙΝ. ὡς ὑμῶν πατὴρ ἐφάνθη, ὃ τέκνα, ὅθεν αὐτὸς ἐσπάρην, οὔτε ἐρῶν οὔτε ἰστορῶν.]

1474. ΟΙΨΟΝ ΒΙΩΝΑΙ. πῶς ὑμῖν βιώναι ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἀνάγκη. ἢ ἢ ΠΡΟΣ ἀντὶ τῆς μετὰ, ἀντὶ τοῦ, μετὰ ἀνδρῶν.

[1474. ΧΡΕΩΝ. χρέος ἐστίν, ἤγουν ἀνάγκη.

1475. ΠΟΪΑΣ ΓΑΡ ἈΣΤΩΝ. εἰς ποίας γὰρ ἀστῶν ὀμιλίας ἤξετε, εἰς ποίας ἐορτάς, ὅθεν οὐκ ἐπανήξετε πρὸς τὸν οἶκον κεκλαυμένα ἀντὶ τῆς ἀπὸ τῆς θεωρίας τέρψεως;

1478. ἈΚΜΑΣ. καιρόν. ΤΙΣ ΠΑΡΑΡΨΕΙ. τίς λαμβάνων ὑμᾶς εἰς γυναῖκας, ὃ τέκνα, παροψεται τοιαῦτα ὀνειδή, ἃ γονεῦσιν ὑμῶν, καὶ ὑμῖν ὁμοῦ ἐστὶ ἀπλήματα, ἤγουν βλάβαι, ἀτιμίαι;

1483. ἩΡΟΣΕΝ. τῇ τεκνοῦσιν ἐμίγη, ἀφ' ἧς αὐτὸς ἐγεννήθη.]

[1480. ΤΟΙΑΥΤ' ὈΝΕΪΔΗ. ἀκούσεται γὰρ, ὅτι ὁ Λαίος ὁ προπένθερος αὐτοῦ, οὐ γυνὴ
Ἰοκάστη

Ἰοκάστη ἐμίγη τῷ ἰδίῳ παιδί, ἃ νῦν ἀπαριθμήσεται. Τ.]

1486. ΤΟΙΑΥΤ' ὈΝΕΪΔΙΕΪΣΘΕ. ὑβρισθήσεσθε.

[1486. ΤΟΙΑΥΤ'. τοιοῦτους ὀνειδισμοὺς ὀνειδίεσθε. ΤΙΣ ΓΑΜΕΙ'. τίς εἰς γάμον λήνεται; ΧΕΡΣΟΥΣ. παρθένους.

1492. ἘΓΓΕΝΕΪΣ. προσηκούσας σοὶ κατὰ γένος.]

[1488. εἰκότως ΦΘΑΡῆΝΑΙ εἶπε, καὶ οὐ τεθνάναι. Φθορὰ γὰρ ἐστὶν ἀληθῶς, τὸ μὴ γάμων καὶ τέκνων τυχεῖν, ἀλλ' εἰκὴ καὶ μάτην τὸν αἰῶνα διελθεῖν. Τ.]

1494. ΤΗΛΙΚΑΣΔ' ὈΡΩΝ. ἀντὶ τοῦ μικρᾶς.

[1494. ΤΗΛΙΚΑΣΔ'. τοσαύτας τὴν ἡλικίαν, ἤγουν μικρᾶς. ὍΣΟΝ ΤΟ ΣΟΝ ΜΕΡΟΣ. ὅσον ἤκει εἰς τὸ σὸν μέρος.

1496. ΞΥΝΝΕΥΣΟΝ. ἀντὶ τοῦ κατανεύσας ψαῦσον, αὐτῶν δηλοῦσι, τῇ σῇ χειρὶ.

1498. τὸ ΕΥΧΕΣΘΕ παθητικῶς κεῖται, ἦτοι εὐχῆς τυγχάνετε ὑπ' ἐμοῦ.

1499. ΟΥ ΚΑΙΡΟΣ. ἕως οὐ εὐτυχεῖτε.]

[ΜΕΤΡ.

[ΜΕΤΡ. 1501. ἌΛΙΣ ἼΝ' ἘΞΗΉΚΕΙΣ. Ἐντεῦθεν ὁ ἐπίλογος ἀρχεται τοῦ δράματος. εἰσὶ δὲ οἱ μέχρι τοῦ τέλους τοῦ δράματος στίχοι τροχαϊκοὶ τετραμέτροι καταληπτικοὶ 15, ἃν ὁ πρῶτος καὶ ἑβδόμος ἀπὸ χορείου ἀρχονται. ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ δράματος κορωνίς ἢ περατοῦσα τὸ δράμα. Γ.]

[1501. ἌΛΙΣ, ἀρκούντως ἔχει τὸ πρᾶγμα.

1502. ΚΛΙΡΩΙ. καιρὸς κατὰ Ἀριστοτέλην, ὁ δέων χρόνος, τούτεστιν ἐπιτηδεία ὥρα τοῦ ποιῆσαι τι.

1503. ἘΦ' ΟΙΣ ΟΥ'Ν ΟΥ'Ν ΕΙ' ΜΙ. ἤγουν ἐφ' οἷς ἔχω τὴν ἑμαυτοῦ διάνοιαν.]

[1501. μετοχή ἐστὶν ἐνταῦθα τὸ ΔΑΚΡΥΩΝ. τὸ ὄνομα γὰρ αἰεὶ βραχὺ ἔχει το ὕ ἢ μετοχή δὲ δύναται καὶ μακρὸν αὐτὸ ἔχειν καὶ βραχὺ· ἐνταῦθα δὲ τὸ μέτρον μακρὸν αὐτὸ ζητεῖ ἔχειν.

1506. Ἄ ΜΗ ΦΡΟΝΩ. ἤγουν ἂ μὴ κατὰ νοῦν ἔχω, οὐδὲ διὰ γλώττης προφέρω. τὴν οὐ σὴν ἐξοδὸν ἐπεὶ ζητεῖς, καὶ αὐτὸς ἐθέλω, οὐκοῦν τεύξῃ ταύτης. Γ.]

1507. ΤΕΚΝΩΝ Δ' ἈΦΟΥ'. ἀφίστασο, τῇ προσωδίᾳ δὲ ὡς ἀφαιροῦ, *)

[1508.

*) τῇ πρ. δὲ ἘΛΗ, ὡς ἀφαιροῦ. Brunck.

[1508. ἘΛΗ. ἀφῆλη, ἀπ' ἐμοῦ λάβης.]

1509. ΚΑΙ ΓΑΡ ἈΚΡΑΤΗΣΑΣ. ὅσα νενίκηκας, οὐ συνήνεγκέ σοι. καὶ αὐτάρκως ἔχει τὸ δράμα, τὰ γὰρ ἐξῆς ἀνοίκεια, γνωμολογούντος Οἰδίποδος.

[1509. ΞΥΝΕΣΠΕΤΟ. συνήνεγκε, συμφέροντα ἦν.

1511. ΗΪΔΗ. ἀντὶ τοῦ ἔργου. ὍΣΤΙΣ ΟΥ' ΖΗΛΩΙ. ὅστις, κρᾶτιστος ἦν δηλονότι, οὐκ ἐπὶ εὐδαιμονία πολιτῶν καὶ εὐτυχίαις θαβέων, ἀλλ' ἐπὶ τῇ, ἑαυτοῦ δηλονότι, ἀρετῇ.]

[1509. ἈΚΡΑΤΗΣΑΣ. λέγω δὴ τὸ τὸν Λαίον καταβαλεῖν, ὅτε συνήψας αὐτῷ μάχην, καὶ τὸ τὰ Σφιγγὸς εὐρεῖν αἰνίγματα.

1514. ὩΣΤΕ ΘΝΗΤΟ'Ν ὄΝΤΑ. ὥστε μηδένα ὄντα θνητὸν ὀλβίζειν καὶ εὐδαιμονίζειν τινα, ἐπισκοποῦντα ἰδεῖν τὴν τελευταίαν τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἡμέραν, πρὶν ἂν περάσῃ καὶ διέλθῃ τέρμα καὶ τέλος τοῦ βίου, μηδὲν ἀλγεινὸν καὶ λυπηρὸν παθῶν, ἀλλ' ἀκέραιον τὴν εὐδαιμονίαν διασωσάμενος. ἐστὶ δὲ τὸ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΝ ἩΜΕΡΑΝ, καὶ τὸ ΤΕΡΜΑ ΤΟΥ ΒΪΟΥ ταυτόν. παραφράζει δὲ τὴν τοῦ Σόλωνος ῥῆσιν, ἣν ἔφη πρὸς Κροῖσον, ὅτε αὐτῷ τοὺς θησαυροὺς εἰδείκνυ. ἢ δὲ ἦν, ὡς οὐ χεῖρ πρὸ τελευταίας ἀνδρα μακαρίζειν.

ρίζειν. Ἄλλως, ὥστε χρεὶ πάντα ἀνθρώπων ἐπι-
σκοποῦντα τὴν τελευταίαν ἐκείνην ἰδεῖν ἡμέραν τοῦ
θανάτου, καὶ μηδένα μακαρίζειν θνητὸν ὄντα,
πρὶν ἂν ὁ τοιοῦτος τὸ τέρας τοῦ βίου διέλθῃ μη-
δὲν δεινὸν πεπονθώς. Γ.]

IN

SOPHOCLIS

OEDIPVM REGEM

ADNOTATIONES.

IN

V. 1. Κάδμου τοῦ πάλαι. Sic Athenienses παῖδες Κραναοῦ vocantur Aeschyl. Eumen. 1014. (Αἴγειος στρατός ibidem et passim Ἐρεχθεῖδαι. Bothe.) τροφή, soboles. Rarissime hac potestate adhibetur: Euripides tamen μηλιάδων ἀρνῶν τροφαὶ habet Cycl 189. Musgr.

V. 2. Τίνας ἑδρας τάσδε θοάζετε; id est διὰ τί προσθάνετε τάσδε τὰς ἑδρας; τί προσχρήσετε ταύταις ταῖς ἑδραις; Vide Oed. Col. 1160. 1166. Brunck. θοάζετε. Plutarchus de Aud. Poet. (vol. II. p. 22, E.) sedendi sensu interpretatur: cujus exemplum, quod quidem certum sit, mihi non suggerit memoria. θοάζειν πόνον habet Euripides Bacch. 65, quod non inepte veritas urgere vel festinare laborem. Extat porro apud eundem Orest. 335, 1571. Phoeniss. 822. Iph. Taur. 1149. Troad. 353. Bacch. 219. Herc. Fur. 382. Musgr. Etym. M. pag. 460. lin. 10. θοῶ· ἐξ οὗ παράγωγον, θοάζω· ἐνθα Σοφ. Οἰδίποδι, Τίνας ποῖ ἑδρας τάσδε μοι θοάζετε; ἀντὶ τοῦ προσναθέζεσθε. Idem pag. 441. lin. 8. ἐκ τοῦ θῶ γίνεται θοάζω· καὶ τροπή τοῦ ζ εἰς δύο σσ, θοάσσω· καὶ τροπή τοῦ ο εἰς α, θοάσσω. τὸ δὲ θῶ, ἐκ τοῦ θοῶ θοάζω, ως βοῶ βοάζω. Imo a θοός derivandum est θοάζω. Sedendi significatus, ut Musgravio, sic mihi quoque suspicionem movet maximam. Praeter nostrum locum, ubi tamen nihil impedit, quominus veritas: cur hanc mihi sessionem

Z

tionem festinatis? unus tantum, quod equidem sciam, affertur, quo ea notio obtineat, Aeschyl. Suppl. 610. ὑπ' ἀρχὰς οὐτινος θοάζων: sed vehementer vereor, ut recte. Omnino lat. festinare, sive usum spectes, seu constructionis rationem, Graeco accurate respondet: neque enim solum θοάζειν τι dicitur, sed etiam θοάζειν εἰς τι, ut Aristoph. Thesmoph. 896.

V. 3. ἐξεστειμμένοι. Male interpres: coronati. Vertere poterat, instructi. Non coronis erant redimiti; sed manibus ferebant ramos oleae lana obvolutos, qui Graecis στέμματα vocantur. Sic Chryses Iliadis initio:

στέμματα ἔχων ἐν χερσίν, ἐνηβόλου Ἀπόλλωνος
χρυσέω ἀνὰ σκήπτρῳ.

Infra 913. (904.) rami isti supplicatorii στέφη appellantur. [Latinis velamina. Plautus Amphitr. I. I. Velatis manibus orant. Ad quem locum vide interpretes. Ex ed. rec.] Brunck. De ramo supplicatorio, qui et εἰρεσιώνη, Musgr. conferri jubet Eurip. Suppl. 10, 36, 260. Heraclid. 518. Aeschyl. Fumen 43. Suppl. 23, 199, 249. Aristoph. Plut. 383. Harpocration. in voce. La Cerda in Virgil. Aeneid. VII. 237. Eodem observante similis supplicationis Diogneto Rhodio factae meminit Vitruvius, lib. X. cap. 22. Κλάδους supplicum respicit Eustathius p. 250, 28.

V. 4. 5. afferunt Plutarch. de superstit. p. 169. E. Stobaeus Serm. I. I. c. 3. p. 84. Heer. Eustathius p. 878, 23. 1085, 46. Grammaticus post Hermannii librum de emendanda rat. Gr. Gr. p. 467. ubi στεναγμῶν legitur.

V. 5. ἄλλων redundat, ut in Plat. Gorg. §. 64. ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἄλλων ξένων. ubi v. Heindorfius.

fius. Conf. etiam Böckh in Platon. qui vulgo fertur Minoem pag. 146. et Weiskius de pleonasmis graecis p. 60.

V. 10. τίμι τρόπω. quare, quamobrem? Vide Marklandum ad Euripidis Supplices, 147. Brunck.

V. 11. στέργειν male a Scholiaste expositum iudicans Brunckius valere hic ait perere, cupere, orare, ut Ded. Col. 1094. Eadem sententia fuerat Heathii, non repudiata illa Musgravio, qui tamen, nescio quo jure, alteram lectionem sic interpretatur: utrum malum vel injuriam aliquam metuentes, an jam perpassi, ultionemque adeo comprecantes. „Aram utique circumfidentes (inquit) speciem praebant hominum, qui vim perpassi erant, vel imminentem evitare sperabant. Ad pestis depulsionem quomodo talis confessus pertineret, nemini statim apparere potuit.“

V. 12. δυσάλλητος. Gallice insensible. Vide Fragm. inc. XXXI. Brunck.

V. 16. βωμοῖσι τοῖς σοῖς. Non aris tibi dicitis, sed aris pro foribus tuarum aedium positis. Veterum hic mos notus. Plautus Curcul. I. 1, 71.

Nunc ara Veneris haec est ante horum fores.

Lenonis erat domus, quem consentaneum erat Venerem pro tutelari dea colere. At plerumque ante aedes [honestiores Musgr.] Apollinis erant arae τοῦ Ἀγυιέως. Comicus in Vespr. 875. γείτον Ἀγυιέω τοῦ μου προθύρου. Plautus Bacchid. II. 1.

Saluto te, vicine Apollo, qui aedibus propinquus nostris adcolis, veneroque te.

Vide El. 637. (630.) 1375. (1371.) Eurip. Phoeniss. 281. 640. Brunck. cui praeivit Heathius. Vauvillerium gradus intelligentem, quibus ad palatium adscendebatur, (βάρβα v. 142.) Bothio probari potuisse miror.

V. 17. πτέσθαι. Infantes non raro νεοσσοι audiunt: vide Eurip. Troad. 752. Herc. Fur. 72, 984. Nota haec consuetudo ophocleae metaphoraе audaciam quodammodo mitigat. Musgr. Eustathius assert p. 527, I. μηδέπω πτέσθαι σθένοντες, et p. 452, 29. 1419, 46. πτέσθαι.

V. 18. ἱερεῖς. Malim, ἱερεῖς τ'. Et aetate graves et sacerdotēs. Musgr. Eustathius p. 775, 20. ad Iliad. IX. 571. ὅρα δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσι καὶ ὅτι ἐν ταῖς πρεσβείαις ἱερεῖς ἀρίστους οἱ παλαιοὶ ἔπεμπον. ὅθεν ὁ Σοφοκλῆς λαβὼν, ἐν Οἰδίποδι τοιαύτην πλάττει πρεσβείαν Θηβαϊκῆν. Minus recte ad eundem locum Schol. Lips. quibuscum consentiunt Victoriana: ἐντευθεν καὶ Σοφοκλῆς τὸν Χορὸν Οἰδίποδος ἐξ ἱερέων ποιεῖ. Bothii correctio ἱερεὺς cum per se vana est, tum convincitur, ut vides, loco Eustathii.

V. 20. ἀγοραῖσι. Deorum simulachra in Foris statui solita fuisse bene monet editor Oxoniensis, conferens Aeschyl. Sept. c. Theb. 278. Heraldum in Tertulliani Apolog. lib. I. Digress. 14. Musgr.

V. 21. Apollinis Ismenii meminit Pausanias in Boeot. p. 730, ubi et templum ejus describit. — μαντεῖα. Adjectivum est, ut Eurip. Troad. 458. Ion. 130. Musgr.

V. 25. Descriptionem hanc pestis, iterum aliis verbis retractatam v. 177. (168.) et seq. Poetae, ni fallor,

fallor, suggestit celebris illa Atheniensium calamitas Thucydidi (II. 49.) diligenter enarrata, deinde et Lucretio, lib. VI. Musgr.

V. 27. ὁ πυρφόρος θεὸς est Mars, cujus stella Graecis πυρόεις audiebat. Vide Cic. de Nat. Deor. II. 20. Hygini Poet. Astronom. lib. IV. 19. Manethon. Apotelesm. II. 291. Manilius, lib. IV. 501,

Seu rapidos Mavors ignes jaculatur in ipsum.

Homerus, hymn. in Mart. 6.

— πυραυγέα κύκλον ἐλίσσων

Αἰθέρος ἐκταπόροις ἐν τείρεσιν. Musgr.

Sophocli potius ipsi credamus addito statim λειμὸς ἐχθιστος, quem intelligi voluerit, ostendenti. Θεὸς autem vocatur pestis eadem ratione qua tempus Electr. 175. propter stupendam vim et efficaciam. τόκοισι ἀγούοις γυναικῶν male intellexit Brunckius vertens: pereunt immaturis partibus fetus mulierum. Nusquam enim ἀγονος immaturus significat. Sensus est: nec gravidis parcit mulieribus dira pestis, sed una eas cum fetu nondum edito perdit. vid. Bibl. d. alt. Lit. u. Kunst, St. 2. p. 136. ἐν δ' — πόλιν: haec affert Tzetzes in exegefi MS. in Homeri Iliadem.

V. 28. σκήψας. gl. ἐπισκήψας, βαρέως ἐμπεσών. Brunck. ἐλαυνει, pessundat. Apollonides Anthol. p. 97.

— Ζέρξου — στόλος Ἑλλάδα πᾶσαν

Ἠλαυνεν.

Leonidas ibid. p. 247.

Ἠλασε τὰς πολλὰς τῶν ἐτέων δεκάδας.

Vide et Aeschyl. Perf. 773. Musgr.

V. 30.

V. 30. Respicit ad haec Eustathius p. 1194, 32.

V. 31. *Ισούμενον*. gl. *Ίσον*. σύνκπτε δὲ πρὸς τὸ κρίνοντες. Brunck. Eodem plane significatu *Ισούμενος* occurrit in Platon. Phaedr. T. X. ed. Bipont. p. 304. οὔτε δὲ κρείττω οὔτε ἰσούμενον ἐκὼν ἐραστῆς παιδικῆ ἀνέχεται. Vid. etiā infra v. 576. Sic non opus est cum Stanlejo *Ισούμενος* vel cum Musgravio *Ισούμενοι* corrigere.

V. 33. In *συμφοραῖς βίου* intellige quidquid sponte sua hominibus in vita evenire solet; *ταῖς συντυχίαις, τοῖς συναντήμασι*: in *δαιμόνων ξυλλαγαῖς*, quidquid numen Deorum invehit praeter solitum, quidquid fit Deorum interventu. Posterius minus bene interpretatur auctor veteris glossae, *καταλλαγαῖς, Φιλιώσεων*. Infra 960. (951.) Oedipus quaerit, num Polybus mortuus fuerit νόσου ξυλλαγαῖ, morbi interventu. In Oed. Col. 410. ποίας Φανσίσης ξυλλαγαῖς; cujusnam interventu? ut recte explicat Scholiastes. Ad πρῶτον glossa: ἤγουν ἐν τῷ εὐρεῖν μηχανήν καὶ ἀπαλλαγὴν αὐτῶν. Brunck. De *δαιμόνων ξυλλαγαῖς* eadem monuit Musgr.

V. 36. αἰδοῦ. Sphingis. Sic etiam vocit Euripides Phoeniss. 1545. Vide et infra 130. et 399. (390.) Musgr.

V. 40. πᾶσιν. Quid hic valeat, ne veteri quidem Scholiastae satis constitisse videtur. Mihi videtur idem esse quod *παντάκασι*, i. e. *παντελῶς*. Confer Oed. Col. 1516. (1546.) Eurip. Heraclid. 452. Herodian. III. 43. Aristides tom. 1. p. 565. *μανίας τοῖς πᾶσι περιττῆς*. Musgr. In locis Sophocleis πᾶσι est apud omnes, omnium iudicio, in Euripideo e codd. legendum *ἅπασα*. Herodianus autem et Aristides hic nihil probare possunt.

V. 44.

V. 44. τοῖσιν ἐμπείροισι. gl. τοῖς ἐν κείρᾳ πολλῇ γεγυνοῖσι τὰς ξυμφορὰς, τὰ τέλη. ζώσας, ἀσφαλεῖς, ἀδιακτώτους. Perperam hunc locum accepit Triclinius, cui frustra patrocinator Toupius Cur. nov. in Suidam p. 60. ὡς τοῖς ἐν κείρᾳ γεγυνοῖσι καὶ συνετοῖς καὶ τὰς συντυχίαις, ἤγουν τὰς ἀποβάσεις τῶν βουλευμάτων, ὁρῶ μάλιστα ζώσας καὶ οὐκ ἀπολλυμένας. Brunck. τὰς ξυμφορὰς. De voce *ξυμφορὰ* vide Aeschyl. Persf. 436. et 439. Aristoph. Acharn. 1202. Eurip. Iph. Aul. 1346. Thucydides I. 140. τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων, ubi Scholiastes τὰς ἀποβάσεις. Sed neque *ξυμβολὰς* spreverim pro *ξυμφορὰς*. Musgr. Solus convenit locus Thucydidis eodem consilio comparatus a Brunckio ad Electr. 1230. (1227.) In eodem capite paullo ante simile exemplum exstat.

V. 45. „ζώσας. Ζῶειν valet successu, aut opibus florere. Noster Electr. v. 1443. (1413.) ζῶσιν οἱ γὰρ ὑποκείμενοι. Aristoph. Nub. 395. ζῶντας περιφλύσει. nonnulli, teste Scholiasta, ζῶντας interpretantur *πλουσίους*. Anthol. p. 81. Epigr. Antipatri *ζῶεις, beata es*. Synesius in Calvit. Encom. p. 51. *ζωὴ δὲ καὶ Φῶς καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα τῆς ἀγαθῆς συστοιχίας ἐστί τε καὶ νομίζεται*. Menander fragm. 80. ζῶσιν δ' οἷς ἐστὶν βίος. Aeschyl. Agam. 828. *ἀτῆς Δυέλλαι ζῶσιν*. Hesiod. Op. et D. 686.

Χρήματα γὰρ ψυχῇ κέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι. Suidas: *Ζῶεσκος, ἀντὶ τοῦ ἐπλούτου*. Timocles apud Stobaeum, ferm. LXXXIX.

Τὰργυρίον ἐστὶν αἶμα καὶ ψυχὴ βροτοῖς.
 Ὅστις δὲ μὴ ᾗχει τοῦτο μὴδ' ἐπιτήσατο,
 Οὗτος μετὰ ζῶντων τεθνηκῶς περιπατεῖ. *)

Idem

*) Hunc versum sic scripsit Bothius: οὗτος τεθνηκῶς περιπατεῖ ζῶντων μετὰ. Erf.

Idem Stobaeus ferm. LIII.

Τέθνηκε κοινῇ πᾶς ὁ τῶν ζώντων βίος.

Menander apud Eustath. Odyss. σ'. p. 651.

Ἄνθρωπε, πέρυσι πτωχὸς ἦσθα καὶ νεκρὸς,
Νυνὶ δὲ πλουτεῖς.

Astrampsyclus apud Suidam,

Νεκροὺς ὄρων, νεκρωσιν ἕξεις πραγμάτων.

Gorgias apud Aristot. Rhet. III. 3. χλωρὰ καὶ ἑναιμα
τὰ πράγματα. Plutarchus in Lucullo, vol. I. p. 491. F.
αὖτος, ἀμουσία τέθνηκός. Idem de Adulat. et Amic.
vol. II. p. 49, C. πραγμασι ξηροῖς καὶ κατεψυγμένοις.
Chariton lib. I. 9. δειλὸν — καὶ νεκρότερον τῆς τεθνεώ-
σης. Arrian. Epictet. III. 23. ἂν μὴ ταῦτα ἐμποῖη ὁ τοῦ
Φιλοσόφου λόγος, νεκρὸς ἐστὶ καὶ αὐτός, καὶ ὁ λέγων.
Eustathius in Iliad. χ'. p. 1352. ex antiquo auctore ci-
tat τέθνηκε τὰ τῆς πόλεως πράγματα. Eurip. Helen. 294.
τοῖς πραγμασιν τέθνημα. — Lucretius, III. 1059.

Mortua quoi vita est prope jam vivo atque videnti.

Cicero in Verr. V. 18. Antiquae sunt istae leges et mortuae. Idem in Verr. IV. 25. Cum jam pro damnato mortuoque effer. Confer etiam Plaut. Pseud. act. I. sc. 3, 76. Truculent. act. I. sc. 2, 62.

Γνώμη vff. 44, 45. expressae contrarium plerumque valere vere docet Herodotus VII. 49. " Musgr.

V. 48. τῆς πάρος προθυμίας. Subaudi ἔνεκα. Exempla affatim dabit L. Bos de Ellipsis. Musgr.

V. 49. Eustathius p. 1305, 46 τὸ δὲ μεμνῆωτο ἢ ἐκ τοῦ μεμνῆοιτο γίνεται κατ' ἔντασιν τοῦ ο, ὅποια καὶ ἄλλα

ἄλλα εὐκτικὰ τοιαῦτα ἐν Ὀδυσσεΐα κεῖνται, ἢ ἀπὸ τοῦ μεμνῆωτο, ἐπεντεθέντος τοῦ ε. συστοιχοῦν δὲ τῷ μεμνῆωτο, πλὴν ἀπλοῦστερον. καὶ τὸ, ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μὴ δαμῶς μεμνῆωμεθα, ὁ κεῖται παρὰ Σοφοκλεῖ. Idem p. 1332, 18. τὸ δὲ χρεώμενος πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε κατὰ τὴν ἀρχουσαν, ὅποῖον καὶ τὸ μεμνῆωτο, οὐ τὸ ἀπαθὲς δίχα τοῦ ε, ὡς δηλοῖ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ, οὐδαμῶς μεμνῆωμεθα. Bene factum, quod scripturam μεμνῆωμεθα ex hoc loco attulit Grammaticus, de qua vid. Fischer ad Weller. II. p. 420. Schneider ad Xenoph. Cyropaed. I, 6, 3. et ad Anab. I, 7, 5. Nam quod vulgatur, perinde ineptum est ac si quis latine dicat: id agite, ut nunquam regiminis tui recordemur, vel germanice: laßt uns niemals deiner Regierung gedenken. Ut a nobis constitutus est locus, sensum praebet hunc: utinam regiminis tui numquam sic recordemur, ut, a quo prius erecti simus, eidem ruinae nostrae culpam tribuamus.

V. 52. Eustathius hinc habet ὄρνιθι αἰσίῳ pag. 805, 12.

V. 55. κενόν, quod Suidas praebet, non spernendum est. Sic Aj. 986. ὡς κενῆς σκύμνον λαΐνης. Eurip. Orest. 687. ἀνδρῶν συμμαχῶν κενὸν δόρυ ἔχων.

V. 56. Eustathius p. 484, 34. πόλις γὰρ οἱ πολῖται εἰσὶ, κατὰ τὸ, οὐδὲν ἐστὶν οὔτε πόλις οὔτε ναῦς ἔρημος ἀνδρῶν μὴ συνοικούντων ἔσω. Idem p. 638, 10. πόλις γὰρ οἱ πολῖται εἰσιν, ὡς περ καὶ ναῦς οἱ ναῦται, κατὰ καὶ Σοφοκλῆς δηλοῖ, λέγων, ὡς οὐδὲν ἐστὶν οὔτε ναῦς, οὔτε πόλις ἐρ. ἀ. μ. σ. ἔ. Idem p. 1046, 32. ἐπειδὴ καὶ ταυτὸν πόλις καὶ πολῖται. οὐδὲν γὰρ ἐστὶ πόλις ἔρημος ἀνδρῶν κατὰ τὸν Σοφοκλεῖα. Similiter Themistocles dixerat, homines, non muros, esse urbes, notante ad versionem fabulae Gallicae Dacierio. Verba ἀνδρῶν — ἔσω

ἔσω non ab ἔρημος pendere, sed genitivos, esse absolutos puto.

V. 53. γνωτὰ κοῦν ἄγνωτὰ μοι. Sic apud Homerum Iliad. Z. 333.

Ἐκτορ. ἐπεὶ με κατ' αἴσαν ἐνείησας, οὐδ' ὑπὲρ αἴσαν.

ad quem versum Eustathius p. 645. ἐπιμονὴν ὁ λόγος ἔχει τὴν κατ' ἡθος ἀληθευτικὴν. ὅτι ὁμοίον παρὰ τῷ Φιλομήρῳ Σοφοκλεῖ τό, γνωτὰ κοῦν ἄγνωτὰ μοι. καὶ τό, ἡδὺς οὐδὲ μητρὶ δυσχερῆς. καὶ τό, οὔτε τι τοῦ μὴ Θανεῖν προμηθεὺς τό τε μὴ βλέπειν ἑτοίμα. Duo postrema exempla in Electra sunt 929. 1078. (924. 1074.) Addere poterat ex Ajace 289. ἀκλήτος, οὐδ' ὑπ' ἀγγέλων κληθεῖς. Brunck. Γνωτὰ κοῦν ἄγνωτὰ μοι affert etiam p. 383, 21. De collocatione verborum ὦ παῖδες οἴητροι vide praeter ea, quae notavimus ad Antig. 734. Schaeferum in Melett. critt. p. 114. sq. Eam nuperrime Vir doctus in ephem. Ienenf. 1808. n. 111. p. 279. sic defendit, ut vocem ὦ non vocativum articuli, sed ἐπιβρεψίμα κλητικόν esse moneret, secutus Grammaticos Graecos, quorum loca collegit Fischerus in Animadversf. ad Weller. Spec. I. p. 317. seq.

V. 60. Hunc locum imitatus est Argonauticorum poeta II. 631.

αἰεὶ δὲ στονόεσσαν ἐπ' ἡματι νόητα Φυλάσσω,
ἔξότε τὸ πρῶτιστον ἐμὴν χεῖριν ἡγαρέθεσθε,
Φραζόμενος τὰ ἑκαστὰ· σὺ δ' εὐμαρέως ἀγορεύεις,
εἶον ἕης ψυχῆς ἀλέγων ὑπερ'· αὐτὰρ ἐγωγε
εἶδο μὲν οὐδ' ἠβαιὸν ἀτύζομαι· ἀμφὶ δὲ τοῦ.
καὶ τοῦ, ὁμῶς καὶ σεῖο, καὶ ἄλλων δεῖδι' ἐταίρων.

[Ex ed. rec.] Brunck.

V. 62.

V. 62. Seneca Troad. 1064.

Sua quemque tantum, me omnium clades premit.

V. 65. Eustathius p. 795, 62. οὐκ ἔχων εἰπεῖν παροιμιαιῶς καὶ αὐτὸς τό, ὡστ' οὐχ ὑπνω ἢ εὐδοντα μ' ἐξεγείρεις, ὃ κεῖται παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ. — Schaeferus ad Moschi Idyll. p. 235. ed. Manfon. pro ὑπνω scribendum suspicatur ὑπνου, quod et mihi melius esse videtur. Literarum cu et ω satis crebra est permutatio. Vid. var. lect. ad v. 175. et 884.

V. 70. ἐμαυτοῦ γαμβρόν. Graecis γαμβροὶ appelluntur quicumque per nuptias adfinitate juncti sunt: generi, soceri, uxoris fratres, sororum mariti: quo postremo sensu, vel etiam generaliori accipiendum in Sarpedonis oratione, qua Hectorem objurgat II. E. 474.

Φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἐξέμεν ἠδ' ἐπινούραν,
οἶος σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσι.

ad quem locum Eustathius p. 572. γαμβροὶ νῦν μὲν, οἱ κοινῶς οὕτω καλούμενοι. ἢ δὲ τραγωδία ἐν τῷ, κηδεύσας κλητοῖς γαμβροῖς, τοὺς πενθεροὺς δηλοῖ, ὡς καὶ αὐτοὺς κατὰ γαμικὸν κτηθέντας συνάλλαγμα. καὶ ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ δὲ Οἰδίπους γαμβρόν ἑαυτοῦ τὸν τῆς Ιουάστῃς ἀδελφῶν Κρέοντα λέγει, ὡς ἐξ ἐπιγαμβρίας συγγενῆ, ἀλλαχοῦ μὲν τοι κηδεστήν, κυριολεκτῶν, αὐτὸν λέγει ἐν τῷ, ἀναξ' ἐμὸν κηδεύμα. Sic nominis πενθερός late diffunditur significatio. Vide Lexicon. Sororis maritum notat apud Eurip. Elect. 1295. Brunck. Valet igitur h. l. ut monuit Musgr. Pollucis illud (lib. III. sect. 31.): συγγεχύμασιν οἱ ποιεῖται τὰ ὀνόματα. Musgr.

V. 73. χρόνω. Sic si scripsit Auctor, interpretandum erit: tempore quod iter tale necessario

rio exigit. Sed cum hoc duriusculum sit, malim, *ξυμμετρούμενον γ' ὀδῶν*. Et me temporis spatium cum itinere comparantem, anxium jam habet, quid sibi contigerit. Musgr.

V. 74. *εἰκότος πέρα*, ultra quam aequum erat. Musgr.

V. 75. Purgoldo in Obfl. critt. p. 204. *χρόνου* in *χρόνον* mutanti non assentior.

V. 78. *οἶθε γ'* — Sic recte B. et Schol. Perperam a librariis mutatum fuit in *οἱ δέ τε*, quia prius *τ'* in *εἰς καλὸν σὺ τ' εἶπας*, acceperant pro *τε*. At valet *τοι*. *ἀλλά τοι καλῶς εἶπας σὺ· οἶθε γε ἀρτίως* — Istud *γε*, ut saepe alias, valet *γάρ*. Praecedentia enim confirmat. Brunck. Non potest *τ'* post *σὺ* pro *τοι* accipi, quae causa fuit, ut scripturam loci mutarem.

V. 80. *εἰ γάρ*, utinam. gl. *εἴθε δῆ*. Librorum omnium lectio est *ἐν τύχη γέ τω*, quam adgnoscat Eustathius p. 1154. et alibi: et retineri poterat. Nihilominus certissima mihi videtur, ut elegantissima est, Marklandi emendatio in nota ad Eurip. Suppl. 1145. *τῶς*, cui respondet in proximo versu *ὡς περ*. Sic in Aj. 840. *ὡς περ — τῶς*. In Aeschyli S. Theb. 485. *ὡς ὁ ὑπέραυχα βάζουσιν* — *τῶς νιν Ζεὺς ἐπίδοι κοταίνων*. Ibid. 639. *τῶς*, sine relato *ὡς*, cujus vicem sustinent verba *τὸν αὐτὸν τρόπον*. — *σωτήρ* nomen est substantivum pro adjectivo positum, cujus rei apud Poetas, non Articos solum, sed quoscumque exempla passim obvia. Vide quae notavi ad Apollonii *βοτῆρα αὐλιον* Argon. IV. 1248. *ὑβριν ἀνέρα τιμῆσουσι* legitur in Hesiodi *Ἔργois* 174. Plurima exempla collegit Eustathius ad Odyss. Δ. p. 1484. Brunck. Nihil in vitis libris mutandum puto. Aeschyl. S. Th. 474. *πέμποιμ' ἂν ἤδη τόνδε, σὺν*
τύχῃ

τύχῃ δέ τω. ad quem locum vid. Brunck. — Choeph. 136. *Ἐλθεῖν δ' Ορέστην δεῦρο σὺν τύχῃ τινι*.

V. 82. *οὐ γὰρ ἂν κάρα*. Coronati enim soli domum redibant, quibus laetae fortes obtigerant. Quocirca bene in scholio additum *ἐπὶ τινι αἰσῶ*. Quibus vero vel tristitia nuntiata fuerant, vel domum repentibus adversi aliquid acciderat, ii coronas deponabant. Theaeus apud Euripidem Hippol. 813. audito uxoris leto:

*τί δῆτα τοῖςδ' ἀνέστεμμαι κάρα
πλευτοῖσι Φύλλοις, δυστυχῆς θεωρὸς ἂν;*

Fabius Pictor legatus a Delphis Romam reversus in senatu dicit apud Livium XXIII. 11. Se iussu ab templi antistite, sicut coronatus laurea corona et oraculum adiisset, et rem divinam fecisset, ita coronatum navim ascendere, nec ante deponere eam, quam Romam pervenisset. Brunck.

V. 83. *παγκάρπου*, perfectundae, qui quamquam significatus insolentior est, ita tamen aliarum vocum a πάν compositarum analogia defenditur, ut minime opus sit cum Wakefieldio in extr. Lucret. *παγκάρπου* reponere.

V. 84. *ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν*, satis enim propinquus est, ut nos exaudiat. Burgessius, λέγειν pro κλύειν postulari opinans, male coniecit *ξύμμετροι*.

V. 85. *ἐμὸν κῆδευμα*, pro *ἐμὸς κηδεστής*. Sic Eurip. Orest. 479.

ὦ χαῖρε καὶ σὺ, Μενέλαως, κῆδευμ' ἐμόν.

1237. ὡς ξυγγένεια πατρὸς ἐμοῦ. et Phoeniss. 298.

ὡς ξυγγένεια τῶν Αἰγύπτου τέκνων.

pro ὡς ξυγγενές. Et sic saepe res pro persona, seu, ut barbare loquuntur, abstractum pro concreto ponitur. Infra 128. τυραννίδος οὕτω πεσοῦσης, pro τυράννου οὕτω πεσοῦτος. De hoc schemate plura ad Antig. 756. (748.) Brunck. ἀναξ. Eo nomine compelli solebant non reges tantum, sed regum filii et consanguinei, denique urbis cujuscunque proceres. Vide infra v. 930. (902.) Antig. 1103. (1079.) et ad Eurip. Hippol. 88. Musgr. Verba ἀναξ ἐμὸν κήδευμα affert Eustath. p. 573, 1.

V. 87. τὰ δὺςφορ'. Sic codd. omnes, quod diversimode in glossis exponitur: τὰ δοκοῦντα σχέτλια. τὰ δυσχερῆ, ἡγουν ἢ ζήτησις τοῦ φονέως. Sic etiam legit Scholiafles, apud quem τὰ δὺςφρημα nihil aliud est quam interpretamentum. Brunck. καὶ τὰ δὺςφορ'. Legendum forte βαιὰ δὺςφορ', pauca vel exigua molestia. Nullam certe vim aut emphasin habet copulativa καί. Musgr. Vide Lexicon in ΔΤΣΦΟΡΑ.

V. 92. ἔτοιμος. Subaudiendum εἰμί. Confer Aj. 824. (813.) Musgr.

V. 95. λέγοιμ' ἄν, dicam. Vide ad El. 1491 (1487.) [Ex ed. rec.] Brunck.

V. 99. τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς. Vir doctus in Bibl. d. alten Liter. u. Kunst, St. 2. p. 136. et Schneiderus in ed. rec. Lexici Graeci s. v. τρόπος vertendum putant: quae aversio s. reparatio mali adhiberi debet? sic enim melius convenire Creontis responsionem. At primum quidem istam voc. τρόπος significatiōnem exemplis vellem adstruxissent; deinde, si vel maxime de ea constaret, obverti tamen posset nubes locorum,

rum, ubi τρόπος sequente genitivo rei, maxime in interrogacionibus constanter modum ac rationem significat, v. c. op. Aristot. Polit. 2. τίς οὖν ὁ τρόπος ἐστὶ διαλογῆς τῶν ψήφων; Eurip. Herc. F. 965. τίς ὁ τρόπος ξενώσεως τῆσδε; et q. s. r. Statuendum itaque, Creontem prius ad ea respondere, quae priore loco interrogaverat Oedipus; quae posteriore, de iis paullo post exponentem.

V. 101. ὡς τῆνδ' αἶμα χραιμάζον πόλιν. Optima est docti viri [Mudgii] apud Heathium emendatio. Libri omnes τοδ' αἶμα. Verum nondum facta mentio caedis definitae alicujus personae: proinde ex indole linguae dici debuit ὡς αἶμα χραιμάζον πόλιν: non vera αἶμα τόδε, quum nihil praecesserit ad quod istud τόδε referri possit. Acute vidit eruditus Britannus τόδε in τῆνδε mutandum. Accusativus ὡς αἶμα χραιμάζον absolute positus pro genitivo, schema est Atticis scriptoribus perquam familiare. Aristophanes in deperdita fabula:

ἀλλὰ, τὸ στροφίον λυθέν,
τὰ κάρυά μου ἔπιπτεν.

ubi, sive nominativus, sive accusativus est, positus est pro τοῦ στροφίου λυθέντος. Vide Gregorium de Dial. Att. VII. XXXV. LXXX. Kusterum ad Comici Plutum 277. et quae notavimus ad Ranas 1437. Brunck. τῆνδ' verum putat etiam Musgravius. Ego non item. Pronomen ὅς interdum sic ponitur, ut ad ea demum spectet, quae in sequentibus commemorantur, estque is, de quo dicturus sum. Homer. Iliad. IX. 527. 28.

μείνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὔτι νέον γε,
ὡς ἦν· ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω πάντεσσι φίλοισι.

Aeschyli

Aeschylus Choeph. 83.

— γένεσθε τῶνδε σύμβουλοι περί·

et, interposito versu, qui alterius est personae, ut in loco Sophocleo, ibid. v. 163.

νέου δὲ μύθου τοῦδε ποιωνήσατε.

item Prom. 622.

Ιώ. Οὐκουν πόροις ἂν τήνδε δωρεὰν ἐμοί;
Προμ. Λέγ' ἦντιν' αἰτεῖ. —

V. 108. Vid. Lex. Sophocl. in ΔΥΣΤΕΚ-
MARTON.

V. 110. τὸ ζητούμενον ἀλωτόν. Terent. Heaut.
IV. 2. 8.

Nihil tam difficile est, quin quaerendo investigari
possiet. Brunck.

Chaeremon Stobaei I, 9. p. 236. Heer.

οὐκ ἔστιν οὐδὲν τῶν ἐν ἀνθρώποις, ὃ τι
οὐκ ἐν χρόνῳ ζητοῦσιν ἐξευρίσκειται.

Nostrum locum citat Stobaeus Serm. 29.

V. 112. Violata videri potest lex verisimilitudi-
nis eo, quod poeta nescire facit Oedipum Laii inter-
fecti historiam, post tam diuturnam cum Iocasta consue-
tudinem. Verum et ipse paravit excusationem v. 128.
seqq. 218. seqq. et Aristoteles de Arte Poet. XVIII,
14. atque XXV, 8. ed. Herm.

V. 120. ἐξεύροι. gl. ἀντὶ τοῦ μηχανῆν δοίη.
Brunck. Conjiiciebam ἐκφέροι. Sed et vulgata eun-
dem forte sensum praebuerit. Sic Trachin. 25.

Μῆ

Μῆ μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξεύροι ποτέ.

Confer Eurip. Ion. 1137. Orest. 1158. et ad Aj. 621.
(617.) Musgr. Eupolis ap. Athen. p. 623. E.

Καὶ μουσικὴ πράγμα' ἐστὶ βαθὺ καὶ καμπύλον,
ἀεὶ τε καινὸν ἐξανευρίσκει τι δὴ
τοῖς ἐπινοεῖν γε δυναμένοις.

ut locus restituendus esse videtur.

V. 124. Distinguendum:

— εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ
'Ἐπράσσει' ἐνθάδ', ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη;

Quomodo igitur latro, nisi hinc, i. e. ex hac
regione, pecunia subornatus esset, in tan-
tum audaciae processisset? Musgr.

V. 138. ἀποσκεδῶ. Attica futuri forma pro
ἀποσκεδάσω, de qua vide quae notavi ad Comici Ranas
298. In Vespis 229.

εἰάν περ ἐγὼ λίθους ἔχω,
πολλῶν δικαστῶν σφηνίαν διασκεδῶ.

Aeschylus Prom. 25.

πάχνην δ' ἔφην ἥλιος σκεδᾶ πάλιν.

ubi σκεδᾶ non praefens est pro futuro, sed purum pu-
tum futurum. In Eurip. Phoeniss. 616. ἐξελῶν. In
Oed. Col. 406. κατασπιῶσι vera futura sunt formae con-
tractae, pro ἐξελάσων et κατασπιάσουσι. Nihil apud
Atticos Poetas frequentius. Brunck.

V. 142. βᾶθρων ἴστασθε. gl. ἀνίστασθε, ἀνά-
στητα ἀπὸ τῶν καθεδρῶν. Sedebant enim ad aram pro sup-
plicum more. Vide Oed. Col. 1158. Brunck. ἴστασθε,

Αα

ex-

exfurgite, auferentes hinc ramos hosce supplicatorios. Diserte jubet Sacerdotes cum Supplicum grege discedere: alium mox dimittit ad concionem populi Thebani convocandam. Sacerdos, impetrata re, cujus causa convenerant, cum pueris se ad discedendum accingit: et tamen fuerunt, etiam docti Viri, qui contendere non dubitarint, Sacerdotes per totam fabulam in scena manere, exque iis Chorum constare. Ajunt utique, Sacerdotem Coryphaeum, eum sc. qui cum Oedipo collocutus erat, discedere parantem, non reliquos Sacerdotes ex sedilibus voce excitalle v. 147. sed *παῖδας* tantum. Verum et sic Oedipus ipse *παίδων* nomine totum Supplicantium gregem, in iis ergo Sacerdotes, compellat v. 58. Addunt non apparere, quid populum vel proceres Thebanos ad Oedipi fores tam subito compulerit. Facilis responsio est: ideo advenisse, quod ab Oedipo ipso per nuncium arcessiti fuerint v. 144. Atque haec etsi rem forte in liquido constituent, lubet tamen alia nonnulla attexere. Illud igitur nonne Chorum a Supplicibus manifesto discriminat, quod hic, mox a primo in scenam ingressu, adeo anxie quaerit, quale fuerit Phoebi responsum; illi contra a Creonte enarratum audiverant? Alterum est, Chorum infra v. 930. (911.) *χώρας ἀναπτας* a Jocasta vocari. Denique, in tragoediis Graecis semper, si bene memini, Chorus partes a cantu aliquo auspicatur. Musgr.

V. 148. Eustathius ad II. Θ. 9. p. 694. 20. ὅτι δὲ καὶ παθητικῶς οἶδε τὴν λέξιν (τελευτῶν) ὁ ποιητής, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐ τὸ νῆχειν καὶ νήχσθαι, καὶ ἄλλα μῦθια, ἐνδηλότατον ἐστὶ. γέμει δὲ τοιούτων ἡ παλαιὰ χρῆσις. τὸ γοῦν ἐξαγγέλλειν, ἐξαγγέλλεσθαι Φησὶ Σοφοκλῆς. οἶον, ὧν ὁδὲ ἐξαγγέλλεται. οἶτω καὶ τὸ σώζειν, σώζεσθαι. οἶον, ἐσώζετο τὴν εὐλαβείαν, (Elect. 988.)

988.) ἡγοῦν εὐλαβεῖτο. οἶτω καὶ Εὐριπίδης τὸ ἐγγεμπαθητικῶς ἔφη ἐν τῷ, ἢν ἐγγήματο (Med. 264.) κ. τ. λ. Vide infra ad v. 1012.

V. 151. Ὡ Διός. Initium hujus odae in strophēn et antistrophēn dispertendum esse acute vidit Heathius: qui et strophēn voce *Φάμα*, antistrophēn vero *νῦν* terminari arbitratur. De reliquis assentior: illud non concesserim, ressecandum esse ὡ πόποι, multoque mihi probabilius sit desiderari vocem in ultimo strophes, quam sic forte suppleveris:

Ἄμβροτε Φάμα [τορῶς.] Stroph.

Ἐλθετε νῦν, ὡ πόποι. Antistr.

Ibid. Ὡ Διός — Φάτι. Interpretis vicem praestabit Aeschylus, Eumen. 19.

Διὸς προφήτης δ' ἐστὶ Λοξίας πατρός.

Adde et Virgil. Aeneid. III. 251. Musgr.

V. 153. ἐπέταμαι. Sic libri omnes. Gl. ἐκνοῦς ἀγενομένην, ἢ μετέωρος. Quod pertinet quidem ad ἐκπέταμαι, quomodo Poëtam scripsisse olim opinatus sum. Sic Antig. 1307. ἀνέπταν Φόβω. Eurip. Suppl. 89. ὡς Φόβος μ' ἀναπτεροῖ. sed nihil mutandum. ἐπέταμαι Trichinius recte exponit e veteribus scholiis, quibus integrioribus usus est, quam erant in exemplari a Iano Lascare edito. Eodem sensu ἐπέταμαι accipiendum videtur, quo παρατάθη apud Comicum in Nubibus 213. ubi rusticus ait, Euboeam ab Atheniensibus duce Pericle vexatam fuisse: ὑπὸ γὰρ ὑμῶν παρατάθη καὶ Περικλέους. Inest his verbis cruciatus notio. [Sic apud Plutarchum in Solone p. 179. παρατείνεσθαι πόθω. Ex ed. rec.] Brunek. ἐπέταμαι corrigebat Lenn. p. ad Phalarid. p. 175. contra v. 495. (486.) pro πέτομαι scribebat

τέταμαι. De utraque emendatione Valckenarius, „ Quae tentantur, inquit, Sophoclea mihi quidem semper visa fuerant eleganter in vulgatis edd. scripta, in Oed. T. v. 495. (486.) sic in cod. MS. Paris. disposita:

Πέταμαι δ' ἐλπίζω,

Οὐτ' ἐνθάδ' ὄρω, οὐτ' ὀπίσω.

ad quae verbum Μετεωρισθῆναι, et aves in aëre μετεώρους, optime comparavit in transcurso Dorvillius in Charit. p. 342. (407. Lips.) In spem incertam prominentes, instabiles semper et fluctuantes, sive μετέωροι ὄντες ἐλπίζω, a Tragico, in talibus novatore, commode dici potuerunt in Chorico carmine, ἐλπίζω πετόμενοι: ubi Senatores Thebani super Oedipode Rege inter spem metumque erant suspensi. — Neque alterum amici laudo commentum in ejusdem traegodiae v. 153. quem meo quoque judicio recte cepit Dorvillius in Charit. p. 448. (473.)“ Mihi unice probatur Hermanni sententia, ad Eurip. Hecub. 555. ἐκτέταμαι inde explicantis, quod ἐκτείνεσθαι proprium sit verbum de mortuis, docente Gatakero ad M. Antonium IV. 3. p. 93. Hanc interpretationem egregie firmat locus Eurip. Med. 585. ἐν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος, ubi Porsonus: „ἐκτάδην κείσθαι phrasis bene nota. [de qua vide Tourpium ad Longin. p. 367. Wagner. ad Alci-phron. III, 22, 16. Schaefer. ad Lambertum Bos p. 60. Erf.] Quidni potuit Medea dicere: Uno argumento ita te profernam, ut quasi mortuus jaceas? Neque durior est metaphora, quam in Platonico isto, παραταθῆναι γελῶντα.“ „πάλλων. Activum pro passivo. Vide ad Eurip. Phoeniss. 1152. Bacch. 799. Cyclop. 166.“ Musgr. Item ad Bacch. 585.

V. 155. ἄζόμενος. gl. εὐλαβούμενος, φοβούμενος. recte. Hoc sensu ἄζεσθαι est apud Homerum Il. E. 261.

ἄζετο

ἄζετο γὰρ, μὴ Νουτὶ θοῆ ἀποθύμια ἔρδοι.

Locum in Aldina editione bene interpunctum non intellexit Johnsonus. Nulla hic est interrogatio, cujus signum post χρέος poni non debuit: ἐκπέπληγμα φοβούμενος τί ἐξανύσεις. Brunck.

V. 159. κελουμένω. Refertur ad proximum μοι. προφάνητέ μοι κελουμένω. Eustathius p. 714. extrema κελούμενος tuetur: ἢ γὰρ ἐκεῖ λείπει τὸ εἶμι, ἢ τὸ κελόμενος ἀντὶ τοῦ κέλουμαι εἴληπται. Hac ratione quodvis sermonis vitium defendi possit. Brunck. Eustathii lectionem verissimam esse judicat Hermannus in Notis MStis. Musgr. malebat κελόμεθ', ὦ —

V. 160. Γαῖάοχον. Recte Heathius sic vocari censet, ut terrae Boeoticae tutricem. Non enim Dianam vulgarem hic intelligit Poeta, sed speciatim illam, quae Boeotis Ἀρτεμις Εὐνελεια audiebat. De ea sic Plutarchus in Aristide: ἐθαψαν ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Εὐνελείας Ἀρτέμιδος — τὴν δ' Εὐνελειαν οἱ μὲν πολλοὶ καὶ καλοῦσι καὶ νομίζουσιν Ἀρτεμιν, ἐνιοὶ δὲ Φασιν, Ἡρακλέους μὲν θυγατέρα καὶ Μυρτούς γενέσθαι τῆς Μενοιτίου μὲν θυγατρὸς, Πατρούλου δ' ἀδελφῆς· τελευτήσασαν δὲ παρθέρον, ἔχειν παρὰ τὴν Βοιωτοῖς καὶ Λοκροῖς τιμὰς· βωμὸς γὰρ αὐτῆ καὶ ἄγλαμα παρὰ πᾶσαν ἀγορὰν ἴδρυται, καὶ προθύουσιν αὐτῇ τε γαμούμεναι καὶ οἱ γαμοῦντες. Vol. I. p. 331. E. Fanum ejus Thebis commemorat Pausanias in Boeot. c. 17. init. Eam hoc in loco intelligi testatur quoque vetus Scholiastes. Aeschylus: προστατηρίας Ἀρτέμιδος εὐνοίαισι. Sept. c. Theb. 456. Musgr.

V. 161. Scholiastes Εὐνελεια nominativum esse censet pro Εὐνελεια, quo nomine Diana apud Boeotos et horum vicinos Plataenses culta fuit. Vide Plutarchum in Aristide p. 317. [Ex ed. rec.] Brunck. ἀγορᾶς. Anlegendum ἀγοραῖς.

ραῖς. Vide notam praecedentem. — εὐκλεᾶ. Libenter legerim, si per metrum liceret, Εὐκλεια. Musgr. Eustathius p. 1158, 2 ὁ δὲ τόπος τοῦ δικαστηρίου κύκλος διὰ τὸ πολυχώρητον τοῦ τοιοῦτου σχήματος. ὁθεν καὶ Σοφοκλῆς κυκλόεντα θρόνον ἀγορᾶς λέγει. Idem p. 1337, 60. καὶ Σοφοκλῆς δήπου κυκλόεντα θῶνον ἀγορᾶς εὐκλεῆ λέγει. Pro θρόνον Casaubonus ad Theophrastum p. 38. ed. Fisch. reponi volebat τόπον.

V. 163. Respicit vocem ἀλεξίμοροι Eustathius p. 439, 42.

V. 164. ὑπὲρ cum ὀρυσμένης per hyphen conjungo, ut sit ἄτας ὑπερορυσμένης πόλει, calamitate urbem invadente vel superveniente. Musgr.

V. 166. Eustathius ἐκτόπιος e Sophocle affert p. 488, 34. Quod vel ad hunc locum, vel ad Oed. C. 119. pertinet.

V. 167. ὦ πόποι. gl. ἀγὲ τοῦ Φεῦ. διὰ μέσου. Brunck. ὦ πόποι, O Dii. Nominativum habet Lycophron v. 943.

Τοιγὰρ πόποι Φύξην ἠνδρῶσαν σπόρον.

Plutarch. vol. II. p. 22, C. Δρύαπες δὲ πόπους τοὺς δαίμονας [καλοῦσι.] Musgr.

V. 170. αὐδ' ἐνὶ Φροντίδος ἄγχος. gl. εὐδ' ἔνεστι μηχανῆς, ἐπινοίας δύναμις. Brunck. οὐδὲ νῦν Scholiaetae interpretationem esse putat Vauvillerius.

V. 172. Cum his Sophocleis P. Victorius Var. Lect. XV. 20. Pacuvii verba ex Duloreste comparat, a Nonio servata: Nec grandiri frugum fetum posse,

posse, nec mitescere. Nempe arbitrabantur olim Deos hominibus iratos ob aliquod impium facinus, fructibus terrae obesse, fetusque animantium perdere, donec placarentur, expiato scelere. Brunck.

V. 173. ἰήων. gl. θρηνητικῶν. Eurip. Phoeniss. 1046. ἰάλεμον ἐστέναζον ὄϊνοις ἰήϊον βοᾶν, ἰήϊον μέλος. — ἀνέχουσι. gl. ἄνεσιν ἔχουσιν, ἀναπαύονται. Brunck. Eustathius p. 1020, 20. ὅτι δὲ ἀφαίρεισιν ἔπαθεν ὁ ἦϊος τοῦ ἰῶτα, εἴτε ἀπὸ τοῦ ἰῶ γίνεται, εἴτε ἀπὸ τοῦ ἰήμι. κατὰ τὸ πλήρες γὰρ τετρασυλλαβεῖ ὁ ἰήϊος. καὶ ὅτι Διούσου ἐστὶν ἐπίθετον. καὶ ὅτι καὶ πάθει λοιμῶδει ἐπιτίθεται, ὁθεν καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἦϊοι τρισυλλάβως ἢ τετρασυλλάβως ἰήϊοι καμάτοι λέγονται οἱ λοιμικοί. Vid. etiam Lex. Sophocli. in ΙΗΟΥΣ.

V. 174. καμάτων. Subaudi ἀπό. Οὐκ ἀνέχουσι ἀπὸ Ἰήϊων καμάτων, non resurgunt iterum a Lucinae doloribus. Synes. epist. 98. ἀπὸ τῆς κληνῆς σοὶ γέγραφα, μόλις ἀνεχόμενος εἰς διασκευῆν. Vide ad Electr. 628. (619.) Musgr.

V. 176. ἄπερ — ὄρνιν. Euripides Hippol. 840.

Ὅρνις γὰρ ὡς τις ἐκ χειρῶν ἄφαντος εἴ
Πήδημ' ἐς ἄδου κραιπνὸν ὄρμησασά μοι. Musgr.

V. 177. κρεῖσσον — πυρός. Proverbium, quo significatur mali celeritas et vehementia. Habet et Euripides Hecub. 608. Musgr. De comparativo κρεῖσσων, graviorem, molestiorem significante vide Musgravius ad Eurip. Troad. 204. et Thomam M. p. 603. Hermann. ad Viger. p. 714.

V. 178. ἐσπέρου θεοῦ. Neminem practerea novi qui sic Plutonem vocaverit. Πόρου Ἀχέρωντος ἀπὸν
καρ

παρ' εὐσκιον habet Pindarus, Pyth. XI. stroph. 2. Vide et Antig. 823, 4. (803, 4.) Musgr.

V. 179. ὦν πόλις ἀνῆριθμος. Sic El. 227. ἀνῆριθμος ὡς θρήνων. Ad eundem modum Trach. 248. scribi possit ἡμερῶν ἀνῆριθμος.

V. 180. νηλέα. Neutrum plurale adverbii vice. Gl. νηλέως. νηλέα δὲ καὶ ἀνοίκτως ἐν παραλλήλου. Brunck.

V. 184. αὐτὰν παρὰ βώμιον. Lego αὐτὰν παραβώμιον, ejulatum circa altaria; qualem exhibet Aeschyl. Sept. c. Theb. 97. et seq. Musgr. Hanc emendationem, quae Brunckio egregia visa est, protulerat jam ad Eurip. Heracl. 44. sed ea tantum abest, ut necessaria dici possit, ut numerorum rationi adverteretur. Nihil sanius lectione librorum αὐτὰν παρὰ βώμιον, i. e. ad ararum gradus. αὐτῆ interdem eminentiam significat, ἐξοχὴν, ut bene h. l. interpretatur Scholiastes. Sic Aeschyli Choeph. 718. αὐτῆ χῶματος de sepulchri tumulo dictum.

V. 187. λαμπάι. Audaciam hujus figurae mitigare videtur Graecorum consuetudo. Sic enim λαμπρά φωνή iis clara vox est; Polluc. lib. II. sect. 116. Plutarchus de Virtute Mulier. ὡς δὲ εἶδε πεπωπότα, λαμπρὸν ἀνωλόλυξα, Vol. II. p. 258. Musgr.

V. 188. ὄμαυλος. gl. συμμιγής. Brunck. Hesychius: ὄμαυλον, ὁμόμοιτον, ὁμοῦ ἀύλιζόμενον. Musgr.

V. 190. εὐῶπα. vocativus a recto εὐώπης, [quod nescio an feminino genere uspiam (νωρίαν) occurrat. Tritum est εὐώπης in pulchritudinis laude. At si eadem significatione adhibeatur qua ἔξωπής, ἔξυδερκής, quae hujus

hujus loci aliena non est, favet analogia receptae lectioni. Ex ed. rec.] Brunck. Bene quidem, modo eam vocis εὐώπης significationem esse constaret. Quapropter malui cum Hermanno, interpunctione mutata, εὐῶπα pro accusativo habere ad ἀλλήν referendo. Aeschyl. Choeph. 487. ὦ Περσέφασσα, δὸς δὲ γ' (sic scribendum pro δὲ τ') εὐμορφον κρατος. Et ibid. 965. si vere coniecit Hermannus:

Τύχα δ' εὐπροσωποκοίτω τὸ πᾶν
 ἰδεῖν κλύειν τ' ἀρθμίοις
 μέτοικοι δόμων πεσοῦνται πάλιν.

i. e. A claeo in statu amicis conspiciendi audiendique pristina reduces potentur fortuna.

V. 191. Ἄρεα. Vide ad Aj. 716. (706.) Musgr.

V. 192, ἀχάλκος ἀσπίδων. gl. ἀοπλος σωματιῶν ὄπλων. Sic in El. 36. ἀστευον ἀσπίδων καὶ στρατοῦ. In Aj. 321. ἀφόφητος ὀξέων κωκυμάτων. Eurip. Phoeniss. ἀπεπλος Φαρέων λευιῶν. ad quem locum vide Valckenarium pag. 115. Brunck.

V. 193. περιβόητος. Active, ut ἀφόβητος infra v. 904. (876.) ἄψαυτος v. 988. (960.) Valet igitur περιβοῶν. Antipater Anthol. p. 62. Ἄμμων, ἀμφιβόητος ὄφης. Musgr.

V. 194. καλίσσυτον δράμημα νωτίσαι. gl. καλινδρομῆσαι. Supplendum est δός, quod in glossa etiam notatum. Est autem haec ellipsis in precibus maxime sollempnis. Vide Comicum Thesmoph. 286. Ran. 886. quo quidem intellecto liquet copulam τε in v. 190. neutiquam delendam esse. Brunck. νωτίσαι, terga dare,

dare, ut Eurip. Androm. 1114. regitur enim a πέμψον. Πέμψον ἀλκάν, πέμψον τε Ἄρεα — ἠωτίσαι. Musgr. i. e. ἄστε ἠωτίσαι. Non cogitandum esse h. l. de ellipsi imperativi δός judicavit etiam V. D. in Bibl. d. alt. Lit. u. Kunst, St. 2. p. 134.

V. 195. ἄπουρον valet ἐξόριος, extorris. Radix est Ionica vox ούρος, unde et τηλουρός adhibitum Euripidi Orest. 1331. Androm. 890. — μέγαν θάλαμον Ἀμφιτρίτας. Intellego mare Atlanticum, tum quod nullum aliud aequae a magnitudine designari mereatur; tum quod omnium quae tum quidem innotuerint, a Graecis longissime absit, aptissimumque adeo fuerit, in quod pestem ablegari cuperent Thebani. Cicero Somn. Scipion. cap. 6. circumfuso illo, quod Atlanticum, quod magnum — appellatis. Theon in Arat. Phaenom. 26. ὠκεανὸς δὲ, ἣ ἐπὶ καὶ μεγάλη θάλασσα καλεῖται. Musgr.

V. 198. Non probat Hermannus in Notis MStis, quod Θρακιον edidi pro Θρηκιον. In hoc nomine, inquit, ut in aliquot aliis, poetica forma Ionica est.

V. 199. τέλει. An legendum μέρει pro ἐν μέρει, vicissim? Musgr.

V. 201. Hermannus in Notis MStis sic: „Hic et in antistropha, me iudice, iusto audacius versatus es. Minime omnium de πελάσσαι persuadebis, quod libri si praerberent, equidem corrigendum putarem. Ego tutissimum arbitror, hos locos ita constituere:

stroph. τὸν ὦ τῶν πυρφόρων
ἀστραπαῶν κρατὴ νέμων, Ζεῦ
πάτερ ὑπὸ τῶ Φθίσον κεραινω.

antistr.

antistr. πελασθῆναι Φλέγοντ
* * ἀγλαῶπι πεύκα
ἐπὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν.“

Πέλασσον tamen occurrit Philoct. 1145.

V. 203. Λύκει ἀναξ. Infra eundem invocatur Iocasta v. 938. (910.) ubi vide Scholiasten: nec silentio praetermisit Aeschylus Sept. c. Theb. 147. Vide eundem Suppl. 694.

V. 204. ἀγυλῶν. Genitivus pluralis nominis ἀγυλή. Glossa in membr. τὰ νευρὰ λέγει. Brunck. ἀγυλῶν. Usus cuius fere funicularum generi nomen hoc tribuit; ut funiculis nauticis, Eurip. Iph. Taur. 1419. calceorum loris, Hesych. v. ἀγυλάς; loro quo canes venatici continentur, Polluc. lib. V. sect. 54. Hic nervum arcus indicat: arcum enim gestabat, non jaculum, Apollo. Musgr. Eustathius p. 33, 3. διὸ καὶ Σοφοκλῆς ἀγυλά χρυσόστροφα τὰ τοῦ Φοῖβου τοῖα λέγει.

V. 205. ἐνδατεῖσθαι. Vide Eurip. Herc. Fur. 217. Musgr. Ad ἐνδατεῖσθαι respicit Eustathius p. 1142, 22.

V. 206. προσταθέντα. Radix est προσταμαι, non προστείνομαι. Musgr.

V. 207. „ἀγλας. Vide Spanhemium ad Callimachi hymn. in Dian. v. 11, ubi Dea facem utraque manu gestans ex veteri nummo exhibetur. Διπύρους ἀνέχουσα λαμπάδας depingitur Aristoph. Ran. 1406.

Λύκει ὄρεα διαίσσι. Hujus fabulae origo quae fuerit, ex simili de Baccho fabula conijcere licet. Auctor est Scholiastes ad Eurip. Phoeniss. 237. spontaneum ignem

ignem in quodam Parnassi vertice vulgo visum esse, non dissimilem forte iis quibus Castoris et Pollucis nomen tribuit Antiquitas. Hoc arripens Euripides Ion. 725. Bacchum fingit noctu in eo loco tripudiare, taedam utraque manu gestantem. “ Musgr.

V. 209. *Χρυσούτρην*. Luciano itidem depingitur *μίτρα* — *ἀναδεδεμένος τὴν κόμην*, in Dialogo Iovis et Iunonis, vol. I. p. 247. quin et in *Προσλαλιά*, vol. III. p. 76. Musgr.

V. 212. In Antigona pariter Chorus Bacchum appropere orat, non solum, sed *ξὺν Θυάσι προσπόλοις*, v. 1165. (1136.) Musgr.

V. 214. *ἀπότιμον*. Hesychius: *ἀπότιμος*, *ἄτιμος*. Extat etiam Herodot. II. cap. 167. Sic apud Hesychium, *ἀπόδειπνος*, *ἄδειπνος*, et *ἀπόθεα*, *ἄθεα*. Musgr.

V. 216. *τῇ νόσῳ ὑπηρετεῖν*, ea facere, quae morbi natura et ratio exigit. Musgr.

V. 220. *σύμβολον*. De quavis necessitudine vel affinitate dicitur. Aristoteles, de Genere et Corrupt. II. 4. *ὅσα μὲν γὰρ ἔχει σύμβολον πρὸς ἀλλήλους, ταχέϊα τούτων ἢ μετέβασις*, et mox, *ἔχει γὰρ ἀμφὸς πρὸς ἀμφὸς σύμβολα*, iterumque, *διὰ τὸ σύμβολον ἐνυπαρχεῖν τοῖς ἐφεξῆς*. Dicit utrique Oedipus, non a se expectandum fuisse, ut rem studiosius anquireret, cum nulla ipsi necessitudo (sic enim putabat) cum Laio tum intercederet; post id tempus se concivem ejus factum esse. Habet et aliam potestatem vox *σύμβολον*, non penitus ab hoc loco alienam, quae dubito annon Poetae animo simul obversata sit. Ea est, qua *μέτοικοι* inquilini urbis cujusvis *ἀπὸ συμβόλου κοινωγεῖν* dicuntur Aristot. Polit.

III.

III. I. Idem ejusdem libri cap. 9. *Τυρῆνοι καὶ Καρχηδόνιοι καὶ πάντες οἷς ἐστὶ σύμβολα πρὸς ἀλλήλους*. Musgr. Glossa: *ἐπεὶ οὐκ ἔχω τι σημεῖον*. Brunck. Perperam. Vertendum est: nisi aliquod haberem indicium: *εἰ μὴ ᾗδειν καταλειψόμενος*. Vid. Schaeff. in Melet. crit. P. I. p. 108.

V. 221. *εἰς ἀστὸς τελεῶ*. Eurip. Bacch. 822. *εἰς γυναῖκας ἐξ ἀνδρὸς τελεῶ*. Pollux lib. II. sect. 19. *εἰς ἐφήβους τελεῖν*. Musgr.

V. 226. *ἐπίκλημα, κατέγυγμα, κατηγορία*. Sic infra 529. Passim *επιναλεῖν* pro *ἐγναλεῖν* occurrit. Brunck. *ἐπίκλημα* esse *κατηγορίαν* movet etiam Eustathius p. 1053, 27.

V. 227. Post *αὐτὸς καθ' αὐτοῦ* suppleendum *σημαίνετω*, *λεγέτω ὁμῶς*, quod ex serie orationis intelligitur. Sic etiam in glossa. Brunck.

V. 228. *ἄπεισιν*. gl. *ἀπελεύσεται*. Brunck.

V. 229. Purgoldus in Obsl. critt. p. 204. corrigebat *ἄλλος* pro *ἄλλον*. „ Nam satis perspicue, inquit, opponitur hic versus versus 227. Deinde, quae nostram versum sequuntur verba *τὸ γὰρ κέρδος τελεῶ ἰώ, καὶ χάρις προσκίεσται* rem certe evincunt. Thebanis enim, quippe subditis, rex, sicut facit, imperare debebat, ceteros hosce exteros nisi lucro atque praemio proposito Oedipus in sententiam suam perducere non poterat. “ Eaedem, ni fallor, causae fuerunt, cur Vauvillerius *ἀστὸν οἶδεν ἢ ἔξ ἄλλης χθονὸς* conjiceret. Sed nihil mutandum esse accuratior docet loci confideratio. Primum enim Oedipus indicare jubet, si quis a cive Laium interfectum esse sciat, quod satis apparet e versibus 226 — 228. ubi ipsum, si forte adsit, occiso-

rem

rem ad confessionem facinoris adducere studet: deinde fileri vetat, si quis peregrinum noverit caedis auctorem esse. ἄλλον h. l. abundat, ut supra v. 7.

V. 231. τελῶ. gl. τελέσω, δώσω. Forma futuri Attica, de qua supra ad v. 138. Sic infra 418. (417.) ἐλά, ἐλάσει. Brunck.

V. 234. ἐκ τῶνδε. μετὰ ταῦτα, dehinc, postea. Sophocli valde frequentatum. [Alciphron Epist. 33. ἐκ τοσούτης συνηθείας, post tantam familiaritatem. Ex ed. rec.] Brunck.

V. 239. Quid sit χέρινας νέμειν, docebit Athenaeus, cujus haec sunt verba l. IX. p. 409. Ἔστι δὲ ΧΕΡΝΙΨ ὕδωρ, εἰς ὃ ἀπέβαπτον δαλὸν ἐκ τοῦ βωμοῦ λαμβάνοντες, ἐφ' οὗ τὴν θυσίαν ἐπέτελλον· καὶ τούτω περικρίνοντες τοὺς παρόντας ἤγγιζον. Brunck. Aeschyles Choeph. 288.

καὶ τοῖς τοιούτοις οὔτε πρακτῆρος μέρος
εἶναι μετασχεῖν, οὐ φιλοσπονδῶν λιβός,
βωμῶν τ' ἀπείργειν οὐχ ὀρωμένην πατρός
μῆνιν· δέχεσθαι δ', οὔτε συλλοῦειν τινα.

Euripides Oreste 885.

μήθ' ἡμᾶς στέγαις,
μὴ πῦρ δέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινα
μητροκτονούντας —

„ποιὸν ποιῆσθαι, focium adhibere.“ Musgr.

V. 247. ἄμορον correxerat jam Porfonus in prae-
fat. ad Hecubam p. X. ed. sec., quam vocem occur-
rere monet Euripid. Med. 1395. ut ἄμμορος Sophocli.
Philoct. 182. et Eurip. Hec. 425. Additum vin defendit
simillimo loco Trachin. 287. ΑΥΤΟΝ δ' ἐκείνον,
εὐτ'

εὐτ' ἂν ἀγνὰ θυμάτα Πίση πατρώω Ζηνὶ τῆς ἀλώσεως,
Φρόνει NIN ὡς ἤζοντα: alia exempla vide apud Aug.
Matthiae, virum graece doctissimum, in Gramm. Graec.
p. 645. — „Ἐκτρίψαι, ad finem usque conte-
rere.“ Musgr.

V. 249. γένοιτο μὴ οὐ ξυνειδότης. Sic optime
Marklandus ad Eurip. Suppl. 390. Vulgo legitur pro-
fus absurde ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτ' ἐμοῦ συνειδότης. At nulla
caussa erat, cur quidquam imprecaretur interfectori,
quem ipse comperisset secum domi suae habitare: illum
statim expellere poterat, aut quovis supplicio multare.
Quod sequitur παθεῖν, ad interfectorem spectat, si quis
forte in Oedipi domo nescientis versetur; non ad ipsum
Oedipum, ut inepte somniantur interpretes. Brunck.
Minime vero ad interfectorem: alioqui seq. v. non τοῖςδ',
sed τῶδ' scribere debuisset Sophocles. Vulgatam lau-
dabili quidem, sed minus prospero conatu defendit V.
D. in Biblioth. d. alt. Lit. u. Kunst, Part. II. p. 130. hac
usus interpretatione: si caedis auctor in mea ipsius do-
mo habitet idque ego resciverim, eadem illum poena
affectum iri spondeo. At verissima sunt, quae Schaeferus
in Meletem. crit. p. 107. scripsit: „Omnibus in li-
bris legitur γένοιτ' ἐμοῦ συνειδότης. Marklandus, qua
erat Vir Summus modestia: contra sensum loci,
ut mihi videretur. Brunckius, ut solet, confiden-
tius: profus absurde. Non ausim assentiri. In
superioribus Oedipus poenam constituit civilem irrogan-
dam et interfectori Laii, et occultatori interfectoris:
nunc, si inquisitio frustra sit, diras addit execrationes,
quibus primo parricidam (v. 246 — 248. [245 — 247.]),
post conscium facinoris (v. 249 — 251. [248 — 250.])
devoveat. Posterior quo magis terreat cives, καὶ ἵνα
περιπαθέστερος γίννηται ὁ λόγος, ut bene Scholiastes,
ne sibi quidem parcens, si sciens interfectorem occul-
tet, suo ipsius capiti perniciem imprecatur.“

V. 252.

V. 252. Parum eleganter scripsit hoc loco Sophocles, quod γῆς interrupta oratione a τῆσδὲ τς sejunxit. Obvium erat καὶ χθονὸς τῆσδ'; sed invitis libris nihil mutandum.

V. 253. ἀθέως, sublato Deorum praesidio. Sic ἀθεός — ὀλομᾶν infra v. 676. (656.) Adde Electr. 1187. (1178.) Musgr.

V. 254. τὸ πρᾶγμα cum vel caedem Laii vel investigationem caedis denotare possit, unice tamen prior convenit significatio, quoniam admissa altera ineptum foret, quod sequitur, ἀκάθαρτον. Minus igitur accurate Graeca sic reddidit Brunckius: etsi Deus non iusserat. Imo θεήλατον omnino est, quod ad Deos pertinet, quo sensu occurrit in Eurip. Ion. 1306.

V. 257. ἐπικυρῶ antepenultimam corripit, ideoque metro non convenit. An legendum ἐπιθύω, in viam reduco? Musgr. Haud male, iudice Brunckio, emendaverat Heathius, νῦν δ' ἄρ' ἐπικυρῶ — Burtono legendum videbatur νῦν δ' ἐπεὶ κυρῶ — Probabilior, puto, mea est correctio.

V. 261. Sunt quibus phrasīs horum versuum intricatior videri possit. Sensus est: Si liberos reliquisset Laius, esset illis genus commune cum liberis meis; fratres illi essent liberorum meorum. εἰ κείνω γένος εὐτύχησεν, κοινῶν παίδων κοινὰ ἦν ἂν ἐκπεφυκότα γένη. Sophocli familiare est κοινός usurpare pro ἀδελφός, quod Scholiastae observatum ad I. Antigoniae versum, et Hesychio in voce. [Ex ed. rec.] Brunck. κοίν'. Recte Scholiastes ἀδελφὰ interpretatur. Vide Antig. 1. et 207. (202.) — εἰ κείνω γένος Μη' δυστύχησεν, si proles ipsius non infelix fuisset. Euphemismus est pro periisset,

set, quae mens est Oedipi. Sed maluit Poeta ambigua voce hic uti, quae veram proles hujus sortem, ipsi ignoratam, auditori continuo suggerat. In sequenti versu idem artificium est: — εἰς τὸ κείνου κρατ' ἐνήλαθ' ἢ τύχη. Hoc Oedipus ad deperditum Laii filium refert, auditor interea diverso sensu ad Oedipum ipsum. Musgr.

V. 262. ἐνήλαθ'. Conf. v. 1331. (1296.) Antig. 1347. (1325.) Apoll. Rhod. II. 220.

— ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν Ἐριννύς Λαῖξ ἐπέβη. Musgr.

κείνου h. l. pro αὐτοῦ positum, non ad γένος, sed ad Laium referri debet. Similiter usurpatum occurrit Oed. Col. 1760. sqq. quem locum, transposita una voce, ita legi velim:

ὦ παῖδες, ἐμοὶ κείνος ἀπέπειν,
μήτε πελάζειν ἐς τούσδε τόπους,
μητ' ἐπιφανεῖν μηδένα θνητῶν
θήκην ἱεράν, ἣν κείνος ἔχει.

κράτα. Eustath. p. 700, 62. παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ καὶ τὸ κράτα εὐρηται καινότερον. — Ceterum totus versus ut omitti non incommode poterat, ita coniungendus esse videtur cum iis, quae praecedunt; hoc quidem nexu: si liberos reliquisset Laius, essent illi fratres liberorum meorum, quae omnia secus forent, nisi in caput eius irruisset calamitas. Trachin. 1071. seqq.

— οἴκτερόν τ' ἐμὲ
πολλοῖσιν οἴκτρον, ὅστις, ὥστε παρθένος,
βεβρυχα κλαίων. καὶ τόσ' εὐδ' ἂν εἶς ποτε
τόνδ' ἄνδρα Φαίη πρόσθ' ἰδεῖν δεδρακότα·
ἀλλ' ἀστένακτος αἰὲν ἐσπόμεν κακοῖς.
νῦν δ' ἐν τοιοῦτου θῆλος εὐρημαὶ τάλας.

Huius quoque loci versus ultimus, si abesset, non magnopere desideraretur.

V. 263. τοῦδ' ὡς περὶ τοῦ μού πατρός. Sic recte eruditus Britannus. Codd. et Aldus τὰδ'. Brunck. τὰδ'. Subaudi πατρός. Musgr. Recte. Sic Ajax. 1346. σὺ ταῦτ', Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί; Genitivus τούδ' abesse potest: pugnabo ego (sc. pro hoc) tanquam pro patre meo.

V. 266. τῷ Λαβδακείῳ παιδί, Παλυδάρου τε. Hoc exemplo bis utitur Eustathius ad illustrandas similes apud Homerum constructiones. Il. B. 54.

Νεστορέῃ παρὰ νηὶ Πυλαγγενέος βασιλῆος.

et E. 741.

Ἐν δέ τε Γοργεῖη κεφαλῇ δεινοῖο πελώρου.

ad quem versum ita commentatur p. 601. τὸ Γοργεῖη κεφαλῇ δεινοῖο πελώρου, ὁμοίον ἐστὶ τῷ Νεστορέῃ παρὰ νηὶ Πυλαγγενέος βασιλῆος. ὡς γὰρ ἐπέειπε τῆ τοῦ κτητικῶ ἀναλύσει εὐδοῦται εἰς σύνταξιν, οὕτω καὶ τοῦτο. τὸ γὰρ Νεστορέῃ ἀναλυθὲν εἰς τό, τῆ τοῦ Νέστορος, εὐ ἔχει πρὸς τὸ εἰπεῖν, παρὰ τῆ Νέστορος βασιλῆος νηί. οὕτω δὲ καὶ τό. Γοργεῖη κεφαλῇ δεινοῖο πελώρου, λέγει κατ' ἀνάγνωσιν ὅτι ἡ κεφαλῇ τῆς Γοργούς, τοῦ δεινοῦ πελώρου. ὁμοίως καὶ τό (Antig. 1135. [1121.]) Θηβαίας ἐπισκοποῦντ' ἀγυῖας, τὰν ἐκ πασῶν τιμῶν, μεταποιήθην ἀναλυτικῶς εὐδοῦται εἰς τό, τὰς τῆς Θηβῆς ἀγυῖας, ἣν ἐπέκεινα πασῶν πόλεων τιμῶν. ἐπέειπε μὲντοι καὶ ἄλλως καθίσταται. οὐκ αἶται γὰρ εἶναι τὸ Θηβαίας, ἀπὸ τοῦ Θηβῆς, ἵνα ἡ ὡς περὶ σελήνην σεληνάια, οὕτω καὶ Θηβῆ Θηβαία, αὕτη ἡ Θηβῆ. ὁμοίον δὲ πρὸς τῆ Γοργεῖη κεφαλῇ δεινοῖο πελώρου, καὶ ἐκ τῶν Σοφοκλέους τό, Λαβδακείῳ παιδί Πολυδάρου τε καὶ Κλέδμου καὶ Ἀγηνορος. καὶ ἐκεῖ γὰρ εὐδοῦς ἡ σύνταξις δι' ἀναλύ-

σεως

σεως τοῦ Λαβδακείῳ παιδί, ἵνα ἡ τῷ παιδί τοῦ Λαβδάκου, καὶ τῶν ἐξῆς. Brunck.

V. 265. καὶ πᾶντ' ἀφίξουαι. Sic Eurip. Hippol. 286. εἰς πᾶντ' ἀφίγμαι. Musgr.

V. 269. γῆς. Sic propter constructionis duriem scribendum esse coniecerunt Vauvillerius, Musgravius et in literis ad Bothium datis Spaldingius. Verte: haec qui non faciunt, iis precor deos, ut neque segetem e terra emittant, neque vero ex uxoriibus liberos procreent.

V. 270. μήτ' οὖν γυναικῶν παιδάς. Est cui hic legendum esse videtur γυναῖκα vel γυναῖκας. Sed fallitur. Θεὸς cohaeret cum εὐχομαι, non vero cum ἀνιέναι, Deos precor, a Diis peto, μήτε γῆν ἀνιέναι αὐτοῖς ἄροτον τινα, μήτε γυναικῶν παιδάς. Verbum ἀνιέναι mulierum partibus seorsum applicari non posset, qui e terra non gignuntur. Sed nihil frequentius schemate, quo verbum uni rei proprium pluribus adhibetur. Extrinsecus aliud verbum ex analogia adsumendum, quod fetu mulierum conveniat, αὐξείν, τρέφειν, siquidem terra παμβῶτις, κουροτρόφος appellatur. Homerus Odyss. Γ. 289.

λιγέων δ' ἀνέμων ἐπ' αὐτμένα χεῦς
κύματα τε τροφόντα.

ad quem locum Eustathius pag. 1469. ἐν τῷ, αὐτμένα χεῦς κύματα τε τροφόντα, οὐ προσηγορευμένον ἀπὸ κοινῆ τοῦ χεῦς καὶ ἐπὶ τῶν κυμάτων, ἀλλ' ἐξ ἀναλόγου νοητέον τὸ ἐγείρας, ἢ κορυφώσας. οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ, σίτον καὶ οἶνον ἔσθων, ἡ ἀκολουθία τῆν τοῦ πίνειν μετοχὴν ἔξωθεν τῷ οἶνῳ κομίζει, ὡς τοῦ ἔσθων τῷ σίτῳ προσηγορευτός. τοιοῦτου δὲ σχήματος καὶ τό, καπνὸν ἐλευσσομεν καὶ φθογγῆν.

Bb 2

Φθογγῆ

Φθογγή γὰρ οὐ λεύσεται πάντως, ἀλλ' ἐξῆκουεται. ὡς χρῆναι νοεῖν ἐντελῶς, ὅτι κικνόν ἐλεύσσομεν καὶ Φθογγὴν ηκούσαμεν, εἰ καὶ σεσίγηται τὸ τῆς ἀνοῆς ἀφελῶς ἢ γοργῶς. Huius idiotismi, cuius tamen exempla apud utriusque linguae scriptores passim obvia, ignoratio vel doctis fraudi fuit. Cave credas quidpiam deesse in hac phrasi Aeschinidis contra Timarchum: μὴ γὰρ ὑπ' ἐμοῦ λεγόμενον, ἀλλὰ γιγνόμενον τὸ πρᾶγμα νομισθ' ὄραν. Ad quem locum Reiskius p. 161. Post λεγόμενον videtur ἀκούειν deesse. Nugatur: non magis ibi deest, quam in hoc Aeschyli versu Prom. 21.

Ἦν οὔτε Φωνὴν οὔτε του μορφήν βροτῶν ὄψει.

Plura de hoc schemate dicemus ad El. 435. (428.) Brunck.

V. 271. Schol. MS. cod. August. b. Φθαρῆναι δὴ (scr. δεῖ) γράφειν, οὐ Φθερῆσθαι. τὸ γὰρ εὐχόμεν ἀντὶ τοῦ ὑπισχνούμαι τιθέμενον μέλλοντι συντάσσεται, ὡς τὸ, ἠῤῥᾶτο τῷ Ἀσκληπιῷ τάλαντον ἄωσειν, παρὰ Διβανίῳ, καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις πάσιν. ἀντὶ δὲ τοῦ εὐχῆν καὶ δέησιν ποιῶμαι εἰς ἐνεστῶτα παρωχημένον ἐμφέρεται, ὡς καὶ τὸς οὗτος ἀνω προῦφη. ἐκτρέψαι καὶ παθῆ λέγων. καὶ Πλάτων ἐν Ἀξιώχῳ, εὐξάμενοι τὸ κράτιστον αὐτοῖς γενέσθαι. Non multum huic praecepto tribuendum videtur.

V. 276. ἔχω. gl. δύναμαι. Brunck.

V. 277. τὸ δὲ ζήτημα. Nominativus solutus; non vero qui vice genitivi est, et Latinorum ablativo absoluto responderet; sed per Quod attinet explicandus. Vide Valckenarium ad Phoenicill. pag. 102. Aliter hic locus expediri etiam potest, sublatâ distinctione post ζήτημα, ut constructio sit: ἦν δὲ τοῦ πέμψαν-

τος

τος Φοίβου τὸδε τὸ ζήτημα, εἰπεῖν, ὅστις εἴργασται ποτε. Vel adhuc, transposita sequenti distinctione, ἦν δὲ τοῦ πέμψαντος Φοίβου τὸ ζήτημα, εἰπεῖν, ὅστις ποτὲ εἴργασται τὸδε. Prima ratio omnium videtur optima. Brunck. Proxus neglexit eam, quae mihi quidem prae ceteris placet: ἦν δὲ τοῦ πέμψαντος Φοίβου τὸ ζήτημα, εἰπεῖν τὸδε, ὅστις εἴργασται ποτε, ut τοδε sit superfluum.

V. 285. σκοπῶν. gl. ζητῶν, ἐρευνητῶν. et 291. [290.] σκοπῶ, ἐξετάζω. Brunck.

V. 287. Κρέοντος εἰπόντος. Animum ad hoc advertisse, cum ad Oedipi et Creontis iurgium perveneris, non inutile erit. Oedipi enim suspiciones, minime alioqui absurdas, illud vel maxime confirmasse videtur, quod arcessendi Teiresiae consilium ipsi a Creonte primo suggestum erat. Mus gr.

V. 289. κωφᾶ. gl. ἀνυπόστατα. — παλαιά, σαφῆρα. Brunck. De voc. κωφός vid. Coray ad Heliodor. T. II. p. 152. sq.

V. 292. τὸν δ' ἰδόντ'. Anonymus Anglus in Burtoni Pentalogia corrigendum suspicatur: τὸν δὲ δρῶντ', motus v. 295. ubi Oedipus: ὦ μὴ ὅστι δρῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ. Ingeniose profecto, nec repugnante usu, quandoquidem ὁ δρῶν pro ὁ δράσας etiam Antig. 319. legitur. Nihilominus vulgatam stare posse putaverim, si verbo ἔχω seq. versu non τὸν ἰδόντα respici dicas, sed, qui loquentis animo obversabatur, interfectorem.

V. 294. Glossa: τὰς σὰς ἀκούων τοιαύδε κατάρτας οὐχ ὑπομενεῖ σιγῇ φυλάττων. Brunck.

V. 299.

V. 299. *νωμῶν*. Hesychius: *νωμῶν* — *κρίνων*. Sic Aeschylus:

Ἐν ὧσι νωμῶν καὶ Φρασίν —
Χρηστηρίους ὄρνιθας,

Sept. c. Theb. 25. Euripides: *ρήξεις τ' ἐνώμων*, Phoeniss. 29. Plato in Cratylō: *τὸ γὰρ νωμῶν. καὶ τὸ σκοπεῖν. ταῦτόν*, p. 82, E. Herodotus: *νομῶντες ὧν σῖτα ἀγαιρευόμενος τοὺς Δαρείου*. IV. 128. Musgr.

V. 310. *μαντικῆς ὁδόν*. gl. *μέθοδον*. Frequens usus nominis *ὁδός* pro modo, ratione. Vide indicem nostrum in Aristophanem, Euripidem Hec. 734. Phoen. 922. Hippol. 291. 394. Heracl. 237. Brunck.

V. 313. *ἐν σοὶ ἐσμεν*. in te sumus. id est, in te omnis posita est spes nostra. Brunck.

V. 314. *ἔχοι τε καὶ δύναίτο*. Omissum *τίς*, de qua ellipti conf. Hermannus ad Viger. p. 725. Schaefer. ad Lambertum Bos p. 476. et Matthiae Gramm. Graec. p. 408. Parum apposite Vauvillierius comparat Trachin. 93. ubi vide quae notavimus.

V. 315. *Τέλη λύει Φρονοῦντι* affert Eustath. pag. 626, 53. Ad sententiam conf. Eurip. Phoen. 968. ed. Porf. *ὅστις δ' ἐμπύρῳ χρῆται τέχνη, μάταιος*.

V. 316. *ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγώ*. Vere haec Heathius corrupta esse iudicat, in emendando non aequè felix. Legendum utique:

— *ταῦτα γὰρ, τὰ λῶστ' ἐγώ*
Εἰδώς, διάλεσ'· οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἰκόμην.

Sic enim ego, cum quae maxime factu utilia essent, scirem, scientiae hujus fructum

ctum abjeci: alioqui minime huc venissem. *Ταῦτα* pro *κατὰ ταῦτα*. Vide Aj. 679. (670.) Suidam in *ταῦτά τοι*. Musgr.

V. 317. *διώλεσα*. gl. *ἐπελαθόμην*. recte. Ut *σώζειν* saepe adhibetur pro tenere memoria, sic *διολλύειν* adhibetur pro oblivisci. Vide quae notavi ad Eurip. Bacchas 782. et Hippol. 291. Nimis facete locum hunc vertit Johnsonus: *οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἰκόμην*. alioquin huc non venissem: nempe *εἰ ἐσωζόμην αὐτά: εἰ μὴ ἐπελαθόμην*. Qui popularem suam merito castigat Io. Burton, eo non fuit perspicacior. Locus hic, si quis alius, sanus est. Brunck. Illa de verbo *σώζειν* observatione usus non infeliciter emendasse mihi videor Eurip. suppl. 838. Scribendum enim puto:

Μέλλων σ' ἐρωτῶν, ἠνίκ' ἐξήντλεις στρατῶ
Γόους, ἃ Φήσω, τοὺς ἐπεὶ μὲν ἐκλιπῶν
Ἔσωσα μέθους —

Aliam iniiit rationem Iacobf. in Exercitatt. eritt. in Scriptt. vott. T. I. p. 88.

V. 327. *ἐγὼ δ' οὐ μὴ ποτε τὰμ' ἐξελεύπω*. Sic ex indole linguae legendum est. Vulgata lectione nihil mendosius: *ἐγὼ δ' οὐ μὴ ποτε τὰμ' ὡς ἂν εἴπω*. Ex his apud omnes constat nullum sensum elici posse, in quibus nulla quidem est legitimae constructionis forma. *οὐ μὴ* cum futuro indicativi vel aor. 2. subjunctivi constructur. Perspicuus est sensus: *οὐ μὴ ποτε εἴπω τὰμά, ἤγουν τὴν ἐμὴν μαντείαν, ὡς ἂν μὴ ἐκφανήσω, ἤγουν Φανερά ποιήσω τὰ σὰ κακά*. Sic recte glossa: unde non aliter scripsisse Tragicum liquet, ac edidimus, *οὐ μὴ ποτε τὰμ' ἐξελεύπω*. Bicompositi verbi, librariorum errore perquam sollemni, exciderant praepositiones. *ἐνέπω* apud Tragicos frequens est, quo in verbo liquida gemi-

geminari solet, metri lege plerumque id flagitante. Eustathius ad Odysl. p. 1381. τὸ δὲ ἐννεπε πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ἐνός ν. καὶ δῆλον ἐξ ὧν πολλαχού τὸ ἐνέπω δι' ἐνός ν ἐκφέρεται, ἀπὸ τῆς ἐν προθέσεως καὶ τοῦ ἔπω, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἔπος. Verbo ἐξενέπω uti sunt Pindarus Olymp. VIII. 26. Apollonius I. 764. Dionysius Perieg. 556. Apud Eurip. Bacchis 1255. occurrit aliud bicompositum ἐξυπειπεῖν haud magis apud Tragicos obvium quam ἐξενέπειν. Utrumque legitimum est et extra omnem suspicionem. [Admoveri huc potest Scholiastae observatio ad alterius Oedipi v. 2648. Ἰδιον αὐτοῦ τὸ πολλαῖς κεχρησθῆναι ταῖς προθέσεσι. Ex ed. recent.] Brunck. Barbarismum obtrudit Sophocli, cuius ipsum fortasse piguisset, si Vauvillerii, nimis profecto contemptim habiti adversarii, notam vel inspicere dignatus esset vel diligentius perpendere. Nam, quae ille desiderat, verbi ἐνέπω sive ἐνέπω cum I scripti exempla in omni Graecitate frustra quaerias. Musgr. legendum coniciebat τὰ μ' ὡς καλ' εἶπω — Nunquam dicam mea quam honesta sint, ne tua mala patefaciam; vel, ne tua turpia esse ostendam. Equidem ego correctionem exhibui ab Hermanno in ephem. Lips. 1806. n. 39. p. 619. propositam, τὰ μ'. ἴσθ' ἂν, εἶπω. De particula ἂν imperativo iuncta vide virum praestantissimum ad Viger. p. 782. 786. Possit etiam sic locus constitui:

— ἐγὼ δ' οὐ μήποτε,
τὰ μ' ὡς ἂν εἶπω, καὶ τὰ σ' ἐκφῆνω κακὰ.

Qua ratione admissa, insuper pro ἐκφῆνω scribendum solet ἐκφανῶ, si Dawesianus ille canon valeret, cuius honori nuper aliquantum a viris doctis detractum est.

V. 324. ὀργάνειας. gl. εἰς ὀργὴν κινήσεια;. Sic libri omnes, ad stipulante Eustathio ad Iliad. pag. 792.
ὀργῶ

ὀργῶ ὀργαίνα. οἶον, οὐ γὰρ ὀργαίνειν καλόν, παρὰ Σοφοκλεῖ, (Trach. 552. [553.]) παρ' ὧ καὶ τό, καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν σύ γ' ὀργανεῖας. Hemsterhuisio, viro summo, legendum videbatur ὀργάσειας, ab ὀργάζειν, quamlibet materiam subigere, macerare, molliſe. Conjecturam protulit Ruhkenius ad Timaei lexicon p. 129. elegantem quidem, nec tamen usquequaque certam. [Similis hyperbole apud Plautum occurrit, Paenulo I. 2. 77.

Nam illa mulier lapidem silicem subigere, ut se amet, potest.

Ex edit. recent.] Brunck.

V. 335. ἀτεγκτος. gl. σκληρός, ἀμειλικτος. ἀτελεύτητος, ἀπρακτος, ἀκαμπής. Eustathius p. 441. ἀτελεύτητος παρὰ Σοφοκλεῖ, καὶ τὸν μὴ τελευτήν ἐπάγοντα τοῖς ζητουμένοις ἀλοῖ ἐν τῷ, ἀτεγκτος ἀτελείτητος ΦΑΝΕΙ. Et sic quidem apud eum legitur Φανεῖ, non Φανῆ. Qua occasione monebo Atticam terminationem secundae personae passivae et mediae formae me ubique in futuris reposuisse; nec sorte doctiorum reprehensionem effugere, quod idem in reliquis temporibus non fecerim, ut in Aristophane. Quod ad futura attinet, haud pauca supersunt in impressis nostris libris hujus Atticis vestigia, librorum incontantia, quibus cordi fuisse videtur nulli parcere. Infra 1295. (1291.) εἰσόψει. El. 381. (374.) προσόψει. Trach. 199. (200.) ὄψει. Eurip. Androm. 708. φθερῆ. Bacchis 782. σώσει. et alia permulta. In Aj. 195. D. praefens στηρίζει exhibet. In Eurip. Iphig. T. 483. λυπεῖ scriptum olim fuisse pro λυπῆ Marklandus evicit. Vide Valckenarium ad Phoeniss. p. 216. Brunck. Vid. Lexicon Sophocli. in ΑΤΕΓΚΤΟΣ.

V. 336.

V. 336. τὴν σὴν δ' ὁμοῦ καλοῦσαν. Argutatur Eustathius ad Iliad. p. 755. ambiguum hic statuens esse sensum, quo aliud Tiresias innuit ac dicere videtur. δοκεῖ μὲν λέγειν ὁ Τειρεσίαις, ὅτι τὴν σὴν ὄργην οὐ κατεῖδες, τὴν σύμφυτόν σοι. ἀληθῶς δὲ λέγει, ὅτι τὴν σὴν ἀλοχον οὐκ οἶδας, ἣ γοῦν τὴν μητέρα σου, ἢ συμβιοῖς. ὅπερ οὐνήσας ἐκφῆναι, εἶπε τὸ ὁμοῦ καλοῦσαν, ὃ ταυτόν ἐστι τῷ ὁμεινέτιν. Brunck.

V. 340. ἦξει. gloss. παραγενήσεται, φωνήσεται. Brunck.

V. 344. ὡς ὄργῃς ἔχω, gl. ὡς δικάσκειμαι ἔνεκα ὄργῃς. alia: ὡς δυνατός εἰμι ὀργίζεσθαι. Neutraliter adhiberi ἔχω cum genitivo ostendi ad Comici Lylistr. 173. Brunck.

V. 349. ἀληθεῖς; gl. εἰρωνικόν. Vide quae notavimus ad Comici Ran. 840. Brunck. Ἀληθεῖς. Sarcastice, ut Antig. 769. (750.) Eurip. Cyclop. 241. Aristoph. Av. 1605. Musgr.

V. 352. ὄντι — μιάστορι pro ὄντα — μιάστορα, mutata propter ambiguitatem constructione.

V. 357. προὔτρέψω. gl. παρεκλήσας. Brunck.

V. 358. ἡ ὑπειρᾶ λόγων; Aldus et codd ἡ ὑπειρᾶ λέγειν; Glossa in aliis, δοκιμάσεις καὶ ἐνοχλεῖς. In D. εἰς κείραν λόγων προτρέπη. In hoc cod. legisse videtur λέγων nescio quis olim, qui margini adscripsit, an λέγειν; Corruptam esse lectionem constat, unde nullus exoritur sensus. Heathius conjecit ἡ ὑπειρῶν λέγεις, vel ἡ ὑπειρᾶς λέγων. Neutrū mihi placet: nec fere magis, quod dedi, etsi illis probabilius sit: aut sermonemne meum tentas? id est, experirisne,

an

an iterum eadem tibi sim dicturus? Nullus dubito, quin Sophocles scripserit plano et perspicuo sensu:

οὐχὶ ξυνῆμας; πρὸς τί μ' ἐπιειρᾶ πάλιν;

Brunck. ἡ ὑπειρᾶ λέγειν. Quid sit, non admodum intelligo; tentabamque adeo ἡ πείρη λοχῶν; Ἐπειρᾶ ab ἐπειρομαι, iterum interrogo. An iterum interrogas insidias struens? Musgr. Restat, ut Astium producamus et Bothium. Ille igitur scribendum coniectat vel: πρόσθεν, ἢ ὑπειρᾶ λόγων, quam sermones meos (in perniciem tuam) explores, vel: ἡ ὑπειρᾶ λέγειν, quod ipsi, non aliis, puto, est τῷ ἴ. ἐν τῷ λέγειν. His commentis haud paullo melior est Bothii ratio, λέγων a Sophocle scriptum fuisse ex stimantis. Verum neque hac, neque alia ulla correctione indiget locus, si, delero post πρόσθεν interrogandi signo, sic mecum exponas: non prius intellexisti, quam me, ut dicam, tentas? Ad λέγειν subintelligendum ὥστε et de πρόσθεν ἢ vid. v. 727.

V. 360. οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστόν. Ad priorem partem interrogationis respondet Oedipus, οὐχὶ ξυνῆμας; scilicet ξυνῆμα μὲν, ἀλλ' οὐχ οὕτως, ὥστε εἰπεῖν ἐγνωσμένον, ὅπερ ξυνῆμα. Ineptissime vertit Johnson. Brunck. de cuius ratione quid statuendum videatur, ex iis quae ad praecedentem versum notavimus, sponte patet.

V. 361. οὐ refertur ad Φονέα, licet proxime praecedat τάνδρος. Qua ex vocum structura laboritur aliquid ambiguitatis. Mallem fere legi: Φονέα σε Φημι τούτον, οὐ ζητεῖς κυρεῖν. Sic infra 449. (448.) τὸν ἀνδρα τούτον, οὐ πάλαι ζητεῖς. Brunck. Servata librorum lectione sic construendum putat Bothius: Φονέα σε Φημι τάνδρος,

τάνδρος, οὐ (άνδρος Φονέα) ζητεῖς κυρεῖν. Equidem cum Hermianno in Notis MStis interpungere malim: Φονέα σε Φημι τάνδρος, οὐ ζητεῖς, κυρεῖν.

V. 362. πημονάας. gl. λαιδορίας. Brunck. Sic ἡ ζημία τοῦ λόγου τούτου v. 515. quem locum comparat Bothius.

V. 363. Recte Vauvillerius: „τλ encliticum est. Dicamne etiam aliud quid?“

V. 364. ὡς μάτην. gl. ἐπεὶ ἀναίρωσ. Brunck.

V. 365. σὺν τοῖς Φιλτάτοις. Plurali numero unam matrem innuit. Sic infra 1184. (1175.) Oedipus ait, ξὺν οἷς τ' οὐ χρῆν μ' ὀμιλῶν, οὐς τ' ἐμ' οὐκ ἔδει κτανῶν: quorum hoc ad solum patrem, superius ad solam matrem refertur. Est hoc schema Tragicis valde usitatum, de quo videndus Gatakerus opp. T. I. p. 351. Brunck.

V. 371 — 76. An haec omnia Tiresiae tribuenda sint, dubitat Burgefs.

V. 373. μιᾶς τρέφῃ πρὸς νυκτός. id est, μία σε νύξ τρέφει. gl. διόλου ἐν τῷ σκότει διατρέβεις, qui verus est horum verborum sensus. Nemo ignorat, quantum frequentet Sophocles verbum τρέφειν sensu τοῦ ἔχειν, qua de re videndi Casaubonus ad Athen. p. 549. et Valckenarius ad Hippol. 364. Quae sequuntur, eorum vera est expositio in scholiis priore loco proposita; altera nauci non est. Male Aldus βλέψαι, errore typothetae, ut videtur; nam hoc in nullo cod. reperi, ne quidem in T. qui βλέψαι recte habet. Planum, ut opinor, et facilem sensum reddidi; unde ad id quod Oedipus dixit, nemo iam non intelligit, quid Tiresias respondere debuerit. Sequentium versuum absurda sententia est, tam in Graecis, uti vulgo leguntur, quam in Iohnsoni

Iohnsoni versione. Nempe Tiresias plane contrarium dicit illius, quod dicere debuit: οὐ γὰρ με μοῖρα πρὸς γε σοῦ πεσεῖν. Immo οὐ γὰρ σε μοῖρα πρὸς γ' ἐμοῦ πεσεῖν. In istis γὰρ refertur ad suppressam sententiae partem, facile supplendam: οὐδ' ἂν σε βλάβαιμ'. οὐ γὰρ μοῖρά ἐστι σε πρὸς ἐμοῦ πεσεῖν. Facile, imperitis describentibus librariis, pronomina commutari potuerunt. τὰδ' ἐκπρᾶξαι. gl. τὰδε τιμωρῆσαι. Quid vero? Scelus, cuius auctorem investigas, quodque te ipsum patrasse ignoras. Obscure loquitur Tiresias, ita ut, quod is cogitet, non statim adsequi possit Oedipus: sed nobis, qui legimus, perspicua est sententia, modo ulcus lectionis sanetur. Iam olim vitium inolevit, quod ne subodorati quidem sunt veteres critici: recentiores autem interpretes profus caecutierunt. Brunck. τρέφῃ πρὸς νυκτός. A nocte aleris valet in nocte vivis. Vide Trachin. 119. et quae dedi ad Eurip. Hippol. 372. Sententiam recte sic declarat Scholiastes: propter caecitatem miserantur te omnes. Musgr. Verissime Brunckius, ab uno nuper Bothio iis impetitus ratiunculis, quibus immorari sane quam ingratus labor foret. Ceterum verba μιᾶς τρέφῃ πρὸς νυκτός afferuntur ab Eustathio p. 675, 50.

V. 378. Κρέων δὲ — Particula δὲ in responsionibus frequenter indicat objectiones, ut Trach. 732.

τοιαῦτα δ' ἂν λέξειεν οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ
κοινωνός κ. τ. λ.

Oed. Col. 395.

γέροντα δ' ὀρθοῦν, Φλαῦρον, ὃς νέος πέση.

Eurip. Orest. 383. ed. Porf.

δεινὸν δὲ λεύσσεις ὀμιμάτων ξηριῖς κόραις.

V. 379.

V. 379. τέχνη τέχνης. Legendum τέχνη τέχνας, ars caeteris artibus praeftans. Philo Judaeus, de constitutione Principis, vol. II. p. 362. πραγμάτων ιδιωτικῶν καὶ δημοσίων καὶ ἱερῶν ἐπιμελείαν, ἣν οὐκ ἂν ἄμαρτοι τις εἶπων τέχνην τεχνῶν καὶ ἐπιστήμην ἐπιστημῶν εἶναι. Xenophon Memorab. IV. p. 462. μεγίστης ἐφίεσαι τέχνης· ἔστι γὰρ τῶν βασιλέων αὕτη, καὶ καλεῖται βασιλική. An et huc pertinet Nostri locus Philoct. 138. et seq.? Musgr. τέχνη τέχνης ὑπερφέρουσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ, ars artem, i. e. sapientia sapientiam superans in invida (non, invidenda) vita.

V. 385. τὸ ΥΠΕΛΘΩΝ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παλαιόντων λέγεται, ὅταν τοὺς ἀντιπάλους ὑπέρχωνται λαζόντες, ἵνα εὐχειράτους οὕτω ποιήσαντες καταστρέψωσι. [Ex edit. recent.] Brunck.

V. 386. Hic versus citatur in libello de construct. verborum Graec. post Hermannii librum de emendanda ratione Graecae Gramm. p. 356. et cum duobus sequentibus a Stobaeo p. 276. Schow.

V. 387. δόλιον, ἀγύρτην. Malim nunc comma post δόλιον deleri. — ἐν τοῖς κέρδεσι μόνον δέδορμε. Pariter Cicero in Tuscul. Disputat. V, 39. de Cn. Aufidio caeco: videbat in literis.

V. 389. ἐπεὶ, alioqui, si secus est. gl. εἰ δὲ μή, ἄγε εἰπέ. Brunck.

V. 390. ραψώδος κύων. Dirissima quaeque monstra canes appellant Graeci poetae. Eurip. Herc. sur. 1277.

τὴν τ' ἀμφίρανον καὶ παλιμβλαστῆ κύωνα ὕδραν Φονεύσας.

Har-

Harpyias Apollonius II. 289. appellat μεγάλοιο Διὸς κύνας. Erinnyes in Electra 1387. μετάδρομοι κακῶν παυροργημάτων ἄφροντοι κύνες. Brunck. Eadem ap. Aeschylum Choeph. 1051. ab Oreste dicuntur μητρὸς ἐγκοστοι κύνες. De Sphinge conferri Bothius iubet fragmentum Aeschyleae Sphingis 2.

Σφίγγα, δυσμερίαν πρύτανιν κύνα.

Vid. etiam Lex. Sophocl. in ΡΑΨΙΩΔΟΣ ΚΥΩΝ.

V. 401. Haud leniora audit Tiresias a Pentheo apud Euripid. in Bacchis 254.

εἰ μή σε γῆρας πολίων ἐξερύετο,
καθῆσ' ἂν ἐν Βάνχαισι δέσμιος μέσαις
τελετᾶς πονηρᾶς εἰσαγών. Brunck.

ἀγλατήσσειν, piacula ablegare velle; ut recte interpretantur Suidas, Hesychius, Etymolog. Mag. Glossarium quoque Herodoteum, ex lib. V. 72. Musgr.

V. 410. Vide P. Victorii Var. Lect. VII. 22. Brunck. οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι, non in tabulis publicis, tanquam Creontis cliens, recensebor. Lege cautum erat Athenis, ut μέτοικοι, i. e. inquilini omnes civium aliquem patronum (προστάτην) sibi adoptarent, idque in tabulas publicas referretur. Vide Suid. v. ἀπροστασίου, v. νέμειν προστάτην. Hesychium v. προστάτου. [cujus locum Brunckius dedit in Lex. Soph. Erf.] Musgr.

V. 414. ἄρ' οἶσθα num scis, i. e. si positive exprimas, nescis. Hinc subiici potuit καὶ λέληθας, ignoras etiam, ut non esset, quod Bothius, interrogandi signo post ἔνω demum posito, καὶ in κύων transmutaret.

V. 416.

V. 416. Ad ἀμφιπλήξ h. l. active dictum, ut Trachin. 932. respicit Eustathius p. §21, 13.

V. 417. δεινόπους. gloss. Φοβερά τὴν ἐπιδημίαν. Brunck.

V. 418. βλέποντα — σιότον. Sic σιότον δεδορικώς Eurip. Phoeniss. 391. εἰσορᾶ κνέφας Bacch. 510. Vide et infra v. 1304. (1269.) Musgr. Adde Iacobi ad Anthol. Vol. II. P. III. p. 203.

V. 419. λιμήν. Hesychius: λιμήν, ἀγορά, καὶ ἐνδιατριβή. Πάφιοι. Exemplis quae ibi attulerunt Interpretes adde Nostri Antig. 1012. (988.) Delenda tamen interrogationis nota post λιμήν, ut βοῆς a σύμφωνος regatur. Musgr. De interpunctione poenitet non obtemperasse, quoniam, si hoc poeta voluisset: quo non pervenient eiulatus tui, non ποῖος, sed τίς scribere debuerat.

V. 424. ὅσ' ἐξισώσει. Sic recte Marklandus ad Suppl. 594. Vulgo ἃ σ' ἐξισώσει σοὶ τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις. Intelligerem quidem ἃ σ' ἐξισώσει τοῖς σοῖς τέκνοις. Verum ἃ σ' ἐξισώσει σοὶ absurdum mihi videtur. ἐξισώσει hic neutrum est, ut παρισώση apud Comicum in Vespis 565. Brunck. Vulgatam, ut par erat, vindicavit Vauvillierius, his eam verbis explicans: quae te sponsum ad filii, patrem ad fratris mensuram redigent. Et sic iam olim interpretatus fuerat Scholiastes.

V. 425. τοῦμόν στόμα. gl. τοὺς ἐμούς λόγους. στόμα apud Tragicos saepissime sermonem significat. Sic infra 671. (664.) τὸ σὸν ἐποικτείρω στόμα ἐλεεινόν. id est, τοὺς σοὺς λόγους ἐλέους ἀξίους. Brunck.

V. 430.

V. 430. ἀψοβρός. Vox contumeliosa, quippe ab ἀψ et ἐβρω formata. Musgr.

V. 433. ἐστειλάμην. gl. μετεστειλάμην. Simplex pro composito. στέλλειν et στέλλεσθαι hoc sensu frequentat Sophocles. Vide infra 860. (851.) Oed. Col. 298. Antig. 165. Phil. 60. 495. (494.) Brunck.

V. 437. Φύσει σε. gl. δείξει σε, ὅθεν ἐγεννήθης. Brunck.

V. 440. εὐρήσεις. Futurum h. l. non vim praesentis habet adiuncta continuationis notione, ut nonnemi visum est, sed sic debet intelligi: quibus me, si rem diligentius perpenderit, magnum invenies.

V. 441. τύχη. gl. αὐτὴ ἢ εὐδοκίμησις. Brunck.

V. 443. Eurip. Phoen. 967. ed. Porf.

Τὰ μὲν παρ' ἡμῶν πάντ' ἔχεις· ἡγοῦ, τέκνον, Πρὸς οἶκον.

V. 444. τὰ ἐμποδῶν, τὰ ἐν ποσί, τὰ προκείμενα, ut recte explicat Thomas M. excitato versu ex Eurip. Phoeniss. 718.

ἃ δ' ἐμποδῶν μάλιστα, ταῦθ' ἦκω Φράσων.

ὄχλεις. gl. ταράττεις. συθεῖς, πορευθεῖς. Brunck.

V. 445. συθεῖς τ' ἄν. Dubites an scribendum sit συθεῖς δ' ἄν.

V. 447. πρόσωπον. gl. ἀξίωμα. — οὐ γάρ ἐστ' ὄπου, ut Aj. 1069. ad quem locum vide scholia minor. Sic codd. omnes, nec ulla est ratio, cur mutetur ὄπου in ὄπως. Brunck. Eurip. Herc. F. 186. οὐ γάρ ἐστ' ὄπου, ἐσθλόν τι δράσας, μάρτυρ' ἄν λάβοις πάτραν.

Cc

Sic

Sic etiam Latini. Terent. Phorm. V, 7. est ubi vos ulciscar probe.

V. 448. Optime Schaeferus ad Lambertum Bos p. 726. ubi de accusativo absoluto agitur, hunc locum sic interpungit: λέγω δέ σοι· τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πά-
λαι ζητεῖς — οὗτός ἐστιν ἐνθάδε.

V. 455. σιγήπτρω προδεικνύς. Intellige τῇ βακτη-
ρίᾳ προδεικνύς ἑαυτῶ τὴν ὁδόν. Ineptissime haec verba
interpretatur Scholiastes. — ἐμπορεύσεται. gl. ἀντὶ τοῦ
πορεύσεται. Compositum hoc pro simplici frequentat
Sophocles. Vide El. 405. (398.) Fr. Inc. I. IV. In-
de ἐμπορος, viator, Oed. Col. 25. 303. et ξυνέμπορος
Trach. 318. (319.) ἐμπορος occurrit etiam hoc sensu
apud Eurip. Alcest. 1020. Brunck. προδεικνύς. Sub-
audi ἑαυτῶ: sibi ipsi monstrans. Similium el-
lipsum exempla vide ad Eurip. Bacch. 799. Musgr.
Non debebat Villoifonus ad Longum p. 85. σιγήπτρω in
σιγήπτρον mutare, licet sic legisse videatur Scholiastes,
qui per σιγήπτρον δεικνύς exponit. Vulgatam tuetur
Theocr. XXII, 102. χερσὶ προδεικνύς. Ad sententiam
conferri potest Seneca Oedip. 656.

— Repet incertus viae,
Baculo senili triste praetentans iter.

V. 456. ξυνών. gl. συνυπάρχων. ὡν ὁμοῦ ἀδελφός
καὶ πατήρ. Brunck.

V. 459. ὁμόσπορος. gl. ὁμόγαμος. Brunck.

V. 463. εἶπε. Wakefieldio ad Lucret. III, 276.
εἶδε coniicienti adversatur v. 474. ubi est Φάμα Παρ-
νασοῦ.

V. 464. ἄβρητ' ἀρρήτων, maxime infanda:
ut in El. 849. (844.) δειλαία δειλαίων, miserrima:

et

et alicubi [Philoct. 65.] ἔσχατ' ἐσχάτων κακὰ, mala
plusquam maxima. Brunck.

V. 469. γενέτας, filius, ut Eurip. Ion. 916.
Alias patrem significat.

V. 471. Fallitur Musgravius ἀναυπλάκητοι salvo
metro legi posse existimans. Secunda illius vocabuli
syllaba nusquam corripitur, nec magis prima participii
ἀμπλακῶν: in loco enim Euripideo, ad quem provocat,
Iphig. Aul. 124. sine ulla dubitatione scribi debet:
καὶ πῶς Ἀχιλεὺς, λειπτρῶν ἀπλακῶν. Brunckius omni-
no legendum ait ἀπλακῆτοι, quae vox existet Trach.
120. sed vide quae contra eum disputavit Hermannus
de emendanda ratione Graecae Gramm. p. 19.

V. 472. ἐλαμψε. Vide supra ad v. 196. (187.)
Musgr.

V. 476. Musgravius, versum requirens anapa-
esticum, servato Turnebi commento ὑπέρ, emendabat:
Φοιτᾶ γὰρ ὑπέρ τ' ἀγρίαν ὕλαν. Equidem, textu iam
typis exscripto, locum sic esse constituendum animad-
verti:

Φοιτᾶ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν
ὕλαν, ἀνα τ' ἀντρα καὶ
πέτρας, ἄτε ταῦρος.

Eadem Hermannii mei sententia est in notis MStis.

V. 479. ἀπονοσφίζων, fraudans, fallens.
Musgr. Verba τὰ μεσόμφ. γ. ἀ. μαντεῖα affert Eusta-
thius p. 694, 29.

V. 481. ζῶντα. Sic Antig. 462. (454.) ἀελ πο-
τε Ζῆ ταῦτα. Vide et Trachin. 1185. Philoct. 21.

Eurip. Suppl. 223. Bacch. 8. Aeschyl. Agam. 828.
Suppl. 995. Musgr.

V. 482. *δεινὰ ταραύσει.* Duplici modo hic locus explicari potest. Si *δεινὰ* pro *δεινῶς* accipias et ad *ταράσει* subintelligas *με*, ut in sequentibus *δοκουντα* et *ἀποφάσκοντα* accusativi sint singularis, sensus erit: graviter me perturbat augur. Sed praestiterit forsitan, sic intelligere: horrenda movet augur, qua significatione *ταράσειν* a Pindaro Pythic. XI, 70. usurpatum est. Tum vero *δοκουντα* et *ἀποφάσκοντα* pro accusativis pluralis habenda: „neque affirmantia neque negantia“, i. e. quae neque certa videntur neque incerta, quae neque probant rem neque improbant.

V. 483. *οἰωνοθέτης* ex h. l. commemorat Eustathius p. 47, 42. 51, 13. 533, 13.

V. 484. *ἀποφάσκονθ'*, negantem, inficiantem. Aristot. Metaphys. III. cap. 7. *ἀνάγκη ἢ Φάναι ἢ ἀποφάναι ἐν καθ' ἑνός ὀτιοῦν.* Idem Categor. cap. 8. *ἢ κατάφασις πρὸς τὴν ἀπόφασιν ἀντίκειται, οἷον τό, ΚΑΘΗΤΑΙ, τῶ, ΟΥ ΚΑΘΗΤΑΙ.* Musgr.

V. 487. *ὀπίσω*, retro, i. e. tempore praeterito: ut in illo Homeri *ἄμα πρόσσω καὶ ὀπίσω.* Musgr.

V. 492. Aldus et codd. omnes veteres, *ἔμαθον* πρὸς ὅτου δὴ βασιάνω, omissa voce, quae ad versus integritatem requiritur. Eam in veteribus scholiis deprehendere mihi visus sum. Versus

χρησάμενος δὴ βασιάνω

examussum antistrophico congruit,

τῶ πτερόεσσ' ἦλθε κόρα.

Eurip.

Eurip. Ion. 361.

ποῖω τὸδ' ἔγνω χρωμένη τεμμηρίω;

Verbum rei aptissimum est, quod e textu in commentarium migrasse opinor. Brunck. Antistropham mutilavit Triclinius refecando *ἐπ' αὐτῶ*: eundem Heathius et hic interpolasse *τί*, quod in Aldina et MSS. Bodleianis non comparet, haud immerito suspicatur. Sententiam certe conturbat, quin et metrum quoque, restitutis quae in antistropha deleta erant. Sic autem inter se componi debebant versus *ἀντίστοιχοι*,

Πρὸς ὅτου δὴ βασιάνω * * * Stroph.

Γὰρ ἐπ' αὐτῶ πτερόεσσ' ἦλθε κόρα Antistr.

Post *βασιάνω* desideratur vox, qualis esset *θλιβόμενος*. Musgr. Mihi deesse videtur eiusmodi participium, quod pariter ad *πρὸς ὅτου* quam ad *βασιάνω* pertineret, hoc ferme sensu: qua (simultate) inductus ad rem explorandam.

V. 493. *τὰν ἐπίδαμον.* Hesychius: *ἐπιδήμιον, νοινόν, δημόσιον.* Pariter et hic *ἐπίδαμον* *Φάτιν* interpretor popularem opinionem, eam sc. quae apud populum maxime valebat. Musgr. Imo intelligi debet fama, qua florebat Oedipus apud populum.

V. 495. *Lego et distinguo:*

*Φάτιν αἰμ' Οἰδιπόδα,
Λαβδακίδαις ἐπίκουρον σ'
Ἀθῆλων θανάτων.*

Ad popularem opinionem accedo te, o Oedipe, Labdacidis occultae caedis vere ultorem et vindicem esse. *Ἐπίκουρον θανάτων*, ut *αἰμάτων ἐπίκουρος* Eurip. Electr. 138. *Λαίου ἀρωγὸς* supra v. 127. Orestes paternae mortis auxilium uni-

unicum Senecae vocatur, Agam. 905. Musgr. *Ἴέναι ἐπί τι* significat, ire adversus aliquid, agredi, numquam, opinor, ad aliquid accedere.

V. 502. *μεμφομένων ἂν καταφαίην*. id est οὐκ ἂν καταφαίην τῶν μεμφομένων τὸν μάντιν. Non contradicerem illis, qui vatem incusarint, flocci fecerint. Hesych. *καταφάνει, κατειπεῖν*. Brunck. *καταφαίην*, assentiar. Aristot. Metaphys. III. cap. 7. *ἡ διάνοια ἢ κατάφησιν, ἢ ἀπόφησιν*. Vide et ad v. 493. (484.) Musgr.

V. 505. *γὰρ ἐπ' αὐτῶ πτερόεσσ'*. Voces ἐπ' αὐτῶ, a Triclinio resectas, temere omisit Stephanus. Legendum tamen *οἴτω*, ni fallor, pro αὐτῶ. *Ἐπ' οἴτω ἤλθε*, quasi diceret *ἐπὶ ναυῶ ἤλθε*, vel *ἐπὶ ὀλέθρῳ ἤλθε*. Musgr.

V. 507. *τῷ ἀπ' ἐμῆς*. Hiatus, quando in versu dactylico est, idque in arsi Bothium non debebat offendere. Sic Electr. 145. *ἄ' Ἴτυν, αἰὲν Ἴτυν ὀλοφύρεται*, ubi idem male dedit *ἄτ' Ἴτυν*.

V. 510. *ἀτλητῶν*. Eustathius p. 562, 27. explicat *μὴ ἔχων τλήμων εἶναι*. Vid. etiam Lex. Sophocl. in voc.

V. 512. Locutionem *Φερεῖν εἰς τι* illustrat Marklandus ad Suppl. 295. Gl. *Φερεῖ. ἀφορᾷ, ἔρχεται*. Brunck. Conf. etiam, ipso iubente, Musgr. ad Aj. 810. (799.)

V. 524. Vide supra ad v. 225.

V. 527. *τοσόνδ' ἔχεις τόλμησ πρόσωπον. ἤγουν ἄδε θρασὺς καὶ ἀναιδὴς εἶ*. Brunck.

V. 529.

V. 529. *τοῦδε τανδρός*. id est ἐμοῦ. Saepe ἀνὴρ ὅδε nihil aliud valet quam ego *δεικτικῶς*, ut apud Latinos Comicos hic homo. Sic in Trach. 305. (306.) Desira se ipsam indicat his verbis, *τῆσδέ γε ζώσης εἶμι*, me adhuc vivente. Brunck.

V. 533. *ἢ ὡς οὐ γνωρίσοιμι*. Ista non amplius ad verbum *ἰδὼν* referri possunt, sed alius ex analogia adsumendum est, *ὑπολαβῶν, ἐλπίζων*. Brunck. Durum est tale quid adsumere.

V. 534. *νοῦκ ἀλεξοίμην μαθῶν. ἤγουν καί, εἰ μάθοιμι, οὐ δυνήθειν ἀποσοβῆσαι, ἀμύνεσθαι*. Brunck.

V. 536. Vir doctus apud Anonymum Oedipi Regis Interpretem, cuius versio paucis abhinc annis Berolini et Lipsiae prodiit, *πλήθους* in *πλούτου* mutandum suspicatur, improbante censore in ephem. Ienenf. a. 1804. n. 257. p. 183. qui vere monet, quae in generali enunciatione proponi par sit, non opus esse, ut eadem omnia commemorentur, ubi ad specialem rem fiat accommodatio.

V. 537. *τυραννίδα* — ὀ. Sic Eurip. Helen. 1702. 3.

*Καὶ χαίρεθ', Ἐλένης οὐνεκ' εὐγενεστάτῃ
Γνώμῃσ' ὃ πολλαῖς ἐν γυναιξίν οὐκ ἐνί.*

Vid. Matthiae Gramm. Graec. p. 610.

V. 538. *οἷσθ' ὡς ποίησον*. Perperam Aldus et codd. *ποιήσων*. Iamdudum *ποίησον* scribendum monuit Canterus Nov. Lect. VIII. 5. ubi aliam emendationem superioris versus 533. (528.) proponit, merito exploratam. Atticis Poëtis familiaris haec formula. Vide Eurip. Hec. 225. Helen. 323. 1253. Heracl. 452.

Ion.

Ion. 1039. [maxime vero Koenium ad Corinthum de Dial. Att. §. 2. quem si adiisset nuperus metaphrastes Gallicus, didicisset formulam istam οἷσθ' ὡς ποιήσον in-
epte reddi his verbis, fac sicut noveris: sed accipiendam pro ποιήσον, οἷσθ' ὡς, fac, scin quomodo? *Ex edit. recent.*] Brunck.

V. 550. ἐπειθεσ. Vide supra ad v. 296. (287.)
χρεΐη. Vide infra ad v. 810. (782.) Musgr.

V. 555. μαυροὶ παλαιοὶ τ'. gl. ἐπὶ πολὺ διήμοντες
καὶ πάλαι ἀρξάμενοι. Brunck.

V. 561. ἔρευναν ἔσχετε. gl. ζήτησιν ἐποιήσατε.
Brunck.

V. 569. εἰ μὲν λέγει τὰδ' ὁ μάντις, αὐτὸς σὺ οἶδας.
Brunck.

V. 573. οὐκ ἐνεστιν. Tourpium in Emendatt. ad
Suidam I, 467. reponi iubentem οὐκ ἂν ἐστιν effica-
cius refutat Sophocles ipse El. 520. quam Porfonus, qui,
cum in Append. ad istas Emendatt. p. 462. ἂν praesenti
indicativo numquam iungi contendit, non spectavit
aut noluit spectari ea loca, in quibus ἂν sic adhibitum
fortasse significat. Vid. Hermann. ad Viger. p. 785.

V. 574. ταῦτά. Dubitabam annon legendum
foret,

Ἄρχεις δ' ἐκείνη τερπνὰ — Musgr.

V. 578. εἰ διδοίης σαυτῶ λόγον, ἤγουν σκέψιν καὶ
διαγνωστικὴν κρίσιν, ὡς ἐγὼ, δηλονότι ἐμαυτῶ δίδωμι.
ἤγουν σκέψαι, ὡς ἐγὼ σκέπτομαι. Sic bene in scholiis
a Triclinio concinnatis exponitur hic versus, quem
Johnson verterat pessime. Euripides Med. 871.

ἐγὼ

ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμεν.

[*Sic in edit. recent.*] Brunck.

V. 579. εἴ τιν' ἂν δοικῆς ἄρχειν ἐλέσθαι. Hic
ἂν ad ἐλέσθαι pertinet monente Hermanno ad Viger.
p. 794.

V. 582. Haud dissimili argumento Hippolytus
apud Euripidem [v. 1013. ed. Valck.] patri crimen
purgat, cuius a noverca falso insimulatus fuerat:

ἀλλ' ὡς τυραννεῖν ἠδὺ τοῖσι σώφροσιν.
ἤμιστά γ'· εἰ μὴ τὰς Φρένας διέφθορε
θνητῶν· ὅσοισιν ἀνδάνει, μοναρχία.
ἐγὼ δ' ἀγῶνας μὲν κρατεῖν Ἑλληνικοῦς
πρῶτος θελοῖμ' ἂν· ἐν πόλει δὲ δεύτερος
ξὺν τοῖς ἀρίστοις εὐτυχεῖν αἰεὶ φίλοις.
πράσσειν γὰρ εὐ πάρεστι. κίνδυνος δ' ἅπῶν.
κρείσσω δίδωσι τῆς τυραννίδος χάριν. Brunck.

V. 583. τύραννα δρᾶν. gl. βασιλικὰ ποιεῖν, καὶ
μὴ βασιλεὺς εἶναι, ὡς περ αὐτὸς ἔχω νῦν. Primitivum pro
possessivo, ut alicubi dixit noster, σὺ γὰρ γέροντα βου-
λεύεις. Haec etiam nimis absurde vertit Johnsonus.
Vide P. Victorii Var. Lect. VI. 4. Brunck. τύραννα
δρᾶν, regia gerere, i. e. regia potestate frui.
Musgr. Confer Senecae Oedip. v. 687. Verba τυ-
ραννα δρᾶν commemorat Eustathius p. 611, 22.

V. 589. Nihil novi inutilius Wakefieldii corre-
ctione: οὐπω τοσοῦτον ἐπτοημένους κυρῶ, quam pro-
posuit in Silva Critica P. I. p. 47.

V. 592. ἐκκαλοῦσι. Sententia postulare videtur
ἐπικαλοῦσι, opem meam implorant. Fuit etiam
cum de ἀινάλλουσι cogitarem: sed videbatur ea vox tur-
m potius assentationem, quam honestam petitionem
signi-

significare. Musgr. ἐγκαλοῦσι με evocant me ex aedibus.

V. 593. τὸ γὰρ τυχεῖν ἅπαντα, ἐστὶν αὐτοῖς, ἐν ταῦθα, ἤθουν ἐν ἐμοί. omnia quae cupiunt ut consequantur, in me positum esse intelligunt. τυγχάνω cum quarto casu construitur. Vide quae notavimus ad Eurip. Med. 759. Exempla passim obvia. Brunck. Bothius, ut removeret numerorum duritiem, probabiliter dedit: τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖσι πάντ' ἐ. ἐ.

V. 596. ἐραστῆς τῆσδε τῆς γνώμης. Sic libri omnes. Eruditos Britannos nuper incessit libido litem huic lectioni obmovere, postquam iis in mentem venit, a Creontis sententia et scopo alienum esse dicere, se huius consilii ἐραστὴν non esse, quum negare debuisset se illius esse πλάστην vel ῥάπτην. Verum quod ad sensum, perinde est. Nam qui dicit se nullo alicujus rei amore teneri, is certe significat, se nihil inceptare, quo rem illam consequatur. Tum phrasis elegantior est, inque primis Sophoclea. Frequentat enim noster verbum ἐρᾶν, nomen ἔρωσ, pro cupere, optare, cujusvis rei cupiditate. Vide Oed. Col. 436. 512. Aj. 967. Phil. 651. 660. (649. 658.) Temerariae sunt istae conjecturae. Voces τῆσδε τῆς γνώμης, quas glossa exponit τοῦδε τοῦ λογισμοῦ, non spectant crimen Creonti objectum communicati cum Tiresia consilii conferendae in Oedipum noxae caedis Laii; sed regnandi ambitionem. Infra v. 664. (657.) ubi Chorus ait, Φρόνησιν εἰ τὰνδ' ἔχω, eodem sensu dicere posset, ταύτης τῆς γνώμης εἰ ἐραστῆς εἶμυ. Hic autem Creon dicere poterat, ἀλλ' οὐτε τῆσδε τὴν Φρόνησιν ἔχω. Eodem redeunt diversae illae loquutiones. Brunck. ἐραστῆς τῆσδε τῆς γνώμης dicitur ut ἐραστὴν Φρόνου Philestrato, Heroic. in Ulyssē, p. 717. Γνώμη valet διά-

θεσις,

θεσις, dispositio animi, ut interpretatur quoque Hesychius. Nunquam amavi hanc mentis dispositionem, i. e. eam quae titulis et fastu capitur. Musgr.

V. 597. τλαίην ποτέ. Elliptice: supplendum enim, ἐραστῆς τῆσδε τῆς γνώμης γίνεσθαι. Musgr.

V. 598. ἐλεγχον. Accusativus pendens, ut ὑπόνοιαν Eurip. Phoeniss. 1168. ministerium Virgil. Aeneid. VI. 224. Musgr. Horum exemplorum diversam esse rationem bene monuit Bothius. Aptiora vide ap. Matthiae in Grammat. Gr. p. 585. §. 426, 1. et p. 597. seq. quibus addi possunt Eurip. Helen. 35. καὶ δοκεῖ μ' ἔχειν, κενὴν δόκησιν, οὐκ ἔχων. Electr. 231. εὐδαιμονοίης, μισθὸν ἡδίστων λόγων.

V. 600. Ad τοῦτο μὲν, quod praecessit, refertur τοῦτο ἄλλο. [Sic in Antig. 167. post τοῦτο μὲν sequitur τοῦτ' αὐθις. In Philoct. 1346. (1322.) nude εἶτα. Ex edit. recent.] Brunck. Recte locum intellexit etiam Musgravius.

V. 603. χωρίς. gl. μακρὰν ὄντα αἰτίας. Alia, μάτην. Brunck.

V. 604. μάτην. gl. ἀνεξέταστος. Brunck.

V. 607. τὸν παρ' αὐτῶ βίβιον, facultates, opes. Brunckius: vitam.

V. 609. sq. Hunc locum affert Stobaeus in Eclogis P. I. Γ. I. p. 232. ed. Heer. ibidemque p. 236. simillimum Philemonis hunc:

χρόνος δίκαιον ἄνδρα μηνύει ποτέ.

V. 611.

V. 611. Lego et distingo,

Καλῶς ἐλεξεν· εὐλαβοῦ μένει πεσεῖν,
Ἄναξ.

Pulchre dixit: cave, o rex, ne prae ira infortunio macteris. Μένος, ira, habetur Eurip. Hippol. 996. Hom. Iliad. α. 103. et 207. Πεσεῖν in calamitatem incidere, ut Electr. 400. et 431. Musgr. Eodem auxilio locum per se sanum reficere sibi visus est Heathius. Verba εὐλαβομένῳ πεσεῖν significant: iudicio eius, qui labi metuit. Antig. 896.

καί τοι σ' ἐγὼ τίμησα τοῖς Φρονούσιν εὖ.

V. 612. Commemorat hanc sententiam Eustathius p. 127, 19. 483, 5. 1062, 40. — Publius Syrus Sentent. 5. „Ad poenitendum properat, cito qui iudicat.“

V. 619. οἶον ἐστὶ τὸ Φθονεῖν. Optime hoc exponit glossa in B. [et in August. b.] οἶος ἐστὶν ὁ ἔμδος πρὸς σὲ Φθόνος. quum primum ostenderis, quae mea fit erga te invidia. Sic vertere debebam. [pro: postquam ostenderis, quid in me fit tanto hoc odio tuo dignum.] Brunck. οἶον ἐστὶ τὸ Φθονεῖν. Nihil unquam frigidius vidi. An legendum?

Ὅταν προδείξῃς μ' οἶον ἐντίμῳ Φθονεῖν.

Quum me ostenderis talem, ut viro honorato invideam. Musgr. Sequor Brunckium.

V. 621. τὸ γοῦν ἔμον. Glossa supplet, συμφέρον εὖ Φρονῶ. Ἄλλα καὶ τὸ ἔμον συμφέρον ἐξίσου δεῖ Φρονεῖν σε. Brunck.

V. 623.

V. 623. Notae ad hunc versum Brunckius in edit. recent. haec addidit: „In Aeschyli versu quem citat Scholiastes ad Oed. C. 791. codex T. sinceram exhibet ἐγκαθίστῃ, ut demum excudi curavimus.“

V. 624. Creontis sermonem abruptit Oedipus: sententiam ille absoluturus erat, ὑπεικτέον, vel simile quid. Brunck. Mihi, quem Brunckianae ἀποσιωπήσεις parum delectare solent, nec sana vel huius vel frequentis versiculi lectio nec satis feliciter a viris doctis emendata esse videtur. Ac Vauvillerius quidem ἀρχοντος pro participio absoluto habet, ut εἰπόντος Philoct. 1169. (1123. meae edit.) οἰκούντων Eurip. Phoen. 68. παλλομένων Homer. Il. O. 191. quae tamen loca diversi generis sunt. Vid. Matthiae Gramm. Gr. §. 563. p. 820. Corruptam esse istam vocem et syntaxeos causa scribendum ἀρχοντας iudicabat Musgravius. Equidem accedere malim Anonymo in Burtoni Pentalogia, vitium in ἀρκτέον inesse existimanti, quamquam ille, quod alicubi in margine adnotatum reperit, εἰκτέον, paullo calidius probavit, non reputans, εἶμειν cum dativo construi. Fallor aut scribendum est ἀρκτέος γ' ὅμως, i. e. ὅμως ἀρκτέον καὶ κυριευτέον ἐμοί σου, quae verba sunt Triclinii.

V. 632. εἶ. gl. πορεύτη. Brunck.

V. 633. Constructio est, καὶ μὴ οἴτετε τὸ μηδὲν εἰς μέγα ἄλγος. Musgr.

V. 635. δυοῖν ἀνοκρίνας κακοῖν. Utrum e duobus malis rex elegerit, non dicit Creon; sed boni ominis, ut videtur, gratia obscure significat, quod supra Oedipus aperte dixit: θνήσκειν, οὐ Φυγεῖν σε βούλομαι. Absolutus est sermo, nec quidquam extrinsecus supplendum. Ceterum observanda rara synaloephe in δυοῖν,

δοῖν, quod hic monosyllabum est. Brunck. Offensus hac synaloephe Hermannus in libro de emend. rat. Graec. Gramm. p. 47. legendum putabat δύο γ' ἀποκρίνας κακοῖν, quomodo etiam Bothius correxit. In Notis autem MStis haec monet: „Versum gemino vitio, et contractione inusitata et productione laborantem, non adducor, ut sanum credam. Scripsisse Sophoclem suspicor, τοῖνδ' ἐν ἀποκρίνας κακοῖν. Favere videtur utriusque Scholiastae explicatio.“ Ac sane, si sic legeretur, nihil remaneret difficultatis: nihilominus vereor, ne superfedere emendandi conatu possimus. Ἐρινύων trisyllabum est Eurip. Phoen. 1327. ubi Porsonus confert Iphig. T. 938. non memor eiusdem fabulae versuum 977. et 1468. (970. 1456. Beck.) In illa voce si locum habere potuit contractio, cur non potuerit in δοῖν? Ad antepenultimam autem verbi ἀποκρίναι quod attinet, raro quidem, sed reperiuntur tamen certa et indubitata exempla syllabae natura brevis in verbo composito productae, ubi praepositio verbo iungitur. Vid. Porson. ad Orest. 64. Eximi ex eo numero debet locus Eurip. Suppl. 796. χρῆστ' ἐπικρύπτειν φίλοις, ubi cum Hermanno legendum χρῆστ' ἐπηκρύπτειν φίλους; item fragm. incert. CXXXI. p. 488. Beck. σιωπῇ τοῖς σοφοῖς ἀποκρίσις, quae sic ab Euripide scripta fuisse dubitabit, si quis Plutarchi locum, ex quo afferuntur, evolverit; fortasse etiam fragm. incert. CLXXVI. p. 493. si recte emendavit Porsonus ad Hecub. p. XXXIX. Nec referam huc Phoeniss. 497. (504. Porf.) quamvis placeat οὐ περιπλοκάς, quod ex MS. Laudiano reposuit Kingius. Sed nullam suspicionem admittunt haec: τῶνδ' ἀπότροποι κακῶν Eurip. Phoen. 595. (589. Beck.) quem locum Porson. ad Orest. 62. assert; ἀπότροπος γένοιό μοι τῶν πημάτων Herc. F. 821. τῶνδ' ἀποτροπήν τλεῖν Aeschyl. Pers. 215. ἀλλὰ φοβοῦμαι ἀποτρέπομαι Sept. c. Th. 1063. ^{ἐν}

ἐν δὲ προτρέπουσ' ἐγὼ Eurip. Hippol. 715. ubi male Brunckius praefert προτρέπουσ', quod, quantum equidem scio, semper obsecrare significat; τέκνον περιπλάκηθι eiusd. fragm. incert. CLXVI. p. 492. Beck. Certum est igitur, Tragicos, ut multa solent ex epica poësi in suam transferre, sic interdum epicam secutos esse vocabulorum quantitatem: idque sibi etiam Sophocles permisit in verbo ἀποκρίνειν, quod ipsum si raro apud Homerum, at saepissime ὑποκρίνειν occurrit.

V. 638. τοῦμον σῶμα, id est με. Eurip. Alcest. 647.

οὐκ ἦσθ' ἄρ' ὀρθῶς τοῦδε σώματος πατήρ.

id est ἐμὸς πατήρ. Ad quem locum alia citantur ex Heracl. exempla. Brunck.

V. 644. θελήσας et φρονήσας cum λίσσομαι connecto, non, ut Interpres, cum πιθῶν. Obsequere, oro te, et cupiens ita fieri, et aequum iudicans. Musgr.

V. 647. οὔτε πρὶν νήπιον, nec antea defensione inepta usum. Ed. Ald. et duo Bodleiani οὔποτε πρὶν, quod esset nunquam antea peccantem. Hoc si probetur, antistrophae ad metrum suppleendum adjicienda erit syllaba. Musgr.

V. 648. ἐν ὄρκῳ μέγαν. Magna erat apud veteres iurisiurandi religio, quique ea se obstrinxisset, nefas erat illi fidem negare. Apud Euripidem Hippolyto, qui Deos innocentiae suae testes advocaverat, Chorus ait v. 1047.

ἀρκούσαν εἰπας αἰτίας ἀποστροφῆν,
ὄρκους παρασχών, πίστιν οὐ σμικρὰν, θεῶν.

[Qui

[Qui iuranti non adhibebat fidem, is vel deorum nomen nullum esse credere videbatur. Hinc argute metrix apud Alciphronem p. 144. οὐ λέγομεν θεοὺς οὐκ εἶναι, ἀλλὰ πιστεύομεν ὁμνύουσι τοῖς ἐρχομένοις, ὅτι Φιλοῦσιν ἡμᾶς. Ex ed. recent.] Brunck.

V. 650. τὸν ἐναγῆ. gl. ἐνταῦθα τὸν καθαρὸν Φησιν. Alia, ἐναγῆς, ὁ θαυμαστός. — σὺν ἀφανεῖ λόγῳ. gl. σὺν ἀνεξετάστῳ ὑπολήψει. Legisse videtur antiquus interpres λόγων ἄτιμον βαλεῖν, quod minime procedit Constructio est, ἐμβαλεῖν αἰτία σὺν ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον. Brunck. ἐναγῆ Φίλων. Lego ἀναγῆ, purum. Iam bis expertem. Hesychius: ἀναγῆς, καθαρός. — ἐν αἰτία. Connecto cum βαλεῖν, ut ἐν αἰτία βαλεῖν fit culpae, vel, criminis arguere. Sic Trachin. 957. ματαίως αἰτία βάλοι κακῆ. Plato p. 1287, F. μηδέποτε βαλεῖν ἐν αἰτία τὸν δεινύντα. Philo Iud. vol. I. p. 545. οὐ πᾶσαν κακίαν ἐν αἰτία τίθεμαι. Musgr. ἐναγῆ ruente metro legit praeter editorem Lond. A. B. Spanhem. ad Callim. p. 463. ed. Ernest. Vulgata ἐναγῆ, quam Heathius et Brunckius vertunt qui iurandi religione se obstrinxit, substantivo ἄγος, a quo derivatur, nunc venerationem, nunc piaculum significante, et venerandum et scelestum denotare potest. Illa potestate nostro in loco accipienda est recteque a Scholiasta, quem Suidas et Zonaras p. 713. et 733. exscripserunt, per σεβάσμιος exponitur. Idem pro Φίλων variam lectionem habent Φίλων: unde Hermannus in Notis MSS. corrigendum suspicatur:

τὸν ἐν ἀγῆ Φίλων μήποτ' ἐν αἰτία
σὺν γ' ἀφανεῖ λόγῳ ἢ ἄτιμον βαλεῖν.

„Hesychius, inquit, in v. ἀγῆ, fortasse ad hunc ipsum locum respiciens, παρὰ δὲ τοῖς τραγικοῖς τιμῆ, σεβασμός. Σύν

Σύν γ', ad sensum aptissimum, metra etiam exactius exaequat. Post λόγῳ necessario addendum pronomen, tollendi hiatus causa. Alius supra invenitur hiatus, τῷ ἀπ' ἐμαῶς φρονός οὐποτ' ὀφλήσει κακίαν: qui habet tamen, quo defendi possit. “

V. 651. σὺν γ' ἀφανεῖ λόγῳ. Lego σύ γ' ἀφανεῖ λόγων. Sic ἐν κακῷ χειμῶνος Aj. 1163. (1143.) Musgr.

V. 654. οὐ τὸν — pro οὐ μὰ τὸν — Saepissime μὰ sic supprimitur, ut infra 1088. (1079.) Antig. 758. (750.) El. 1063. (1059.) Eurip. Ion. 888.

ἀλλ' οὐ, τὸ Διὸς πολύαστρον ἔδος,
οὐκ ἔτι κρύψω λέχος. Brunck.

V. 656. ἄθεός. Vide supra ad v. 262. (253.) Musgr.

V. 660. Mendosam esse librorum lectionem, et antitrophici versus ratio ostendit, et ineptum illud καί, in quo tamen vestigia sunt pristinae scripturae. Optime Hermannus restituit καρδίαν, quam vocem cum ψυχάν confusam reperi apud Athenaeum T. V. p. 176. ed. Schweigh.

V. 666. βαρύς. Supra v. 554. (541.) βαρύν σ' εὐρηκέ' ἐμοί. Eurip. Med. 38. βαρεῖα γὰρ φρήν. Idem Danaa, 63. ὀργῆ βαρύς, ὡς δόξαι, κέαρ. Est igitur βαρύς, gravem iram alens. Verum θυμοῦ περάσσης quid sit, non adeo facile est dictu. Θυμοῦ πυρωθῆς nemini forte displicuerit, si MSS. faverent: πυρωθέντες τοῖς θυμοῖς Maccabaeorum II. cap. X. 35. et cap. XIV. 45. In mentem quoque venit θυμόν vel θυμούς περάσσης, cum iram expleveris. Sed vereor ne sententiae non satisfaciat. Restat θυμοῦ περαθῆς i. e. νικηθῆς

cum ab ira superatus fueris. Sic certe explicant *περήσω* in Epigrammate Agathiae Anthol. p. 155. Musgr. *θυμοῦ περάσῃς* nihil aliud est, quam *θυμοῦ πέραν ἴης*, ubi longius irascendo progressus fueris. Constat enim, *περᾶν* non solum transgredi significare, verum etiam progredi, ut Oed. Col. 155. 56. 886.

V. 667. *περάσῃς*. gl. *διαπεράσῃς*, *εἰς πέρας ἔλθῃς*. Brunck.

V. 670. *ἀγνώτος*, iniqui, *ἀγνώμονος*. Hesychius: *ἀγνώτας φίλους*, *ἀγνώμονας*. Nec alia ejus notio Polluci obversata videtur lib. III. sect. 63. Ignari sensu habet Xenophon Oeconom. p. 506. Immemorem sonat infra v. 1153. (1124.) Inscium Pind. Pyth. IX. stroph. 3. Isthm. II. epod. 2. Musgr.

V. 673. *κομίσω*, *γνοῦσα τίς ἐστὶν ἡ κατέχουσα αὐτοῦς τύχη*, ἡγουν ἡ μάχη. Brunck.

V. 674. *δόκησις ἀγνώως λόγων*, suspicio de sermonibus quibusdam, inter Creontem sc. et Tiresiam habitis, certa scientia destituta. Musgr. *Δόκησις ἀγνώως* memorata Eustathio p. 694, 17. 793, 4.

V. 675. *δάπτει* — *τὸ μὴ ἴδικον*, mordet Creontem, sc. injusta Oedipi criminatio. Musgr.

V. 680. *παριεῖς*. gl. *ἐκλύων*, *καταμβλύων*, *ἄθυμον ποιῶν*. Brunck.

V. 682. Gl. *ἴσθι δὲ δεδεῖχθαι με παράφρονα*, *ατυχή ἐπὶ τὰ συνετά*, *εἰάν σε παραλογίζωμαι*, *ὅστε τὴν ἐμὴν φίλην γῆν ἐν πόνοις ἀμηχανοῦσαν εὐδώσας*. Brunck.

V. 683.

V. 683. *παραφρόνιμον*, insanum, amentem: *ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα*, ad omne prudens confilium inhabilem. Musgr.

V. 687. *οὔρισας*. Firmant hujus fab. v. 1347. (1311.) Trachin. 840. (831.) Eurip. Androm. 611. Ad eandem figuram pertinet *εὐπομπος*. Musgr.

V. 688. „Metri indicio scribendum puto *πομπεύς*. Neque alio ducere videtur lectio *εὐπομπος*, quam *εὐπομπος* ortam suspicor.“ Sic Hermannus in Notis MSS. Brunckius cum vertit: ita nunc quoque, si potes, in tranquillum nos deducito, non reputavit, sic scriptum oportuisse *εἰ δύνασαι*. Imo vero sensus est: ac nunc quoque, si posses, opem laturus esses. Eurip. Bacch. 612. *τίς μοι φύλαξ ἦν*, *εἰ σὺ συμφορᾶς τύχοις*; Conf. Schaefer. ad Dionysium p. 213. sq. et 231. Matthiae Gramm. Gr. §. 524, 3.

V. 690. *στήσας ἔχεις*. gl. *ἴσθησας*. Ut paullo infra *βεβουλευκῶς ἔχει* pro *ἐπιβεβουλευκε*. Vide Fr. inc. LXXXV. et Valckenarium ad Phoeniss. p. 268. *ἰστάναι μῆνιν*, nihil aliud est quam *μηνίειν*, quemadmodum Tragicici dicunt *ἰστάναι βοῆν* pro *βοᾶν*. Nugatur Graeculus in minoribus scholijs. Brunck. Sic *ἐλπὶς*, *οἶαν* — *στήσουσι* Eurip. Iph. A. 789. ubi praeter necessitatem *σχήσουσι* corrigebat Tyrwhittus.

V. 692. *Κρέοντος*. gl. *ἔνεκα*, quod hic subauditur, ut supra in *ὄτου πράγματος*. Brunck. *οἶα*, i. e. *ὅτι τοῖα*. vid. Schaefer. ad Lambertum Bos p. 252. ff. et Matthiae Gramm. Gr. §. 480. not. 3. Verba *βεβουλευκῶς ἔχει* affert Eustathius p. 694, 26.

Dd 2

V. 693.

V. 693. Diu est, ex quo Ruhnkenius meus legendum monuit ἐγχαλῶν, iram laxans, mitigans. Malim tamen cum copula ἐγχαλῶν τ'. Dic, si et perspicue, et ira posita jurgium enarrabis. Musgr. Nihil mutandum. Τὸ νοῖκος ex metonymia satis usitata caussam rixae indicat. Similis locus est Philoct. 328. ubi vide.

V. 697. πᾶν ἑλευθεροῖ στόμα. Sensus horum verborum dilucidatus est in minoribus scholiis. στόμα hic, ut centies alibi, sermonem significat. πᾶν ἑλευθεροῖ στόμα, idem est ac κατὰ πάντα ἑλευθεροστομεῖ. Aeschylus Prom. 180. ἄγαν δ' ἑλευθεροστομεῖς. Brunck. πᾶν ἑλευθεροῖ στόμα, omnium ora in me laxat. Aeschyl. Pers. 593.

Οὐδ' ἔτι γλῶσσα βροτοῖσιν
Ἐν Φυλακαῖς· λέλυται γὰρ
Λαὸς ἑλεύθερα βάζειν. Musgr.

Equidem semper putavi hoc voluisse Sophoclem: quod ad se ipsum attinet, suam linguam penitus excusat, omnem sc. culpam transferens in Tiresiam. Sic Vauvillerium etiam exposuisse video, advocantem Antig. v. 397. ἐγὼ δ' ἑλεύθερος Δικαίος εἰμι τῶνδ' ἀπὸ λήλαχθαι κακῶν.

V. 698. seqq. Eustath. ad Iliad. XII. ad orationem Hectoris, quae est a v. 231. p. 902, 2. καὶ ὁ Φιλόμηρος δὲ Σοφοκλῆς ποιεῖ τὴν Ἰοκάστην κατ' ὁμοιότητά τινα τοῦ Ἐκτορος τραχυνομένην κατὰ τῆς μαντικῆς, καὶ ἀνατρέπειν περιωμένην αὐτήν.

V. 700. μαντικῆς ἔχον τέχνης. Vide supra ad v. 345. (344.) Eadem est ratio obviarum loquutionum, ὡς εἶχεν ποδῶν, ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν. [Euseb. recens.] Brunck. quem vide etiam ad Aristoph. Lyf.

Lyf. 173. Neque aliter explicuit Toupius Emend. in Suid. II. p. 118. not. sed falli utrumque ac genitivo partem rei significari, perspecte docuit Matthiae in Gramm. Gr. p. 481. Musgraviana nota haec est: „ἔχον τέχνης. Inusitatum locutionis genus. Plerumque enim dicunt ἔχομενον τέχνης μαντικῆς, a vatum scientia pendens. Est et alia phrasis non admodum dissimilis, cujus vis tamen diversa est, videlicet τὰ ἐς μαντικὴν τέχνην ἔχοντα, de rebus quae ad vaticinandi artem pertinent, i. e. quae partem artis constituunt.“

V. 708. παιδὸς δὲ βλαστάς. quod autem ad puerum adtinet. ἐνζεύξας νιν ἄρθρα ποδῶν. Sic solent Graeci poetae accusativum pronominis vice genitivi iungere accusativo rei. Vide quae notavimus ad Comici Pacem 1099. quod schema Latinis poetis haud inusitatum. Aen. X. 697.

Sed Latagum saxo atque ingenti fragmine montis occupat os faciemque adversam. Brunck.

V. 714. Eustathius verba Φῆμαι μαντικά διώρισαν affert p. 694, 28.

V. 716. χρείαν ἐρευνᾶ. Gl. in B. χρείαν ἐρεύνης παρίστησι. Locus difficilis expeditu, quem alii depravatum, alii integrum iudicant. In prolatis explicationibus acquiescendum mihi videtur; nisi quis malit ἦν pro ἄν legere: ἦν γὰρ ἄν θεὸς χρείαν ἐρευνᾶ. quam enim rem Deus quaerit, id est, indagari vult, eam ipse facile manifestam reddet. χρεία, res, negotium, πράξις. Hoc sensu occurrit infra 1435. (1421.) Aj. 740. et aliis in locis. Brunck. χρείαν. Interpretor facinus, πράξιν: eamque vocis notionem ad Eurip. Supp. 20. abunde exemplis firmavimus. Malim tamen ἦν pro ἄν. Quodcunque facinus
Deus

Deus scrutatur, facile ipse in lucem proferet. Musgr. Rectius vertes: quarum rerum Deus usum quaerit s. quae Deus investigat propterea quod necessaria esse iudicat.

V. 719. ὑποστραφεῖς. gl. τῆς προτέρως ἐνστάσεως. id est: ὑπὸ ποίας φροντίδος στραφεῖς ἀπὸ τῆς προτέρως ἐνστάσεως τοῦτο λέγεις; Brunck. ὑποστραφεῖς. Nonnulli libri separatim ὑποστραφεῖς. Sed poetis passiva omnia, sive verba, sive participia, genitivum non raro adsciscunt. Vide ad Eurip. Iph. Aul. 1078. Musgr.

V. 722. οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει. gl. οὐπω δὲ ἐληξαν. Brunck.

V. 725. Δελφῶν κατὰ Δαυλίαν. Describitur locus, ubi viae Delphos a Thebis ducenti alia ad Dauliam ducens via se adungebat. De Daulia Strabo p. 423, B. ἐν δὲ τῇ μεσογαίᾳ μετὰ Δελφοῦς ὡς πρὸς τὴν ἑὴ Δαυλὶς πολίχνιον. Locum ubi Oedipus patrem interfecit Σχιστὴν ὄδον proprio nomine vocatum esse testatur Pausan. in Phocic. p. 808. Musgr.

V. 730. ἐνθύμιον, terriculamentum. Affatim hanc notionem illustravimus ad Eurip. Herc. Fur. 724. Musgr.

V. 731. Φύσιν. gl. τὸν τοῦ σώματος ὄγκον. In fine seq. versus libri omnes habent ἔχων, ubi, si glossarum auctores audimus, subaudiendum ἦν vel ἐτύγγανε, quod prorsus est absonum. Φράζε τίνα Φύσιν εἶχεν ὁ Λαῖος, τίνα δ' ἀκμήν ἤβης ἔχων ἐτύγγανε. Verbum εἶχε duobus substantivis sufficit; sed requiritur adverbium, quo quaestio ad definitum tempus restringatur. Qua erat aetate TUNC, quando civitati renuntiatum fuit, eum in trivio occisum fuisse?

fuisse? Brunck. Affensum iure suo negat Vir doctus in Bibl. d. alten Literatur u. Kunst P. II. p. 130. sq. neque enim apparere, quomodo ἔχων ex τότε potuerit oriri, et τότε in hoc quidem nexu nimium sapere paraphrasin. Mihi quidem glossatorum, quam spernit Brunckius, interpretatio tantum abest ut absona videatur, eam ut pro vera habere nullus dubitem. Sollemnis est Graecis scriptoribus negligentia quaedam sermonis, qua minus, quam par erat, animadversa, dici non potest quam largae vanissimarum suspicionum segetes provenierint. Sic nostro in loco Sophocles, quamquam scripserat εἶχεν, subiecit tamen ἔχων, quoniam ἦν ἔχων animo obversabatur. Hinc intelligitur etiam, cur Iocasta respondeat: μέγας, χνοάζων.

V. 733. λευκανθέας. Pind. Nem. IX. dodec. 5. λευκανθέα καπνόν. Nicand. Theriac. 530. λευκανθέος ἀγνοῦ. Musgr.

V. 738. βλέπων. gl. ἀληθῆς. ἀληθεύων, παρ' ὅσον ὁ τὴν ἀληθειαν λέγων, βλέπει. ὁ δὲ τὰ ψεῦδη, τυφλώτων ἐστί. Brunck.

V. 740. Praeferendum 'ἀν δ' ἔρη. Sic ἦν' ἀν δέ: Eurip. El. 1136. Aristoph. Plut. 107. In Pace quoque v. 1179. sic scribendum e libro Rav. Vide Markland. ad Iph. Taur. 1217. Hermannus in Notis MSS.

V. 741. Βαίος, tenuis, i. e. tenuiter, cum exiguo comitatu. Musgr.

V. 742. λοχίτας. gl. ὑπασπιστάς. Brunck.

V. 754. sq. ὦδ' ἀνῆρ. Scholiastes ὅδ' ἀνῆρ. MSS. Bodl. et Stephaniani nonnulli ὅδε γ' ἀνῆρ. Nihil horum sine vitio. Legendum forte,

— ἄξιος γάρ, ὡς γ' ἀνήρ
 Δούλος, Φέρειν ἦν — Musgr.

Sic etiam Hermannus in praef. ad Hecub. p. XL. nisi quod particulam γς non addidit. Inductus est in hanc suspicionem adnotatione veteris scholiastae, οἶον τὸ αἴτημα οὐχ ὑπερέβαλε δούλον: sed in ea non putavit acquiescendum. „ Nam (sic ait) ut aliud seruo, quam libero homini praemium dari conveniat, nulla tamen causa est, quare id hic commemoretur, ita ut verba ὡς ἀνήρ δούλος nihil nisi inutile additamentum contineant. Quin omnino vocabulum δούλος, quomodocumque hic locus legatur, superfluum et ineptum est.“ Itaque aliam proposuit, eamque perelegantem coniecturam:

ἄξιος γὰρ ὢν ἀνήρ
 δῆλος Φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μείζω χάριν.

qua ex eo, quod paullo audacior est, posthabita, nunc Scholiastae "OG" ANHP exhibentis indicio legendum arbitratur: ἄξιος γάρ, οἶ' ἀνήρ δούλος, Φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μείζω χάριν. Mihi non displicere fateor scripturam a Brunckio receptam, partim quod ex hac facillime origo reliquarum lectionum explicari potest, partim quod tribrachi in quinta sede exempla reperiuntur eiusmodi, quae mutationem nullo pacto admittant.

V. 757. πάραστιν. gl. δυνατόν ἐστι τοῦτο. Vide Lexicon. ἐπίσαι. gl. ἐπέλλη. Brunck. Πάραστιν. Praefens pro futuro, ut Anug. 899. (879.) ἀλίσκεται Pind. Olymp. VIII. epod. 2. Nec in haec exempla quadrat quod de nonnullis probabiliter docet R. Dawesius Miscell. Crit. p. 74. revera futura esse Attica, quae putabantur praesepia esse pro futuris posita. Musgr.

V. 759. εἰσιδεῖν. gl. ἰδεῖν. ut εἰσορᾶν centies pro ὄρᾶν. Nempe composita saepissime adhibentur pro simplicibus,

plicibus, praepositione nihil ad significandi vim conferente: et haec maxime fuit causa, cur tam saepe librarii praepositiones verborum compositorum omitterent, quas sensui inutiles esse iudicabant. Vide indicem nostrum in Comicum v. Praepositiones. Brunck.

V. 761. δυσφόρως ἔχοντ'. gl. βαρέως διακείμενα. Paulo infra δυσφόρως ἦγον. βαρέως, χαλεπῶς. Brunck.

V. 762. στερηθῆς. Subaudi τοῦ μαθεῖν, quod ex praecedentibus repetendum. — ἐς τοσοῦτον. Constructio est: ἐμοῦ βεβῶτος ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων, me in tantam expectationem arrecto. Ἐς ἐλπίδα βαίνειν, ut εὐφροσύνης ἐπιβῆτον Hom. Odyss. ψ. 52. εὐσεβίας ἐπιβαίνοντες Oed. Col. 185. (188.) δόξης ἐπιβάντες Philoct. 1509. (1441.) τερπάλῃς ἐπέβημεν Apoll. Rhod. IV. 1166. βῆναι ἐπ' ἐλπίδος Philostrat. vit. Apoll. lib. VII. 26. in fine. Musgr.

V. 764. διὰ τύχης τοιαῦδ' ἰών. quum hanc fortunam expertus sim: seu potius, quum in tali discrimine verser. διὰ τύχης ἰέναι idem est, quod ἐν τύχῃ εἶναι. Sic frequentant tragici δι' ὀδύνης βαίνειν, in dolore esse, dolore adfici: διὰ φόβου χωρεῖν, necem intentare, dare: διὰ φόβου εἰλεῖν, desiderare, formidare. Aliaque hujus generis multa. Brunck.

V. 772. βαρυθαῖς. gl. χολωθαῖς. Rusticus apud Comicum in Nubibus 1363.

καγὰ μολίς μέν, ἀλλ' ὅμως ἠνασχόμεν τὸ πρῶτον
 ἔπειτα δ' — Brunck.

V. 777. ὑφεῖρπε, animum subierat. Libanius vol. I. p. 784, A. πολὺς τοιοῦτος ὑφεῖρπε λόγος. Musgr.

V. 779. ἰκόμην, precabar. Conf. Oed. Col. 279. (275.) et 1066. (1011.) Ἄτιμον ὦν ἰκόμην, ut ἀτίμους γερῶν Thucyd. III. 58. Musgr. Quidni simplicius: quorum causa veneram.

V. 782. χρεῖη. Sic legendum esse bene docuit Dawesius Miscell. Crit. p. 333. ut sit aoristus optativi. Musgr.

V. 786. Suidas in Ἀστρονομία — Ἄστροις τεκμαίρεσθαι. ἐπὶ τῶν μακρῶν καὶ ἔρημον ὁδὸν πορευομένων, καὶ ἄστροις σημειουμένων τὰς θέσεις τῶν πατρίδων. [Iuxta hanc expositionem haud male distinxisse et vertisse videri queam. Nec aliter locum accepit antiquus paraphrastes: καὶ γὰρ ἀκούσας ταῦτα τὴν Κορινθίαν γῆν κατὰ τὸ ἐπιλοῖπον δι' ἄστρον μετρούμενος, ἤγουν μακρόθεν βλέπων, καὶ δι' ἄστρον συμβάλλων αὐτὴν, ἀπεδήμουν — Verum tamen haud deterior est Heathii distinctio:

τὴν Κορινθίαν,
ἄστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος, χθόνα
ἔφευγον.

Qua admissa, bene cum eo veritas, et ego, his auditis, Corinthiam terram exful dereliqui, astris in posterum cursum dirigens. Cum ἐκμετρούμενος subauditur ὁδόν, quam vocem alii scriptores, proverbiali hac locutione utentes, exprimunt. Lucianus Icaromenippi initio: εἶτα, ὦ γὰρ θεέ, καθάπερ οἱ Φοῖβικες, ἄστροις ἐτεκμαίρου τὴν ὁδόν. Vide Eustathium ad Odyss. p. 1535. l. 58. Ex edit. recent.] Brunck. ἄστροις — ἐκμετρούμενος. Proverbium de iis dictum, qui regionem aliquam praesentem oculis non contemplantur,

plantur, sed situm ejus ex astrorum inspectione colligere satis habent. Omnium optime illustrat Toupius ad Suidam v. χρῆν. Quoad sensum simile est τηλόθεν τὸ Ἰλιον — εἰσορῶν Philoct. 459. (453.) Medea apud Val. Flacc. VII. 478.

— Quando hinc aberis, dic, quaeso, profundi Quod coeli spectabo latus? Musgr.

V. 790. Magis placeret τοῦτον σὺ τὸν τύραννον.

V. 796. πρὸς βίαν. gl. βιαίως. Brunck.

V. 797. τὸν τροχῆλατην. gl. τὸν ἡνίοχον. Brunck. Merito Hermannum offendit librorum lectio, τὸν ἐκτρέποντα τὸν τροχῆλατην: neque enim sic, sed, omisso altero articulo, τὸν ἐκτρέποντα τροχῆλατην daturus fuerat Sophocles. Veram esse puto viri praestantissimi coniecturam, τῷ τροχῆλατῆ, quod mutatum videri potest ab eo, qui Euripidei loci meminisset Phoen. 39.

Καὶ νῦν κελεύει Λαῖου τροχῆλατης
ὦ ξεῖνε, τυράννοις ἐκποδῶν μεδίστασο.

Ἐκτρέπειν h. l. est ὁδὸν ποιεῖν.

V. 798. δι' ὄργης, iracunde. Vide quae notavimus ad Eurip. Bacchas 433. Brunck.

V. 799. μέσον κἄρα. gl. κατὰ τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς. Perperam vulgo hic locus interpunctus. Verba μέσον κἄρα non pendent a τηρήσας, sed a suppressa praepositione κατὰ. Ordo est: τηρήσας, καθίμετό μου διπλοῖς κέντροις κατὰ μέσον κἄρα. Sic etiam distinguit Gattakerus opp. T. I. p. 108. ubi μοι pro μου tythet error esse videtur. καθικνεῖσθαι sensu ferendi semper cum genitivo construitur. Brunck.

V. 801. Ἰσην. gl. Ἰσην δίκην ἀπέδωκεν, ἀντέτισεν. Brunck. Ἰσην. Subaudi δίκην. Musgr. Vel τιμωρίαν. vid. Lambertum Bos p. 474. ed. Schaefer.

V. 802. ὑπίος. gl. ἐπὶ τὰ μετὰ Φρενα. Brunck.

V. 804. τῷ ξένῳ. gl. τῷ Φονευθέντι. homini illi, mihi incognito. Gallice diceremus cet inconnu. Quippe Graeci cuiuscumque nomen vel ignorant, vel scientes reticent, illum ξένον appellant. Vid. Dan. Heinsii Lect. Theocr. cap. XIV. Brunck.

V. 805. Λαίῳ. Bothius frustra coniecit Λαίου.

V. 806. τοῦδ' ἄνδρός. gl. ἐμοῦ: ut supra 534. (529.) et mox 829. (820.) ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ', ἐπ' ἐμοί. Brunck.

V. 808. Notanda hypallage: ᾧ μὴ ξένων τινὰ ἔξεστι δέχσθαι δόμοις, pro ὃν μὴ τινι ξένων ἔξεστι δόμοις δέχσθαι. Aliter locum expedit Grammaticus in minoribus scholiis. Brunck. „Miram (sic Schaeferus in Melet. critt. P. I. p. 89.) miram Brunckius hypallagen comminiscitur. Mihi, qui technis his hermeneuticis uti parum didicerim, pro ᾧ scribendum videtur ὄν.“

V. 812. λέχη. gl. ἦγουν τὴν γυναῖκα. Brunck.

V. 813. ἄρα h. l. pro ἄρ' οὐ positum, de quo usu vid. Schaefer. l. c.

V. 816. ἐμβατεύειν πατρίδος. Oed. Col. 400. γῆς δὲ μὴ μβαίνης ὄρων. Pro ἐπεμβατεύειν et ἐπεμβαίνειν, quod postremum occurrit Oed. Col. 924. σῆς ἐπεμβαίνων χθονός. Brunck.

V. 818. ὃς ἐξέθρεψε καὶ ἐφύσε μς. Praetuli hunc ordinem ut exquisitiorem. Similia loca vide apud Schaefer.

Schaefer. in Melet. critt. P. I. p. 16. quibus accedat Eurip. El. 969. ἦ μ' ἐθρεψε κατέκην.

V. 824. κηλῖδα ξυμφορᾶς. Hypallage, seu ἀντίπτωσις: pro κηλίδος ξυμφορᾶν. Sic El. 19, ἀστρων εὐφρόνη, pro ἀστρα εὐφρόνης. 758. (751.) μέγιστον σώμα δειλαίας σποδοῦ, pro μεγίστου σώματος δειλαίαν σποδόν. Trach. 356. (357.) πόνων λατρεύματα, pro λατρευμάτων πόνοι. Brunck.

V. 829. προθυμία. gl. πρόθεσις. θάρσος. Alia: τί διανοῇ δρᾶσαι; Brunck.

V. 831. Eustath. p. 58, 41. ἐκπεφευγοίην, et p. 666, 37. ἐκπεφευγοίην πάθος affert.

V. 832. περισσόν, prae caeteris animadversione dignum. Musgr.

V. 836. εἷς γέ τις πολλοῖς ἴσος. Aldus et codd. εἷς γε τοῖς πολλοῖς, quod etiam si nemini adhuc vitii suspexit fuisse crediderim, confidenter tamen Graecum non esse pronuntio. Articulus hic neutiquam locum tueri potest, ubi πολλοῖς indefinite accipiendum. Diversa sunt πολλοὶ et οἱ πολλοί. τι, τοι: τις, τοῖς passim commutantur. ἴσος. gl. ἰσαριθμός. Brunck. Recte habet τοῖς πολλοῖς. Articulus, ut perite animadvertit Vir Doctus in Bibl. d. alten Literat. u. Kunst P. II. p. 131. refertur ad narrationem, quae praecessit, Iocastae: „multis illis, a quibus tu interfectum esse Laium dixisti.“ Monuit etiam Hermannus ad Viger. p. 723.

V. 837. Ad οἰόζωνος respicit Eustathius p. 777, 16.

V. 840. ἐμβαλεῖν πάλιν. gl. μεταβαλεῖν. De potestate adverbii πάλιν vide Tourpium ad Suidam III. p. 4. Brunck.

V. 844.

V. 844. *δικαίως*. Videtur hic pro ἀκριβῶς poni. Musgr.

V. 848. οὔτε τῆδ' ἐγὼ βλέψαιμ' ἂν οὐνεκ', i. e. adeo flocci haec pendo, ut ne oculos quidem huc vel illuc vaticiniorum causa converterem. Sic Teucer, cum Menelai contemptum significare vellet, τοῦ δὲ σοῦ ψόφου Οὐκ ἂν στραφεῖην, Aj. 1136. (1117.) Huc vel illuc, ut ἡ ἐνθ' ἡ ἐνθα κίοντα Hom. Odyss. κ'. v. ultimo. Apoll. Rhod. I. 1287.

Οὐδ' ἔτι τοῖον ἔπος μεταφώνεον, οὐδ' ἔτι τοῖον. Musgr.

V. 851. στελοῦντα. gl. μετακαλεσόμενον, κομιούμενον, μεταστελοῦντα. Brunck.

V. 854. Εἴ, pro εἶδε, utinam. Vide Etymol. Magn. in αἰ, ubi citat Eurip. Hecub. 836. Plura dat Valckenaerius ad Phoeniss. 761. — μοῖρα. Non interpretor cum Scholiaste fortuna secunda, sed simpliciter fors, fatum utinam mihi contingat, pietatem colere. Musgr.

V. 857. ἐψίποδες, proceri. Videtur hoc ut divinioris naturae indicium posuisse. Vide Turneb. Adversf. XXX. c. 39. Musgr.

V. 859. ὦν Ὀλυμπος πατήρ. Serio hoc tuetur Socrates apud Xenoph. Memorab. p. 470. Musgr.

V. 860. νῖν, eos. Vide ad Electr. 626. (617.) Musgr.

V. 864. Τυβρις Φυτεύει τύραννον. Erit forte, cui videantur haec verba per hypallagen explicanda, ut Erasmo Schmidio viro doctissimo explicare libuit ista Pindari Olymp. XIII.

εἰθέλοντι δ' ἀλέξειν ὕβριν, κόρου ματέρα θρασύμουτον.

Quae quidem interpretandi ratio hic aliquanto probabilior est: ἡ τυραννὶς ὕβριν φυτεύει. Quemadmodum Dionysius apud Stobaeum Floril. Tit. XLIII.

ἡ γὰρ τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφυ. Brunck.

Temere finxit hypallagen, qua remota sententiam habemus aptissimam: Insolentia fuscitabulum est ac fomentum tyrannidis. Agitur enim de malis et incommodis, quae ex insolentia oriri soleant: ea et libertatem opprimi civium (ὕβρις φυτεύει τύραννον) et insolentem postremo ipsum fortunis omnibus everti. Haec ita cohaerent cum antecedentibus, ut tacite reprehendatur levitas ac temeritas (ὕβρις), qua Oedipus consentiens cum coniuge Deorum oracula spreverat v. 850. Quo nexu non intellecto, ea de consilio carminis commentus est Musgravius, quae nec probari possint nec refelli. Scripsit autem ad nostrum locum sic: „Τυβρις. Non quadrat in Oedipi ingenium, qui minime omnium ὑβριστικός. Vide fabulae initium. Vel hinc igitur suspicari licet, poetam, relicto aliquantisper Oedipo, in sua jam republica atque inter sui temporis homines versari. Nec longe quaerendus est, quem hic ut civibus formidolosum designare voluerit. Quis enim in historia Attica adeo hospes est, ut nesciat, neminem unquam tot contumeliosi ingenii specimina edidisse, quam Alcibiadem? Ob quod etiam optimatibus in tyrannidis affectandae suspicionem venit. Plutarchus: οἱ μὲν ἐνδοξοὶ, μετὰ τοῦ βδελύττεσθαι καὶ δυσχεραίνειν, ἐφοβοῦντο τὴν ὀλιγωρίαν αὐτοῦ καὶ παρανομίαν, ὡς τυραννικὰ καὶ ἀλλόκοτα, in Alcibiade, vol. I. p. 188, F. Hoc si paucissimis verbis significare volueris, nulla aptiora invenies, quam, ὕβρις φυτεύει τύραννον.“

V. 868. ἀπότομον. Nec metrum constat, nec sententia: desideratur enim substantivum, cui ἀκροτάταν adhaerescere possit. Si veteres Graeci, ut aoristum τμάγειν a verbo τμήσω formarunt, (Homer. Iliad. π. 374.) ita et verbale τμαγή, scissio, agnoverunt, non dubitanter emendaverim ἀποτμαγάν, rupem abscissam, qualem Apoll. Rhod. II. 583. ἀποτμήγα σκοπιήν vocat. Musgr. Substantivum excidit post εἰσαναβᾶσ', ac fortasse scripsit poeta εἰσαναβᾶσα πρῶν, quae conjectura est Hermanni.

V. 869. ὠρουσέν νιν εἰς ἀνάγκαν. Pronomen, quod inserui, non minus ad sententiae quam ad versus integritatem necessarium est. Aldus et codd. omnes veteres ὠρουσεν εἰς ἀνάγκαν: quo modo versus cum antithetico 867. (859.) non quadrat. Solus Triclinius ex coniectura ἀνώρουσεν, pessime. ὀρούειν hīc transitive est, ut praec. v. εἰσαναβᾶσ', cuius vice in D. glossa textum invasit εἰσαναβιβᾶσασ'. Brunck. Vertere: postquam altissimum adscendit fastigium, irruit in perniciem. Numquam enim neque βαίνειν in aor. 2. neque ὀρούειν active significant.

V. 870. οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται. Iis id usu venit, qui per abrupta in fastigium quodcunque escenderunt. Musgr.

V. 871. πάλαισμα non hīc notat callidum consilium et vasrum, quo sensu fere adhibetur, ducta metaphora a pugilum artificio: sed simpliciter conatum suscepti negotii absolvendi. Iussit Apollo, ut Laii occisor investigaretur. Ex Iocastae verbis timere poterat Chorus, ne ab hac inquisitione rex desisteret, quod ne fieri sinat Deum precatur. Non erat cur in definienda vocis potestate tantum haesitarent

rent interpretes, quam expositam habebant in glossa ab Ant. Francino scholiis addita: [πάλαισμα, ἡγοῦν τὴν ζήτησιν τοῦ Φόνου τοῦ Λαίου. Ex edit. recent.] Brunck. τὸ καλῶς ἔχον — πάλαισμα. Hoc et Thebanae et Atticae civitatis statum respicere videtur. Thebanis πάλαισμα est, progressus quem in indagando Laii percussore fecerant: Atheniensibus, accusatio Alcibiadis, et spes quam potentiae ejus minuendae inde conceperant optimates. Musgr.

V. 874 — 79. In his versibus quot voces, totidem fere lineamenta Alcibiadis agnoscas. Quis illo superbior χερσίν, ἢ λόγῳ, qui verborum contumeliis non contentus, nonnullos etiam ex potentioribus viris pugnis cecidit? Quis apertius juris contemptor, δίκας ἀφόβητος? Quis luxuriae [χλιδαῖς] magis deditus? Denique erga Divorum simulachra parum reverentem fuisse [οὐδὲ Δαιμόνων ἔδη σέβων] vere an falso, Atheniensibus certe persuasissimum erat, quandoquidem Hermarum mutilatorum reus ad causam dicendam ex expeditione Sicula revocatus est. Musgr.

V. 874. ὑπέροπτα. g). καταφρονητικῶς. neutrum plurale vice adverbii. Brunck.

V. 877. ἔδη, imagines, simulachra. Vide ad Electr. 1392. (1370.) Musgr.

V. 879. χλιδαῖς. Post hanc vocem plene distinguo. Musgr.

V. 880. εἰ μή. Lego ³H, εἰ μή, ut ἢ cum sequente diphthongo coalescat. Sic ἢ οὐκ ἀξιοχρεως ὁ θεός Eurip. Orest. 597. ἢ οὐκ ἠκούσατε Aj. 334. Sensus est: alioqui, si lucrum injuste lucrifecerit. Musgr.

V. 881. Lego: *καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρσται*, et si ex impie factis creverit, i. e. potentiam auxerit. Ἐρσομαι cresco, alor, augeor extat in Nicandri Theriac. 63. et 631. ubi Scholiastes *ἔρσομένην, ἀυξομένην*. Musgr.

V. 882. ἢ τῶν ἀθίτων. Malim, *ὅς τῶν ἀθίτων*, ut hic demum versus subjectum exhibeat, cujus praedicatum, ut cum Dialecticis loquar, in duobus praecedentibus expositum erat. Sic enim interpretor: Alioqui, si is qui sanctissima quaeque irreverenter tractat, lucrum tamen nullo jure lucrifecerit, et ex impie factis potentior fiat, quis postea cupidinem suam coercere speraverit? — *ἔξεται*. Pro *ἔχεται*. Sic *ὅς δὲ νε ψεύσεται* Hesiod. Op. et D. 283. *ὅς μὲν τ' αἰδέσεται* Hom. Iliad. 1. 504. *ὄσσον τορνῶσεται ἀνήρ* Odyss. 6. 249. Musgr. Verbum *ματάζων* ex h. l. commemorat Eustath. p. 543, 15.

V. 884. *ἔξει*, id est, *δυνήσεται*. *τίς ἀνὴρ ἔξει ἀμύνειν θυμῷ ψυχᾶς βέλη;* quis homo poterit arcere ab animo suo conscientiae stimulos? Pro *ἔξει*, quod e coniectura reposui, Aldus et cod. plerique exhibent *ἔρξεται*, nonnulli *ἔξεται*. Supra habuimus futurum medium *ἔρξεται*, cohibebit se, abstinebit; statimque *ἔξεται* potestate itidem media, applicabit se. Librariorum error ex vicinis his vocibus ortus, quarum alii aliam germanae substituerunt. *ἔρξει* reponit Heathius, quod sententiae tam bene quam metro non accommodatur. Nescio an cuiquam versionem suam approbaturus sit. [*Sic in edir. rec.*] Brunck. *θυμῷ βέλη*. Legendum fortasse *θυμῶν*, i. e. *ἐπιθυμῶν*, cupiditatum. Distinguunt philosophi quidem inter *θυμὸν* et *ἐπιθυμίαν*, sed non item poetae. Scholia-

stes

stes Homeri ad Iliad. α. 173. *θυμὸς παρὰ τῷ ποιητῇ σημαίνει πέντε* — inter ea *ἐπιθυμίαν*, *ὡς τὸ Ὡι θυμῷ εἴχασα μίγη Φιλότῃτι καὶ εὐνῇ* Odyss. 6. 126. Consentit Hesychius. Iulianus Imp. p. 257, B. *τούτοις ἀλόγως τοῖς βέλεσι*. — *ἔρξεται*. Lego: *εὐξεται*: quis speraverit? Musgr. Brunckii emendationem ob eandem causam improbavi, ob quam ipse Heathianam: Musgravii *εὐξεται*, non sperendum illud quidem, propterea, quod versum talem esse volebam, qualis est, qui praecedit. Quod ego dedi, sensum praebet optimum hunc: quisnam, si ita se res habet, cupiditatum tela ab animo arcere volet? *ψυχᾶς θυμοῦ βέλη* dictum ut *καρδίας τοξόματα* Antig. 1073. De verbo *δέχεσθαι* autem velle significante vid. Schaefer. ad Dionys. de compos. verbor. p. 365.

V. 888. *τὸν ἀθίτων*. Ad Eurip. Ion. 231. conjecturam de hac voce proposui, nimirum lapidem illum album, qui Delphis, teste Pausania in Phocic. c. 16. umbilicus terrae audiebat, septo aliquo inclusum fuisse, multitudinis arcendae causa. Musgr. De more Choros ad longinqua templa mittendi vid. eundem ad Eurip. Ion. 475.

V. 890. *τὸν Ἀβαῖδι ναόν*. De oraculo Apollinis, quod Abis fuit, complura habet Pausanias in Phocic. c. 35. Musgr. Eustathius de urbe Aba vel Abis agens p. 279, 1. *καὶ Σοφοκλῆς δὲ ὁμοίως πληθύνει παρ' ἐπεινῶν δὲ καὶ ὀξύνονται κατὰ τινα τῶν ἀντιγράφων αἱ Ἀβαί*.

V. 892, 93. Interpretor: nisi haec eventui congruerint, *εἰ μὴ τὰδε ἀρμόσει*, adeo perspicue, ut in exemplum cedant digito ab omnibus monstrandum. Musgr.

V. 894. Non bene junxit Brunckius: εἴπερ ὄρθ' ἀκούεις πάντ' ἀνάσσω, si quidem recte vocaris omnium rector.

V. 895. Cave veritas cum Burgesio: ne tui- met ipsius obliviscaris tuique aeterni im- perii. Ἐπιλανθάνεσθαι saepius, λανθάνεσθαι num- quam regit accusativum, falsusque est Musgr. ad Eurip. Alcest. 196. et cum eo Schaeferus melet. crit. p. 91. In Euripidis loco legendum οὐ πότε' οὐ λελήσεται, voci- bus πότε' οὐ pro οὐ ποτε positus, ut ἔτ' οὐ pro οὐκέτι Soph. Trach. 162. Philoct. 1193. in Orphei Argon. 141. (144. ed. Herm.) vix dubitaverim veram scripturam esse νόστου δ' ὀϊκοῖο λαθέσθαι.

V. 898. Ut versus respondeat strophico, Mus- gravius legendum putat θεόςφατα. Simili forma θεός- δοτα habere Hesiodum Op. et D. 318. Pind. Pyth. V. antistr. 1. θεόςδοτον δύναμιν. Lucian. vol. II. p. 630. ἀγαθοῦ τινος θεοσδοτου. Conferri etiam jubet notam ad Antig. 1230. (1200.) ubi nimium ab eo tribui analog- iae diximus. Visum est addere σοί, quod, si abest, non desideratur ideoque facillime potuit excidere. — ἐξαιρούσιν, tollunt, evertunt. Sic necessario scri- bendum fuit. Mirificus est Vauvillerius, ἐξαιρούσιν in- terpretans: efferunt quasi mortua.

V. 902. χώρας ἀνακτες. Non soli reges, sed cuiuscumque civitatis primores veteribus appellabantur ἀνακτες. Vide Eustathium a nobis laudatum in fragment. p. 31. (p. 669. edit. a. 1786.) in Ιούκστη. Brunck.

V. 905. ὑψοῦ γὰρ αἶρει θυμόν. Apoll. Rhod. III. 368.

— ὑψοῦ δὲ χόλω φρένες ηἱερέθοντο. Musgr.

Eustath.

Eustath. p. 1007, 52. affert Οἰδίπους ὑψοῦ αἶρει θυ- μόν.

V. 907. τὰ καινά. nova oracula non iudicat ex veteribus, quae falsa fuere deprehensa. Both. Re- spicit hunc versum Eustath. p. 389, 7. Vid. etiam Lexic. Sophocl. in ἔννοους.

V. 908. ἔστι τοῦ λέγοντος. Comicus Equit. 860. ὦ δαιμόνις, μὴ τοῦ λέγοντος ἴσθι. Brunck.

V. 909. οὐδὲν ἐς πλεόν ποιῶ. Euripides Hippol. οὐδὲν εἰργασμαι πλεόν, 286. πλεόν τι — ποιῆσαι ἀπο- λογούμενον Plato Apol. sub init. Musgr.

V. 910. ἀγχιστος γὰρ εἶ. Vide Hesychium v. προσπατήριος. Musgr.

V. 912. Affert hunc versum Eustath. p. 1112, 37. apud quem scribitur ἤμιν.

V. 914. νεώς. gl. καταδυομένης. Ordo est: βλέ- ποντες αὐτόν, ὡς νεώς κυβερνήτην ἐκπεπληγμένον. Brunck. Sensus est: uti metuunt qui gubernatorem navis perter- ritum vident.

V. 919. γυνή δὲ μήτηρ ἦδε. Haec verba, si a sequentibus disjunxeris, veram Iocastae conditionem depingunt. Nec mihi dubium est, quin eam ob cau- sam selegerit Sophocles, ut audientium animos, tan- quam ominose dicta, profundius subirent. De huius versus ambiguitate videndus etiam Scholiastes Hermoge- nis p. 389. Musgr.

V. 921. παντελής. gl. τέκνα ἔχουσα. V. seq. αὐτως, ὡς αὐτως. Brunck.

V. 923

V. 923. τῆς εὐσπείας. Suidas: εὐσπεία, ἡ καλῆ φράσις. Hic tamē interpretor, ob humanitatem sermonis. Phocylides v. 115. εὐεπίην ἀσπείν. Musgr.

V. 927. Eustath. p. 737, 6. affert: τὸ δ' ἔπος ὁ ἕξερῶ, τάχα ἠδοιο μὲν.

V. 934. γέρον. Eandem compellationem habes infra 992.

V. 949. Εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι. Si hoc primum nunciare me oportet: primum, i. e. prius quam te regem a Corinthiis electum iri. Musgr.

V. 950. θανάσιμον βεβηκότα. Prius glossae exponunt per νεκρὸν ὄντα: alterum per ἀπελθόντα. In Trach. 874. (879.)

βέβηκε Διάνειρα τὴν πανυστάτην
ὁδῶν ἀπασῶν.

Unde hic explicari possit per ellipsin: εὐ ἴσθ' ἐκεῖνον βεβηκότα θανάσιμον ὁδόν. Brunck.

V. 952. Affert hunc (versum Eustath. p. 699, 40. et 1266, 40. et Stobaeus ferm. CXVII. imitatur Seneca Oed. 787.

Animam senilem mollis exfolvit foror.

V. 955. Apte comparat Iohnsonus Homeri Il. M. 237. sqq.

V. 957. ἂν ὑφηγητῶν, sc. ὄντων. Vid. Brunck. ad v. 1256.

V. 958. „Versus hic minime tragicus est. Scribendum,

κτανεῖν

κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμὸν, ὅς θανῶν
κεύθει κάτω δὴ γῆς;“

Sic Hermannus ad Hecub. p. XLI. nunc mutata sententia legens, πατέρ' ἐμὸν; θανῶν δ' ὅς κεύθει — Vereor equidem, ne non minus genuinum h. l. sit ὁ δὲ quam Eurip. Orest. 35. ubi, quod in codice superscriptum est ὅς, Porsonus iure videtur posthabuisse.

V. 959. κεύθει pro κεύθεται. Sic κεύθων Aj. 641. (634.) κέκυθεν Electr. 874. (862.) κενευθότων Antig. 923. (911.) κενευθῶς Aeschyl. Sept. c. Theb. 594. Musgr.

V. 960. ἀψαυστος h. l. activam habet significationem, ut supra v. 876. ἀφύβητος. Vide etiam ad Philoct. 685.

V. 962. συλλαβῶν, secum auferens. Sic συλλαβῶν ἀρχῆς Oed. Col. 1449. (1384.) Musgr.

V. 968. ᾧ τὰ τῆς τύχης κρατεῖ. Thucydides IV. 62. τὸ δὲ ἀστάθμητον τοῦ μέλλοντος ὡς ἐπιπλεῖστον κρατεῖ. Quod sequitur πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφῆς cum his Pindari Olymp. XII. comparari potest:

Σύμβολον δ' οὐπω τις ἐπιχθονίῳ
πιστὸν ἀμφὶ πράξιος ἐσ-
σομένας εὐρεν θεόθεν. Brunck.

Ibid. Forma φοβῶτο, modo i. subscribas, non de nihilo esse videtur. Favet certe analogiae ratio, cum haec forma, quae e Dorica dialecto accepta est, verbis in ἄω propterea propria sit, quod Dorienteses haec verba in ἔω terminant.

V. 969,

V. 969. *πρόνοια, rerum futurarum scientia.* Sic τῆς παλαιφάτου προνοίας Trachin. 836. (826.) Musgr.

V. 970. *εἰρή. gl. ὡς ἔτυχε. ἀπλῶς καὶ ἀφροντίστως, καὶ μὴ πρὸς μαντείας ὀρῶντα.* Brunck.

V. 972. Ejusmodi somniorum causam explicat Plato a Cicerone conversus L. I. de Divinatione cap. 29. Quum dormientibus ea pars animi, quae mentis et rationis sit particeps, sopita langueat: illa autem, in qua feritas quaedam sit atque agrestis inmanitas, quum sit inmoderato tumefacta potu atque pastu, exultare eam in somno inmoderateque jactari: itaque huic omnia visa objiciuntur, a mente ac ratione vacua: ut aut CUM MATRE CORPUS MISCERE videatur, aut cum quovis alio vel homine vel deo, saepe belua, atque etiam trucidare aliquem, et in pie cruentari, multaque facere impure atque taetre, cum temeritate et imprudentia. Brunck.

V. 978. *ὀφθαλμός.* An comparandum Horatii narium pro odorum. Musgr. *ὀφθαλμός* h. l. lux, i. e. solatium, levamen, ut Eurip. Andr. 407.

V. 992. Scrib. γς. „id ipsum metuens, ne patrem occiderem.“ Hermann. in Notis MSS.

V. 997. *εὐ πράξαιμι τι.* Sic Comicus Pl. 341. *χρηστόν τι πράττων.* Pace 215. *εἰ δ' αὖ τι πράξαιμι ἀγαθόν.* Eurip. Herc. Fur. 729. *προσδόκα δέ, δρῶν κακῶς, κακόν τι πράξειν.* His omnibus in exemplis, quorum similia passim obvia, *πράττειν* sensu τοῦ πάσχειν adhibetur.

tur. Brunck. *εὐ πράξαιμι τι.* Bene editor Oxoniensis: ut a te beneficii aliquid consequerer. Vide Trachin. 194. (192.) Musgr.

V. 1005. *πρὸς δίκης. gl. μετὰ δίκης.* Iure, merito. Sic El. 1211. (1208.) *πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις.* Brunck.

V. 1010. Bothius: „τῷ μηδενί, nulli, i. e. homini levi, vel nullius pretii. [Bene, modo scripsisset humili. Ambiguam Nuncii orationem ita intelligit Oedipus, quasi hic dicat se patrem eius esse.] Sic Eurip. Androm. 701. *ὄντες οὐδένας, et μηδὲν εἶναι* Hecub. 843. Troad. 609. Aberravit Brunckius ita verrens: At quomodo genuisse et non genuisse idem sit? “ *Ἴσον τῷ μηδενί* est Oedip. Col. 918.

V. 1012. *παῖδά μ' ὠνομάζετο.* Sic libri omnes, absque ulla vitii suspicione. Marklandus ad Suppl. 749. emendat *παῖδά μ' ὠνομάζεν ὄν*, quia *ὠνομάζετο* est nominabatur, non nominabat. Sed nodum in scirpo quaerit. *ὠνομάζετό με παῖδα*, vi verbi reciproci plane idem est, quod *ὠνομάξέ με ὄν παῖδα*. Sunt quidem verba apud Graecos, quae non inveniuntur hodie in voce media: sed hodie pauca admodum superflunt Atticae scenae monumenta. Nescimus quantum locutionibus, quae dubiae nobis videntur, accederet auctoritatis, si fabulas omnes scenicorum quatuor quos novimus, haberemus. Equidem nihil hic contra librorum fidem mutare velim. Brunck. Sic *ἐξαγγέλλεται* supra v. 148. *ἀντακούσει* Aj. 1141. *αὐδῶμαι* Philoct. 842. *ποθουμένα* Trach. 103. ubi non debebam *πονουμένα* scribere; *ἐστάξαντο* Orph. Argon. 19. quo de loco vid. Hufschk. in Comment. de Orphei Argon. p. 9. 199. Fallitur Matthiae apud Atticos nonnisi futurum med. pro activo occurrere monens in Gramm. Gr. §. 496, 7.

V. 1015.

V. 1015. ἡ γὰρ πρῖν. Vid. ad Antig. 632.

V. 1021. ποιμνίοις ἐπεστάτων, i. e. ἀρχιποίμην eram, ut exponit Eustathius ad Homeri Odyss. A. p. 1398. locum hunc ex memoria ita referens: Λέγεται δὲ τὸ ἐπίστασθαι καὶ ἐπὶ τοῦ προϊστασθαι. ἔξ οὗ καὶ τὸ, ἔργοις ἐπίσταταιν καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ποιμναὶς ὀρείαις ἐπεστάτων. Burton.

V. 1022. Wakefield. in Silv. crit. T. I. p. 78. ἐν νάκαις. Caussam mutationis non intelligo.

V. 1026. δεινὸν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην. Eustathius ad Il. P. p. 1097. [lin. 25.] versum hunc laudat cum insigni varietate, καλὸν γ' ὄνειδος — quod vulgato ideo praeferendum, quia his Oedipi verbis amara subest ironia, quae inde acrior redditur. Sensus minime perspectum habuerunt interpretes. σπαργάνων non pendet ex suppressa praepositione ἐκ, quod Scholiastes sensisse videtur; inepta est Iohnsoni versio: atrox sane dedecus canabulorum pertuli. σπάργανα sunt monumenta, crepundia, ut bene Donatus ad Terentii Eunuchum IV. 6. 15. MONUMENTA sunt, quae Graeci dicunt γυνώρισματὰ καὶ σπάργανα. Vide ad eum locum eruditam Frid. Lindenbruchii notam. Brunck. Cum eadem varietate locum citavit Eustathius ad Il. A. p. 66, 18. "Ὅτι οὐκ αἰεὶ τὸ ὄνειδος βαρεῖα λέξις ἐστὶ καὶ ἀγῆης, δηλοῖ οὐ μόνον ὁ γράψας, Καλὸν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην, ἀλλὰ σὺν ἄλλοις καὶ ὁ εἰπών, κάλλιστον ὄνειδος. Sed recte eam scripturam improbat Valckenarius ad Eurip. Phoen. 828. „non enim, ait, ibi sanequam ἐπὶ κλέους accipi poterit: duo senarios tragicos confudit; cum Sophocleo nempe versum ex Euripidis Medea 514, Καλὸν γ' ὄνειδος τῶ νεωστῶ γυμφίω." Miror vero, hanc tam praeclaram observationem transmitti a Brunckio potuisse,

V. 1028.

V. 1028. Sensus hujus versus bene expositus in minoribus scholiis. Brunck.

V. 1030. ἄλλος. Vide ad v. 5.

V. 1037. εἰδεῖτ' ἄν. Optativus hic omnino requiritur. Verum in hujus formae optativis frequens est librariorum lapsus, qui plerumque offenderunt ad contractionem Atticam εἶτον, εἶτην, εἶμεν, εἶτε, scenicis poetis nostris solam usitatam. In Comici Ran. 1448. codd. exhibebant σωθεῖμεν ἄν contra metrum et sermonis Attici usum, ubi reponi debuit σωθεῖμεν ἄν, amoto vulgatorum librorum soloecismo σωθῶμεν ἄν. Sic apud Eurip. Helen. 824. legitur σωθεῖμεν ἄν: in eodem Dramate λυπηθεῖμεν ἄν: Herc. Fur. [82.] ἐκβαίμεν ἄν. [et, monente Musgr., εἶτε pro εἶητε Homer. Od. Φ, 195.] Graeci sermonis proprietatem ignorant, quicumque promiscuum usum esse credunt optativi et subjunctivi. εἰδῆτ' ἄν plane et putide hic soloeicum esset, ut in Eurip. Medea 737. μεθῆς ἄν, quam Mureti conjecturam vir quidam doctus admittendam esse nuper contendebat pro vulgato μεθεῖς ἄν, quod quidem Musgravo probari potuisse miror, quum ne Graecum quidem sit. Veram lectionem revocavi, non ex conjectura, ut falso objectum fuit, sed ex fide Florent. editionis capitalibus literis excusae, μεθεῖτ' ἄν. Elisionis signum, seu apostrophum, in sibilum mutaverat librariorum stupor, quod alibi etiam observatum. In Comici Ran. 437. legebatur αἶροις ἄν, pro αἶροι' ἄν: in Pl. 1140. membr. Reg. ὑφέλοις exhibent, ubi germanus usus linguae ὑφέλοι' flagitat. In Philoct. 119. pro κεκλή' ἄμα, codd. dant κέκλησ' ἄμα. Quod autem docti quidam viri statuerunt formam mediam verbi μεθήμι cum quarto casu legitime non construi, id merum commentum est, quod alibi confutavimus. *) Brunck, εἰδεῖτ' ἄν le-

gendum

*) Brunckium contra refutat Porson. ad Eurip. Med. 734.

gendum conjecit etiam Musgr., si verum sit, quod doceat Dawesius, *ἀν* cum optativo conjungi debere.

V. 1039. *κατοιδε*. gl. *ἀντι τοῦ εἶδε*. Compositum pro simplici, ut supra 854. (845.) *διεῖπε, ἀντι τοῦ εἶπε*. Brunck.

V. 1043. *καμάτεις*. Attica crasis pro *καὶ ἐμάτεις*. Hac in re saepe a librariis peccatum. Vide quae notavimus ad Comici Equites 269. Brunck.

V. 1045. *νοεῖω* gl. *συνάγεις τῷ νῶ, συμβιβάζεις*. Brunck.

V. 1053. *ἐν τρίτης μητρὸς τρίδουλος*. Vide Musgravium ad Eurip. Androm. 037. et confer Eustathium ad Ilad. Θ. p. 725. l. 19. — *κακῆ*. gl. *δυσγενής*. Brunck.

V. 1060. *ἐλθῶν*. gl. *ἀπελθῶν*. Brunck.

V. 1064. Confer Antig. 1244. (1228.) Trach. 813. (816.) Brunck.

V. 1066. *ἀναβρήξει*. Ita Bodlejanus unus, quod recipiendum suadet Heathius, a Dawesio doctus Graecos post *ὅπως μὴ* futurum indicativum plerumque subjungere; vid. Miscell. Crit. p. 228. Musgr.

V. 1068. *σπέρμ' ἰδεῖν*. gl. *γένος γυνῶναι*. Brunck. *βουλήσομαι* pro *βούλομαι*, ut Oed. Col. 1289. Eurip. Med. 261. Porf. quae loca excitavit Bothius.

V. 1069. Scribendum *αὔτη*. Hermann. in Notis MSS.

V. 1071.

V. 1071. *παῖδα τῆς Τύχης*. Euripides ap. Plutarch. de solert. animal. p. 965. *ὁ τῆς Τύχης παῖς κληῖρος*. Horat. sat. II, 6.

Luferat in campo Fortunae filius.

V. 1073. *τῆς γὰρ* — Recte gl. *ταύτης*. Articulus ὁ pronominis vicem sustinet, pro *οὗτος*, quod quidem in feminino genere vitasse poetas Atticos Marklandus credidisse videtur ad Suppl. p. 251. Sed falsum eum fuisse hic locus ostendit, et infra v. 1466. (1452.) *ταῖν μοι μέλεσθαι*, id est *τούτων*. Brunck.

V. 1074. *διώρισαν*. gl. *ἔταξαν*. Brunck. *μικρὸν καὶ μέγαν*. Vid. Schaefer. ad Iuliani Or. in laudem Constantii p. XXI.

V. 1077. ff. 1089. ff. Antistropha clare ostendit, versus aliter describendos esse: quod etsi non uno modo fieri potest, fieri tamen debet sic, ut ne numeri, qui cohaerent, divellantur.

*τίς σε τέκνον, τίς σ' ἔτικτε τῶν μακραιώνων;
ἄρα Πανὸς ὄρεσσιβάτα προσπελασθεῖσ',
ἢ σέ γέ τις θυγάτηρ Δοξίου; τῷ*

etc. Itaque in strophicis haec, *οὐκ ἔσει τὰν αὔριον πανσέληνον*, aliquid vitii contineant necesse est. E scholiis fortasse erui poterit, *οὐκ ἔσει αὔριον ἐς πανσέληνον*. Hermannus in Notis MSS.

V. 1079. *ἀπείρων*. Vide lexicon in *Ἀπείρονας*. Diversae formae sunt *ἀπείρος* et *ἀπείρων*, ut *ὀμαιμος ὀμαιμων*, aliaeque multa. [*ἀπείρων* occurrit apud Plutarchum in Paulo Aemilio p. 177. eodem sensu, pro *ἀπείρατος*, ubi recepta lectio temere ab aliis sollicitatur, ab editore autem pessime exponitur. *Ex ed. rec.*] Brunck. Neque alio significato legitur in versibus Hermeti tribu-

tis

ris apud Stobaeum Ecl. phys. l. I. c. 6. p. 176. Heeren. et in fragm. Parmenidis apud eundem l. I. c. 16. p. 354. ejusd. ed.

V. 1081. τὰν αὐρίων πανσέληνον. Interpretor: proximum plenilunium. Musgr.

V. 1083. αὐξείν pro αὐξέσθαι. Sic τὸ δ' αὐξείν βιότου πολὺπονον Trachin. 119. (117.) ὅτου λοβὸς ἀμφὶς αἰεῖ Nicand. Theriac. 536. αὐξήσῃσι Clem. Alex. p. 793. αὐξείν ibid. p. 848. τρεφόμενον καὶ αὐξον ibid. p. 920. Synesius Calvit. Encom. p. 54. τρέχες τεθνεώτων αὐξοῦσι. Vide et Thom. Magistrum in αὐξείν. Musgr.

V. 1085. ἐπίηρα φέροντα. Hom. Iliad. α'. 578. πατρὶ φίλῳ ἐπίηρα φέρειν. Musgr.

V. 1087. ἡιῆ σοι Φοῖβε. Pronomen venuste hic repetitum in nullo comparat libro, etsi necessarium est ad integritatem versus. Nihil verius observatione desideratissimi Valckenarii in egregio ad Phoenissas commentario p. 374. Versus in choricis cantilenis corruerunt saepenumero librarii, dum voces omittunt, quae fuerant eadem repetendae. Hoc mendarum genus late patet. Hujus libroriorum socordiae exempla bene multa enotavimus ad Comicum. Vide supplementum notarum in Nubes 1443. et Indicem in Repetendae voces a librariis saepe omiffae. *) Brunck.

V. 1091. 1092. Πανός — Λοξίου. Utrumque a προσπελασθεῖσα regitur. Vide Trachin. 17. et notata

*) Laudat ibi Antig. 1322. (1305.) Phil. 992. 1161. 1202. (978-1143. 1180.) Electr. 1233. 1414. (1230. 1410.) jure duo postrema loca et Phil. 992. de reliquis falsus.

tata ad Eurip. Rhel. 914. Θυγάτηρ igitur puellam sonabit, non filiam. Musgr.

V. 1093. Θυγάτηρ non semper relative filiam significat; sed quandoque, ut hic, absolute puellam. Sic ἀλοχαι supra 183. absolute mulieres. Utrumque observavit Musgravius ad Euripid. Helen. 1321. Androm. 1039. — τῷ γὰρ, id est τούτῳ, τῷ Ἀπόλλωνι, cujus proxime praecessit mentio, quique passim Νόμιος appellatur. Perperam in glossis τῷ Πανί. Brunck.

V. 1100. Συμπαιζέει. Fragmentum Euripidis Johnsono laudatum:

ᾠ νῆξ, ὦ δαμάλλης Ἔρωε,
ᾠ νύμφαι κυανώπιδες,
Πορφυρέη τ' Ἀφροδίτη
Συμπαιζούσιν.

V. 1102. πρέσβεις. Chorum alibi sic compellatum non invenio. Non male Bodleiani duo, Cantabr. et nonnulli ex Stephanianis πρέσβον. Mihi tamen magis arridet πρέσβει, ut constructio sit, μὴ συναλλάξαντα πρέσβει. Musgr. Id recipere debebam.

V. 1103. ἐν μακρῷ γήρῳ ξυνάδει. Male haec acceperunt veteres magistri, qui supplebant, ἐν μακρῷ γήρῳ ὡν συμφωνεῖ τῷ λόγῳ. Praepositio ἐν hic, ut saepe alias, abundat. Supra 821. (812.) Antig. 962. 1003. (952. 991.) Phil. 1160. (1142.) Ordo est: τῷ μακρῷ γήρῳ ξυνάδει, καὶ ἑυμέτρος ἐστὶν ἄνδρῳ τῷδε, nempe τῷ Κορινθίῳ ἀγγέλῳ. Scribi etiam potuisset, nec forte deterius, τῷδε τᾶνδρῶν, sublata distinctione post ξυνάδει. Brunck.

V. 1108. ἔγνωκα γὰρ. Glossa in B. δῆ. Nempe γὰρ pro δῆ hic poni docet. Ad in D. καὶ ante ἔγνωκα sup-

suppletum, né otiosum γὰρ videatur. Nihil tale comminisci necesse est. αἰτιολογικὸν γὰρ praepositum ob inversionem membrorum in phrasi: σὰφ' ἴσθι αὐτὸν ἐνεῖνον ὄρῶν. ἐγνωκα γὰρ αὐτόν. Brunck.

V. 1109. Scribendum putat Hermannus in praefat. ad Hecub. p. XLI.

εἴπερ τις ἄλλος, πιστὸς ὢν, νομεὺς ἀνήρ.

„Verba ὡς νομεὺς ἀνήρ, sic ait p. XL. non solum quodammodo repugnant illis, εἴπερ τις ἄλλος, sed etiam per se continent minime idoneam sententiam. Cur enim fides pastorum minus firma sit, quam aliorum hominum? Quod ut in servos recentiorum Graecorum cadat, ab heroicis tamen temporibus alienissimum est.“ Vulgatae hic sensus inesse videtur: in quibus rebus pastor potest fidus esse.

V. 1113. δεῦρο βλέπων. Sic in Trach. 402. οὗτος, βλέφ' ὦδε. Formula parandae attentionis, Comicis usitatissima, apud Plautum diversimode variata: Agedum respice ad me. Huc me specta et responde mihi. Aspicedum contra me. [Ex edit. recent.] Brunck.

V. 1121. ξυναλλάξας. Repetendum οἶσθα ex superioribus: ἢ οἶσθα ξυναλλάξας. Musgr.

V. 1124. ἀγνωτὰ νιν. gl. ἀντὶ τοῦ ἐπιλαθόμενον αὐτόν. Brunck.

V. 1125. τόπον, regionem, in λόφον mutari cum Wakefield. in Silv. Crit. T. I. p. 78. nihil opus est.

V. 1126.

V. 1126. ὁ μὲν διπλοῖσι ποιμνίῳη. Cum desideretur verbum, a quo regatur τόπον, conjiciebam legendum esse,

Νέμοι διπλοῖσι ποιμνίοις —

Νέμοι presens optativi pro praeterito indicativi. Sic εἶλοι et θέλξειεν Trachin. 357. et 359. (354. et 356.) pro εἶλε et ἐθελξε. Musgr.

V. 1127. Brunckio obtemperandum est, certe ἐπλησίσαιζε sine ν scribi debet. Sed cur tandem bona librorum lectio mutetur? Ob τῶδε τανδρὶ puto. Quasi vero hoc semper de eo ipso, qui loquitur, intelligi debeat. Vide v. 1151. Hermann. in Notis MSS. Ἐπλησίσαιζον probatur etiam viro docto in Biblioth. d. alten Lit. u. Kunst, Part. II. p. 131.

V. 1128. εἰς Ἄρκτουρον. Bene hic editor Oxoniensis usque ad sidus Arcturi, quod, Plinio docente, (lib. II. cap. 47.) undecim diebus ante aequinoctium autumni exoritur: h. e. ut ipse alibi (lib. XVIII. 47.) explicat, pridie Idus Septembris. Musgr. ἐμμήνους χρόνους. Praeclare Schaeferus ad Lamb. Bos p. 545. „al. ἐμμήνους. Mutato spiritu scribo ἐμμήνους. A veris initio, quo tempore greges in illis terris τὰ σταθμὰ relinquebant, ad ortum Arcturi sex menses erant. Conf. Polybius T. IV. p. 367. Στρατοκλέους πρυτανεύοντος τὴν δευτέραν ἐκμηνον. Schweighaeuferus Lex. Polyb. p. 195. a.“

V. 1130. σταθμὰ e Sophocle affert Eustathius p. 257, 8. 726, 27.

V. 1135. τοῦτο τὸ ἔπος, hanc rem. Hoc sensu ἔπος apud Homerum frequens. Brunck.

Ff

V. 1137.

V. 1137. οὐκ εἰς ὄλεθρον; supple ἀποφθερεῖ, vel ἄπει, ut supra 430. Comicus Nub. 789. Eq. 892. οὐκ εἰς πορνικῆς ἀποφθερεῖ; nonne in malam rem ibis? [Ex ed. rec.] Brunck.

V. 1145. ἀποστρέψει χέρας, manus post tergum revinciet. Musgr.

V. 1149. τοῦνδικον, justum, id est verum. Hesych. ἔνδικον, ἀληθές. Brunck.

V. 1151. ἐς τριβάς ἄλλ', eodem sensu quo apud Comicum Acharn. 386. πορίζεις τριβάς. Neutiquam placet docti viri apud Heathium interpretatio, recta ad fustuarium tendit. Alius Britannus pro τριβάς legere malit στραβάς, quam conjecturam sibi fervare poterat. Brunck.

V. 1158. τίς γαννημάτων. Hujusmodi locutionum exempla congestere Porfonus et Schaeferus ad Eurip. Phoen. 1730.

V. 1165. ὡς πρὸς τί χρεῖας. gl. ὡς ἐπὶ ποία χρεῖα. Brunck. χρεῖας. De hac voce vide supra ad v. 744. (716.) Musgr.

V. 1180 — 83. laudat Stobaeus serm. 96.

V. 1182. δομεῖν, in gloria versari. Confer Eurip. Hecub. 295. Troad. 613. Heraclid. 900. Musgr. Imo subintelligendum εὐδαιμονίαν φέρειν.

V. 1186. τλάμον βροτῶν. Talia constat in Homeri carminibus frequentissima esse, veluti ἀριδάνητος ἀνδρῶν, δῖα θεῶν, πότνα θεῶν, sed passim reperiuntur etiam apud Tragicos. Eurip. Heraclid. 567. τάλαινα παρθένων. Alcest. 462. ὦ φίλα γυναικῶν. Vid. omnino de

de hac constructione Porfonus. Supplem. ad praefat. in Euripid. Hec. p. LIV. sq. coll. not. ad Phoeniss. v. 1730. et Schaefer. ad Lamb. Bos p. 188. sq.

V. 1200. Mutato verborum ordine legendum puto:

τίς ἄταις ἀγρίαις, τίς ἐν πόνοις.

Quod genus transpositionis facile est, neque ex iis, quas ut ineptas et temerarias quam maxime cavendas puto. In antistrophico versu copulam desidero. Scribe:

δικάζει τ' ἄγαμον γάμον κάλαι.

Nihil paene differunt τ' et τ̄. Hermann. in Notis MSS.

V. 1203. λιμήν. Similis figura in Tiresiae vaticinio, v. 430. (419.)

— τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις

Ἄνορμον εἰς ἐπλευσας, εὐπλοίας τυχῶν. Musgr.

μέγας, immanis, terribilis. Bothius comparat Aj. 173. ὦ μεγάλα φάτις. Eurip. Med. 183. Aeschyl. Pers. 722.

Φεῦ μέγας τις ἦλθε δαίμων, ὥστε μὴ φρονεῖν καλῶς.

V. 1204. Heathius ante παιδί addendum putabat καί. Nos antistrophicum versum mutavimus.

V. 1210. δικάζει. gl. καταδικάζει. Reddi poterat ulciscitur, poenas repetit. Vide quae notavimus ad Eurip. Med. 157. Brunck.

V. 1213. Bothius: εἴθε σ' εἴθε μηπώποτ' εἰδομαν.

V. 1215. Voc. ἰακχίος, formatum ab Ἴακχος, Lexicis addendum. „Bacchico ore lamentor.“

V. 1221. ἐγγενῶς. Scholiastes per γνησίως interpretatur. Mihi haec notio voci non satis convenire videbatur. Musgr.

V. 1223. Aqua marina vel fluviali crimina quasi ablui perhibebantur. Res nota: Aeneas Virgilianus:

Me bello e tanto digressum et caede recenti
Attrectare nefas, donec me flumine vivo
Abluero.

vid. Dacier. cf. Tertullian. de baptismo c. 5. Quem usum ex oriente in Graeciam traduxisse Orpheum, docet marmor Arundelianum, monente Steinbrüchelio in versione fabulae. Both. Loca quoad sensum nostro familia vid. apud Valcken. ad Eurip. Hippol. 653. et Jacobf. ad Anthol. Graec. Vol. III. P. II. p. 11. Pro Φᾶσιν ἄν Wakefield. in Silv. Crit. T. II. p. 39. sine ulla necessitate suspicatur Φᾶσιν ἄν. Ceterum respicitur hic locus ab Eustathio p. 1231, 9. ὡς που καὶ ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ Οἰδίπους Ἰστρου καὶ Φάσιδος μέμνηται ἐν τοῖς κατ' ἑαυτὸν.

V. 1225. ἐς τὸ Φῶς. Articulus praeter necessitatem additus, ut fragm. incert. V.

πάντ' ἐκκαλύπτων ὁ χρόνος ἐς τὸ Φῶς ἄγει.

Pessime Wakefield. in Silv. Crit. T. II. p. 39. αὐτίχ' ὡς τὸ Φῶς —.

V. 1226. ἐπόντα. Sic ἐκονσάισιν βλάβαις Philoct. 1356. (1294.) Musgr.

V. 1227. Pro αὐθάρετοι Hemsterhusius ad Callimachi fragm. CXX. (T. I. p. 488. ed. Ernest.) et Wakefield. l. c. reponendum censent αὐτάγρετοι, cujus vestigium

vestigium fervet Schol. Sed videtur hoc vocabulum epicum esse, non tragicum.

V. 1030. ὁ μὲν τάχιστος. Operosum esset absque ullo fructu, si conjecturas omnes, quibus male feriati homines Sophoclis scripta emendare sibi visi sunt, recensere vellem. Quod permultas ne verbulo quidem adtingam, nemo opinetur eas mihi incognitas esse. Sed futiles nugae sani ingenii lectoribus nihil nisi taedium adferrent. Quis umquam in animum inducet in hoc versu scriptum olim fuisse ὁ μὲν τ' ἀχθιστος, vel ἔχθιστος, quia nupero editori Britanno τάχιστος frigidum videtur? aliis bene multis videtur inprimis opportunum. At quod non videtur solum, sed et pro certissimo haberi debet, istud est: Atticorum poetarum, quotquot fuerunt, nulli vocalem correptam fuisse ante literas κτ, vel, quod perinde est, χθ in eadem voce. Frustra obmovetur Sam. Clarkius, qui de profodia Homericā satis perite egit: sed quaecumque ille Homero licuisse ostendit, nihil ea ad scenae Atticae usum faciunt, cujus ex reliquiis vel unicum exemplum rem conficere poterat; sed nec existat, nec existit umquam. — εἰπεῖν τε καὶ μαθεῖν. gl. εἰς τὸ εἰπεῖν ἐμὲ δηλονότι, καὶ εἰς τὸ μαθεῖν ὑμᾶς. Brunck.

V. 1233. τῶν δὲ πραχθέντων — οὐ πάρα. Haec nunc affert, nunc respicit Eustath. p. 865, 42. 876, 36. 936, 32. 1050, 2. Ultima citantur in Schol. Vict. ad Iliad. XIX, 291. Tom. VII. p. 807. ed. Heyn. Locis similibus ad Dionys. de compos. verb. p. 42. ed. Schaef. collectis adde fragmentum Sophocl. a Valcken. ad Phoen. 1554. e cod. Leid. et ab Heynio l. c. e Schol. B. prolatum, (Incert. LXXVII. ap. Brunck.) quod sic corrigo: Ὀψις γὰρ ὅτων πᾶσι κριτικωτέρα.

V. 1235.

V. 1235. *κἄν ἐμοὶ μνήμης ἔνι.* Inest in his pleonasmus, qualem saepe apud Sophoclem aliosque reperias. Oed. Col. 1269. *πρὸς σοὶ παρασταθήτω.* Philoct. 1042. *ἐπεὶ πάρεστι μὲν Τεύκρος παρ' ἡμῖν,* ubi abstinendum erat a correctione. Vid. omnino Bastius in Epist. crit. ad Boissonad. p. 124. sq.

V. 1239. *ἀμφιδέξιοις ἀκμαῖς,* unguibus utriusque dextris, i. e. eadem vi exsertis ac si utraque manus dextra esset. *ἀμφιδέξιος* eodem sensu occurrit Oed. Col. 1112. Heath.

V. 1240. Glossa: *ὅπως δὲ εἰσῆλθεν ἔσω, ἐπιρρήξασα, ἤγουν κλείσασα, τὰς πύλας.* Vide Eustathium ad Homeri locum quem citat Scholiastes p. 1358. Brunck, Recte Musgravius: *ἐπιρρήξασ' ἔσω,* vi et impetu ab interna parte occludens.

V. 1242. *σπερμάτων. γλ. παιδων. τουτέστι τοῦ Οἰδίποδος.* Brunck.

V. 1244. *παιδουργίαν.* Pro *παιδουργόν.* Sic *ὁμηλικίη* pro *ὁμηλικῆ* Odyss. ζ'. 23. et alibi apud Homerum. Eurip. Androm. 939 *Σειρήνων — ποικίλων καλημάτων.* Suppl. 175. *πρεσβεύματα* pro *πρέσβεις.* Confer ad Aj. 381. Musgr.

V. 1245. *εὐνάς δ' ἐνώκν.* Hanc scripturam eruit Hermannus e glossa in minoribus scholiis: *ΓΟΑΤΟ. ἐνώκν. ποία λέξις.* quam sic legendam esse putat: *ΕΚΩΚΥΕ. ποία λέξις; ἐγοᾶτο.* Ac sane et *κωκύειν* facilius videtur per *γοᾶσθαι* exponi potuisse quam vice versa, et cum verba *ποία λέξις* praecedere debeant explicationem, ut apud Moschopulum p. 138. et alibi, nihil autem explicationis sequatur, hanc potissimum loco suo motam esse conicere licuit. — Schaeferus ad Lamb. Bos p. 546. scripsisse poetam suspicatur:

δυσ-

δυστέκνω παιδουργία,

ἔγοᾶτο δ' εὐνάς.

Sed quominus augmentum in *ἐγοᾶτο* elidatur, impedit praecedens interpunctio. *Διπλοῦς,* quod sequitur, non potest non plurali numero accipi: ubi duplex reperisset infandum genus, maritum e marito, natos e nato. Monuit Hermannus in Notis MSS.

V. 1246. *ἄνδρας.* Pro *ἄνδρα,* ad augendum *πάθος.* Vide Longin. de Sublim. sect. 23. exemploque ibi allato, qui est hujus fabulae v. 1424. (1389.) et seqq. adde Eurip. Herc. Fur. 454. Musgr.

V. 1251. *Φοιτᾶ,* i. e. *μαίνεται,* ut Aj. 59. ubi vid. Schol.

V. 1252. *γυναῖκά τε. γλ. δηλονότι ἐξαιτῶν ἀπὸ κοινοῦ.* Possis etiam extrinsecus arcessere verbum ex analogia: *ἐξαιτῶν ἡμᾶς πορεῖν οἱ ἔγχος, καὶ δεικνύειν ὅπου κίχροι —.* Brunck.

V. 1256. Distinguendum post *αὐσας,* et tollenda distinctio post *τινός.* Clausis portis non cunctanter insiluit, tanquam admonitus ab aliquo, Iocastam intus esse. Musgr.

V. 1258. *κοῖλα.* Videtur enallage esse pro *κοίλων.* Conf. Aj. 1005. (986.) Trachin. 683. (672.) Musgr. Imo intelliguntur ferrei annuli, qui cavi sunt, quia vectis immittitur.

V. 1262. Inutilis *σολί, γῆς* mentio. Per se factis intelligitur, cadaver quod modo pensile conspectum fuit, simulac solutus vel abscissus fuit laqueus, decidisse, et humi jacuisse: verum ex linguae indole vix abesse potest

potest

potest articulus ἦ. Ex γ' ἢ imperitus librarius eo facilius fecit γῆ, quod olim non subscribatur, quod nec in ullo veterum codd. comparet, quos ad manum habeo. Eadem socordia concinnum verborum ordinem inverterunt, et ex ἐκειτο plerique fecerunt ἐκειθ' ὀ. Quantum fieri potuit caverunt tragici Poëtae in senariis a concursu ejusdem vel similis soni vocalium in fine versus et sequentis initio. Non scripsisset Sophocles ἐπει δὲ γῆ ἐκειτο τλήμων, quum scribere posset ἐπει δὲ γῆ τλήμων ἐκειτο. Sed ex omni parte veram scripturam restituimus: ἐπει δὲ γ' ἢ τλήμων ἐκειτο, δεινὰ τάνθενδ' ἦν ὄρα. Brunck. Imo minime tolerandam, tum propter vocabulum longa syllaba in medio quinto pede finitum, sequente verbo trisyllabo, tum quod monente Hermanno ad Antig. 407. numquam apud Tragicos articulus in praecedente versu, nomen in sequente est, nisi interjecta aliqua particula, vel adjectivo. Poterat autem omitti articulus eadem ratione, qua v. 1262. Aj. 905. Trach. 1076. et alibi, nec reprehendi debebat concursus vocalium, rarior ille quidem, sed non omnino insolens. Sic enim Oed. Col. 602, 3.

ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἠδὲ τανίνητ' ἐπῆ
Ἐξ μ' κτλ.

V. 1265. Fibulis olim utebantur mulieres Graecae, more Dorum vel Carum, donec male aliquando illis usae vestitum Ionicum usurpare iussae sunt. Vid. Herodot. V, 87. et 88. Monuit Dacer. Both.

V. 1267. οὐκ ὄφειντο νινοῖα ἐπασχον pro οὐκ ὄφειντο οἷα αὐτὸς ἐπασχευ. Vide quae notavimus ad Comici Concion. 1125. Graecis acceptum habent hoc schema Comici Latini, apud quos frequentissimum est. Sic Plautus Rud. II. 3. 59. eam veretur, ne perierit. Brunck. Non Comici tantum, sed omnino plerique

plerique poetarum Latinorum, notante viro docto in Biblioth. d. alt. Liter. u. Kunst, St. 2. p. 135.

V. 1269. ἐν σκότῳ — Ὀψοῖαθ', per tenebras viderent, i. e. omnino non viderent. Sic τηλοθεν εἰσορῶν, e longinquo videns, pro non videns, Philoct. 459. (453.) ὡς τις αἶδα παρακείμενος ὄρα, videt ut aliquis apud Inferos, i. e. non videt, ibid. v. 882. (848.) Βλέφαρον κέκλεισταί γ' ὡς κηληλείου θύραι, palpebra clauditur, ut popinae fores, i. e. non clauditur, apud Polluc. lib. VII. sect. 193. ex Sophoclis Phineo. Conf. Antig. 728. (709.) Musgr.

V. 1270. ὄψοῖαθ'. Quaerit hic aliquis, [Vauvillerius] qui Oedipi oculi, modo nihil visuri dicti, nunc dicantur visuri οὐς οὐκ ἔδει: quae quum contraria sibi ac proinde absurda videantur, pro ὄψοῖαθ' is repōnit ὄσσοῖαθ', quod quidem ego longe absurdissimum esse aio. Ut cogitaret, ut imagines sibi fingeret Oedipus, minime necessarium erat, ut sibi foderet oculos. Nam Telemachus ὄσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ Φρεσί, caecus non erat: acute vero, si quis alius, cernebat Iupiter ille, qui θνητοῖς ἀνθρώποισι κἄν ὄσσετο θυμῷ. Nisi quis invita Minerva criticam exerceat, antequam locum aliquem veteris poetae emendare aggrediatur, verborum non singulorum solum vim ac potestatem, sed usum tropicum, idiotismos linguae, et sensum universum perspexisse debet. Ut supra v. 419. (418.) βλέποντα σκότου, cernentem caliginem tantumdem valet ac cernentem nihil: ita hic ὄπτεσθαι ἐν σκότῳ, videre in tenebris, nihil aliud est, quam non videre. Dicit ergo Oedipus, oculos suos in posterum visuros in tenebris οὐς οὐκ ἔδει, quos non oporteat: quid vero? eos nempe, quos non oporteat in tenebris videre:

dere: id est, eorum ad spectu privatum iri, quos videre maxime sit jucundum: scilicet liberos suos. Brunck.

V. 1271. *ἔΦυμνῶν. ἤγουν δυσΦημῶν.* Eustath. ad Iliad. Z. p. 634. Brunck. Male Wakefield. in Silv. Crit. T. I. p. 80. *τε* in *γς* mutavit.

V. 1272. sqq. Haec paucis tradit Eurip. in prologo Phoenissarum. Nostrum sequitur Seneca in Oedipo v. 962. sqq.

V. 1273. *γληῆναι.* Temere Wakefield. in Silv. Crit. T. I. p. 80. suspicatur *κρηῆναι*.

V. 1274. *μυδάσας σταγόνας.* Legendum, ni fallor, *μυδάσαι σταγόνες.* Non remiserunt, non cessarunt madentes guttulae. Musgr.

V. 1275. Aut verbi compositi praepositio excidit, et scribendum *ἀπετέγγετο*, quod praetuli; aut loco copulae, quae hic locum non habet, inferi debuit *γε*, ut v. 294. (293.)

ἀλλ' εἴ τι μὲν δὴ δείματός γ' ἔχει μέρος.

ita hic legi poterat

ὄμβρος χαλάζης αἵματός γ' ἐτέγγετο.

Sed prius longe praefero. Est autem *χαλάζης* dativus pluralis, cujus ambiguitatem sustulit librarius membranarum, et perspicue subscripto. Nihil hic intellexit auctor veteris glossae, qui *ὁμοῦ* interpretatus est *συνεχῶς*. Immo valet *σύν*. Ordo est: *ἀλλὰ μέλας ὄμβρος ὁμοῦ χαλάζαις αἵματος ἀπετέγγετο.* Diversa sunt *μέλας ὄμβρος*, humor ex oculis manans, et *χάλαζαι αἵματος*, grandines

neq

nes sanguinis, id est crebrae sanguinis guttae: *) opponuntur hae *ταῖς μυδάσαις Φόνου σταγόσι*, quae minus quid significant: Nec lentam tibi saniem emittebant, sed largifluo lacrimarum imbrimistae sanguinis grandines decidebant. Venustum est hoc schema, quo res augetur minoris negatione. Sic in Aj. 628.

*οὐδ' οἰκτρᾶς γόνυ ὄρνιθος ἀηδοῦς
ἦσει δὺςμορος· ἀλλ' ὁ
ἔυτόνους μὲν ῥῥᾶς
θρηνησει — Brunck.*

χαλάζης quid hic faciat non assequor. An legendum *κορύζης* mucii, quippe cui humores oculorum, foedo spectaculo per genas delabentes, non nimis forte ab similes forent? — *αἵματος.* Legendum *αἵματός τ'.* — *ἐτέγγετο.* Vide ad Electr. 122. Musgr. Iacobf. in spec. emend. p. 35. suspicatur: *ὄμβρος, χάλαζ' ὡς αἵματός γ' ἐτέγγετο.* „Cum grandine, inquit, comparari solebat, quod magna copia decidit. Sic in Theocr. Id. XXII. id quod v. 14. *ὄμβρος* vocabatur, v. 16. *χάλαζα* est.“ Alia ratio placuit Wakefieldio in Silv. Crit. T. I. p. 80. *ὁ χαλάζης αἵματος ἀπετέγγετο* corrigenti. Sed quid attinet conjectando ludere, ubi satius est codicum auctoritatem sequi? Ne dubites genuinum esse quod dedimus, veramque Hermannii explicationem ad Orph. Argon. 766. propositam, qui vocabulo *χαλάζης* intelligi putat aquosum humorem una cum sanguine ex oculis defluentem. Seneca Oedip. 978. sq.

Rigat ora foedus imber, et lacerum caput
Largum revulsis sanguinem venis vomit,

V. 1276.

*) In August. c. gl. *θρημνών αἵματος.* Erf.

V. 1276. οὐ μόνου κακά. An legendum οὐ μόνου πιάθη, ne inuenuste repetatur κακά? Musgr.

V. 1277. συμμιγῆ κακά. Sic libri omnes, non sine vitii suspitione. Vix dubito quin scripserit Tragicus συμμιγῆ πέλει. Brunck.

V. 1276. seq. Verissimum est Valckenarii de hoc loco iudicium ad Hippol. 1338. Frustra haec olim tentavi. Nunc persuasum habeo, Sophoclem pro duobus versibus hunc dedisse unum:

τάδ' ἐκ δυοῖν ἔβρωγε συμμιγῆ κακά.

Hermann. in Notis MSS. Repetitae eiusdem vocis exempla vide ap. Markland. ad Eurip. Suppl. v. 245. quorum tamen pariter atque nostrae fabulae versuum 54, 55. 808, 9. alia ratio est. Nec scribere Tragicus simpliciter potuit μόνου, cum vel μόνου τοῦδε vel ἐνός debuisset. Hermannii suspicio admodum probabilis esse videtur.

V. 1287. ὡς ἠράσατο. Malim οἷς ἠράσατο, obnoxius diris, quas ipse denunciaverat. Musgr.

V. 1291. εἰσόψει. gl. θάσση. Brunck.

V. 1292. οἶον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι. gl. καὶ τὸν μισοῦντα ἐλεῆσαι. Eadem sententia in Aj. 924.

ὡς καὶ παρ' ἐχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν.

et in Tyrone Fragm. XV.

κείνημ ανοικτίρων τις οἰκτεῖριεν ἄν. Brunck.

V. 1294.

V. 1294. ὅσ' ἐγὼ προσέκυρσ' ἦδη. Verbum προσκύρω fere solet cum tertio casu construi. Hic autem quartus adiungitur. Sic saepe composita verba casum adsciscunt quem regit vel simplex verbum, vel praepositio. Resolvenda phrasis ad hunc modum: πρὸς ὅσα ἐγὼ ἦδη ἐκυρσα. Hesych. προσκύρει, προσεγγίζει. Brunck. quem vid. etiam ad Eurip. Orest. 1291.

V. 1296. πηθήσας. Vide supra ad v. 271. (262.) Conf. Antig. 1346. (1325.) Musgr.

V. 1297. μακίστων. Dorica μάσσων μακιστος adhibent Tragicis pro μείζων μέγιστος. Sic noster Phil. 849. (839.) Eurip. Hippol. 826. τὰ μακιστ' ἐμῶν κακῶν. Aeschyl. Prom. 634.

μῆ μου προκίδου μάσσον, ἢ ὡς ἐμοὶ γλυκῦ.

Persis 438.

λέξον τίν' αὐτῆς τῆνδε συμφορὰν στρατῶ
ἐλθεῖν, κακῶν βέπουσαν ἐς τὰ μάσσονα.

Ibid. 705.

πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ θαλάσσης, πολλὰ δ' ἐκ χέρσου
κακά
γίνεταί θνητοῖς, ὁ μάσσων βίος ἦν ταθῆ πρόσω.

Ex his exemplis liquet veterem scripturam male immutatam fuisse a Triclinio, qui μακίστων dedit, hosque versus foede interpolavit. Perperam in C. κακίστων, eadem menda, quam sustulimus in Euripidis loco modo citato. Brunck.

V. 1306. διαπέταται. Si vera est scriptura, radix fuerit πετάω pando, quod sensum frigidum efficeret. Mihi legendum videtur:

— πα

— πᾶ μοι Φθογγὰ

Διαπωτάται

Σποράδην; ὦ δαῖμον, ἴν' ἐξήλω.

Διαπωτάται, quaquaversum temere avolat. Φοράδην, quod de gestatione bajulorum dicitur, parum hic convenit. Catullus LXI. 74. Roseis — labellis palans sonitus abit. Musgr. Φοράδην h. l. valet *ορυθητικῶς*, ut explicant Zonaras et Photius. Vix aliud hujus significationis exemplum reperiri puto.

V. 1306. gl. διέρχεται. Brunck. Dubitare coepi an locus ita sit digerendus:

αἶ, αἶ, Φεῦ, Φεῦ· δύστανος ἐγώ.

ποῖ γὰρ φέρουμαι τλάμων, πᾶ μοι

Φθογγὰ διαπέταται Φοράδην;

ὦ δαῖμον, ἴν' ἐξήλω;

duo ultimi versus ut sint anapaesti ex eo genere, quod Seidlerus meus spondiacum appellat.

V. 1307. ἐξήλω. Hanc formam praetuli, quamquam altera defendi potest loco Aeschyleo Eum. 369. nec sine libris mutanda videtur Perf. 514.

V. 1310. ἀποτροπον. Hesychius: ἀπότροπον, ὃ τις ἂν ἀποτράποιτο (i. e. quod abominetur aliquis). Σοφοκλῆς Οἰδίποδι. Musgr.

V. 1311. δυσούριστον. Vide supra ad v. 715. (687.) Musgr.

V. 1318. Quod dicis Φεῦ in quibusdam libris contra metri rationem geminari, in eo falleris. Nam quum in strophico versu sit epiphonema bisyllabum, non potest hic monosyllabum esse. κηδέων vero qui possit defendi,

defendi, ego non video. Si ad metrum, ad varias lectiones, ad interpunctionem eam, quae est in stropha, attenderis, non dubitabis quin scribendum sit:

ὦ φίλος, σὺ μὲν ἐμὸς ἐπί-
πολος ἔτι μόνιμος, ἔτι γὰρ ὑπο-
μένεις τυφλὸν γε κηδέων.
Φεῦ Φεῦ.

Primi tres versus systema sunt iambicum cum antispastica clausula, quemadmodum in versibus Hipponacteis. Hermann. in Notis MSS.

V. 1323. Ἀπόλλων τὰδ' ἦν. Nos: Apollo war das. Similem locum, quem tamen, ubi legisset, non meminerat, indicavit mihi Hermannus: τὰδ' ἔστι Κύπρις ἐμφανῶς.

V. 1330. ff. Dorica προσαγορον et ἀδονᾶ non debant in hoc metri genere contra librorum auctoritatem restitui, προσαγορον autem ne in aliis quidem metris. Qui primus est dochmiacorum, duplici vitio laborat. Eum ab Sophocle sic scriptum puto:

ἀπάγατ' ἔκτοπόν μ' ὅτι τάχιστα γᾶς.

Mox non puto dubitandum esse, quin versus ita describi debeant:

τὸν καταρχτόχτον, ἔτι δὲ καὶ θεοῖς
ἐχθρότατον βροτῶν.

Inde colligitur, in antistropha v. 1352. non fuisse mutandum ordinem verborum, sed pro ΕΦΥ scribendum ΕΤΥ. Ita habebimus, quod studiose quaerunt tragici, in eodem strophae atque antistrophae loco idem vocabulum positum. Hermann. in Notis MSS.

V. 1333.

V. 1333. Eustath. p. 488, 34. *εκτοπος. εκτόπιος, ὁ καὶ ἀφορμος παρὰ Σοφοκλεῖ.*

V. 1340. *Νομάδος*, valet pastoritiae, *ποιμενικῆς*. Sic *νομάδες* sunt pastores Clem. Alex. Strom. V. p. 729. — *ἔλυσσε* ut glossēma recte repudiat Heathius. Musgr.

V. 1347. *ἦλθον* pro *ἦν*. Sic *ἦνω* infra 1505.

V. 1349. Vulgatum *ἄθλιος* metro repugnat. Scripsi *ἄδικος*, quod cum illo confusum in Eurip. Helen. 674. (676.) Permutantur etiam *ἄθλιος* et *ἄφιλος*, v. c. Oed. Col. 186. sed *ἄδικος* h. l. aptius esse videtur.

V. 1350. *ὁμογενῆς*. Malim *ὁμόγαμος*. Quomodo enim Oedipus parentum *ὁμογενῆς* i. e. frater fuerit, non assequor. Musgr.

V. 1354. *ἦσθα*. Non opus est corrigi *ἦσθ' ἄν*, ut perspecte monuit Schaefer. in meletem. crit. p. 55.

V. 1360. *πρὸς οὓς ἀμφοτέρους ἔργα ἐστὶν ὑπ' ἐμοῦ πεποιμημένα κρείσσονα ἀγχόνης, ἀντὶ τοῦ μείζονος κακοῦ ἀξία ἢ ἀγχόνης ἢ πνιγμονῆς*. Schol. in ed. Londin. — Proverbialis locutio *ἀγχόνης κρείσσονα* in Eurip. saepe occurrit.

V. 1366. *τραφεῖς*. Perperam Iohnsonus vertit e nutritus: neque hoc verbo innuitur amor, quo Thebani Oedipum fovebant, quod anonymo Britanno in mentem venit. *τραφεῖς* valet *διατρέφας*, ut recte exponitur in glossis. Sic *τροφῆ*, *διαγωγή*, *διατριβή* in Oed. Col. 362. Brunck. Pro *κάλλιστα* Goes comment. in Aesch. Agam. Sect. I. p. 48. legendum putabat *μάλιστα*. Sed illud quidem sanissimum est vertendumque cum *τραφεῖς*: gloriose vivens.

V. 1369.

V. 1369. Verba *καὶ γένους τοῦ Λαίου* non minus mihi nunc displicent, quam semper displicuerunt. Nam quum sensus eorum vix possit alius esse, quam, etiam si ex Laii genere esset, id neque dici omnino debebat, quia friget hoc additamentum, nec sic dici, tum quia obscurius dictum est, tum quia falso. Nam *Λαίου γένος* Oedipus est, eiusque liberi. Atqui non dixerat Oedipus, si ipse esset Laii occisor, se expelli debere, quia de eo ne cogitare quidem poterat. Quae quum ita sint, plena interpunctione post *ἀναγνον* posita, verba ista cum sequentibus jungenda puto: *καὶ γένους τοῦ Λαίου τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μὴνύσας ἐμήν*. Et quum ego mea labe ita genus Laii contaminaverim. Hermann. in Notis MSS. Sic forma loquendi similis erit ei, quam supra v. 567. habuimus.

V. 1373. *οὐκ ἂν ἐσχόμην*, non abstinuiffem. Musgr. Recte. Vid. Schaefer. melet. crit. p. 56. et 135.

V. 1374. In nullo codice reperi *τὸ μὴ οὐ' πολεῖσαι*, ut legendum esse sibi persuasit nuperus editor Pentalogiae Io. Burtoni, tamquam si in hac loquendi formula voces *τὸ μὴ* non negarent, nisi adscita altera negatione *οὐ*. At tamen apud Comicum in Nubibus 1084. legitur:

ἔξει τινα γνώμην λέγειν, τὸ μὴ εὐρύπρωκτος εἶναι;

ubi si *οὐ* inferciatur, doceri vellem qui in pedes suos dividenda sit clausula *τὸ μὴ οὐ εὐρύπρωκτος εἶναι*. Permulti sunt versus, ubi salvo metro et euphonia, *οὐ* inferi posset in hac formula, quod tamen contra librorum fidem facere nolim. Antig. 27. 236. Aeschyl. Prom. 235.

G g

ἔξεργα

ἐξερυσάμην βροτούς
τοῦ μὴ διαρρῆασθέντας εἰς Αἰδου μολεῖν.

Euripides Alcest. 705.

σὺ γοῦν ἀναιδῶς διεμάχου τὸ μὴ θανεῖν. Brunck.

V. 1378. ὡς εἰδείξα μὴ ποτε. Ut tertio ante hunc versu ἴν' ἦν valet ut efflem, ita hic ὡς εἰδείξα μὴ πικτε, ne umquam ostenderem. ὡς enim hic valet ἴνα, ut recte expositum in glossa. Imperite Heathius particulam ἀν inferit. Vide quae notavimus ad Aeschyl. Prom. 155. et Eurip. Phoenissas 214. Comicus in Conc. 151.

ἐβουλόμην μὲν ἕτερον ἀν τῶν ἡθάδων
λέγειν τὰ βέλτισθ', ἴν' ἐκαθήμεν ἡσυχος.

Idem in Pace 135.

δουκοῦν ἐχρῆν σε Πηγάσου ζεῦξαι πτερόν,
ὅπως ἐφαίνου τοῖς θεοῖς τραγικώτερος. Brunck.

Heathii εἰδείξ' ἀν μὴ ποτε probabat Musgr. vertens: numquam palam fecissem.

V. 1380. πάτρια. gl. πατρῶα. De harum vocum differentia et usu promiscuo vide Luciani Interpretes ad Soloecistam p. 561. Brunck.

V. 1382. κάλλος κακῶν. gl. ἕξοχον τῶν κακῶν, ἤγουν περιφανές κακόν. Eustathius ad Iliad. P. p. 1097. Παροιμιώδης τὸ, κακῶν δὲ κε φέρτερον εἶη, ἀντὶ τοῦ ὡς ἐν κακοῖς κάλλιον. ἐντεῦθεν Σοφοκλῆς παραξέσας ποιεῖ τον Οἰδίποδα λέγοντα περὶ αὐτοῦ, ὅτι κάλλος κακῶν ὑπουλον ἐξεγράφη, ἀντὶ τοῦ ἐν κακοῖς μέγα καὶ περιφανές. εἶη δ' ἀν ὁμοίον τι καὶ τὸ, καλόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην. [Idem p. 1558, 55. ὡς καὶ Οἰδίπους παρὰ Σοφοκλεῖ κάλλος

κάλλος κακῶν ἑαυτὸν ἀποκαλεῖ, τούτεστιν, ἐν κακοῖς κάλλιστον. Erf.] Vereor ut haec bene acceperit Eustathius. Equidem κακῶν malim cum ὑπουλον jungere, ut fit οἶον ἄρ' ἐμὲ κάλλος ἐξεθρέψατε ὑπουλον κακῶν, id est ὑπὸ τὸ προφαινόμενον κακὰ πολλὰ κρύπτον. Brunck. κάλλος κακῶν ὑπουλον, i. e. externe pulchrum, interne morbis latentibus plenum. Ἵπουλον dicitur id, quod cicatrice obductum, nondum tamen perfanatum est. Musgr.

V. 1387. μέμνησθ' ὅτι οἱ ἔργα δράσας. Duabus ex constructionibus constatam esse hanc structuram dixi ad Antig. 2. sed non persuasi Schaefero meo. Is in meletem. crit. p. 92. et οἷσθ' ὅτι in Antigona et μέμνησθ' ὅτι nostro in loco ita interpretatur, ut nihil aliud esse censeat, quam notissimam illam creberrimoque usu tritam formulam, quam Graeci reliquae orationi παρενθέτως interferunt, iunctam hic cum particula ἄρα, quae hoc sensu, sive βεβαιωτικόν dicas, sive στοχαστικόν, fere ὑποτακτικῆ eodem iure, quo saepius ἄρα τὸ συλλογιστικόν, ceteris verbis praemitti potuerit. Neque etiam vetare quidquam, ne interrogativo sensu additae istae παρενθέσεις existimentur. Ceterum οἷσθ' et in Antigona ὁποῖον non ἐρωτηματικῶς, ut vulgo fit, sed σχετλιαστικῶς intelligenda esse putat. Haec equidem, licet plurimum apud me valeat viri egregii auctoritas, minime adducor, ut recte habere credam. Ubicunque enim formula σὰφ' οἷδ' ὅτι occurrit, ita occurrit, ut arctissimo nexu cohaereat cum iis quae praecedunt. Sic in Eurip. Phoen. v. 1633. ed. Porson. (nam unum certe, idque difficillimum attingam exemplorum, quae Schaeferus attulit) ad illa, ζῶσα γὰρ σὰφ' οἷδ' ὅτι, necessario ex superiore versu retrahendum est verbum ὁμαρτεῖν sententiaque hunc in modum supplenda: σὰφ' οἷδα γὰρ, ὅτι ζῶσ' ἀν ὁμαρτήσείε μοι.

V. 1386. τούμὸν αἷμα — πατρός. Enallage ut supra 1293. (1258.) Musgr. quem vide ad Antig. 785.

V. 1388. ὑμῖν. gl. παρ' ὑμῖν. Brunck. Imo redundat ὑμῖν.

V. 1389. ὦ γάμοι, γάμοι. Hunc locum citat Longinus de Sublimitate XXIII. isto exemplo observationem illustrans, ὅτι ἐσθ' ὅπου προσπίπτει τὰ πληθυντικὰ μεγαλορρημονέστερα, καὶ αὐτῶ δοξομοποῦντα τῶ ὄχλῳ τοῦ ἀριθμοῦ. — Deinde prolatis sex versibus addit: πάντα γὰρ ταῦτα, τὰ μὲν ἐν ὀνομαί ἐστιν, Οἰδίπους, ἐπὶ δὲ πατέρων Ἰοκάστη. ἀλλ' ὅμως χυθαίς εἰς τὰ πληθυντικὰ ὁ ἀριθμὸς συνεπλήθυσε καὶ τὰς ἀτυχίας. Confer not. ad v. 366. (365.) Brunck.

V. 1391. ἀνεῖτε. Secunda pluralis aor. 2. s in ει mutato, pro ἀνετε. Sic in tertia plurali occurrit ἀνεῖσαν, καθεῖσαν, μεθεῖσαν, παρεῖσαν. In Eurip. Ione 1189. legendum ὡς δ' ἀνεῖσαν ἡδονήν: ut in Bacchis 684. καθεῖσαν κόμας. Priore in loco perperam edidit Musgravius ἀνῆσαν. Brunck.

V. 1392. πατέρας, ἀδελφούς. Vide citata ad v. 1281. (1246.) Musgr.

V. 1395. Heliodor. IV, 10. κρύπτουσαν ἃ καὶ πάσχειν αἰσχροῦ, καὶ ἐπικλαεῖν αἰσχροτέρων. — P. Syrus Sentent. 792.

Quod facere turpe est, dicere ne honestum puta.

V. 1396. Eustath. p. 79, 37. τοιούτῳ τρόπῳ καὶ ἐν Οἰδίπῳ τῶ τυράννῳ Σοφοκλῆς ἔφη τὸ ὅπως τάχιστα ἀντὶ τοῦ λίαν ταχέως.

V. 1397.

V. 1397. et 98. verba καλύψατ' et ἐκρίψατ' transponit Burgefs, non magnopere favente v. 1422. quo mutationem confirmari opinabatur.

V. 1400. μὴ δέισατε. Vide P. Victorii Var. Lect. V. 4. Brunck.

V. 1401. οὐδεὶς οἶός τε. Neque meum contactum prae metu (sc. piaculi contrahendi) fugiatis: nostrae enim labes tam ingentes sunt, ut cum aliis communicari non possint. Musgr.

V. 1404. τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλευεῖν. Vide ad Electr. 1036. (1026.) Musgr.

V. 1409. τῶν πάρος κακῶν refertur ad contentionem, quae paullo ante Creontem inter et Oedipum intercesserat. Nexum cum sequentibus fuisse miror qui non intelligeret. Quod enim expectatur: sed ut introire te iuberem, id ipsum ille, si attendere voluisset, fortius expressum vidisset.

V. 1411. Tzetzes in exegefi MS. in Iliadem memoriter affert, τὴν πάντα γοῦν βόσκουσαν ἡλίου φλόγα. — Βόσκουσαν Wakefieldius, quod terrae potius, quam foli, convenire, neque ad scopum poetae facere, sed officere arbitrabatur, in Silv. Crit. T. I. p. 129. mutari volebat in δέσκουσαν. Defendat Sophoclem, Aeschylus Agam. 643, 44.

οὐκ οἶδεν οὐδεὶς, ὡςτ' ἀπαγγεῖλαι τορῶς
πλὴν τοῦ τρέφοντος Ἥλιου χθονὸς φύσιν.

V. 1414. ὄμβρος ἱερός. De aqua lustrali interpretantur Viri docti. Verum, cum in reliquis elementa rerum commemorat, malim et hoc de elemento aqueo

aqueo intelligere.' Ὀμβρον de aqua non pluviali dicrum vide Oed. Col. 722. (690.) et in versibus Empedoclis apud Aristot. de Respiratione, cap. 3. Musgr. προσδέξεται. Non displicet προσδέρεται, ut nuper emendavit Corayus ad Isocratem p. 242. similitudine motus fragmenti Aeschylei apud Galenum Comm. I. ad VI. Ἐπιθυμιῶν, quod, Bentleii emendationum in Epist. ad Io. Millium p. 501. edit. opuscul. Lips. prodiarum initio non memor, eadem, qua summus ille Criticus, felicitate sic restituit:

Ἄς οὐτα πέμφιξ ἡλίου προσδέρεται,
Οὐτ' ἀστερωπὸν ὄμμα Λητώας κόρης.

V. 1418. ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας, spem meam fefellisti. Non enim Creontem, opprobriis ab ipso laceffitum supra v. 540. (527.) et seq. tam humanum sibi tamque benevolum speraverat. Musgr.

V. 1420. πρὸς σοῦ, οὐδ' ἐμοῦ. e re tua, non mea. Dicam quae tua magis quam mea interfit fieri. Sic Trachin. 479. (480) δεῖ γὰρ καὶ τὸ πρὸς κείνου λέγειν. Comicus Vesp. 647. μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι. Lucianus T. I. pag. 255. τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἐμοῦ λέγεις. Brunck.

V. 1423. μηδενὸς προσήγορος. Relicta vulgari structura Phil. 1329. scripsit τῷ προσήγορος, nisi τοῦ legendum est, quod probabile videtur Schaefero in meletem. crit. p. 137.

V. 1424. ἔδρασ' ἄν, εὐ τοῦτ' ἴσθ' ἄν. Sic distinctum est in libris omnibus, recte. Euripides Med. 940.

οὐκ οἶδ' ἄν, εἰ πέισαιμι· πειραῖσθαι δὲ χρεῖ.

Et Alcest. 48.

λαβῶν

λαβῶν ἴθ'· οὐ γὰρ οἶδ' ἄν, εἰ πέισαιμι σε.

In his ἄν pertinet ad οἶδα, non ad εἰ. Brunck. In versu Medae Porsonus οὐκ οἶδ' ἄρ' scripsit, quod iure mirandum. Vid. Matthiae Gramm. Graec. §. 598. c. p. 882.

V. 1431. Scribe νῦν γ' ἄν. Hermann. in Notis MSS.

V. 1440. οἳ μ' ἀπωλλύτην, qui me perdere voluerunt. Verba saepe non tam actionem significant, quam consilium seu voluntatem agendi. In El. 320. (314.) πράσσω Scholiastes exponit ἐπιχειρῶν πράττειν. In Oed. Col. 993. κτεῖνοι, occidere velit. In Comici Pace 212. ἐκείνων πολλάκις σπονδάς ποιούντων, id est ποιεῖν ἐπιθυμούντων. Brunck.

V. 1445. Κρέον recipi poterat, quod etiam in Aldina legi addere oblitus es. Hermann. in Notis MSS.

V. 1446. πρὸςθη. De accentu conf. Buttmann. in Comment. soc. philolog. Lips. Vol. IV, P. I. p. 40. seqq.

V. 1447. Fortasse legendum πότ' ἴσχειν.

V. 1449. χωρίς. Coniiciebam χῆρος. Sed forte pleonasmus est, cuiusmodi exempla aliquot dedimus ad Eurip. Helen. 2. Musgr. Iunge χωρίς βορᾶς.

V. 1455. τ' ἄν, id est, τοι ἄν. Similem particulae τοι positum habes in Eurip. Med. 1011. Porf.

θάρσει· κάτει τοι καὶ εὐ πρὸς τέκνων ἔτι.

V. 1455.

V. 1455. γονῆ. Malim γονῆν γενναῖς, genere et ortu nobilis. Musgr. Vulgatae sensus est; qui non genitus es parentibus incestis.

V. 1463. Verte: cum noffem voluptatem, quae iam ab longo tempore semper tibi praefens aderat. Non adsentior Musgravo verum putanti ἦν εἶχες simulque legenti παρουσῶν. γνοῦς τὴν τέρψιν, ἣν εἶχες πάλαι παρουσῶν.

V. 1469. προὔξενησαν, ministrarunt. Conf. Eurip. Ion. 347. Musgr.

V. 1474. Nescio an praefendum sit οἴω, masculinum duale pro feminino positum. Vid. Lexic. Sophocl. in ΤΩ ΧΕΙΠΕ et Matthiae Gramm. Graec. §. 436. p. 604.

V. 1476. κελαιυμέναι. Conf. Aeschyl. Choeph. 455. et 729. Musgr.

V. 1479. Pessime vertit Johnsonus: Quis ille erit, qui ita abjiciet liberos? τέκνα vocativus est, et παραρρίψβι neutraliter adhibitum, ut fere solet παραβάλλεσθαι et ἀναρρίπτειν, subaudito κίνδυνου. Quis adeo proiecta erit audacia? [Sic in edit. recent.] Brunck.

V. 1480. ἃ τοῖς ἐμοῖς ἐστίν, γονεῦσι σφῶν θ' ὁμοῦ δηλήματα. In impressis ἃ τοῖς ἐμοῖς γονεῦσιν ἐστὶν σφῶν θ' ὁμοῦ δηλήματα. Nec diversa est codd. scriptura. At ex ista lectione nullus rectus sensus elici potest. Quid enim sibi vult haec Johnsoni versio? quae meis parentibus tuisque simul adhaerent nocumenta. Quorsum hic Oedipus mentionem faciat parentum suorum, quum suimet ipsius maxime meminisse debeat? Recte glossa, ἃ γονεῦσιν ὑμῶν καὶ ὑμῖν ὁμοῦ.

Deinde

Deinde cur futurum ἔσται de re quae jam existit, et certissime cognita est? Interpres ex vi sententiae adhaerent, non adhaerebunt vertit. Ποῦραe manum restituisse mihi videor, et sensum adsecutus fuisse: ἃ τοῖς ἐμοῖς ἐστίν, nempe πράγμασι, vel ἐγγυεῖσι: γονεῦσι σφῶν θ' ὁμοῦ δηλήματα, pro γονέων καὶ σφῶν. Dativus pro genitivo, quod frequens est. Vide quae notavi ad Eurip. Phoen. 85. Apollonium III. 862. Comici Thesmoph. 1054. Brunck. Ἐστὶ verum esse videtur, non item reliquae Brunckii correctiones. Locum sic intelligo: quae meis parentibus simulque vestris noxae sunt. Ἐμοῖς γονεῦσιν Laïum et Iocastam, σφῶν γονεῦσιν Oedipum et Iocastam significat.

V. 1488. Φθαρῆναι male vertit Johnsonus morti. Φθεῖρεσθαι significat πλανᾶσθαι, quod ipse Oedipus statim ostendit, quum quarto post versu subjicit μὴ σφε περιῖθης ἀλωμένας. Hoc sensu occurrit Φθεῖρεσθαι apud Euripidem in Helenae versu quem citavimus supra 67. In Electra 234.

οὐχ ἕνα νομίζων Φθεῖρεται πόλεως νόμον.

et passim. Vide Abreschium ad Aeschylum p. 207. et nos ad Comici Concion. 248. [Eleganter Lucianus in Pseudologista p. 176. παραδόξως σεαυτὸν τῷ ὀλέθρῳ ἐκείνων στρατιώτῃ, συμπεριΦθείρου πάντα ὑπηρετῶν. Vim verbi non cepit metaphrastes, vertens, cum illo corruptus fueris. Ex edit. recent.] Brunck. In eius modi locis cur ab eo verbi Φθεῖρεσθαι significatu, quo pessimum ire denotat, recedendum putaverint, non satis apparet. Composito συμπεριΦθεῖρεσθαι non per se, sed vi praepositionis περί, errandi notionem inesse arbitror.

V. 1491.

V. 1491. μή σφε περιίδης. Certissima est Dawesii emendatio, quem vide Miscell. crit. p. 268. περιίδειν est spernere, negligere, quod flagitat sententia. Depravate libri omnes παρίδης, claudicante versu, nec satis bene ad sententiam. Nihil frequentius apud quosvis scriptores Graecos περιίδειν, περιοράν, περιόπτεισθαι. Exempla satis multa e Comico protulit Dawesius. In Lys. 1019. νῦν δ' οὖν οὐ σε περιόψομαι γυμνὸν οὐθ' οὕτως. Lysias edit. Reiskii p. 145. αἰσχρὸν περιίδειν οὕτως ἀνόμως καὶ βιαίως ὑβρισθέντα τὸν νεανίσκου. p. 163. μή με περιίδητε ἐν τῆς πατρίδος ἀδίκως ἐκπεσόντα. p. 184. μή περιίδητε ἐπὶ τούτῳ γενόμενον. Brunck. Eadem conjectura est editoris Londinensis probante Musgravio. Porfonus autem ad Eurip. Med. 284. „Tragici, ait, nunquam in Senarios, Trochaicos, aut, puto, anapaestos legitimos περι admitunt ante vocalem, sive in eadem, sive in diversis vocibus. Imo ne in melica quidem verbum vel substantivum hujusmodi compositionis intrare sinunt, raro admodum adjectivum vel adverbium.“ Et paullo post: „Hinc etiam confellitur Dawesii emendatio ad Sophocl. Oed. T. 1505. μή σφε περιίδης pro μή σφε παρίδης. Quod περιίδειν tam saepe occurrit apud Comicos, argumento est, Tragicis eo uti non licere. Nisi statuere mavis, παρίδης genuinae vocis esse interpretamentum, *) lege, μή παρὰ σφ' ἴδης.“ Hermannus ad Hec. p. XLI, correxit, μή παρὶ σφ' ἴδης.

V. 1492.

*) Id mihi iam veri simillimum videtur propterea, quod verba παρίδην, παρίδην, περιίδειν, περιοράν neque indivisa, nec per temen separata, umquam apud Sophoclem et Euripidem, multo minus, puto, apud Aeschylum reperiuntur. Scriptum ex more Tragicorum, μή σφ' ἀτιμάτης.

V. 1492. Ne quis forte pro ἐγγενεῖς vocabulum reliquis cognatum requirat, simillimum apponam locum Euripidis Heracl. 224. Iqq.

Σοὶ γὰρ τὸδ' αἰσχρὸν χωρίς, ἐν τε τῇ πόλει,
Ἰκέτας ἀλήτας, συγγενεῖς, (οἳ μοι κακῶν.
Βλέψον πρὸς αὐτοῦς, βλέψον,) ἔλκεσθαι βία.

In primo horum versuum legitur vulgo, ἐν τε πόλει κακῶν. Exciderat, puto, articulus, defectumque sciolus aliquis ita supplevit, ut anapaesto locus vitaretur. Deleto futili additamento sensus hic est: nam tibi privatim hoc turpe fuerit, simulque civitati.

V. 1496. σὴ ψάσας χερσί. Fidei datae hoc pignus erat. Vide Eurip. Med. 21. Heraclid. 308. Helen. 847. Musgr.

V. 1498. νῦν δὲ τοῦτ' εὐχεσθέ μοι. De veritate lectionis dubitandum non est, quam temere docti simul et indocti homines sollicitarunt conjecturis ne dignis quidem, quibus immorer; pessime autem reddiderunt interpretes. Tenendum quod in minoribus scholiis traditur, εὐχεσθε hic passive sumi. τοῦτ' εὐχεσθέ μοι, ταύτης τῆς εὐχῆς τυγχάνετε ἀπ' ἐμοῦ. Raro sic εὐχομαι adhibetur, nec forte alterum exemplum proferri possit. Sed novator, si quis alius, in verbis Sophocles, apud quem plurima occurrebant, ceteris omnibus poetis indicta: et haec ratio est cur tam multa ex eo enotarunt veteres Grammatici. Brunck. Eldickius in specim. suspicionum p. 7. correxit, νῦν δ' ἐτ' οὐτ' ἔξεστί μοι· εὐ καίρου αἰεὶ ζῆν, ut infinitivi ζῆν et κυρῆσαι pendeant a verbo εὐχομαι, vel simili, cogitatione supplendo. Propius ad literarum ductum Koen. ad Gregor. Corinth. p. 55. νῦν δὲ τοῦτ' εὐχῆ' στί μοι. Sed

unice

unice probanda est Brunckii ratio. In Aeschyl. Choeph. 302. τάχ' εἴσεται, quod Schützius vertit, mox ipse experietur, indem passiva significatione accipias, statim scietur.

V. 1499. οὐ καιρὸς αἰεὶ ζῆν. Distinguendum sic: οὐ καιρὸς αἰεὶ, ζῆν. Καιρὸς, expedit, ut Electr. 1272. (1256.) Libanius vol. II. p. 376. A. οὐ καιρὸς, συγκαθίζομεν. Musgr.

V. 1501. ἄλλοις ἢ ἐξήμεις δακρύων, satis jam lacrymafi. Musgr.

V. 1503. οἷσθ' ἐφ' οἷς οὖν εἶμι. Sic scribendum. εἶμι hic valet πορεύσομαι. Codd. et impressi εἶμι. Glossa in B. supplet ἐνδυμήμασι. In D. ἤγουν ἐφ' οἷς ἔχω τὴν ἐμὴν δίανοιαν. Prava scriptura falsae interpretationi locum dedit. ἐπὶ cum dativo conditionem notat, ἐπὶ τούτοις, hac lege, hac conditione: ἐφ' οἷς, qua lege, qua conditione. Comicus in Pluto 1058. οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις εἰςίω. Vide ibidem 1000. 1141. Lyfistr. 251. Ran. 589. Brunck.

Ibid. λέξεις, καὶ τότ' εἴσομαι κλύων. Aeschyl. Sept. c. Theb. 263.

λέγοις ἂν ὡς τάχιστα, καὶ τάχ' εἴσομαι.

V. 1512. Hic versus intellectu difficillimus est tum propter verbi ἐπιβλέπειν dubiam potestatem constructionemque non alibi obviam, tum quia desideratur tempus finitum, quod statim in versu deperdito subsecutum esse veri perquam simile videtur. Corrigendum putavit Musgravius: ἂν τίς οὐ ζήλω πολιτῶν τῆς τύχης ἐπέβλεπεν; Quem quis non civium cum felicitatis invidia adspexit? Corayus autem in observationibus ad versionem Gallicam Characterum Theophrasti

phrasti p. 261. sqq. servata librorum scriptura ἐπιβλέπων pro Φθονῶν et ζήλω καὶ τύχαις pro ζηλοταῖς τύχαις dictum ait hoc sensu: qui civium prosperitati numquam invidebat. Bonum quippe regem intelligi a Graecis eum, qui in civium salute suam consistere putet; tyrannum contra, qui tutum se illorum miseria opinetur. Hinc Hieronem, Syracusarum regem, Pindaro Pyth. III. stroph. 4. βασιλέα διὰ πρᾶν ἀστοῖς, οὐ Φθονέοντα ἀγαθοῖς: apud Herodotum vero L. III. c. 80. in tyranni definitione haec quoque commemorari: Φθονεῖ γὰρ τοῖσι ἀρστοισι περιεούσι τε καὶ ζώουσι, χαίρει δὲ τοῖσι κακίστοισι τῶν ἀστῶν. Nec negligendum esse monet usum linguae Latinae, quae cum antiquissima dialectus fuerit Graecae, non raro ad hanc illustrandam faciat. Nullum in illa reperiri verbum, quo Φθονεῖν exprimi possit, quam invidere, cui plane congruat ἐπιθεῖν s. ἐπιβλέπειν, ac Ciceronem Tuscul. III. 9. ubi nomen invidiae, quod nihil aliud sit quam Graecum ἐπιβλεψις s. ἐμβλεψις, a nimis INTUENDO FORTUNAM alterius derivet, Sophocleum τύχαις ἐπιβλέπων verbis totidem transferre. Haec Corayus. Restat, ut Hermanni iudicium subjiciamus. Ille, „Non, crediderim, inquit, quod tibi videtur, verum excidisse. Fortasse non magna mutatione huic loco consuli poterit:

καὶ κρατίστος ἦν ἀνὴρ,
οὗτινος ζήλω πολιτῶν καὶ τύχαις, ἔτι βλέπων.

Qui potentissimus vir fuit, nullius civium studio, neque fortuna, quum adhuc oculis uteretur. Sine dubio poeta aliquem demagogum hic tetigit, fortasse Cleonem, quo adhuc vivo hanc fabulam editam esse veri simillimum est. Neque enim fieri potuit, ut Olympiade demum XCI. 2. scriberetur, quemadmodum Musgravius in chronologia scenica visum est.

est. Quin Oedipus in Colono, quantumvis quidam scriptores contendant eum paene ante ipsam mortem ab Sophocle factum esse, non est tamen, quantum e versuum conformatione colligi potest, Olympiade LXXXIX. recentior. Atqui hac fabula antiquior est Oedipus rex. Fabula ista de Oedipo Coloneo ab Sophocle in extrema senectute scripto, re per sermones, ut fit, mirum in modum aucta, ita crevit. Testium qui antiquissimus est, Cicero de senectute cap. 7. quum Sophoclem ad summam senectutem traegodias scripsisse dicit, non loquitur proprie de Oedipo, sed hunc addit ab sene poeta factum esse, quod fieri potuit etiam ipso senectutis initio. E Graecis, qui de hac re tradiderunt, optimus auctor Plutarchus, in libro de republica ab sene administranda, p. 785. nihil habet nisi *ἐν γῆρα*. Quae statim apud hunc subiiciuntur, *τοῦτ' δὲ ὁμολογουμένως Σοφοκλέους ἐστὶ τὸ ἐπιγραμματίου,*

*ᾧδῃν Ἡροδότῳ τεύξεν Σοφοκλῆς ἐτέων ᾧν
πέντ' ἐπὶ πεντήκοντα,*

vereor ne sint alienum additamentum. Quamquam in tanta rei obscuritate nihil pro certo affirmari potest. Utcumque est, patet, quis senex dicatur. Ad eam quidem poetae aetatem, qua Oedipus in Colono factus est, non potest istud epigramma pertinere, quia, quum Sophocles LIV. annos natus praeturam gesserit, parum credibile est, eum insequuto anno ob neglectam senectutis vitio rem familiarem reum agi potuisse. Praeterea, nisi fallor, quibusdam indiciis fabulam istam recentiore illo tempore esse cognoscitur.“

V. 1514. Frequentissima apud Tragicos sententia. Euripides Androm. 100.

χρη

*χρη δ' οὔ ποτ' εἰπεῖν οὐδέν' ὄλβιον βροτῶν,
πρὶν ἂν θανάτου τὴν τελευταίαν ἴδῃς,
ὅπως περάσας ἡμέραν ἤξει κάτω.*

Troasin 513.

*τῶν δ' εὐδαιμόνων
μηδένα νομίζετ' εὐτυχεῖν, πρὶν ἂν θάνη.*

Vide Tyndarei fragmentum p. 31. Ovidius Metam. III. 135.

Ultima semper
expectanda dies homini: dicique beatus
ante obitum nemo supremaque sumera debet.

Ausonius in ludo VII. Sapientum:

Spectandum dico terminum vitae prius,
tum iudicandum, si manet felicitas. Brunck.

Vide ad Trach. 2. et adde Aeschyl. Agam. 937. sq.

*ὄλβισαι δὲ χρη
βίον τελευτήσαντ' ἐν εὐεστοῖ Φίλη.*

Dionysium Stobaei Serm. 103. pag. 560.

*Θνητῶν δὲ μηδεὶς μηδέν' ὄλβιον ποτε
κρίνη, πρὶν αὐτὸν εὐ τελευτήσαντ' ἴδῃ.*

it. Eurip. Suppl. 270. Iph. A. 161. Herc. F. 103. Antioip. fragm. XXXIX, 5. et Aug. fr. VI. 3.

Ibid. „*ιδεῖν*. Eleganter Stanlejus *εἶδει*, ad Aeschyl. Sept. c. Theb. 778.“ Musgr. Nihil mutandum: *ἐπισκοποῦντα ιδεῖν* designat eum, qui expectat videre.

V. 1516.

V. 1516. Quod ad Trach. 2. vel ex Herman-
ni conjectura *τέρμα τις*, vel ex mea *τέρματ' ἂν* scri-
bendum dixi, utrique nostrum nunc secus videtur. Phi-
loct. 887. *οὐ δὴ σε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος ἐπεισεν* —
quem locum sollicitare non debebam.

Index

Index

locorum in Suidae lexico citatorum.

(Ex edit. Musgr.)

V.	
2	in voce <i>θαλάττε</i> .
3	<i>ἔξεστημένοι</i> .
4	<i>πόλις</i> .
12	<i>ἀνάληκτος</i> — <i>δυσάληκτος</i> .
18	<i>λεκτοί</i> .
27	<i>σκήψας</i> .
33	<i>συμφορά</i> .
34	<i>συναλλαγή</i> .
35	<i>σκληρὰς αἰδεῦ</i> .
41	<i>πρόστροποι</i> .
44	<i>ζῶσας</i> .
54	<i>κενὸν ἀνθρώπων</i> .
58	<i>γνωτός</i> .
74	<i>τοῦ καθήκοντος</i> .
87	<i>δύσφορα</i> .
106	<i>ἐπιστέλλει</i> .
108	<i>δυστέμαρτον</i> .
110	<i>άλωτόν</i> .
114	<i>θεωροί</i> .
116	<i>συμπράκταρ</i> .
130	<i>ποικιλιδός</i> .
137	<i>ἀπατέρω</i> .
143	<i>ἰκτιραε</i> .
153	<i>φοβερά</i> .
158	<i>φίμη</i> .
160	<i>ἠύσατε</i> .
168	<i>πρόπας</i> .
169	<i>εὐγχος</i> .
172	<i>Ἰηίων</i> .
183	<i>θμαυλος</i> .
194	<i>νωτίσαι</i> .
214	<i>ἀπότιμος</i> .
245	<i>κατιύχασθαι</i> .

H h

V.

V.	
247	in voce ἀμοιβῆσαι.
289	κοιφά.
295	ὦ μὴ ᾿στι — τάρβος.
299	νωμῶν.
300	χθονοστιβή.
315	φεῦ.
334	ὀργάνειας.
335	ἀτεγκτος.
355	τρέφουσθαι — τάλασιν.
370	τυφλός.
371	ὀνειδίζων.
377	πῆμα.
379	πλευροξία — πολυζήλος.
381	δαρητόν.
382	χειρίζω.
386	μηχανορράφος — ὑφείς — μάγος.
387	ἀγυρτής.
390	ἐραψιδος.
392	τουπιόντας.
400	ἀγγλατείν.
409	ζῶ.
410	γεγραψομαι.
416	ἀμφιπλήξ.
417	δεινόπους.
427	ἐκτρεβήσεται.
430	ἄπει.
432	σχολή.
438	αἰνικτά.
471	ἀναμπλακητοι.
482	δεινός.
510	ἀτλήτω — βάζιγ.
513	μικραίανας.
523	ὀρθής.
535	μῶρα.
539	οἶσθ' ἄς.
540	δεινός — λεγείν.
544	εἴται.
563	φρονώ.
575	κ. μίζεται.
635	δυσίπ.
638	αεραῖος.
650	ἐναγῆ φίλων — ἐναγής.
652	ἐπίστω.
683	παραφρόνιμον.
733	ἀπεισάτει.
741	βασιός.
747	οἰκεύς.
751	ἀπαπταν.

V.	
766	in voce ἠγόμην.
779	ἀτιμος.
786	ἀστρονομία.
793	πωλικής.
814	αναγνος.
829	πεφασμένου.
837	μονόζωνοι.
864	ὑβρις.
871	τὸ καλῶς.
874	ὑπέροπτα.
881	κέρδος — ὑπέροπτα.
889	γῆς ὀμφαλός.
890	Ἄβαι.
897	ἐξάιρουσιν.
902	δοξάσαι.
907	ἐννοεῖ.
951	ἐναλλαγή — συναλλαγή.
1375	τὸ γὰρ.
1393	ἄποσα.
1395	ἀλλ οὐδὲ γ'.
1399	διγείν.
1408	γελαστής.
1410	βόσκουσιν.
1420	κιδεῦ.
1422	προσίγορος.
1436	εἰκητής.
1508	πάντα μὴ βούλου.
1515	ὀλβίζειν.

Addenda et Corrigenda,

- P. 7. l. 3. a fin. pro δὲ leg. τε.
 P. 19. l. 7. pro προφανῶ leg. προφανᾶ.
 P. 22. l. 18. pro ἀν leg. ἄν.
 P. 45. l. 17. pro 322. leg. 333.
 - l. 19. pro ἦν κ leg. ἦν κ.
 - l. 25. post 521. adde: (519.)
 P. 51. l. 17. pro κακός scr. κακός.
 P. 67. l. 20. post 555. adde: (550.)
 P. 70. l. 18. pro lectio leg. lectione.
 P. 92. l. 5. a fin. post 547. adde: (545.)
 P. 111. l. 6. a fin. post 432. adde: (430.)
 P. 113. l. 14. post 566. adde: (957.)
 - l. 25. pro 589. leg. 389.
 - l. 26. pro αἰψά leg. αἰψα.
 P. 363. ad v. 65. ὕπνῃ servari posse videtur. Sic Philoct.
 55. ὅπως λόγῳ σεν ἐκκλήσῃ λέγων, quem locum
 sollicitari nolim. ibid. 79. φύσει πεφικέτα. Plato
 Symp. p. 213. φύγει φυγῆ.
 P. 370. l. 25. leg. 930. (902.)
 P. 386. l. 3. a fin. pro τῆ leg. τὸ.
 P. 392. ad v. 327. adde: Schaeferus in Indice ad Dionysium
 p. 163. corrigit τὰμ' εἰς σ' ἀντίκῳ, contra τρ.
 Ipse nunc nihil mutaverim, μὴ repetitum existi-
 mans, ut interrupta oratio contexeretur. Acce-
 dit, quod οὐ mirum sane in modum bis posuit
 Noister Antig. 5. seq.

ὅποιον οὐ .
 τῶν σῶν τε καὶ μῶν οὐ κ ὅποιον' ἔγω κακῶν.

- P. 392. l. 23. dele ego.
 P. 435. l. 14. dele θυμῶ.
 P. 449. l. 9. ante Brunckio adde Si.

